

A MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVKIADÓ VÁLLALATA.

ÚJ FOLYAM, LVII. KÖTET
1902—1904. CYCLUS

HARCZ A NÉMET HEGEMÓNIÁÉRT
íRTA
FRIED JUNG HENRIK.

III.

AZ 1904-DIK ÉVI ILLETMÉNY ELSŐ KÖTETE

HARCZ A NÉMET HEGEMÓNIÁÉRT

ÍRTA
FRIEDJUNG HENRIK.

HARCAZ A NÉMET HEGEMÓNIÁÉRT (1859-1866.)

ÍRTA

FRIEDJUNG R HENRIK

HARMADIK KÖTET.

AZ ÖTÖDIK NÉMET KIADÁSBÓL FORDÍTOTTA
JÚNIUS

ÁTNÉZTE: DR. HOFFMANN FRIGYES.

BUDAPEST
A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KIADÁSA
1904.

Hornyánszky V. cs. és kir. udvari könyvnyomdája Budapesten.

A HARMADIK KÖTET TARTALMA.

Bevezetés 1—8. 1.

TIZENKILENCZEDIK KÖNYV.

Königgrätz. A döntés előtt. 9—64. 1.

Frigyes Károly csapatai fölvonulnak. 10. 1. Az osztrák hadsereg fölvonulása. 11. 1. Vilmos király a csatamezőn. 12. 1. A csata kezdete. 13.1. Holawaldot a poroszok elfoglalják. 14.1. A további támadás sikertelensége. 15. 1. Harcz a sadowai erdőben. 16. 1. A poroszok támadása az osztrák czentrum ellen megakad. 17. 1. Az osztrák czentrum támadásra készül. 18. 1. Benedek kilovagol a csatamezőre. 19. 1. Benedeket a hadsereg ujongva fogadja. 20.1. Festetich és Thun önkényesen előnyomulnak. 21. 1. Harcz a Swiepwaldért. 22. 1. Fransecky elfoglalja a Swiepwaldot. 23. 1. Mollináry Swiepwald ellen támad. 24. 1. A roham nem sikerül. 25. 1. Az ellenséges erők aránya. 26. 1. A Poeckh-dandár katasztrófája a Swiepwaldban. 27. 1. Az osztrák rohamtaktika. 28. 1. Mollináry Thuntól támogatást kér. 29. 1. Benedek megtiltja a további támadást. 30. 1. Mollináry nem engedelmeskedik Benedek parancsának. 31. 1. Az osztrákok elfoglalják a Swiepwaldot. 32. 1. Fordulat a Swiepwaldban. 33. 1. Az osztrák ágyúk irányt változtatnak. 34. 1. Benedek tétovázása. 35. 1. Baumgarten megszemléli az osztrák balszárynyat. 36.1. A josephstadti telegramra. 37.1. Varga lovas-százados kémszemlén. 38. 1. Rammaing nem vonul az osztrák jobbszárnynára 39. 1. Analog helyzet a Waterlooi csatában. 40.1. Benedek terve. 41. 1. Benedek izenete Mollinárynak és Thunnak. 42. 1. Sacken őrnagy Mollinárynál. 43. 1. Mollináry fölkeresi Benedeket. 44. 1. Benedek parancsának megkéssett végre-hajtása. 45. 1. A porosz trónörökös előnyomulása. 46. 1. A porosz gárda megérkezése. 47.1. A porosz trónörökös a chotie-

boreki halmon. 48. 1. A porosz trónörökös hadosztályai. 49. 1. A horschenowesi csúcs. 50. 1. Gróf Thun osztrák altábornagy. 51. 1. A poroszok a horschenowesi csúcsot elfoglalják. 52. 1. Az osztrák jobb szárny. 53. 1. Benedek Nedielitschig lovagol. 54. 1. Az első porosz hadsereg szorongatott helyzete. 55. 1. Vilmos király és Moltke az ütközet alatt. 56. 1. A porosz czentrum. 57. 1. A porosz tartalék. 58. 1. Vilmos király értesül a trónörökös megérkezéséről. 59. 1. Benedek hangulata. 60. 1. Gablenz rohamot tanácsol. 61. 1. Benedek és Baumgarten tétovázása. 62. 1. A Hess gyalogezred támadása. 63. 1. Csüggédés az osztrák táborkban. 64. 1.

HUSZADIK KÖNYV.

Koniggratz. A döntés. 65—125. 1.

Mollináry és Thun az ellenség előtt. 66. 1. Thun gróf ütközet nélkül meghátrál. 67. 1. A porosz gárda átszakítja az osztrák jobb szárnyat. 68. 1. A Schmerling- s a Steininger-ezredék meghátrálnak. 69. 1. Hofbauer alezredes fedez a hátrálást. 70. 1. Hiller porosz táborkok megtámadja a czentrumot. 71. 1. Appiano osztrák táborkok. 72. 1. A hatodik osztrák ezred Chlumban. 73. 1. A Chlumot védő osztrák zászlóaljak sorsa. 74. 1. A hetes huszárok menekülése. 75. 1. A poroszok elfoglalják Chlumot. 76. 1. Neuber ezredes Chlum elfoglalását jelenti Benedeknek. 77. 1. Benedek Chlum felé lovagol. 78. 1. Benedek Chlumot vissza akarja venni. 79. 1. Kísérlet Chlum visszafoglalására. 80. 1. Chlum visszafoglalása nem sikerül. 81. 1. A halottak ütege. 82. 1. Ramming megpróbálja Chlum visszafoglalását. 83. 1. Kísérlet Rosberschitz és Chlum visszafoglalására. 84. 1. A Rosenzweig-dandár rohamra. 85. 1. A deutschmeisterek Rosberschitzben. 86. 1. Hiller táborkok halála. 87. 1. Az osztrák balszámy veresége. 88. 1. Herwarth porosz táborkok átkel a Bistrítzen. 89. 1. A poroszok s az osztrákok mérkőzése. 90. 1. A Nobili-ezred veresége, Schultz osztrák táborkok halála. 91. 1. A szász trónörökös a Probluson. 92. 1. Az osztrák balszámy meghátrál. 93. 1. Harcz Problus birtokáért. 94. 1. Az osztrák czentrum meghátrál. 95. 1. Az osztrák hadsereg állása. 96. 1. A porosz üldözés képe. 97. 1. Az osztrák lovasság útját állja a porosz üldözésnek. 98. 1. A porosz lovasság rohamra. 99. 1.

Holstein és Coudenhove lovassága. 100. 1. Lovas kavarodás. 101. 1. Osztrák és porosz lovasok mérkőzése. 102. 1. Coudenhove roham. 103. 1. A Sándor-ulánusok. 104. 1. Az utolsó roham Chlum ellen. 105. 1. Gondrecourt osztrák tábornok. 106. 1. A *vas-dandár* vesztesége. 107. 1. A porosz hadak egyesülése. 108. 1. Benedek az utolsó rohamok alatt. 109. 1. Az osztrák tüzérség fedezte a hátrálást. 110. 1. Az osztrák tüzérség utolsó erőfeszítése. 111. 1. Miért nem üldözte a porosz az ellenséget? 112., 113. 1. Utasítás a porosz hadseregnak. 114. 1. Moltke betegsége. 115. 1. Az osztrák hadsereg fölbomlása. 116. 1. Az osztrák hátrálás. 117. 1. Menekülés Königgrätz felé. 118. 1. Torlódás Königgrätz alatt. 119. 1. Tusa az életért. 120. 1. Benedek menekülése. 121. 1. Az osztrákok vesztesége Königgratznél. 122. 1. A königgratzi csata körülményei. 123. 1. Véletlen döntött-e el a königgratzi csatát? 124. 1. A königgratzi csata jellege. 125. 1.

HUSZONEGYEDIK KÖNYV.

Napoleon közbelépése, a hadjárat folytatása. 126—163. 1.

Benedek jelentése a königgratzi vereségről. 127. 1. Albrecht főherczeget Itáliából hazahívják. 128. 1. Napóleon közvetítése. 129. 1. Drouyn de Lhuys francia külügyminiszter. 130. 1. Drouyn de Lhuys tanácsai. 131. 1. Drouyn de Lhuys politikai ellenségei. 132. 1. La Valette Napóleont megingatja. 133. 1. Drouyn de Lhuys tervét megbuktatják. 134. 1. Drouyn de Lhuys tervei. 135. 1. A francia mozgósítás terve. 136. 1. Bismarck a francia fenyergetésről. 137. 1. Napóleon tétovázásának okai. 138. 1. Olaszország vonakodik a fegyverszünettől. 139. 1. Az olaszok elfoglalják Velenczét. 140. 1. Bismarck tanácskozása Klapkával. 141. 1. A porosz hadsereg a königgratzi csata után. 142. 1. A poroszok előnyomulnak Bécs és Olmütz felé. 143. 1. Vilmos király Reuss herczeget Párisba küldi. 144. 1. Reuss herczeget utasítása. 145. 1. Goltz missziója. 146. 1. Pártoskodás a párisi udvarban. 147. 1. Napoleon császár kapkodása és betegsége. 148. 1. Az osztrák hadsereg első éjszakája Königgrätz után. 149. 1. Gablenz a porosz táborban. 150. 1. Az osztrák hadsereg Olmütz és Bécs felé meghátrál. 151. 1. Hartmann porosz tábornok. 152. 1. Porosz és osztrák lovasok csetepatéi.

VIII

153. 1. Albrecht főherczeg a birodalom utolsó reménye. 154. 1. Vilmos király Brünnben. 155.1. Benedek Olmützben. 156.1. Az északi osztrák hadsereget Olmützból a Dunához rendelik. 157.1. Benedek megindul Becs felé. 158. 1. Benedek az északi hadsereget három hadoszlophban indítja Bécs alá. 159. 1. A poroszok Tobitschaunál ráütnek az osztrákokra. 160. 1. Ütközet Tobitschaunál 161. 1. A porosz Tobitschaunál az ütközetet megnyeri. 162. 1. Blumenthal sietteti az osztrákok üldözését. 163. 1. Blumenthal, a porosz trónörökös vezérkari főnöke. 164.1. A Tobitschaunál nyert győzelem eredményei. 165. 1.

HUSZONKETTEDIK KÖNYV.

A vereség hatása Ausztriában. 166—210. 1.

A bécsiek hangulata Königgrätz után. 167. 1. Kormány és közvélemény. 168. 1. Grün Anasztázius a bécsiek hangulatáról. 169. 1. Tüntetés Ferencz József császár ellen. 170. 1. A helyzet Magyarországon. 171. 1. Csáky Magyarország föllázsításáról. 172. 1. A lázadás szervezése Magyarországon. 173. 1. Deák Ferencz a helyzetről. 174.1. Kossuth Magyarország koronáját Napoleon herczegnek ajánlja. 175. 1. Erzsébet császárné Bécsből Pestre költözik. 176. 1. A császárné és gyermekei Pesten. 177. 1. A magyar konzervativek. 178. 1. Porosz kiáltvány a cseh nemzethez. 179.1. Az osztrák-németek aggodalma. 180. 1. Az észak-német s az osztrák temperamentum. 181. 1. Az osztrákok Belcredi ellen. 182. 1. Zelinka András bécsi polgármester. 183. 1. Bécs polgármesterei kihallgatáson a császárnál. 184. 1. A bécsi községtanács. 185.1. A bécsi községtanács intézkedései. 186. 1. A császár július 10-iki proklamációja. 187. 1. A július 10-iki proklamáció. 188. 1. Albrecht főherczeg intézkedései. 189. 1. Készülődés Bécs védelmére. 190. 1. Népfölkelés a porosz ellen. 191. 1. Vivenot Alfréd szabadcsapata. 192. 1. Napoleon császár megbízhatatlansága. 193. 1. Fordulat a francia politikában. 194. 1. Benedetti a porosz főhadiszálláson. 195. 1. Ferencz József császár Deák Ferenczet Bécsbe hivatja. 196. 1. Deák Ferencz József császárnál kihallgatáson. 197. 1. Gróf Andrássy Gyula kihallgatáson. 198. 1. Kérvények a császárhoz. 199. 1. A bécsi községtanács fóliarata a császárhoz. 200. 1. Zelinka András a császárnál ismét kihallgatásra

jelentkezik. 201. 1. Bécs ostromállapotban. 202. 1. Vélemény a Belcredi-kormánytól. 203. 1. A Duna vonalának védelme. 204.1. Bécs megerősítése. 205. 1. Bécs védőinek főhadiszállása. 206.1. Intézkedések Pozsony védelmére. 207. 1. Benedeket sietésre intik. 208. 1. A porosz hadsereg fölvonulása Pozsony alá. 209.1. Ausztria erőfeszítése. 210. 1.

HUSZONHARMADIK KÖNYV.

A fegyvernyugvás. 211—232. 1.

Utasítások Goltznak Párisba. 212. 1. Benedetti a porosz főhadiszálláson. 213. 1. Bismarck és Benedetti tárgyalása. 214.1. Benedetti Bécsben. 215. 1. Bismarck közvetetlenül Ausztriához fordul. 216.1. Reuss herczeg Napóleonnál. 217.1. Beust Ferencz József császár megbízásából Párisba megy. 218. 1. Goltz tárgyalásai Napóleonnal. 219., 220.1. Goltz diplomata sikere. 221.1. A béke föltételei. 222. 1. Bismarck békejavaslata. 223.1. Grammont előterjesztései Napoleon császárnak. 224. 1. A bécsi kormány habozása. 225. 1. Ausztria válasza a békeföltételekre. 226. 1. Vilmos király elégületlen Goltczal. 227.1. Poroszország újabb követelései. 228. 1. Napóleon császár elfogadja a porosz föltételeket. 229. 1. Bismarck utasítása Goltznak. 230. 1. Tanácskozás a békéről Nikolsburgban. 231. 1. A fegyvernyugvás megkötése. 232. 1.

HUSZONNEGYEDIK KÖNYV.

Utolsó csaták a szárazon. A blumenaui ütközet. A délnémetországi háború. 233—256. 1.

A Mondel-dandár megszállja Pozsonyt. 234. 1. Gróf Thun osztrák altábornagy Pozsonyba érkezik. 235. 1. Bőse porosz táborknok Blumenaunál megkerüli az osztrák jobb szárnyat. 236. 1. Bőse elfoglalja a Zerge-hegyet. 237. 1. A lamacsi (blumenaui) ütközet. 238. 1. Az oswiecimi ütközet. 239. 1. Tirol védelme. 240.1. Báró Kuhn Ferencz osztrák vezérőrnagy. 241.1. Garibaldi támadása Dél-Tirol ellen. 242.1. Kuhn védelmi intézkedései. 243. 1. Kuhn hadiérje. 244. 1. Garibaldi a Judikárián előnyömül. 245. 1. Montluisant osztrák alezredes támadása Garibaldi ellen. 246.1. Medici olasz táborknok Tirolba tör. 247.1.

Trient védelme. 248., 249.1. A dél-németországi háború. 250.1. Csata Dermbachnál. 251.1. Vogel-Frankenstein porosz tábornok Frankfurt ellen fordul. 252. 1. A porosz elfoglalja Frankfurtot. 253.1. A Frankfurtra vetett hadisarcz. 254.1. Manteuffel porosz tábornok hadjárata. 255. 1. A dél-németországi háború vége. 256. 1.

HUSZONÖTÖDIK KÖNYV.

A lissai tengeri csata. 257—323. 1.

Az olasz s az osztrák tengeri erő aránya. 258. 1. Az osztrák flotta állapota 1866 előtt. 259.1. Ferdinand Miksa osztrák főherczeg. 260.1. Tegetthoff Vilmos. 261.1. Tegetthoff családja. 262.1. Tegetthoff tanulóévei. 263.1. Tegetthoff tengerészpályája. 264. 1. Tegetthoff a Vöröstengeren. 265. 1. Tegetthoff tengerész-törzstiszt harminc éves korában. 266. 1. Tegetthoff a levantei flotta-osztály parancsnoka. 267. 1. Tegetthoff a dán háborúban. 268. 1. Tegetthoffot a dán háború után jutalmul ellentengernagynak nevezik ki. 269. 1. Tegetthoff a flotta föl szerelését sürgeti. 270. 1. A flotta fölszerelése az 1866. évi háborúra. 271. 1. Tegetthoff lázas készülődése a háborúra. 272. 1. Az osztrákok készülődése a tengeri hadjáratra. 273. 1. Persano Pellione Károly olasz tengernagy. 274. 1. A fa- és a pánczélös csatahajók. 275. 1. Az olasz hadiflotta. 276. 1. Az *Affondatore* olasz tornyos hajó. 277. 1. Tegetthoff csataterve. 278. 1. Tegetthoff az olasz hajók átszakítását tervezzi. 279. 1. Az 1866. évi tengeri hadjárat jellege. 280. 1. Az olasz flotta az anconai kikötőben. 281. 1. Az olasz flotta állapota. 282. 1. Persanot az olasz kormány csatára szorítja. 283. 1. Lissa ostromlása. 284. 1. Persano Lissát körülzárja. 285. 1. Az *Affondatore* megérkezése. 286. 1. Lissa ostroma meghiúsul. 287. 1. Tegetthoff Lissa fölmentésére indul. 288.1. Maroicsics utasítása Tegetthoffnak. 289. 1. Tegetthoff útra kel Lissa felé. 290. 1. Haditanács, Tegetthoff intézkedései. 291. 1. Persano csatarendbe állítja az olasz flottát. 292. 1. Albini nem engedelmeskedik Persanonak. 293. 1. Tegetthoff csatarendje. 294. 1. A két flotta szembekerül egymással. 295. 1. Tegetthoff támadása. 296. 1. Persano megcseréli tengemagyit hajóját. 297.1. Persano csatarendje. 298.1. Tegetthoff átszakítja az ellenség csatavonalát. 299. 1. Tegetthoff szorongatja az olasz céntrumot. 300. 1.

Petz lovag, a *Kaiser* parancsnoka. 301. 1. A tengeri csata jelleme. 302., 303.1. A *Kaiser* szerepe a lissai csatában. 304.1. A *Kaiser* tusája az olasz páncélosokkal. 305.1. Báró Sterneck s a *Ferdinand Max*. 306. 1. A *Ferdinand Max* tusája. 307. 1. A *Ferdinand Max* s a *Re d'Italia*. 308.1. A *Re d'Italia* átszakítása. 309.1. A *Re d'Italia* elsülyedése. 310.1. A *Prinz Eugen* s a *Maria Pia* tusája. 311 1. Persano a *Kaiser*-t üldözi. 312.1. Tegetthoff új támadásra készül. 313. 1. Az olasz flotta veressége. 314. 1. A *Palestro* katasztrófája. 315. 1. A *Palestro* elsülyedése. 316. 1. Az olasz flotta futása. 317. 1. Tegetthoff bajtársairól. 318. 1. Tegetthoff jelleme. 319. 1. Tegetthoff termésszete és modora. 320. 1. Tegetthoff szelleme, olvasmányai. 321. 1. Tegetthoff politikai nézetei 322. 1. Tegetthoff halála. 323. 1.

HUSZONHATODIK KÖNYV.

A béke. 324—367. 1.

Oroszország kongresszust kíván. 325. 1. Napoleon császár magatartása. 326. 1. Bismarck és Benedetti alkudozása. 327. 1. Porosz vádak az olaszok ellen. 328. 1. A fegyverszünet hatása az olaszokra. 329. 1. A nikolsburgi békétárgyalások. 330. 1. Az osztrák hadi kárpótlás. 331. 1. Ausztria szövetségei. 332. I. Szászország a békében. 333. 1. Vilmos király követelései. 334. 1. Bismarck veresége a haditanácsban. 335. 1. Bismarck emlékirata a békéről. 336. 1. A porosz trónörökös köztársítása. 337. 1. A porosz-osztrák megegyezés. 338. 1. Ferencz József császár döntése. 339. 1. Az osztrák hadsereg a Dunánál. 340. 1. A porosz hadierő. 341. 1. John a békét ajánlja. 342. 1. A békereprelimináre aláírása. 343. I. Cialdini olasz tábornok előnyomulása. 344. 1. Az osztrák hadsereg átszállítása Olaszországba. 345.1. Az olasz fegyverszünet megkötése. 346.1. Vilmos király katonaszemléje. 347. 1. A Klapka-legiód. 348. 1. Toborzás a Klapka-legióból. 349. 1. Klapka tiltakozása. 350. 1. Bismarck viszonya a Klapka-legióhoz. 351. 1. A Klapka-legiód Magyarországba tör. 352. 1. A légió vállalata meghiúsul. 353.1. A légiót együtt tartják a békét után is. 354.1. Az orosz bonyodalom elsimítása. 355. 1. Napoleon császár követelései. 356. 1. Porosz készülődés Francziaország ellen. 357. 1. Újabb porosz hadsereg fölállítása. 358. 1. Francziaország meghátrál. 359. 1.

Drouyn de Lhuys bukása 360. 1. Napoleon császár csalódása. 361. 1. A béke aláírása. 362. 1. A porosz s az osztrák hadiköltség. 363. 1. Békekötés Olaszországgal. 364. 1. Napoleon újabb tervei. 365. 1. Napoleon önigazolása. 366. 1. Disraeli Napoleon bukásáról. 367. 1.

ZÁRSZÓ.

(368—392. lap.)

Az osztrák államrendszer. 369. 1. Ausztria sülyedésének okai. 370. 1. A menekülés lehetőségei. 371. 1. Benedeket megteszik bűnbaknak. 372. 1. Benedeket a császár fölmenti. 373. 1. Albrecht főherczeg Benedeknél. 374. 1. A *Wiener Zeitung* Benedekről. 375. 1. Benedek benső tusája. 376. 1. John meg akarja látogatni Benedeket. 377. 1. Rudolf trónörökös Gráczban. 378. 1. Benedek halála 379. 1. Albrecht a megvert hadvezéről. 380. 1. Tegetthoff kegyvesztése. 381. 1. Tegetthoff kúlföldön. 382. 1. Tegetthoff halála. 383. 1. Ausztria neheztel Poroszországra. 384. 1. Ferencz József és Napoleon császárok találkozása. 385. 1. A porosz-francia háború. 386. 1. Üj koraszak Ausztriában. 387. 1. Anyagi javulás. 388. 1. Az osztrák németiség térveszítése. 389. 1. Ausztria és Magyarország jövője. 390. 1. A német szövetség. 391. 1. II. Vilmos császár az osztrák-magyar szövetségről. 392. 1.

FÜGGELÉK.

(393—501. 1.)

I. Bismarck az 1866. évi háború előzményeiről. 395—403. 1.

” Gróf Rechberg a maga hivatalos működéséről. 404—415. 1.

III. Gróf Nigra a maga 1866. évi szerepéről. 415—419. 1.

IV. Benedek levelei feleségéhez 1866-ból. 419—427. 1.

V. Albert szász trónörökös levele Benedekhez. 427—428. 1.

VI. Benedek válasza Albert szász trónörökösnek. 429—431. 1.

VII. Ferencz József császár utasítása Benedeknek 1866. június 5-én. 431—432. 1.

VI. a) Gróf Crenneville, Ferencz József császár főhadsegéde Benedeknek. 433. 1.

VII. b) Gróf Blome gróf Mensdorffhoz írt leveléből. 434—435. 1.

” A haditörvényszék vizsgálata Benedek ellen. 435. 1.

VIII. a) A Benedek ellen indított pör megszüntetése. 436. 1.

” Ferencz József császár gróf Clam-Gallasnak. 436—437. 1.

X. Hivatalos czikk Benedekről. 437—442. 1.

XI. Benedek végrendelete. 442—444. 1.

XII. Benedek Júlia férje, Benedek sorsáról. 445—447. 1.

XIII. Moltke az 1866. évi hadjáratról. 447—455. 1.

XIV. Gróf Blumenthal az 1866. évi háborúról. 455—458. 1.

XV. Blumenthal tábornok levele feleségéhez 1866. július 10. 459—461. 1.

XVI. Báró Edelsheim-Gyulai az 1866. évi háborúról. 461—464. 1.

XIV

XVII. Gróf Falkenhayn parancs-őrtiszti lovaglásáról 1866 július 3-án. 465. 1.

XVIII. Báró Sacken altábornagy: Emlékek a königgratzi csatából. 466—470. 1.

XIX. Ramming jelentése a nachodi ütközetről. 470—471. 1.

XX. Albert szász trónörökös jelentése a jitschini csatáról. 471—472. 1.

XXI. Neuber altábornagy az 1866. évi hadjáratról. 472—478. 1.

XXII. Analog vonások az 1778. s az 1866. évi háborúban. (Első kitérés). 479—483. 1.

XXIII. Varga lovasszázados kémszemle-lovaglása 1866 július 2-án és 3-án. 483 — 484. I.

XXIII. a) Báró Ditfurth osztrák főhadnagy kémszemle-lovaglása 1866. július 1-én. 485—486. 1.

XXIV. Az osztrák főhadiszállás június 28-án. (Második kitérés.) 486—488. 1.

XXV. Az osztrák jobb szárny a königgratzi csatában. (Harmadik kitérés.) 488—495. 1.

XXVI. Gróf Mensdorff báró Brenner-Felsachnak. 495—498. 1.

XXVII. Kuhn a magentai csatáról. 498—501. 1.

BEVEZETÉS.

A történet mindenekfölött szerénységre tanít a politikai ítélezésben; mert igen okos emberek is tévedtek az eredményben, a midőn nagy, egész századok sorsát eldöntő háborúkról jóslatot koczkáztattak meg a vita eldölése előtt. Természetes, hogy midőn a háborúnak már vége van, a győzelem vagy a vereség szükségszerű okai annyira kézzelfoghatókká lesznek, hogy gyors elhatározással belőlük a természetes következmény levonása gyermekjátéknak tetszik. Az előrelátás legnagyobb nehézsége abban fekszik, hogy a világtörténet folyását nagyjában és első sorban minden a népiélek eleven ereje döntötte el, — s hogy annak hatását egyesek hibái és erényei gátolják vagy siettetik. Itália például a tizenkilenczedik században benső szükségből tört az egység felé; de egy olyan hadvezér, a milyen Radetzky volt, az Alpok déli lejtőin a nemzeti eszmények megvalósulását egy ivadék életkorával tudta hátrább venni. így történt, hogy bár a német história egész folyama a tizenhetedik század óta a német hegemoniáért folyó vitában Poroszországot kecsegítette győzelemmel; mégis a cselekvésre nem született IV. Frigyes Vilmos király, a midőn a frankfurti parlament által följánlott német császári koronát nem fogadta el, elszalasztottá a döntésre a legkedvezőbb pillanatot.

Az események benső szükségessége s mindaz, a

mit a történeti fejleményekben törvényszerűségnek szoktak nevezni, rendszerint a világhistória nagy epo- cháiban nyilatkozik meg. Viszont az egyes ivadékok sorsa, sőt az egyes háborúk kimenetele is kevésbé függ valamely népfaj jelességeitől, mint a vezető- emberek doogra-termettségétől. A történet tehát a szükségszerűség s a véletlen mesterséges szövevénye; a véletlenség ágas-bogas fogalma pedig a legkülönbözőbb tulajdonságokat egyesíti magában: például a férfias tetterőt, az asszonyi bájt, a diplomatafinomságokat, a hadvezérek komolyságát és tüzét s a politikai pártok egymásközött való versengését. Ez az oka annak, hogy a fejlődésben levő eseményekről még a legélesebb szemű kortárs is csak nehezen tud beszámolni magának.

A történetíró ebből a bonyodalmas, de épp azért izgató sokféleségből hüvelyezi ki a fejlődés törvényeit. A történetben sarkalatos igazság, hogy az emberi dolgok szükség szerint fakadnak a néplélek titokzatos mélységeiből. Ilyenformán Poroszország győzelmét még a legmeglepőbb véletlenségek sem gátolhatták volna meg; például az az eset sem, ha a porosz trónörökös nem érkezik meg idejében Königgrätzhez. Ez az állítás valószínűen sérteni fogja az osztrák hazafias érzést, azonban a történetíró kiméletességből sem tartózkodhatok az ítéletmondásban s hazájának nem az teszi a legnagyobb szolgálatot, a ki a szenvedett vereség okait elhallgatja, vagy a ki azoknak előadását teljesen a győzelmes félre bízza.

Németország tizenkilenczedik évszázbeli történetének mindenik lapja a mélyen fekvő okok s a vezető egyéniségek kölcsönhatásáról tanúskodik. Poroszország benső energiáját kellöképen bebizonyították a Nagy Frigyes alatt viselt háborúk s Napoleon hatalmának

megtörése; az események fordulópontján azonban, a mint az a jénai s az olmützi vereségekből kiderült: az volt a nagy kérdés, hogy találkoznak-e Poroszországban férfiak, a kik az Ausztria ellen viselendő háborúban a nép szellemi és katona-képességeit hasznosítani tudják? Mielőtt ennek próbáját adták volna, a két állam erőviszonyainak megítélésében a nézetek ingadoztak.

Az 1866. évi háborúig tizenhat esztendő telt el azóta, hogy Poroszország vetélytársa előtt megaláz-kodott s hogy az olmützi egyezségben lemondott a német hegemoniához való jogáról. Ha a háború előtt Európa népeit megszavaztatták volna a háború valószínű eredményéről: a szavazatok többsége Ausztriának jósolja a győzelmet. Poroszországban a vezető államférfiak belső politikája ellen akkora volt az ellenszenv, hogy a polgárok többsége eleintén annak a politikának bukását jósolta. Francziaországban viszont érdemén fölül becsülték Ausztria harczi képességét. A francziának hizelgett, hogy 1859-ben hatalmas ellen-séget tiport el és sütökörészett abban a verőfényben, a mely így esett a legyőzöttre. Nem akarták elhinni, hogy a francziák csupán egy halom véletlenség következtében s csak azért lettek urai a csatamezőnek, mert az osztrák hadvezérek a francia hadvezéreknél is nagyobb hibákat követték el. A francziák a szó teljes értelmében büszkék voltak legyőzött ellenségekre s azt hitték, hogy az osztrák minden más ellenséggel, a francia kívül, elbánt volna. III. Napoleon, bár a francziák öntetszelgésében nem osztozott, mégis azok közé tartozott, a kik azt hitték, hogy Poroszország egymagában Ausztriával nem veheti föl a keztyűt; hisz Olaszországban azt tapasztalta: paraszt-

hajszálon múlott csak, hogy az osztrák hadsereg őt meg nem verte. Annyi minden esetre bizonyos, hogy Napóleon hosszabb háborút várt. Mert Európa történetének e fontos momentumát balul ítélte meg, végső elemzésében ez a tévedés volt okozója a maga bukásának.

A leírt körülmények között nagy felelősség hárult az osztrák és a porosz vezetőférfiak vállaira. Vilmos király és házának legtöbb tagja nagy aggodalommal gondolt a háború eshetőségeire, pedig a győzelem nekik volt rendelve. Ferencz József császár viszont erősen bízott államának jogában és erejében; megbántva érezte magát a hatalmasan előtörő porosz politika által, vissza akarta venni azt a szerződések sánczába és vereséget szenvedett. A koronák legkivállóbb tanácsosai igen különböző módon gondolkoztak ebben a dologban; de majdnem mindenki minden két részről jobbára helyesen ítélték meg a vitában álló államok erejét. Hogy okvetetlenül kell győzniük, abban Bismarcknak volt a legtörhetetlenebb hite; bátorsága, minden gátat szétzúzó energiája abban gyökerezett, hogy föltétlenül megbízott a porosz hadvezérekben. Magatartásának egész jelentőségét csak később, húsz éven át tartó lankadatlan fáradozásából, a melylyel az európai békét föntartotta, ismerhettük meg; szelleme épp olyan kimeríthetetlen volt az eszközökben, a midőn a háborút kellett lágra gyűjtani, mint 1871 után, a midőn a háború megakadályozása volt a főérdek.

Ferencz József császár katona-tanácsosai a rendelkezésre álló haderő viszonyait körülbelül egyezően ítélték meg. Szinte mindenki távol állottak attól a duzzadó önbizalomtól, a mely a hivatalos közvéleményben olyan lármásan nyilatkozott meg. A felelősségből

a legnagyobb rész Mensdorff grófot, a külügymintszert terhelte; ő azonban az utolsó pillanatig huzakodott a háborútól. Természeténél fogva hűséges végrehajtója volt a császár parancsainak; de lágy ember arra, hogy olyan véleményt, a mely a császárnak nem tetszett, szilárdan, emelt fövel mert volna tolmácsolni. A császár katona-környezete tele volt pesszimizmussal, a minek oka az állam erejében s még inkább a maguk képességében keresendő. A kiválóbb táborskerek egyikére sem fogható rá, hogy türhetetlenül bízott volna a győzelemben. Krismanics, a hadműveletek igazi vezetője, kezdet óta a defenzívára szánta el magát; Benedek utánozta a példát; Henikstein pedig, a vezérkari főnök, elég nyíltszívű volt annak bevallására, hogy csak békében ért a hadvezetéshez; ez az őszintessége azonban olyan kevéssé ártott tekintélyének, hogy merő reprezentatív szerepkörrel a hadsereghoz küldték s kijelölték Benedek utódának arra az esetre, ha a hadvezért ellenséges golyó találná.

így állván a dolgok Bécsben, bizonyára nem kerül a dolog háborúra, ha Ausztriával nem Bismarck áll szemben, aki a bécsi udvari viszonyokat éles szemmel ítélte meg s a bécsi udvarral vakmerő, de szerencsés játéket úzött. Államférfiúnál a legfontosabb, a legüdvösebb adomány az, hogy tudjon az emberekkel bánni. A probléma, a melyet Bismarcknak meg kellett oldania, az volt, hogy mind Ferencz József császár, mind pedig Vilmos király, a kik mind a ketten szívesen elkerülték volna a háborút, abban a hiszemberben vonjanak kardot, hogy azt önvédelemből teszik. Bismarck valódi céjlát csak később tudta meg a világ; most mindenki tudja, hogy a háborút kezdettől fogva elkerülhetetlennek vallotta, mert csak háború árán

köthetett a két állam szilárdabb barátságot, mint valaha. A háborút merőben alig akadályozhatták volna meg az osztrák miniszterek; de addig halogatni, a míg Ausztria teljesen elkészül rá, a míg a világot meggyőzik arról, hogy Poroszország jogtalanul támad: azt elérhette volna középszerű állam-művész is. Az sem lett volna nehéz, hogy a német közép-államok irigységét és félelmét Poroszország ellen a lázig fokozzák, a mikor azok hadaikat a közös ellen-ség ellen fordították volna. Hogy időt nyerjenek, a közel hetven éves porosz király békészeretetét kellett volna kizsákmányolni, mint a hogy Bismarck hasznára fordította az ifjú Ferencz József császár hatalomszomját és becsvágát. Ezekhez az egyszerűnek látszó számműveletekhez azonban Bécsben csak félíg-meddig értettek. A középállamok szavazatát megnyerték a szövetségi tanácsban, de azzal csak idő előtt pattintották ki a háború szikráját. Ámbár körülbelül egész Európának az volt a véleménye, hogy Poroszországtámadott; a pártatlan bíró mégis kényeten elismerni, hogy Ausztria elhamarkodott lépésével ellenségének a cselekvésre szabad kezet s az önvédelemre jogot adott. Ez annál nagyobb hiba volt, mert Vilmos királyt katonatanácsosai csak akkor bírták rá a támadásra, a mikor Ausztria már megtette az első ellenséges lépést.

így teljesedett be Németország és Ausztria végzete. Az eredmény a király és az államférfiak munkáját dicséri, a kik a porosz népet úgy nevelték, hogy Németországban képes legyen vezérszerepet játszani. A mivel a protestantizmus járult hozzá a szellemi erők neveléséhez, azt ők tették az állam részére gyümölcsözővé. Nagy Frigyesben, úgy látszott, hogy a XVIII. század műveltsége, a mely a keresztyénség

helyébe, mint az ismeretek mértékét az okosságot, legföbb erkölcsi parancsul pedig a humanitás eszméjét állította, egész vakmerőségében és korlátoltsságában testesült meg. A német filozófia, kivált Kant tanítványainak vallották magokat első sorban Humboldt Vilmos és Scharnhorst, a fölszabadító hadjárat legkiválóbb férflia, aztán Stein báró és némely munkatársai. Ausztriában ellenben az ellenreformáció, a mely a harminczéves háború századában lépett föl s Mária Terézia császárnéig tartott, a nép szellemi életét, pedig az a szellem nem volt alábbvaló a más német fajok szelleménél, elszorvasztotta és álomba merítette. Az igaz vallásosság megszilárdítja, erős megpróbáltatásokra vértezi föl az emberi természetet; Ausztriában azonban a formális katholicizmus, a melyet a jezsuiták képviseltek, a kik a fejedelmi udvarokban gyóntatok, az egyetemeken professzorok, konviktusaikban pedig a nemes családok nevelői voltak, nagy pusztítást okozott a népszellemben azzal, hogy az embereket elszoktatta a magasabb rendű vallásos kötelességektől s gépiességre és az élet, meg a művészet alacsonyabb rendű élvezetére kapatta. Mária Terézia és II. József, a kik nem állottak hátrabb a porosz állam megalapítónál az érzsés és gondolkozás emelkedettsége és tisztasága tekintetében, olyan erővel ruházták föl az államot, hogy a protestáns északkal, pedig hegemon állását lényegében már elveszítette, még sokáig becsülettel vetélkedhetett. A császárné dicső alakjával, a kiben a nagyság bájjal és ügyességgel párosult, a ki méltán mondhatta csügedt minisztereinek azokban a harczokban, a melyekkel apai örökségét akarták tőle elvitatni: „csak asszony vagyok ugyan, de királyi szívvel“; meg

II. Józseffel, a kinek fájtak mindenek a sebek, a melyeket Ausztria előrei alatt kapott: vigasztalódtak a szomorú napokban a későbbi ivadékok. Munkájukat nem folytatta a nyomukba hágó két ivadék; Metternich idejében állambölcseség számába ment, hogy a szellemi áramlatok elől el tudták zárnai a birodalom határait s hogy a fakadó nemzeti és politikai erőket nagy ügygyel-bajjal egymáshoz hasonló középszerűsséggé tudták törpíteni. Az államot lassanként így fosztották meg szellemi fegyvereitől akkorra, a mikor Poroszországgal meg kellett mérkőznie. Meglepő hasonlatossággal formálódott Ausztria akkor legnagyobb katonájának és legnagyobb költőjének, Károly főherczegek és Grillparzernek sorsa: mind a ketten mellőzve, magánosán hordozták életük kereszttjét; ezzel vezekeltek azért a vétkükért, hogy kortársaiknál nagyobbra nőttek.¹ Metternich a fölszabadító hadjárat után Ausztriában törvénynyé tette, hogy „tekinnettet . . . Ausztriára, ennek a kifejezésnek: német érdek, csupán mythikus értelme van² s ezzel maga mondott le arról a jogról, hogy Ausztriát Németországon hegemon szerep illesse meg. A kik az államkanczellár aggodalmaskodóbb kortársai közül megérték az 1866. évi háborút, azoknak megvolt az a szomorú elégtételük, hogy balsejtelmük alapos volt.

¹1810 október 4-én János főhercég a következőket jegyezte naplójába: „Hasznos akartam lenni, de nem akarnak használni és testvéreimnek is ez a sorsuk; megrontanak, mert jobbak és igazabbak vagyunk kevés kivételével azoknál az uraknál, a kik állami állásokat foglalnak el . . . Krones: *Aus Oesterreichs stillen und bewegten Jdhren*, 95. 1.

² *Aus Metternichs nachgelassenen Papieren*. I. k. 136. 1.

TIZENKILENCZEDIK KÖNYV.

Königgrätz. A döntés előtt.

Július 3-ikának reggele szakadó esőben virradt föl. A Bistritz és a Trotina mély völgyeire vastag köd borult; az alaposan fölázott utakon a két hadsereg oszlopai, a melyek hadállásaicba vonultak, csak fárad-ságosan tudtak előre vergődni. A csata első óráiban a hadvezérek csak egy-egy futó szempillantással néz-hették át az ellenséges hadsorokat. Délben a csata-mező fölött még puskaporfüttel elegyes vastag köd kavargóit; csak délután kezdett a felhő foszladozni, hogy a leáldozó nap egyformán ontsa sugarait a győze-lemre és a futásra.

Frigyes Károly herceg türelmetlenül várta, hogy a csatát megnyithassa, csapatait már hajnali három órakor útnak indította szállásaikból. Hadserge Milowitz felől széles oszlopokban fáradsággal gázolt át a szántóföldeken, minden pillanatban készen arra, hogy ellenségre bukkan s vele megütközik. Az nagyon is lehetséges volt, hogy Benedek eléje jő, s hogy a két hadsereg, mindenik támadni akarva, még a Bistritz előtt ütközik egymásba. A csuronvíz gabona s más vetemények között nagyon lassan haladhatott előre; a csapatok, minthogy csupán két-három órát pihentek, halálosan álmosak voltak és dideregték. A balszárny legszélén, Franseky tábornok vezetése alatt, a hetedik hadosztály állott, a melynek ezen a napon föladatát

önállóan kellett megoldania. Ez a hadosztály ugyanis, a míg a trónörökös hadserege meg nem érkezett, az előnyomuló hadserege balszárnyának a legszélsőbb homlokát alkotta s az volt a föladata, hogy föltartóztassa az osztrákokat a trónörökös megérkeztéig. Ezen a hadosztályon kívül még öt más hadosztály állott Frigyes Károly herczeg közvetetten parancsnoksága alatt. Jobbra, jökora távolságban az elbei hadseregnymult előre Smidáron keresztül, Nechanitz irányában a Bistritz felé, Herwarth-Bittenfeld tábornok vezetése alatt. Föladatul azt kapta, hogy oldalba fogja az ellenséget s aporoszczentrumot, a melynek először kellett kiáltani az osztrákok rohamát, annakidején fölszabadítsa. A Herwarth három hadosztálya már hajnali félhárom órakor útnak indult, hogy az osztrák hadállásokhoz vezető nagyobb útján a Frigyes Károly sergével egy időben érjen czélhoz. Reggel hat és hét óra között érkeztek a poroszok azokra a halmokra, a melyek a Bistritzet nyugatról szegélyezik s a melyek a chlumi s a lipai magaslatokkal, a melyeken az osztrákok táboroztak, szemben feküsznek.¹

Ugyanabban az időben vonultak be az osztrák hadcsapatok azokba a hadállásokba, a melyeket számukra a legutolsó hadiparancs kijelölt. Frigyes Károly herczeg egyenesen az osztrák czentrumnak ment neki; azokon a halmokon, a melyek előtte állottak, a tizedik

¹ A csata összefoglaló előadását lásd Max Jähns: *Die Schlacht von Königgrätz* című könyvében (Lipcse, 1876.). Minthogy a munkát porosz tiszt kifejezetten „a győzelem tizedik évfordulójának emlékezetére írta”, lényegében nem egyéb a porosz hadsereg harczi fénnyeinek dicsőítésénél. De bár ez a törekvése nagyon is kézzelfogható, mégis jó áttekintést ad a csata lefolyásáról.

hadtest feküdt Gablenz altábornagy vezetése alatt, jobbra tőle állott a harmadik hadtest, Ernő főherczeggel az élén. Minthogy Benedeknek nem volt szándékában a Bistrizen való átkelést minden áron meggátolni, a két hadtestparancsnok csak három dandárt, körülbelül húszezer embert állított a hidakhoz. Parancsuk úgy szólott, hogy csak addig álljanak ellen, a míg az ellenség komolyan hozzájár a támadáshoz. Nem volt ugyanis lehetetlenség, hogy az ellenség csak körültekint s a döntést másnapra halasztja. Ha pedig nagyobb tömegű gyalogságot tolna előre, úgy az osztrákok visszahúzódnak a halmokra. A halmok megrohanása kemény munkát fog adni a porosznak.

Frigyes Károly herczeg nem ismerve a Bistritz átjáróit védő csapatok erejét, először lovasságot és lovas tüzérseget küldött előre annak megpróbálására, hogy nem kaphatná-e meg a hidakat egy nekirugaszkodással? A lovasok lassan ügettek előre, a trombiták támadót fútták, az osztrákok hagyták, hogy jöjjenek; aztán előkapták puskáikat s a lovasokra tüzeltek. Azok visszavonultak a főhadsergezhez. Hét és félnyolc óra között estek ezek a lövések. Most előtörtek a porosz ütegek s a mind hatalmasabb ágyúdörgés adta tudtul a két hadsereg csapatainak, hogy készüljenek a döntő mérkőzésre. Ezzel a csata megnyílott.

Frigyes Károly hadseregenek támadása, az osztrákok első harcvonala ellen s annak önkéntes föladása.

Frigyes Károly herczeg minden által hatalmasan támadott. Újabb ütegeket tolta elő s gyalogsága készen állott a rohamra. Helyesebben tesz azonban, ha türelmesebb, s ha a trónörökösnek időt ad, hogy a csata-

mezőre érkezhessék. A herczegnek kellett számolni azzal a lehetőséggel is, hogy Benedek nem akar vele megütközni, hogy a mialatt előcsapatai a poroszokat a Bistritznél leköti, maga az Elbéhez siet. A porosz hadvezér minden áron meg akarta őt csípni, úgy hogy ne sikamolhassék ki kezei közül, s hogy a döntést ne halaszhassa el. A herczegnek arra kellett vállalkoznia, hogy órák hosszán át egymagára küzd az osztrákkal, míg a trónörökös is megérkezhetik; mert a saját sergének jobbszárnya is, Herwarth hadosztálya, leghamarabb csak déltájban fejlődhetett ki a támadásra. Egyébként ha Frigyes Károly herczeg azt tudja, hogy ellene és Herwarth ellen kétsázezer osztrák áll a Bistritznél, bizonyval jobban megmondja a dolgot. Minthogy azonban nem ismerte pontosan az ellenség erejét, hatalmas támadással a döntés terére lépett.

Kevéssel utóbb, reggel nyolcz óra körül, Vilmos király is kocsin a csatamezőre érkezett. Mielőtt az ellenséget láta volna, arra nem is gondolt, hogy Benedek az Elbe előtt állja a poroszok útját; az azelőtt való napon kíséretével úgy rendelkezett, hogy esetleg a trónörökös táborába utaznak s mint már tudjuk, csak késő éjjel fontolták meg s határozták el a döntő csatát.¹ A mint a király daliás kíséretével az egyik halomra ért, egy osztrák üteg az őt környező lovasok közé lőtt. A királytól csak húsz lépéshosszra esett a gránát a rozsvetés közé, ahol szétpattant s a földet

¹ Ekkor történt, hogy a király korán reggel olyan csizmát húzott, a melyen nem volt sarkantyú. Csak akkor vették ezt észre, a mikor lóra akart ülni. Egy lovászlegénytől szereztek hamarjában sarkantyút. Baljóslat ez a babonás lelkeknek — s milyen szégyen, ha ez a legyőzöttel történik meg!

a magasba szórta. A lovak ágaskodtak, a király azonban nyugodtan mondta hozzásiétő kíséretének: „Uraim, ezt öönöknek köszönhetem!“ Egy szárnysegéd intézkedett, hogy a kíséret kissé szétoszoljék. Jött aztán egy második s egy harmadik golyó is, a melyek egy ulánus század közé csaptak. A dolog tehát komolyan ment. A király helybenhagyta a herczeg intézkedéseit s megparancsolta, hogy folytassák a Bistritz-vonal támadását. Nem sokkal utóbb a király az egész Bistritz-völgyön uralkodó Roskoschbergen foglalt állást, a honnan a csatát hat órán át vezette.

Az osztrák dandárok lent a Bistritz mentén gránát- ésőben állottak. Megerősítést nem kaptak, mert a czentrum parancsnokainak, Gablenznek és Ernő főherczegnek nem volt szándékukban, hogy alant, a völgyben feszíték meg minden erejüket. A halmokon fekvő osztrák főhadserg meg sem mozdult, a chlumi s a lipai halmokon álló hatalmas ütegek még hallgattak s várták, hogy a porosz gyalogság lőtávolukba érjen. A mint Frigyes Károly herczeg feltehette, hogy pozdorjává lőtte a Bistritznél álló osztrákokat, a többit visszatartva, öt hadosztályából hámat harczra indított. Ez a visszatartott haderő, a harmadik hadtest, a brandenburgiak, mintegy huszonnyolczezer főnyi gyalog, egy lovashadtesttel, a mely valamivel hátrabb szintén magaslaton állott, volt a tartalékja. Ezeket a csapatokat arra szánta, ha Benedek a támadást visszaverné, hogy az ellenséges rohamot föltartsák. minden lépéssel nagyobbá lón a támadással járó koczkázat.

Az osztrák parancsnokok, a mint észrevették, hogy a porosz kétszeres erővel támad rájuk, elérkezettnek látták az időt, hogy Benedek parancsa szerint a viaskodást abbanhagyják.

A Holawaldot a poroszok elfoglalják. A további támadás meghiúsulása.

A poroszok tehát elfoglalták az osztrákok első védelmi vonalát. Gyalogságuk tömegesen lépett át a Bistritzen, a hidakon keresztül, vagy vesződséggel gázolva át a folyamon. A falvakat csakhamar gyalogság szállotta meg, vele egy időben előrenyomult a hadosztály tüzérsége, a mely a Bistritzen túl keresett állást, a honnan az osztrákok második harcz vonalár a tüzeljen. Most azonban megjött az a pillanat is, a melyben az osztrák főhadsereg ütegei dologhoz lát-hattak s bebizonyíthatták, hogy jobb állásban vannak az ellenséges ütegeknél. A magasból dörögtek és tüzet ontottak alá a falvakba az ágyúk; a pillanatról-pilla-natra szaporodó lövés borzalmasan hirdette, hogy a hegyeket olyan ellenség tartja megszállva, a mely élet-halálharcra kész. A porosz csapatok mindenkorral elszántan törtek a gyilkos osztrák czentrumra s el is foglalták az előttük fekvő erdőt, a Holawaldot, az ellenség vitéz ellenállása után. De több óra lefolyásig ez is volt a porosz czentrum utolsó diadala.

Harcz a Holawaldért.

Az erdőcske Horn porosz hadosztályának állott az útjában, a mely azt czélul tűzte ki. Werder tábornok, a ki jobbra állott, nem csatlakozott az előnyomulókhöz. Nem azért tette ezt a vitéz parancsnok, a ki 1871-ben a Lisaine-vonalát s általa Dél-Németországot Bourbaki sokszorosan túlnyomó ereje ellen olyan dicsőségesen védelmezte, mintha magát vagy csapatait kímélni akarta volna. Előtte nem állott semmi,

a mi fedje; reá az a kopasz és meredek halom nézett, a melyen Langenhofnál Gablenz hadtestének ütegei állottak s ezen a lejtős síkon az osztrák nyolcfontosak olyan boszorkánytánczot jártak, hogy csak őrült ész vethette volna bele magát. Gránát gránát után csapódott a porosz hadállásokba; a poroszok a falvak, a bokrok s a földemelkedések mögött vonták meg magukat. Türelmetlenül, a halállal folyvást farkasszemet nézve állottak a porosz zászlóaljuk, mert Wender tábornok a legszigorúbban megtiltotta az előnyomulást, minthogy azzal olyan biztos letárolásnak tette volna ki embereit, mint a hogy az arató tarlója levágja az előtte álló kalászt.

Horn tábornok ellenben hadosztályát abba az erdőcskébe, a melyet sadowai erdőnek is hívnak, vezette, hogy onnan utat találjon az ellenséges ütegekhez. Az erdő déli szélét erős sövénykerítés védte, mögötte osztrák vadászok állottak, hogy a visszavonulást fedezzék. Ezt a föladatukat a túlnyomó erővel szemben is vitéz katonamódra oldották meg. Előnyomulás közben a poroszokat a bozót, a mely mögül az osztrák vadászok tüzeltek, zavarba ejtette, a gyűtűs-puska itt szégyent vallott. Végre a poroszok vitézül előnyomulva, elértek az erdő szélét; az osztrák vadászok pedig szép rendben fölvonultak a hegyre.

Azonban alig hogy kiléptek az első porosz csapatok az erdőből, az osztrák ütegek golyózáport zúdítottak rájuk; a míg ugyanis a két ellenség az erdőben nézett egymással farkasszemet, az ágyúk a hegyeken hallgattak. Most aztán ismét munkához láthattak, gránátok szegték át a sadowai erdőt véres aratással; a halál fia volt az a harcos, aki az erdőből a tisztásra kilépett. A golyók sivításával s a siketítő dör-

géssel egybevegyült a szétzúzott fák, a leszakgatott gályák zuhanása és robaja, a melyek mindenfelől a katonáakra szakadtak. A zászlóaljak többször szétrebbentek a tűznek nagyon is kitett helyekről, de aztán ismét összeverődtek és szívósan megállották helyükön. Ráadásul még bőrig ázottak és éhesek voltak, mint-hogy talpon voltak hajnali két óra óta. Az erdő meg-szállása, azaz reggeli tíz órán kezdve, a poroszok öt teljes órán át a csatamező e részén egy lépést sem tehettek előre. Lehetetlenség volt, hogy az erdőn túl csak egy talpalatnyi földet is megszállhassanak. Hogy ezek a dandárok az ostromban mit tudnak csinálni, csak négy év múltán mutathatták meg véres csatában. Mert az osztrák hadvezér kitűnő hadállást választott magának s azt úgy kihasználta, hogy föl tudta tartani a világ legkülönb zászlóaljait. Homloktámadással a chlumi, lipai és langenhofer halmokat nem lehetett megszerezni és nem is homloktámadással foglalták el. Hogy a hadállás előnyét a védekezők milyen lelkismeretesen kihasználták, azt tapasztalhatta a porosz tüzérség. A Chlumtól Tresowitzig nyúló vonalon, a csata derékpontján, százhatalvan osztrák ágyú volt egymás mögött, emeletesen fölállítva. A poroszoknak tehát az volt a föladatuk, hogy meglehetősen hasonló számú üteget s vele társzerekereket, betegszállító kocsikat s egyéb szükségeseket vontathassanak át a Bistrítzen. A Bistrítzen átvezető hidakon azonban negyedráakra fönnakadt minden közlekedés. Visszavonuló csapatok, mert nem minden csapat bírta kiállani a gyilkos gránáttüzet, sebesültek, a kiket a Bistritz mögé vittek, tehát saját zászlóaljaik tették lehetetlenné az előnyomulást. A porosz szentrum ágyúereje százharminczkét ágyúval nem lett volna nagyon

egyenlőtlen erő a százhatalmas osztrák ágyú ellen; de a porosz ütegek nagyobb részét a legelszántabb erő-megfeszítéssel sem tudták átszállítani a Bistrizen. A porosz utászok azt a föladatukat, hogy a Bistrizen szilárd hidakat verjenek, nagyon gyöngén oldották meg. Sikere most csak az összes ágyúk egy időben való előnyomulásának lehetett volna; minthogy azonban nagy fáradsággal csak felét állíthatták szembe a pompás osztrák tüzérséggel, tüzelésükkel sem az osztrák ágyúkat nem hallgattathatták el, sem a Gablenz és Ernő főherczeg ezredeit nem ingathatták meg, a melyek a halmokon fedett hadállásban voltak s csak időnként bukkantak a szem elé. A porosz csapatok ellenben Sadowánál a szó teljes értelmében az osztrák ágyúk torkában állottak.

A míg a Bistritz környékén az ágyúcsata dühön-gött; a hadvezérek a hullámos völgyön uralkodó magaslatokon állottak s megfeszített figyelemmel néztek csapatjaikra. A Roskoschbergen állott a király s Frigyes Károly herczeg főhadiszállása; szemre nyugodtan, de voltaképen komor lélekkel látták ezek a hadvezérek, hogy csapatjaik mennyire sikertelenül fárasztják magukat halálra az erdőben s hogy a mint abból kilépnek, milyen hasztalanul ontják vérüket. Jobbra-balra tekintettek, hogy a hadsereg szárnyain nem állott-e be valamely fordulat?!

Jobbra füstfelleg támadt, abban az irányban, ahol Herwarth-Bittenfeld tábornok az elbei hadsereg élén Nechanitznál a Bistrizen átlépett. Ott az a szín-játék ismétlődött meg, a mit éppen az imént rajzoltunk; a szászok szívósan védték a Bistritz hídját, aztán csatározva vonultak vissza Problus és Prschim halmaira. A Bistrizen Nechanitznál csak egyetlen

híd vitt át, a miért súlyos mulasztás volt, hogy az elbei hadsereg vezérei azonnal komphidakat nem verettek. így délré járt az idő, a mire két hadosztályuk a Bistritzen átkelt. Általán Herwarth olyan módszeresen nyomult előre, mintha az osztrák balszárnyat nagy kerülővel akarta volna körülfogni. Csak déltájban foghatott sikerresebben ahoz a munkához, a melyen Frigyes Károly herczeg és csapatjai a király szemeláttára annyira eredménytelenül törték magukat.

S mi történt a porosz hadsereg balszárnyán azalatt? A vezérkar tisztei távcsöveikkel hasztalanul tekintettek északkelekre, a honnan a trónörököst várták. Nyomát sem látták s egyetlen hírnök sem jelentette közeledését. Az északkeleti halmokra olyan csöndesség borult, hogy mögöttük senki sem gyanította volna a sisakos porosz gránátosokat.

Benedek a porosz czentrum megtámadására szánja el

magát. Tábornokai a jobbszárnyon a saját felelősségiükre

támadnak.

A csata eddigi folyama biztató volt az osztrák hadvezérre, mert délig az osztrákok két-három órányira terjedő hadállásával szemben a poroszok sehol sem juthattak figyelemreméltó sikerhez. Benedeknek a fő tanácsadója most már nem Krismanics volt, hanem Baumgarten vezérőrnagy. A csata napjának reggelén hívták az osztrák főhadiszállásra, a mely két nap óta Königgrätz prágai elővárosában feküdt. A mikor kora reggel a főhadiszállásra lovagolt, még nem sejtette, mivel fogják megbízni, pedig a mikor az erősséghez közeledett, már szórványos ágyúlövések jelentették a csata kezdetét. Benedeket; a mint hozzá

belépett, ő tette figyelmessé a távoli ágyúszóra s a fővezér rövid figyelés után tisztában volt vele, hogy az ágyú Sadowa táján, Königgrätztől három-négy óra járásnyira dörög. Félnyolcz óra tájban aztán lóra ült s kíséretével kilovagolt a csatamezőre. Baumgarten tehát a csata megkezdése után tudta meg föladatát s Krismanics is csak akkor tudta meg, hogy a vezérkari főnökségtől, a melyet addig tényleg ő viselt, megfosztották. Baumgarten elkeréte a csata dolgában tett intézkedéseket, a melyeket még nem is ismert,¹ s útközben, lóháton fontolgatta a tett intézkedéseket s a későbbi teendőket. Krismanics, a ki a Benedek kíséretében volt, mogorván adta meg a kívánt magyarázatokat; a mit mondani tudott, abban az volt a legfontosabb, hogy a porosz trónörökös hadserege tegnap még Königinhofnál, a csatamezőtől két-három mérföldnyi távolságra állott.² A Benedek főhadiszállásán tehát tisztában voltak azzal, hogy a másik porosz hadsereggel is akadhat dolguk; de a közelebbi órákban csak Frigyes Károly seregével kell megütközniök. Biztató volt a dolgok ilyen állása, mert remélhették, hogy addig a már megjelent ellenségre döntő csapást mérhetnek. A mint a vezérkar aztán az osztrák tartálek mellett elhaladt, s az ágyúdörgés a Bistritz felől mind erősebbé vált, úgy látszik, Benedek azt a tervet forgatta az agyában, hogy először egész erejével ráüti Frigyes Károly herczegre. Parancsot is adott mind a

¹ Elküldték ugyan Königgrätzból éjjel két órakor az egyes hadtestekhez, de ő már kora reggel elhagyta a harmadik hadtestet.

² Baumgarten közlése a szerzőnek. Igen határozottan hangsúlyozta, hogy igazságtalanság volt Benedekről és Krismanicsról azt állítani, hogy e fontos körülményről nem volt tudomásuk

két tartalékhadtestnek, hogy vonuljon jobban a Bistritz felé, ama magaslat mögé, ahol az osztrákok szembe- szálltak az előnyomuló poroszokkal; s csak ha a poroszok már kifáradtak, akarta a tartalék elő vonásával a csatát eldönteni. Azonban, hogy ez a terve sikerüljön, az osztrák hadsereg minden két szárnyának szilárdul meg kellett állani a helyét s az ellenséget a maga erejével vissza kellett vernie. A tartaléktüzér-ség egy részét Benedek azonban már most használta; felét a chlumi tetőre parancsolta, ahol az nyomban állást foglalt, a más felét arra tartotta, hogy a szük-ség szerint szabadon rendelkezhessek vele. A mint a táborszernagy a tartalék előtt ellovagolt, a csapatok, ujongva, hogy valahára a fővezér személyes vezetése alatt harcölhetnek, viharos hurráh-val köszöntötték. Az ezredbandák a néphimnuszra zendítettek s a míg a lipai csúcsra lovagolt, szakadatlan volt az ujongás s a harczi muzsika. A mikor kilencz óra tájban oda megérkezett, onnan láta a csata kedvező folyását. Baumgarten táborkon engedelmet kért, hogy a jobbszárny hadállásait megtekinthesse. Krismanics némán nézte a csatát s a főhadiszállást többször nagy ívben körüllovagolta, mintha azt kívánta volna, hogy valamely ellenséges golyó eltalálja. Általánosságban bármily zavarosak is voltak az állapotok, a csata ügye délelőtt jól állott, mert az osztrák főhadiszállás lábainál ott vergődött óriás erőfeszítéssel a Frigyes Károly herczeg serege s a sadowai erdőn túl egy talpalatnyi földet sem tudott megszerezni.

Jobbról azonban, a honnan a porosz trónörökös előnyomulását várták, a fővezér nemsokára balhíreket kapott. A mi ott történt, az döntötte el a csatát. Hiba és balszerencse ritkán frigyesült egymással olyan

szorosan, mint most az osztrák jobbszárny romlása alkalmával. Az alvezérek önkényes cselekvése meg-
hiúsította a fővezér intézkedéseit, a fővezér pedig
nem volt elégé gyorseszű és elhatározású, hogy
megtalálja a megváltozott helyzetben azt, a mi még
megmenthette volna.

A negyedik és a második hadtest parancsnokai: Festetics és Thun grófok, a mint tudjuk, azt a föl-
adatot kapták, hogy Chlum és Nedielitscht között a hullámos területet megszálva, a míg a főhadstereg arczezzel nyugatnak fordulva harczol, a porosz trón-
örökös észak felől várható támadását visszaverjék. Csapataik kora reggel elfoglalták állásait ama sán-
czok között, a melyek az ütegek befogadására voltak hányva. A mint helyükre megérkeztek, hatalmas heggyerinczet találtak maguk előtt, a mitől nem láthattak. A maslowiedi fönsík, meg a tetemes horschenowesi magaslat valóban jobb hadállások azoknál, a melyeket kaptak volt, s ha azokat szállják meg, azokról messzi elláthatnak nyugati irányban. A két hadparancsnok tehát előbbre nyomult s csapatait is előtolta a magaslatok irányában. A midőn Pidoll mérnökkari ezredes Neuber ezredessel kilencz óra tájban odaérkezett, a sáncreket, a melyeket a csapatok védelmére hánya-
tott, üresen találta. Ugyanezt tapasztalta Baumgarten tábornok is, a ki, a mint már elmondottuk, a hadállások megtekintésére indult. Csak nyugatra a Swiepwald irányában vett észre osztrák csapatokat, a melyek ködbe vagy füstbe voltak burkolva. Ezek a jelenté-
sek nyugtalánították Benedeket s kiküldte gróf Fal-
kenhayn alezredest a csapatok visszaparancsolására. Az alvezérek eljárása nem lett volna helyrehozhatatlan hiba, — sőt hasznos lehetett volna — ha

tovább is nem járnak önkényesen a maguk esze után. Har ez vágyuktól elragadtatva, a saját szakállukra indítottak háborút; holott csak őrségnek voltak szánva észak felé, a porosz trónörökös ellen. Ők azonban a Frigyes Károly seregével akartak megütközni, tehát csapatjaik nagyobb részét a nyugatról támadó ellenség ellen fordították s elhanyagolván azt, a mivel meg voltak bízva, annyira megkönnyítették a másik előretörő porosz hadseregek czélja elérését, hogy az a saját szakállára hadakozó osztrák jobbszárnyat hátban kaphatta.

A két osztrák tábornokot csábította a Frigyes Károly hadserege, a hol a Fransecky hadosztályával kínálkozott alkalmat a megütközésre.

Harcz a Swiepwakiért.

Fransecky tábornok jól tudta, hogy az osztrákokat addig kell föltartóztatnia azon a ponton, a míg a porosz trónörökös megérkezik. Ezért tizenkétezer emberével bámulásra méltó bátorsággal állotta több órán át a túlnyomó erejű ellenség támadását, a melyet vakmerő előnyomulásával maga zúditott magára. A győzelemben nem is volt nála senkinek nagyobb érdeme. Kora reggel már izenetet küldött a trónörökös hozzá legközelebb álló hadtestének, a gárdának, azzal a kéréssel, hogy siessenek az előnyomulással; ugyanakkor rávetette magát az osztrákok jobbszárnyára s maga támadta meg Swiepwaldban. Mielőtt még Festetics Chlumig előnyomult volna, az előretolt Brandenstein-dandárt kiverte a halmos erdőből. Ez volt az az alkalom, a mely Festetics és Thun tábornokokat az önkényes támadásra csábította.

A poroszok a Swiepwaldot elfoglalják.

Az erdőt már kora reggel megszállták az osztrák előcsapatok, a Brandenstein-dandár a negyedik s az Appiano-dandár a harmadik hadtestből. Az osztrákok nem voltak elkészülve a gyors támadásra; azt sem tudták, mily irányból várhatják a főrohamot. A Fransecky négy első zászlóalja ezért verhette ki az osztrákokat az erdőből; de a mint a Brandenstein dandárának két zászlóalja kifejlődhetett, ismét vitássá lön a poroszoknak az elfoglalt erdő. A Swiepwald halmon fekszik, szakadékok tarkázzák, a melyekben hol az osztrákok, hol a poroszok harczoltak födött hadállásokból. A hullámos területen a puskapor füstje miatt annyira nem lehetett látni, hogy az ádáz erdei csatában néha a bajtársak az ellenség helyett egymásra tüzeltek. Kiváló vízézséggel állottak ellene a porosz előnyomulásnak az osztrák vadászok; szürke kísértetek módjára rohantak fától-fához; elnyelte őket a bozót, hogy ismét előtűnjenek. Az ölte rakott hatalmas hasáb-fákat szétszórták és fedezetnek használták. Az előnyomuló csapatok időnként azt vették észre, hogy az ellenség hátba kapta őket. Fransecky tábornok, aki alól a lovát kilötték, egyszer abban a veszedelemben forgott, hogy elfoglják. Ahol azonban nem voltak bokrok, ahol egy kis tisztás hely akadt, ott a gyűtűpuska az osztrák csapatok soraiban irtózatos pusztítást vitt véghez; a gyorstüzelés aratása olyan iszonyatos volt, hogy nemsokára az osztrák hullákból az erdőben egész halmok támadtak. Fransecky a parancsnoksága alatt álló tizenkét zászlóaljból lassanként nyolczat vezetett elő s azzal sikerült az osztrákokat az erdőből kivernie. Brandenstein tábornok elesett s vele egész

rakás tisztje; a tizenkettédik és a huszonhatodik ezred, a melyek magyarokból s külömben megbízhatatlan olaszokból állottak, jól harczoltak. Nemcsak az erdőség, de a távolabb eső Cistowes falu is a poroszok kezébe került.

A mint az erdőt a védekezők elhagyták, a jobbra eső halmokon álló osztrák ütegek pusztító golyózáporral árasztották el azt. A győzelem lelkesítette ugyan a Franseky hadosztályát, de az ádáz tülekedésnél is borzasztóbb volt a golyózáporban megállani helyüket. Nemsokára aztán a vitéz zászlóaljaknak új ellenséggel kellett megmérkőzniük.

Festetics grófot, a negyedik hadtest parancsnokát bosszantotta, hogy egy dandára roncsokban került ki az erdőből s elhatározta, hogy az erdőt az ellenségtől visszaveszi. Az arisztokratikus önérzet a vitéz katonával megszegette a hadvezetőség parancsait, a mely neki a hadállást megjelölte; támadott, holott a porosz csapatoknak a Swiepwald-ban való tartózkodást ütegeivel is keservessé tehette volna: mert az erdőség épp úgy torkában feküdt ütegeinek, a mint lótávolába esett a Holawald Gablenz ütegeinek. Festetics ugyan először ágyúival keresztsöpörte az erdőt; de aztán rohamot parancsolt. Mindjárt a csata kezdetén, reggel a fél tíz óra körül, egy ágyúgolyó elhordta a tábornok lábafejét, vezérkari főnöke, Görtz ezredes pedig elesett. Mollináry altábornagy, a gróf adlatusa,¹ vette át a főparancsnokságot és Chlumból rohamot vezetett; ugyanakkor fölszólította a második hadtest parancsnokát, Thun grófot, hogy vállalkozásában támogassa.

¹ Az osztrák hadseregben minden hadtestparancsnoknak volt adlatusa, aki helyettesítette.

A háború első napjainak tapasztalatai tehát hiába valók voltak. A győzelem s a dicsőség reménye a jobb szárny harczravágó zászlóaljait a Swiepwald megtámadására készítette; a támadásba aztán, hogy a munkából s a sikerből osztályt kapjon, belesodródott a szentrum is. Az osztrák tisztet ereje végső megfeszítésére a Mária Terézia-rend elnyerése ösztökéli; ezt a rendet csak oly vételei tettel lehet megszerezni, a melyet az illető a maga szakállára kezdett és sikeresen hajtott végre. A königgratzi csata napján is, mint Skalitznál, egy erő volt az, a melynek ostromlással az osztrák zászlóaljak hurkot vetettek a maguk nyakába és megfojtották magukat.¹

Ez a délelőtt tíz és tizenkét óra között folyó harcz a csata forgatágában csak epizód-jellegű volt ugyan, de előkészítette a katasztrófát azzal, hogy az osztrák jobbszárny szétroncsolt zászlóaljai kimerítették erejüket a lélekszakadásig s délután képtelenek voltak a trónörökös támadásának helyt állani.

Az osztrákok sikertelen roham a Swiepwald ellen.

A negyedik hadtest elővezetett dandárai megkezdték tehát a rohamot. Az osztrákok a szükséges előcsatározásokat, a mint rendesen tettek e háború folyamán eddig is, most is elhagyták; meg sem próbálták az oldaltámadást; a Fleischhacker-dandár balról, a Poeckh-dandár jobbról zárt sorokban, feltűzött szu-

¹ Lásd egyébként Moltkenak szelíd és enyhe ítéletét a jobb szárnyat vezető osztrák tábornokokról a szerzővel folyta, tott megbeszélésében. (*Függelék XIII. szám.*) Maguktartását bővebben a *Függelék XXV-ik* száma világítja meg.

ronynyal rohant az erdő déli és délkeleti oldalának. A rohamban tizenhárom zászlóalj vett részt. Fransecky előrelátva a veszedelmet, az erdőbe vonta azt a négy zászlóaljat is, a mely tartalékban állott; két zászlóaljat a nyolczadik hadosztály küldött segítségére s így a porosz épp annyi, de erősebb zászlóaljjal harczolt, mint az ellenség. (A porosz zászlóalj ezer, az osztrák csak nyolcz-kilencszáz emberből állott.) Az osztrákoknak az volt a végzetük, hogy ismételt rohamait minden egyenként intézzék s így jobb szárnyuk, a mely kezdetben erősebb volt az ellenségnél, minden haszon nélkül menjen tönkre. Mint rendesen, most is tömött, hatalmas oszlopokban támadtak, s így igen alkalmas célpontul szolgáltak a jól irányzott lövésüknek. A porosz csapatok pedig, a melyek a csata folyamán elszakadtak egymástól, külön-külön csapatok módjára harczoltak. Tábornokaik az erdőben folyó csata alatt nem tekinthették ugyan át a csatateret; de a tisztek, a kik az egyes csapatok élén állottak, becsületkérdést csináltak abból, hogy csapatjaik vitézül helyt álljanak. A porosz csapatok tudták, hogy a porosz trónörökös megérkezéséig meg kell tartaniok a csatateret, s ezért rendíthetetlen szílárdsgággal állottak ellen.

A csata folyamán most látszott meg először, hogy az utóbbi napok vereségei hatással voltak nemely osztrák ezredre. A Fleischhacker-dandár egy karinthiai zászlóaljból és két bánsági ezredből állott, s a melyben magyarok, szerbek, németek és oláhok szolgáltak, kik először foglalták el Cistowes falut. Egészen eltérően viselkedtek a támadó zászlóaljak. A hatvan-egyedik ezred nemely zászlóalj a nehezen hajlott a parancsszóra; mások a taktika boldogtalan utasításai szerint

osztály-oszlopokban vetették magukat az ellenségre s elvérezték.

Másként viselte magát a Poeckh-dandár rohamra vezetett négy zászlóalja, a melyhez még két más zászlóalj is csatlakozott. Muzsikaszóval, hurráh- és éljenkiáltással vetette magát az erdélyi, magyarokból és oláhokból álló ötvenegyedik ezred a tüzet okádó erdőbe. Rohamuk annyira hatalmas volt, hogy a poroszok megtántorodtak s meghátráltak az erdő túlsó széléig. Az addig folyó harczban a porosz annyira kimerült, hogy az új támadás előtt nem tudott megállani. Fransecky azonban, a mint említettük, utolsó négy zászlóalját is északról az erdőbe parancsolta s azok a diadalmasan előnyomuló osztrákokat oldalba és hátba kapták. A magát már a győzelem mámorában ringató csapatra ezzel iszonyatos katasztrófa zúdult; soraikban az ellenség puskája rémitő pusztítást véghez. Poeckh ezredessel összes vezérkari- és segédtisztje s a legénység nagy része ott maradt holtan. A menekülők csak nagy veszedelmek között vághatták át magukat az ellenségen, hogy kiszabaduljanak az erdőből. A Poeckh-dandár első harczvonalában álló négyezer emberből csak ezemyolc százán menekültek; a dandár nagyobb fele elesett, megsebesült s ezernél többen estek foglyul a poroszok kezébe, a kiket ekkor csak tartalékjuk mentett meg.

Az osztrákok vereségét nemcsak most, de a hadjárat egész folyamán, imént rajzolt harczmodoruk szülte és tette súlyossá. Balszerencséjük oka nemcsak az, hogy fegyverüknél jóval hatásosabb volt a poroszok hálultoltó puskája, de még inkább a mód, a melylyel rohamukat végrehajtották. Az osztrákok osztályoszlopokban harczoltak, minden zászlóalj hat századából

két század, egy osztály állott egymás mögött, olyanformán, hogy három szorosan egymáshoz tapadó négy-szög fogta föl az ellenséges tüzet. Az osztályok között szabályszerűen csak három lépésnyi térköz lehetett, a mivel azt célozták, hogy a tömeges oszlopok az ellenséget legázolják. Nehezen mozgó, merev formában vetették magukat az osztrákok a harczba; a tisztek nem fejthettek ki semmi önállóságot; be kellett érniök azzal, hogy kivont karddal csapatjuk előtt mennek. A poroszok ezzel szemben az egyes századok könnyen mozgására és harczolóképességére fektették a legnagyobb súlyt; tiszteik csapataikat a lehető-séggel az ellenség oldalába vezették s gyors tüzelésükkel halált szortak és fejetlenséget támasztottak az ellenség tömött soraiban. Ilyen az a kép, a mely főleg a skalitzi s a swiepwaldi csatákból lerajzolódott.

Benedek kevéssel a königgratzi csata előtt utasítást adott ki, a melyben (nyilván az első keserves tapasztalatok után) a tiszteknek meghagyta, hogy a terület kihasználása mellett először tűzcsatát vívjanak s csak aztán menjenek rohamra; de természetesen a hadsereg pár nappal a csata előtt nem barátkozhatott meg az új taktikával és nem felejthette el mindenzt, a mit a gyakorlótereken esztendők alatt vertek belé.

Viszont a legénység, miután megismerkedett a gyűtüs-puska hatásával, megvetéssel nézte a maga előltöltőjét s csupán morogva és a tiszt szigorú parancsára fanyalodott lövésre, mert esze csak azon járt, hogy a mint csak teheti, oly gyorsan férjen szuronyával az ellenség testéhez.

Fransecky osztályából a huszonhetedik ezred tüntette ki magát különösen rettenthetetlenségevel és odaadásá-

val. Az ezred parancsnoka, Zychlinszky ezredes, utóbb a következőkben rajzolta az osztrákok tömeges támadását: „Cistowesből mély hegyi utak vezettek felénk; az osztrák zászlóaljak azokon nyomultak elő, élükön vitéz tisztjeikkel. Egyetlen századunk Buddenbrook százas parancsnoksága alatt olyan pusztítást vitt véghez közöttük, hogy az árok majdnem megtelt osztrák halottal. A mögöttük jövők nem bírtak előrevergődni. Az osztrákok arcztámadásai azt a benyomást tettek reánk, mintha azt akarnák megmutatni, hogy ki a legény a csárdában. Azt láttuk, hogy akkor is szemben jönnek ránk, a midőn egy kis megkerüléssel czélt érhettek volna⁴

Ezzel a czélalan rohammal az előretolt osztrák hadtestből körülbelől három dandár ment tönkre. A hadtest huszonnyolcz zászlóaljából tizenkilenczet s más hadtestekből még öt zászlóaljat áldoztak föl.

Mollináry altábornagy e tapasztalatok után nem akarta utolsó erejét is koczkáztatni, de azt sem akarta, hogy az eddigi erőfeszítés kárba veszszen. Veresége után is ismételten segítséget kért a második hadtesttől; mert arról erősen meg volt győződve, hogy egy újabb roham árán a Swiepwald az ellenségtől megtagadhatatlanul nyerhetne.

Éppen akkor azonban fontos parancsot kapott Benedektől. Megérkezett gróf Falkenhayn alezredes¹

¹ Gróf Falkenhayn jelentése a *bécsi hadilevél-tár-ban* 7, 180. Ez, meg a Sacken őrnagy jelentése főforrásai az osztrák főhadiszállás eseményeinek. Becses pótlásokat köszön a szerző e szakértő szemtanuk szóbeli közléseinek is. A két jelentés a *Függelék XVn. és XVIII.* száma alatt olvasható. Mondanom sem kell, hogy mind a két tudósítás megbízható s csak, a mi egyébként a hadijelentésekben nem ritkaság, az idő megjelölésében pontatlanok s némely mellék-események előadásában

s a mint már fennebb említettük, a negyedik hadtestnek azt a parancsot hozta, hogy Frigyes Károly herczeg hadserege ellen az oldaltámadással hagyjon föl; mert a hadvezetőség már délelőtt tudta, hogy a negyedik hadtestnek a porosz trónörökös előnyomulását kell megakadályozni. A parancs így szólt: „A negyedik hadtest ne csábítassa magát az előnyomulásra, hanem tartsa föladatának, hogy balról a harmadik hadtesttel tartsa fönn az összekötetést; mert a támadás ideje még nem érkezett el.” Ez határozott és világos parancs; de a támadás már megkezdődött, a csapatok egyrésze már tűzben állott.

állanak egymással ellenmondásban. Lényeges azonban az, hogy mind a két tiszt világosan megmondja, hogy mely a jobb szárny figyelmeztetésére tett küldönczlovalglásuk történt a josephstadti várparancsnok ama sürgönyének, mely Benedeknek a porosz trónörökös érkezését jelentette, megérkezte előtt s melyik később. Hogy ezt a sürgönyt Benedeknek féltzenkét óra tájban kézbesítették, határozottan megállapítható, s én az események előadásában e szerint igazodtam. Az időpontok megjelölésében egyébként az osztrák vezérkar pontos és megbízható munkája is zavaros. A harmadik kötet 293-ik lapján azt olvassuk, hogy Benedek a jobb szárny önkényes előnyomulását nem helyeselte ugyan, de a támadás folytatását nem tiltotta meg. „A midőn a két hadtestet tizenkét óra tájban visszaparancsolta, már késő volt.” Homlokegyenest ezzel a 310-ik lapon azt írja, hogy a negyedik hadtestnek parancsát a visszavonulásra (Falkenhayn gróf által) már tiz óra tájban elküldte. Az osztrák hadvezetés helyes méltatása szempontjából nagyon fontos annak határozott megállapítása, hogy mikor történt ez? És megállapítható határozottan, hogy a josephstadti várparancsnok sürgönyének megérkezése előtt, akkor, a mikor a Fleischhacker- és Poekh-dandárok a Swiepwald ellen támadást intéztek. Az idő pontosabb megjelölése merész dolog volna. Ebben a fölfogásomban Baumgarten altábornagy is megerősített. *Lettow* kifogásait (II. kötet, 430-ik lap jegyzet) előadásomban figyelembe vettetem.

Mollináry altábornagyot elkapta a harczi hév, nem tudott megnyugodni abban, hogy meddő kísérletnek maradjon vállalkozása s gróf Thun altábornagyot is támadásra biztatta. Az volt a gondolata, hogy a Frigyes Károly herczeg még csak egymagában csatázó hadseregének balszárnyát megsemmisítse s az ellenséget megdöntse; de így aztán hátat fordított az északról fenyegető veszedelemnek.

Mollináry fölfogásához annyira ragaszkodott, hogy Benedek parancsnak nem engedelmeskedett s azon volt, hogy Thun gróf hadteste fejezze be, a mitő már megkezdett: Fransccky csapatainak szétverését. Thun grófot a hadvezér parancsáról nem is értesítette, hanem Falkenhayn grófnak kifejtette a támadás okait és Benedeknek a következő írott jelentést küldte: „A második hadtesttel közvetetlen érintkezésbe léptem; a második hadtest előtt kevés az ellenség, azért fölszólítottam, hogy támadással könnyítsen helyzetemen¹ Nem állott el tehát attól, hogy ne folytassa tovább a határozottan megtiltott előnyomulást.

Mollináry közölte tervét Thun gróffal s az két pihent dandárt, a Württemberg- és Saffran-dandárokat küldte az erdő teljes elfoglalására. Éppen abban az időben, a mikor ez a roham a már kimerült porosz csapatokra rászakadni készült, tehát féltizenkét óra tájban, kaptal Fransecky a tudósítást, hogy a trónörökös közeledik s ennek hírért csapataiban olyan gyorsan terjesztette el, hogy a rég, sőváran várt hírt azok hamarabb meg-

¹ Ezek a kusza, de azért világosan olvasható sorok, valószínűen nyeregen írta, délelőtt háromnegyed tizenkét órakor keltek. (*Bécsi hadülevélétár.*) A kevés, teljesen megbízható dátum között, a melyet a csata válságos fordulatáról az osztrák táborban főljegyeztek, ez egyik legmegbízhatóbb dátum.

tudták, mint Vilmos király főhadiszállása. A midőn az aggódó király egy tisztet Franseckyhez küldött, hogy a hadtest állapotáról kérdezősködjék, a tábornok ezt izente: „Mondja meg ő Felségének, hogy a hadtest sokat szenved, de keményen tartja magát®.

Azonban a rendíthetetlen parancsnok mégis túlsókat követelt embereitől; mert a második osztrák hadtest tizennégy pihent zászlóalja elé csak kimerült, harczászati rendjükből kizökkent csapatokat állíthatott. Az új támadás visszaverésére nem volt elég erős, az osztrákok pedig ügyet sem vettek a gyilkos puskatüzre, délről és keletről vakmerően az erdőnek rohantak. A győzelemmel kecsegtető rohamot a Swiepwald ellen a württembergi herczeg vezette meggyőződése ellenére; ő főlebbvalónál jobban belátta, hogy Thun gróf hadteste elhagyván a neki kijelölt helyet, oldalban a porosz trónörökös ellen fedetlenül maradt; minthogy azonban észrevételeit nem vették figyelembe, a stájer negyvenhetedik számú gyalogezredet azzal a rettenthetetlenséggel vezette rohamra, a melynek 1849-ben és 1859-ben már bizonyoságát adta.¹ Az erdőben folyó csata véres látványa még egyszer megismétlődött; de most a poroszokat az erdő nyugati sarkába szorították s onnan is kidobták; a porosz nem mérkőzhetett az osztrákok túlnyomóan nagy erejével. Ámbár az erdő nagyobb részét az osztrákok elfoglalták, az ellen-séges hadtest egy része még mindig keményen tartotta magát az erdőszélben és Fransecky, célpontul adva magát az ellenséges golyóknak s ellovagolva a

¹ Teuber Oszkár: *Feldzeugmeister Herzog von Württemberg* című könyve 171-ik lapján, a herczeg parancsötiszte, Steinitz nyomán. V. ő. Magirusnak ugyancsak a herczegről írt könyvével.

magdeburgiak sorai előtt, azt kiáltotta: „Ne hagyjátok magatokat legények, a trónörökös jő; ezt a helyet megtartjuk, vagy meghalunk!“ De kétsége besett viaskodás volt s a védekezők sorsa már szinte eldőlt. Most a dühös támadás annak a csúcsnak esett, a melyen állottak; a württembergi herczeg pedig a hadtestparancsnoktól újabb segítséget kért. Thun nem késedelmezett, hanem a Thom-dandárból három újabb zászlóaljat küldött segítségül.

A Swiepwaldban tehát az osztrák ezredek zene karai diadalénekre zendítettek, mert bár sok ezeren véreztek el, a támadók már azon a ponton állottak, hogy Franseckyt utolsó védelmi állásairól is kiverjék. Az erdőben helyenként már a poroszok oldalában bukkantak elő az osztrákok. Fransecky hadosztálya példatlan vélezséggel küzdött; elvesztett nyolczvan negy tisztet és kétezerharminczhat legényt, azaz a legénységnek egy hetedét. Ez a veszteség ugyan nem éri el azt a veszteséget, a melyet ebben a háborúban némely osztrák csapat szennedett; de szívós kitartásuk annál méltóbb a dicséretre, mert tizenkilenc zászlóaljjal órák hosszán át tartottak fel ötven osztrák zászlóaljat. Most a makacs ellenség utolsó, döntő rohamra fenyegette őket, — annak nem állhatták volna ellent.

.... Egyszerre aztán azt látták a poroszok, hogy az ellenség rohamra megakad, hogy az osztrák tisztek az előnyomulás helyett csapatjaikat az erdőben összeszedik. Ekkor történt, a mint nyomban hallani fogjuk, hogy Thun gróf, a hadtestparancsnok, Benedektől ellenmondást nem tűrő parancsot kapott a támadás abbanhagyására, mert a csatamező ama részén új ellenség bukkant föl. Fransecky csapatainak fölcsil-

lámlott a remény, hogy végre is a porosz trónörökös reggel még távol levő csapatai által megszabadulnak a támadástól. Ebben az örvendetes föltevésben még egy más körfülmény is megerősítette őket; az osztrák ágyúk, a melyek eddig az erdőt sőpörték keresztükkal, még mindig borzalmasan dörögtek ugyan, de már többé nem ellenük; a miből világos volt, hogy az ágyúk azért változtattak irányt, mert újabb ellenség közeledik. Az erdőszélben a porosz csapatok szorongó várakozásban voltak. Minthogy immár nem szorongatták őket s nem is tüzeltek rájuk, a csatában egy kis szünet állott be. Hogy előnyomuljanak, arra természetesen nem voltak elég erősek, arra nem is voltak elégé rendben, azonban soraik örvendetesen lélekzettek föl s bár bajtársaikról nem hallottak semmit, nem is láthatták őket: mégis mindenki érezték, hogy a szorongva várt segítség megérkezett, hogy a trónörökös közeledik.

Benedek értesül a porosz trónörökös megérkezéséről s ezért a czentrumon a támadást abbanhagyja.

A délelőtt folyamán azonban az ütközet súlypontja nem a Swiepwaldért vívott véres dulakodásban feküdt. Vilmos király és Benedek egyaránt igen ellentétes érzelmekkel szinte szakadatlanul csak a czentrumon folyó ágyú-csatát figyelték, a mely Frigyes Károly hadsereget az előnyomulásban megállította. Az osztrák hadvezér kedvetlen volt, hogy jobb szárnya, dacolva parancsával, Fransekyvel harczba ereszkedett; mert a csata eldöntését kezdtettől fogva a czentrumtól várta. A mint már előbb elbeszéltük, azért tolta elő a lipai és langenhofti halmok lábáig szinte egész tartalékját:

két hadtestet és két lovas hadosztályt, hogy az ellen-séges czentrum átszakításakor kéznél legyen s ez az előnyomulás délelőtt tizenegy óra tájban már meg is történt. Most azonban nagy doleg volt: elhatározni magát a döntő csapásra, mert győzelem, vagy meg-semmisülés forgott a koczkán. Benedekben erős volt az ösztön a cselekvésre; de a komoly megfon-tolás mégis más irányba terelte figyelmét. Szabad-e megkoczkáztatni azt, hogy csaknem egész seregével a porosz czentrum ellen forduljon, a mikor tudta, hogy jobboldalában, habár még távol is a csatamezőtől, egy új ellenséges hadsereg fenegeti? A jobb szárny szándéka ellenére, parancs nélkül, szintén Frigyes Károly hadseregére támadott s ha most tartalékját is az ellen fordítja, ki áll jót arról, hogy jobboldalról biztonságban érezheti magát? Uj vezérkari főnöke, Baumgarten, a jobb szárny szemléjéről épp akkor érkezett vissza s úgy vélekedett, hogy mivel az el-hagyta helyét, a tartaléksert kell helyébe tolni, hogy a harczi rendben támadt hézagot betömjék. Ter-mészeten, ha így cselekesznek, akkor az ellenség czentrumára csak félerővel csaphatnak rá. Krismanics közbeszólott, hogy a tartalék fölhasználása még korai. Benedeket egy pillanatig aggasztotta a jobb szárny sorsa s minthogy első sorban a védelemre gondolt, a Baumgarten tanácsát fogadta el s a tartalék egyik, Ramming parancsnoksága alatt álló hadtestének parancsot küldött, hogy a völgyből nyomuljon a halmokra, s a jobb szárnyon, Chlum és Nedielitsch között fog-laljon állást. Baumgarten erről az oldalról biztonság-ban érezvén magát, a hadvezértől engedelmet kért, hogy a bal szárnyra mehessen s hogy annak állását s a csata folyamát ott is szemügyre vehesse.

Azonban alig hogy Baumgarten ellovagolt, Benedek nyilván megbánta, hogy eredeti tervében megzavartatta magát s a mint az heves vérmérsékéből természetesen folyt, Rammingnak új parancsot küldött, hogy az előnyomulást hagyja abba. Ez a tábornok, minthogy hadteste a völgyben, az osztrák hadállások mögött feküdt, időnként a hegyre lovagolt, hogy onnan a csata folyását szemügyre vegye. A legtöbbet ő is a czentrumon folyó ágyúcsatától remélt; neki is az volt a véleménye, hogy a döntés ott fog történni; ezért nagyon kedvére volt, hogy nem keli a jobb szárnyra mennie, hogy hadtestével kézügyben marad s hogy a czentrum döntő csatájából kap osztályt. Az osztrák tábornokok agyában tehát két gondolat tusakodott: a czentrum áttörésének gondolata azzal az aggodalommal, a melyet a jobb szárny gondatlan magaviseleté okozott.

A délelőtt folyamán még büszkén bizakodhattak abban, hogy a döntő pillanatban a lipai s a langenhofi magaslatokról előtörnek s a porosz hadosztályokat, a melyeket az ágyúcsata megingatott, a Bistritzbeszorítják. Erre készült Benedek, a midőn délelőtt tizenegy óra tájban a tartalékklovasság egy részét biztos hadállásából, a völgyből, a lipai halomra parancsolta, hogy a mint az ellenséges csatarendszerében hézagot ütött, abba bedobhassa. Coudenhove hadosztályából a Windischgratz-dandár, a mely két vértes- és egy ulánusezredből állott, föllovagolt a halom peremére, ahol láthatta az ellenség és tüzelhetett rája. A lovasok a hadvezér előtt az osztrák lovasságot jellemző szemkáprázatot fényben lovagoltak el. „Csak a jéghideg szív — beszéli egy szemtanú — nézhette volna végig a vitéz legénységet, a hogy czövek módjára állja meg helyét a messzehordó porosz ágyúk tüzében a nélkül, hogy szánalom érzete támadjon szívé-

ben.“ De a porosz czentrum hadosztályai sem mozdultak a helyükből, pedig őket a völgyben hatalmasabban tizedelte az ágyú, mint az osztrákokat a halmokon. Látni lehetett, hogy a jól irányzott gránátok mint tarolják le a sadowai erdő fáit; s épp úgy látni lehetett azt is, hogy a nyolczfontosak minden szempillantásban lecsapnak az erdő innenő oldalán föllállított gyalogcsapatok közé. Déltájban Benedek Holstein herczegnek, a másik lovás-hadosztály parancsnokának, parancsot adott, hogy azt a területet, a melyen elő kell nyomulniok, kémlelje ki. Nehány pillanattal utóbb, miután a herczeg megkapta a parancsot, a mely arra vállott, hogy a fővezér a győzelem reményével kecsegteti magát, megérkezett a tudósítás, hogy a jobb szárnyat, még ugyan csak távoli vihar módjára, veszedelem fenyegi. Mindeddig Benedeket a bal szárny aggasztotta jobban, a hol a poroszok a szászokkal már harcban álltak. Azt hitte, hogy azok a villámok, a melyek a jobb szárnyra készültek lecsapni, a melyeknek viharfellegei már közeledtek, még távol vannak: most a josephstadti várparancsnoktól sürgönyt kapott, a mely arról értesítette, hogy a porosz trónörökös hadseregenek oszlopai a vár alatt vonulnak el, nyilván abból a célból, hogy az osztrák hadsereg jobb szárnyára üssenek.

A josephstadti telegramm.

Érdekes dolog az oknak megállapítása, hogy ez a tudósítás miért jött telegramban s miért nem hozta a földerítő szolgálatot tevő lovasság.

Az előtt való nap este Thurn és Taxis herczeg, a második könnyű lovás-hadosztály parancsnoka, a ki

a jobb szárny legkülső vonalait fedezte, Benedek ismételt parancsa következtében, egy kisebb csapatot kémszemlére küldött ki.¹ Varga százados harminc legény nyel tizenegy óra tájban lóra kapott s ellovakolt északi irányban. Salney és Jaromir környékén az Elbe partján huszárai kora reggel ellenséges lovasokra bukkantak; nehányat elfoglán közülök, azoktól megtudták, hogy a trónörökös csapataihoz tartoznak s Chlum felé igyekeznek, a honnan, nyilván a Swiepwaldot ostromló osztrák ágyúk dörgését hallották. Minthogy erősebb csapatok vették üzöbe, Varga Josephstadt várába menekült s a fontos hirt onnan sürgönyözte meg Taxisnak; nagyobb biztonság okából azonban a hírrrel egy tisztet s egy kadétöt is útnak indított a parancsnokhoz. Ez a tudósítás, mint-hogy vivőit elfogták, nem jutott el az osztrák táborba, de nem jutott el a sürgöny sem. A várparancsnok, Vargától figyelmeztetve, láta az erőd gátjairól az ellenséges gyalogság elvonulását s Königgrätzbe, a főhadiszállásra, megsürgönyözte a fontos hírt: hogy az ötödik porosz hadtest Gradlitz felől az osztrák hadsereg jobb szárnya ellen nyomul. Ezt a Königgrätzbe irányított sürgönyt onnan küldöncz vitte Benedek főhadiszállására, a hová déli féltizenkét óra tájban érkezett.

A fővezér, a hol maga nincs jelen személyesen, csak azt láthatja, a mit alantasai megfigyelnek, csak azt tudhatja, a miről azok jelentést tesznek. A főhadiszálláson már addig is föltűnt, hogy még mindig csak a Frigyes Károly herczeg s a Herwarth hadai-

¹ Varga százados, utóbb altábornagy közlését 1. *Függelék* XXIII. szám.

val akadt dolguk; Tegetthoff ezredes, a hírszerző hivatal főnöke, tiszteivel megállapította, hogy a foglyok között nincs egy lélek sem, aki a trónörökös parancsnoksága alatt álló ezredek valamelyikéhez tartoznék. Á Josephstadtból kapott tudósítás fontosságával nyomban tisztában voltak. Baumgarten vezérőrnagy épp akkor tért vissza a csatamező baloldalán tett szemleútjából, s a mint Ramming hadteste előtt ellovagolt, nagyon megdöbbent, hogy a hadtest nem vonult a jobb szárnyra, a mint ő azt Benedeknek tanácsolta, hanem az utóbb kapott parancs értelmében régi hadállásában maradt. Kedvetlenül sietett a lipai halomra, ahol aztán megtudta, hogy helyesen számított, a trónörökös közeledik s előnyomulása meggátlására ugyancsak szükség volna a Ramming hadtestére.¹

¹ Baumgarten tábornok erről az eseményről szerzőnek a következő tudósítást adta: „A bal szárnyra lovagoltam egy halomig, a honnan a csatateret beláthattam. Visszatérőben, lépében, éppen nem sietve, ellovagoltam a hatodik hadtest előtt. Akkor láttam, hogy ez a tartalékhadtest, a mely a jobb szárnyra volt rendelve, körben mozog, olyanformán, mint a midőn a csapatok előnyomulnak, aztán ismét előbbi állásaiiba térnek vissza. Mert nem értettem a dolgot, azzal a kérdéssel fordultam tehát egy tiszthez, hogy miért nem teljesítik a parancsot s miért nem vonulnak a chlumi halomra? Azt kaptam válaszul, hogy ezt a parancsot visszavonták. Megdöbbentett a dolog, mert a jobb szárnyért aggódtam; minden vérem úgy az arczomba szökött, hogy ha akkor eret vágnak rajtam, ereiben egy csöpp vért sem találnak. A foglyoktól, a kiket kihallgattunk, tudhattuk, hogy az ellenség a trónörökös megérkezését északról, jobb szárnyunk irányából várja. A lipai halomra siettem, ahol megbizonyosodtam aggodalmam alaposságában. Benedek a zsebébe nyúlt, ökölbe szorította kezét s kihúzta a josephstadti várparancsnok összegyűrt sürgönyét, a melyben az ötödik

A sürgöny fontosságát azonban teljes értéke szerint becsülni még lehetetlen volt, mert az csak egy porosz hadtestnek, az ötödiknek közeledését jelentette s mégis olyan dologban kellett határozni, a mitől a hadsereg s az állam sorsa függött, a mely elhatározás dicsőséget avagy szégyent hozhatott a hadvezérre.

Benedek előtt két lehetőség állott. Az egyik az volt, hogy tartalékját nyomban a tűzbe küldi, egy vagy két pihent hadtestet, gyalogságot és lovast a horschenowes-i magaslatra a porosz trónörökös elé vet, hogy annak hadtesteit magától távol tartsa. A Swiепwaldban a negyedik és a második hadtest ezalatt az ellenséget megverhette volna. Ilyenformán tett Napoleon a Waterloonál vívott csata első napján, a midőn Wellingtonnal mérközött és Blücher közeledését jelentették. Blücher ellen két lovas-hadosztályt küldött ki kémszemlére, egyúttal a Lobau-hadtestnek azt a parancsot adta, hogy a dyle-i domblánczon foglaljon állást s az ellenséget bármi áron tartsa föl mindaddig, a míg ő Wellingtonnal roham útján leszámol. A kritikusok utóbb Benedeket sokat ócsárolták a miatt, hogy nem járt el hasonló módon, hanem a fenyegető új

porosz hadtest közeledését jelentette. Szemrehányást tettek, hogy a parancsot megmásította, neki azonban az volt a véleménye, hogy a tartalék még előnyomulhat. Azt válaszoltam rá, „hogy ötven zászlóaljat nem olyan könnyű dolog elindítani, mint a sakkfigurákats hozzájtem azt is, hogy „késő már“. „És csakugyan, a tartalék megkéssett előtolása a csata elvesztését már nem gátolhatta meg.“ A mint láthatni, ez eseményelbeszélésében nagy szerepet játszanak a későbbi fejlemények. Mindazáltal érdekes, mert a későbbi Baumgarten altábornagy ez előadását, több szemtanúval szemben folyton ismételgette

erőt kevésre becsülve, az által meglepette és legyőzette magát.¹

Benedek ugyanis a másik lehetőséget választotta. Csataterve szerint jobb szárnyának azt parancsolta volt, hogy a Chlumtól keletre, kissé hátrább eső halmokon foglaljon állást s táborskai engedetlenségevel okolta meg, hogy a trónörökösnek útját nem vágta, a miért Falkenhayn gróf alezredes által táborskait meg is dorgálta. Most csatatervén annyiban változtatott, hogy pusztán defenzívára szorítkozott s a jobb szárnynak ezért küldte ismételten azt a parancsot, hogy a Swiepwaldot, a melyet részben már elfoglalt, tüstént hagyja el, vonuljon vissza s a Chlum, Nedielischt és Sendraschitz táján fekvő sáncreztekben foglaljon állást. A horschenowesi halmokat tehát önként föladta. Tehát bízott abban, hogy két, noha részben már felhasznált hadtest az ellenséget órák hosszáig tudja föltartani. Tartalékját azonban még mindig kímélte, tartogatta arra az esetre, hogy akkor használja, ha az ellenség szentrumát áttörhetné. Csak a csata kibonyolódása dönthette el azt, hogy a tartalékre nem lesz-e szükség más helyen? A Benedek alapgondolata olyan volt, hogy ha következetesen viszi keresztül, győzhetett volna. A hiba csak az volt, hogy annyit habozott, olyan soká fontolgatta a tartalék fölhasználását, hogy határozatlansága egy-

¹ Főként az osztrák vezérkar munkája ítélt ilyenformán. Azonban meg kell fontolni, hogy az osztrákoknak erre az előnyomulásra lett volna-e még elég idejük? A josephstadti súrgönyt Benedek nem kaphatta meg féltizenkét óra előtt, inkább valamivel később s a horschenowesi dombokat a porosz trónörökös egy óra után mindjárt elfoglalta. A hadtörténeti irodalom erről a körülményről hallgat.

általán nem vallott az olasz háborúk kemény tábor-nokára.

Több tisztet bízott meg azzal, hogy döntő elha-tározását a jobb szárnynak megvigye. Megjegyzésre-méltó, hogy fogadták a hadvezér szigorú parancsait Thun és Mollináry tábornokok. Ezek abban a hiszem -ben voltak, hogy a parancs elüti őket attól a győ-zelemtől, a mely a Swiepwaldban kínálkozik: ezért Thun a parancsot csak tétovázva teljesítette, Mollináry pedig kifogásokat tett ellene s nem engedelmeskedett. Az alkudozásokkal és halogatásokkal sok időt pocsé-koltak el s részben ezzel zúdították magukra a kata-sztrófát. Körülbelül egy óra telt el addig, a míg Molli-náry hadtestének tudára adta, hogy a hadvezér vissza-parancsolta őket régi hadállásaiiba.

Benedek parancsának lagymatag végrehajtása.

A szélső jobb szárnyra, a Thurn és Taxis herczeg parancsnoksága alatt álló lovas-hadosztályhoz Benedek Tegetthoff ezredest küldte azzal a parancscsal, hogy a herczeg álljon kezeügyében a Thun hadtestének s hogy az ellenség előnyomulását gátolja meg. Molli-náryhoz és Thunhoz Sacken őrnagy volt a követ, a parancs úgy szólott, hogy a Swiepwaldot üritsék ki, csapataikat gyűjtsék össze s vonuljanak a nekik kijelölt hadállásokba. Thun grófnak pedig még az a föladat jutott, hogy az Elbénél foglaljon állást, képezzen ott „védőkamót* s védje meg a hidakhoz vezető utat. A fő-hadiszálláson azonban akkora volt a türelmetlenség, hogy egy másik tisztet, Falkenhayn alezredest is elküldték Mollináryhoz ismét azzal a parancscsal, hogy Mollináry ne okoskodjék ismét. Ez a szorgoskodás arról tanús-

kodik, hogy Benedek tisztában volt a fenyegető veszedelem nagyságával.

Sacken őrnagy Chlumtól északra találta Mollináry altábornagyot s a parancsot átadta neki? Ez a tábornok, a kinek katonatalentumát egyébként általánosan elismerték, meg volt győződve arról, hogy Benedek a helyzet megítélésében tévedett. Erős hite volt, hogy okosabb és célravezetőbb dolog volna, kizsákmányolva a Swiepwaldban aratott győzelmet, Frigyes Károly herczeg hadsergét jobb oldaláról derékenben kapni. Ebből is megítélhetni, hogy Fransecky milyen kitüնően játszta meg a maga szerepét; hadosztálya, mint villámhárító, az osztrák jobb szárnyon álló egész hadtest tüzét fogta föl s az ellenséggel olyan erővel szállott szembe, hogy az észre sem vette, a mikor rés támadt oldalán. Mollináry pedig annyira bízott a maga dolgában, hogy, mielőtt teljesítette volna Benedek parancsát, maga lovagolt hozzá a lipai halomra, hogy rendelkezése ellen kifogásait megtégye. Nyilván arra gondolt, hogy ha most abbanhagyja a dolgot, a mikor Franseckyt annyira meg-

¹ Ebben a pontban, bár a dolog nem is jelentős, ellenmondást találunk Sacken és Falkenhayn tudósításai között. (L. *Függelék* XVII. és XVIII. szám.) Sacken úgy mondja el a dolgot, hogy a parancsot személyesen adta át Mollinárynak; Falkenhayn ezzel szemben azt állítja, hogy Sackennel találkozva, együtt keresték a parancsnokot s mert öt nem találták meg, a parancsot vezérkari főnökének adták át. Minthogy azonban Mollináry is azt állítja (*Oesterreichs Kampfe*. III. k. 311. 1. jegyzet), hogy egy vezérkari őrnagy (tehát Sacken) előszóval adta át neki a parancsot, úgy kell lenni, hogy gróf Falkenhayn alezredes tévedett. Az tény, hogy ő később érkezhetett Sackennél s Mollináry akkor már, a mint ugyancsak Falkenhayn gróf értesít róla, a lipai halomra, Benedekhez lovagolt.

szorította, úgy fog látszani, mintha ő szenvedett volna vereséget. A mint Benedekhez ért, tanácsolta és rimánkodott, hogy a második hadtesttel hajthassa végre, a mit megkezdett; Franseky hadosztálya balszárnya az ellenséges hadseregnak, ha azt összezúzzák, megnyerték a napot. Benedek, aki a helyzetet egészen más-ként fogta föl, hivatkozott a tudósításokra, a melyek a porosz trónörökös közeledését jelentették s nem fogadta el a Mollináry tanácsát. Mollináry még mindig nem akarta magát megadni s azt hozta föl, hogy a közeledő ellenséget föltarthatja a tartalék; hogy a trónörökös útjába dobhatják az első s a hatodik hadtesteket. Csak a fővezér határozott nemjére adta meg magát s parancsolta meg csapatainak, hogy Chlumtól keletre foglaljanak hadállást.

Meglepőbb ennél, hogy gróf Thun altábornagynak déli tizenkét és egy óra között még mindig sejtelme sem volt arról, hogy a trónörökös hadseregének előcsapatai már hátába szakadtak azoknak az osztrák csapatoknak, a melyek a Swiepwaldban harczoltak: holott ő állott a trónörökös csapataihoz a legközelebb. A midőn Sacken őrnagy Benedek parancsát átadta, sehogy sem akarta megérteni, hogy miért kell a támadásból átmennie a védekezésbe; neki is az volt a hite, hogy a Swiepwaldból a győzelem integet feléjük. Thun gróf azonban nem okoskodhatott sokáig, mert háta mögött megdördültek az ágyúk s az ágyúk dörögése a porosz trónörökös megérkezését jelentette; Sacken, a midőn Thun gróftól távozott, már hallhatta azt a köszönést, a melylyel az új ellenség gyalogságának megérkezését hírül adta. Thun gróf is belátta most, hogy ideje lesz arra is gondolni, hogy a trónörökös az Elbe hidjaitól s a visszavonulástól el ne

vágja. Végre parancsot küldött az erdőben harczoló csapatoknak, hogy forduljanak vissza. A württembergi herczeg, a kinek balsejtelmei voltak, a mint erről a rendelkezésről hallott, tisztejének azt mondta: „Meglátják, hogy ezzel is elkeştünk*.

Ilyen módon Benedek parancsát a jobb szárny csak egy órányi végzetes huza-vona után hajtotta végre. Csak déli tizenkét és egy óra között kezdtek a harczban már kimerült csapatok kivonulni a Swiepwaldból, hogy a trónörökös hadsergével szembeszálljanak. Mollináry gondolata merész, de megfontolt volt; arra vall, hogy az ellenség helyzetét helyesen fogta föl; mert ha Frigyes Károly hadsergét össze akarták zúzni, legérzékenyebb pontján, oldalban s nem szemközt, a Bistritz felől, kellett támadni. Igaza volt abban is, hogy a trónörökös hadsergét a tartalék föltartózthatja. De bármilyen jó is volt ez a terv, az alkudozás, a halogatás hiba volt; végzetesebb hiba annál, ha egy alapjában véve hibás tervet hajtottak volna végre.

Egész sor esemény sajátságos összetalálkozása volt annak az oka, hogy az osztrák hadvezérek Vilmos királynál és Moltkenál körülbelül két órával korábban tudták meg, hogy a trónörökös is beleszólott már a csatába. Ezek még nehéz, szorongató gondok közt voltak, hogy megtarthatják-e helyüket a Bistritznél, a mikor Benedek tudta már, hogy neki többé nem csupán az ellenséges hadak egy részével van leszámolni valója. Karja, a melyet az ellenséges szentrum összezúzására már fölemelt, egyszerre megbénult; merész lépésnek láta, hogy tartalékját most vesse Frigyes Károly herczeg csapataira. Csak ha a

porosz trónörökös még egy ideig távol marad a csatamezőtől, akkor lehetett volna Sadowa ellen a döntő támadást megkoczkáztatni.

A porosz trónörökös hadsergénék előnyomulása.

De miért ne jött volna a porosz trónörökös? Hogy elszánt csata folyik, azt a földetrazó ágyú-dörgés mérföldekre hirdette és sietségre sarkalhatta az útban levő porosz csapatokat. A trónörökösnek tudni kellett és tudta is, hogy Frigyes Károly vezetése alatt csak mintegy százhuszonnégyezer főnyi porosz mérkőzik az egész osztrák haderővel s hogy minden elveszett, ha ő kilenczvenhétezer emberből álló hadsergénék egy részét legalább nem vezetheti a tűzbe. A hadvezér, vezérkara, tisztjei, csapatai egyenként és összesen egész erejüket megfeszítették, hogy kellő időben érkezzenek meg arra a helyre, ahol a koczkának el kellett dölni.

Kötelességüket a trónörökös és hadserge a legpontosabban teljesítették. Mint a háború folyamán annyiszor történt, most ismét meglátszott a támadók ama megbecsülhetetlen előnye, hogy csapataik szabadon mozoghattak s támadhattak ott, ahol a legalkalmasabbnak találták. Annak, aki az ilyen támadás ellen védekezik, fúrkésznie, kutatnia kell, hogy mit akar az ellenség s gyakran tévedhet, nem ott hárítván el a csapást, ahol rája méri. A trónörökös és Blumenthal lelki szemeikkel, ha csak nagy vonalaiban is, látták a csata teljes képét; tudták, hogy Frigyes Károly herczeg az osztrák özön középen áll; tudták, hogy nekik a lehető leggyorsabban, észrevétenlül kell az ellenséget derékon kapni.

A gárda-hadtest előcsapatait Alvensleben tábornok

vezette, a ki reggeli félkilencz óra tájban vette Franseckytől az első üzenetet, hogy segítségére siessen s nyomban elhatározta, hogy nem várja be a hadsereg előnyomulását. A trónörökösnek azonban tudtul adta, hogy a katonakötelesség mit parancsol neki.¹ Aztán sietve egy tisztet küldött Fransecky tábornokhoz azzal az üzenettel, hogy féltizenkét óra tájban háta mögött, mint tartalék, meg fog jelenni. A trónörökös nem akart kevésbé elszántrának látszani előcsapatai parancsnokánál. Miután Königinhofnál a gárdát maga előtt elvonultatta, csapatait elhagyva, kíséretével előcsapataihoz sietett, ahol legégetőbb szükség volt reá, s azokat sietésre nógatta. A szakadó eső teljesen eláztatta az utakat, a tüzérség a magas gabonában, a mely a kerekek köré csavarodott, csak lassan, nagy veszödséggel tudott előhaladni és sokszor útját állotta a gyalogságnak, a mely rohanni szeretett volna s átkozódott az akadály miatt. Helyenként, hogy időt nyerjenek, torony irányában, tüskén-bokron át törtek előre.

A mint a trónörökös déli egynegyed tizenkét óra táján a három első osztályyal a chotieboreki magassátra érkezett, délnyugati irányban megpillantotta a dühöngő csata körvonalait. Arról a helyről meglehetősen tisztán és biztosan elláthatni a Bistritzig, addig a helyig, a hol a porosz zászlóaljak még mindig sikertelenül harcadtak az osztrákokkal. Természetes, hogy a harcztaló gyalogságot nem láthatta, de a szakadatlanul villámló ágyúk megjelölték az irányt, ahol a tüzérség állott s így meghatározhatta a helyet, ahol állottak azok a tüzet okádó szörnyek, a melyek dörgéseikkel hívták őt. Az égő épületek füstje az

¹ Bremen: Fransecky. 360. 1.

esős idő miatt alant, a földön kavargóit, a lángok csak időnként csaptak a magasba, megjelölve azt a helyet, ahol a csata megfeneleklett és ahol a legirtózatosabban pusztított. Mert a csata delelőjén, délután három óra körül a porosz király főhadiszállásáról tizenkét égő falut számláltak meg. Látta, hogy a Swiepwaldban a porosz raj vonalakat visszaszorítják. Sietnie kellett. Blumenthal a trónörököshöz fordult s azt mondta, hogy ez a döntő csata.

A míg a trónörökös és vezérkara a jobb oldalon, délnyugati irányban ezeket a megfigyeléseket tette, előttük, déli irányban alig volt valami mozgolódás. Abban az irányban húzódtak el a horschenowesi és maslowiedi, már többször említett magaslatok s úgy gyanították, hogy az osztrák jobb szárny azokon táborozik. Úgy képzelték, hogy ez a szárny eddig alig lévén tűzben, kemény dolgot fog nekik adni. A borús napon csak lassan tünedezett elő a hegyláncz s annak egyik sarkában Chlum falu, mint valami hatalmas, keresztfenekű sáncz. Osztrák gyalogság nem volt látható; de ott állottak az ütegek s azok nyugati irányban, tehát a porosz szentrumra tüzeltek.

A chotieboreki halmon adták ki a parancsot a támadásra. A trónörökös kíséretében szemet szúrt, hogy a szemük előtt folyó ütközet mennyire hasonlít a Waterlooi csatához. Blücher Gneisenauval a Szent-Lambert-kápolnánál állott, onnan tekintette át a távol-fekvő csatamezőt, a melyen Wellington ellenállott a francziáknak; ott adta ki a parancsot a poroszoknak, hogy vessék magukat Napóleon már kimerült csapatára. Blücher azonban csak estefelé érkezett a csatárra; előcsapatai délután félöt óra tájban, sergénék zöme pedig csak alkonyat tájban érkeztek meg a

csatamezeire 1815 június 18-án, egy hosszú és forró nyári napon; míg a trónörökös az emlékezetes csata döntő koczkáját már délben a kezébe kapta.

Az erőltetett előnyomulásban azonban csak hadsergének három első osztálya érkezett meg, nevezetesen: a hatodik hadtest (tizenegyedik és tizenkettédik osztály) Mutius tábornok s az első gárdahadosztály Hiller-Gartringen tábornok vezetése alatt. Hadsergénnek többi csapatai még úton voltak hosszú hadoszlopokban.¹ A három első osztálynak Horschenowes fenyegető magaslatait tűzte ki czélul. A hegytetőn ágyúkat vettek észre s a legmagasabb csúcson egy hatalmas fát. Csak később, a mikor a porosz csapatok már fölvergődtek a hegyre, látták meg, hogy a csúcson két pompás hárdfa áll s árnyékában egy kereszt. Ez a hely volt a gárda iránya és célpontja, ahol támadnia kellett. A tizenegyedik és tizenkettédik osztályok ezalatt a Trotina mentén nagy sietséggel az Elbe hidjai felé tartottak, hogy elzárják az osztrákok elől a visszavonulás útját. „A mint a Zizelowes táján elterülő fön-

¹ A poroszok tulajdonképen homlokban három, a tartalékban egy hadtesttel (a Steinmetz hadtestével) nyomultak elő: jobbról, nyugati irányban Bonin alatt az első hadtest, középen a gárda, balról, mint legszélső szárny, Mutius alatt a hatodik hadtest. Az első hadtest azonban még több órányi távolságra maradt el s csak délután négy órakor érkezett a csatamezőre Parancsnoka, Bonin, későn indult meg s ezze csaknem ismét vereséget okozott, mint Trautenaunál. A második gárdaosztály nyomában volt ugyan az elsőnek, de a megérkezéskor mégis csak az első gárdaosztálytal s a hatodik hadtesttel rendelkezhettek. A tartalékhadtest (Steinmetz parancsnoksága alatt) azt a parancsot kapta, hogy Chotieboreknél mint a főszereg tartaléka, foglaljon állást. Steinmetz ezért nem is vett részt a csatában.

síkra értem, — írja a trónörökös naplójában — egész föladatomat abban láttam, hogy rácsapjak az ellenség jobb szárnyára s azt összezúzzam. Az egyes csapatoknak ezt kiáltottam oda, a mint előttem elhaladtak, a száraz, durva válaszból megtudtam, hogy megértettek. ¹

Erzéken a porosz zászlóaljak leszálltak a halom szelíden eső lankáján, hogy félóra alatt átkeljenek azon a mély völgyön, a melyet a horschenowesi hársas magaslat dominált. Az előnyomulást gránáttüz hátráltatta; az ágyúk, a melyek addig nyugat felé, a Swiepwaldra tüzeltek, most az új ellenség ellen fordultak. Tizenegy óra negyven perczkor tették a trónörökös hadsergére az első lövést. A parancsnokok abban a hiszemben voltak, hogy a szuronyok bármely pillanatban fölcsillanhatnak hosszú csatasorokban, hogy az osztrák gyalogság nagy tömegben fog kibontakozni s iparkodni fog, hogy őket visszatartsa, hogy az előretörő hadoszlopokat a meredekről visszalökje ... Ott azonban nem állott ellenség. A pompás hely majdnem üres volt, az erősségek nem volt órsége: Thermopyle volt az a háromszáz spártai nélkül.

Thun gróf altábornagy különben, a mint már

¹ Hohenlohe-Ingelfingen herczeg írja a *Preussische Jahrbücher* (1889. évi IV. kötetében), hogy a trónörökös a chotieboreki tetőn így szólott hozzá: „Frigyes Károlyt szorongatják, segítenünk kell rajta. Két módon segíthetjük meg. Ha hozzámennénk, hogy támogassuk őt, megkésünk a segítséggel. Ezért inkább a másik módot választottam: itt egyenesen támadunk. Látja ön amott Horschenowes csúcsán azt a facsoportot? Ott fekszik az ellenség jobb szárnya. Attól balra támadunk. A kutyának a farkára hágunk”. V. ő. Frankenberg Fred gróf eleven elbeszélésével a *Kriegstagebücher* 49. lapján.

említettük, délelőtt helyesen ítélte meg ama halom fontosságát, a melyen a hársak állottak; csapatait ott előre tolta és ágyúkat is vontatott oda. Utóbb azonban a csendrum messzi elhallszó tüzelése elcsalta onnan, ezredéinek nagy részét balra vezette, arra a helyre, ahol minden dicséreten fölül álló bátorsággal harczoltak Fransecky derék magdeburgi és altmarki legényeivel s a vérrel áztatott erdőt lépésről-lépésre foglalták vissza a porosztól. Szirénmódra csalta el balra az ágyúdörgés először a negyedik hadtestet, aztán Thun hadtestének harmadfél dandárat. Thun gróf és vezérkara süket volt, vagy kevésre becsülte azokat a tudósításokat, a melyek azt jelentették, hogy északról ellenséges csapatok közelednek. Igazságtalanság volna, ha az osztrák lovasságnak azt a szemrehányást tennök, hogy hanyagul végezte a földerítő szolgálatot. Thun hadtestétől jobbra táborozott Thurn és Taxis herczeg négy ezredből álló könnyű lovassosztálya. Soraiból Lederer őrnagyot küldték ki, hogy északi irányban a környéket átkutassa s az már reggel háromnegyed kilencz és féltíz óra között jelentette, hogy elől lovassággal, ellenséges hadsereg közeledik. Erre a jelentésre Thurn és Taxis herczeg elő akart nyomulni, hogy az ellenséget föltartóztassa. A helyett azonban, hogy hallgatott volna első összönkre, Benedekhez küldött, hogy az előnyomulásra engedélyt adjon. Úgy látszik, hogy ezt a jelentést a főhadiszállás a josephstatti telegrammal egy időben kapta. Benedek, akit nagyon bosszantott, hogy a jobb szárnyon defenzív csatatervét egyre keresztülhúzták, szigorúan megtiltotta a herczegnek, hogy a maga szakállára viseljen háborút; az volt az elhatározása, a mint tudjuk, hogy bevárja a poroszok

támadását és szerencsétlenségére ebben az értelemben rendelkezett a lovassággal is.¹ Rejtélyes a dologban csak az, hogy Thun grófnak sejtelme sem volt a poroszok közeledéséről. Hadtestében volt a hatodik ulánus-ezred s az akkor érvényes hadi-utasítások értelmében mindenik hadtest köteles volt maga előtt a vidéket egy mértföldnyi kerületben felderíteni. A mi Thun gróf romlását okozta, az nem ritkán történik meg oly hadsereggel, a mely arczonálban csatába bonyolódik. A puskaporfüst, a harczizaj, az ágyú-dörgés hipnotizálják a vezéreket; nem törödnek az oldalak fedezésével; jobbra-balra tőlük történenek akárm a mikor fedezetlen oldalukon az ellenség rajtuk üt, megiriadnak és az ellenség első rohamára kész a vereség. Ezt a megbocsáthatatlan hibát követték el az osztrák jobb szárnyon álló táborok.

A porosz csapatok nagyon megkönnyültek s ujontak az örömtől, a midőn Hiller tábornok vezetése alatt a domináló hársas magaslatot szinte ellenállás nélkül elfoglalták. Arra számítottak, hogy a kaput, a mely az osztrák hadálláshoz vezet, csak erejük végső megfeszítésével zúzhatják be s azt tárványítva kapták. Az osztrák jobb szárnyat alkotó ötvönkilencz zászlóaljból lassanként negyvenhatot vezettek a Swiepwaldba s éppen akkor a Thom-

¹ Ezeket az eseményeket báró Wattmann L. ezredes *Bern erkungen iiber Kavallerie und déren Fühitung* című könyve (Bécs, 1900.1. füzet, 53. 1.), valamint egy névtelenül megjelent, de teljesen megbízható *Emerick Prinz Thurn und Taxis* című munka (Bécs, 1901. 93. 1.) mindenben tisztázta. Az összes tanúvallomások elemzését megtalálja az olvasó a *Függelék XXV. sz. alatt: Az osztrák jobb szárny a königgratzi csatában* címen.

dandárból még három zászlóaljat rendeltek oda a csata eldöntésére. Ezek mind arczzal nyugat felé állottak s a Bistritz és a Trotina közötti széles kaput, a melyen a trónörökös előre tört, a második hadtestnek csak tíz zászlóalja védte; a horschenowesi halmon magán azonban nem állott egyetlen zászlóalj sem; öt zászlóalj pedig még csak a Trotinára néző lejtőn állott, nem a merről a gárda támadott. Ezeket a tizenegyedik és tizenkettédik porosz hadosztály túlereje könnyen szétmorzsolhatott s azt a nehány századot is, a mely Horschenowes faluban táborozott, könnyen szét lehetett verni. Az osztrák ütegek ugyan igen sikeresen operáltak az előnyomuló ellen-ség ellen, s a mint később maga bizonyítá, majdnem minden lövésük talált. De az ágyú gyalogsági fedezet nélkül megbízhatatlan fegyver; a gárda rajvonala elől egy óra tájban eltilsztultak a halomról s helyükbe felrobogtak a porosz ágyúk. A mint a poroszok a tetőre értek, látták, hogy egy hadoszlop a Swiepwaldból feléjük tart, hogy az osztrák hadserget oldalában fedezze. A meddig a szem déli és délnyugati irányban elláthatott, ez volt az egyetlen zárt hadoszlop. Azokból a csapatokból állott ez a hadoszlop, a melyek, a mint előbb már említettük, Benedek parancsára elhagyták az erdőt, hogy Chlum-Nedielitschnél foglaljanak állást. A porosz lovasság rajtuk ütött, de az osztrákok keményen tartották magukat; elég volt egy sortúz, hogy a dragonyosok visszaforduljanak; parancsnokuk, Heinichen alezredes, holtan maradt a csatamezőn. Az első roham nem sikerült. A poroszok kénytelenek voltak szabályosan kifejlődni, hogy az osztrák jobb szárnyat a mely, Benedek parancsa szerint,

valamivel hátrább, harczra készen állott, áttörhessék.

A horschenowesi halom elfoglalásával a trónörökös és vezérkara azt hitték, a mint Verdy tanúsítja, hogy megnyerték a játszmát, s hogy az osztrákok vissza fognak vonulni az Elbe mögé. Azonban nemsokára kiderült, hogy az osztrákok szándéka más, hogy megszállják eredeti defenzív állásukat, a chlum-nedielitschi vonalat s ott megálljának.

Mollináry hadtestének csapatai épp akkor vonultak oda. Benedek azon törvén magát, hogy parancsait végre-valahára teljesítsék, kevessel egy óra után egész vezérkarával elhagyta a lipai halmot s utánuk nézett. A cenztrumon kitünnen állott a dolog; a poroszokat a fáradhatatlanul dolgozó osztrák ágyúk a legsanyarúbb próbának tették ki. Benedek is, a míg Nedielitschig lovagolt, meggyőződött róla, hogy csapatai elfoglalták a nekik kijelölt állást. Chlumban parancsot adott, hogy fákat döntsenek le s azzal a már megkezdett torlaszt tovább építsék.¹ Arról a helyről, a terep természete miatt, nem láthatott el Horschenowesig, a honnan a poroszok hadsergénék jobb szárnyát épp megtámadni készültek, de az ágyúdörgés elhallatszott onnan. Benedek fontolgatva azt, hogy cenztruma milyen keményen tartja magát, abban a véleményben volt, hogy jobb szárnya állását az ágyúk védelme alatt az ellenséges támadás ellen jó ideig megtart-

¹ V. ő. a *Times* levelezőjének tudósítását Benedek kilovágásáról, továbbá a *Der Nebel von Chlum* című füzetet az 56. lapon. Ez a füzet, a melyet Schuppanzigh Imre osztrák örnagy írt, hemzseg a gyűlölködő és igazságtalan ítélettől s csak ott használható, a hol a szerző, a ki a negyedik hadtesthez tartozott, arról tudósít, a mit saját szemeivel látott-

hatja. Nem volt lehetetlen megállni s ha határozottan tudja azt, a mi ma ismeretes dolog, hogy még csak három porosz hadosztály (körülbelül negyvenezer ember) áll támadásra készen, a két hadtestét, a mely valamivel erősebb volt a porosz hadierőnél, elégsgesnek tartotta volna a védelemre.

Az első porosz hadsereg szorongatott helyzete.

A porosz czentrum, a melyet az ellenség borzas mas ágyútüze a sadowai erdő szélén megállított, szorongatott helyzetbe került. Időnként lehetetlennek és elviselhetetlennek látszott, hogy a derék katonák, a kiknek néma megadással kellett tűrni, hogy a hegyekről pusztulás árad rájuk, megmaradhassanak az ágyúk lőtávolábán. Ámbár valami kevessel dél előtt a trónörököstől azt a tudósítást vették, hogy hadserege megkezdte az előnyomulást s Moltke ennek következtében a jobb szárny ellen erősebb támadást rendelt el: két óra hosszán át haszontalanul várták, hogy a trónörökös a csatába elegyedjék s hogy közelednék, arról sem kaptak tudósítást. A király környezetében hangok támadtak, a melyek azt a vélekedést fejezték ki, hogy a Bistritz partját műlhatatlanul föl kell adni s hátrabb, a halmokon kell állást foglalni. Bármilyen jól tartották magukat a csapatok, időnként fölökerekedett az az érzés, hogy veszett ügyhöz ragaszkodnak. Schulz Frigyes, a csataképfestő, a porosz táborban tartózkodott, ő beszélte őszébek között később a következőket: „A meddig szemem elláthatott, minden mindenben arról győzött meg, hogy az első hadsereg a csatát elveszítette. Megválthatom, olyan érzésem volt azokban az

órákban, a minő akkor lepett meg, mikor kedvesem halálos ágyánál álltam s tőle örökre búcsút vettetem..." A király időnként elhagyta a dubi halmot, a Bistritz és a Swiepwald felé lovagolt, hol szétszórt csapatokra bukkant, a melyek az erdőben folyó iszonyatos dulakodásból menekültek. A király haragosan mor-dult a csapatroncsokra s a tiszteknek, miután kifejezte elégedetlenségét, megparancsolta, hogy embereiket nyomban visszavezessék a csatába. Ebben a nyomott hangulatban a főhadiszálláson minden szem a vezér-kari főnök felé fordult. Moltke biztosan számított arra, hogy a trónörökös déltájban a csatába elegye-dik, s bár nem tudta megérteni, hogy miért nem kap tőle semmi tudósítást, nyugalmát mégis meg-őrizte.¹ Bismarck úgy érezte, hogy borotvaélen áll a maga s hazája sorsa. Később beszélte, hogy Moltkenak nem volt szivara, s a mikor ezt észrevette, oda-adta neki a tárczáját, a melyben még volt két szivar s nagyon jó jelnek vette, hogy Moltke alaposan meg-vizsgálván a két szivart, hidegvérrel a jobbikra gyújtott rá. Délelőtt a király kérdést intézett Moltke-hoz, hogy mit tart a csata addigi folyamáról s Moltke nyugodtan felelt: „Fölséged ma nemcsak a csatát, hanem a hadjáratot nyeri meg.“ Most, mintha minden arra vallott volna, hogy Moltke igen merész jóslást koczkáztatott meg.

¹ Nagyon szembeszökő, hogy Frigyes Károly herczeg s a trónörökös serge között olyan gyöngén gondoskodtak a parancsőrtiszti szolgálatról. A király és Frigyes Károly herczeg főhadiszállásán több volt kétszáz lovastisztnél; ezeket a tisz-teket használhatták volna erre a célra. Ha a hiányos össze-köttetés miatt a csata balul üt ki, akkor a porosz vezérkart bizonzára megrótták volna ezért a mulasztásért.

A felől lehetetlenség lett volna illúziókban ringatóni, hogy az első harczvonalak három osztálya, valamint a tőlük oldalvást harczoló Fransecky-osztály lassanként kimerül. A porosz szentrum hosszan elterülő harczvonalai állományuknak csak négy százalékát veszítették ugyan el s a jó csapat, a mikor maga tűzcsatát vív, az ilyen veszteséget nem szokta nagyon megsinyleni. De a katonáknak tétlenül egy helyben kellett állniok, a gránátok időnként soraikba csapódtak le és gyilkoltak. Sok halászápadt arcot lehetett látni a sorokban, bár a vezérkari tisztek gyakran közéjük lovagoltak, hogy tréfáikkal vidámságot keltsenek. A pommeránoknál s altmarkiaknál csapat jobban már nem tarthatta magát és mégsem lehetett volna kezeskedni azért, hogy a fáradt, éjjeli két órától menetelő csapatok, a melyek hajnalban csak fekete kávét ittak, meg nem inognak s meg tudnak állani, ha a magaslatról az ellenség tömege zúdul rájuk.

A csapatok visszavonására azonban mégsem került sor, legfölebb a tartalékok kellett előtolni az első sorokba. De minthogy a királynak még csak egy hadtest állott rendelkezésére, jól meg kellett fontolni, már fölhasználhatja-e? Időközben aztán parancsot kapott ez a hadtest is, a brandenburgi csapat, hogy tüstént keljen át a Bistrízten. A király a sadowai hídnál állott, a zászlójak büszkén és vidáman lépkedtek el előtte. Frigyes Károly herczeg nem hitte, hogy ezekkel a friss csapatokkal is csak húzza-halogassa a harczot, s az volt a terve, hogy rohamra vezeti őket. A brandenburgiakhoz ugratott tehát, a kiknek a békében parancsnokuk volt s a kiknek élén harczolt már a schleswig-holsteini háborúban s bajtársainak nevezte őket, a kikre biztosan számít.

Ennek a csapatnak, ha rohamra vezetik, a köztük s az osztrák ütegek között fekvő kétezerötszáz lépésnnyi utat kellett megtenni s a halmon taborozó ellen-séges gyalogságon keresztülgázolni. De nem kívánták, hogy bátorságuknak ilyen próbáját állják. Moltke, a mint a mozgolódást észrevette, minthogy igen alapos okokból szükségtelennek tartotta, hogy azok a csapatok haszontalan támadásban elvérezzenek, egyik tisztje, Wartensleben őrnagy által izent a herczegnek, hogy a támadást hagyja abba s csacsapatait állítsa meg. így aztán a tartalékok is csak a tűzben álló első sorok erősítésére fordították. Moltke beleszólása a dologba a legmélyebb belátásról tanúskodik. Abban a tervében, hogy az ellenség központi hadállását nem előlről szakítja át, a mi lehetlen vállalkozás volt volna, hanem a két szárny támadásával szorítja agyon, semmi körülmény által sem zavartatta meg magát. Egy-néhány porosz csapat, a melynek élén vakmerő tiszt állott, előbb is, utóbb is rohamot kísérlett meg a maga szakállára. Kivált a Groeben és Maistrelli parancsnoksága alatt álló osztrák ütegek, a melyek Lipa falu bejáratáig nyomultak elő s onnan, szórták a halált s a pusztulást, ingerelték a poroszokat támadásra. Egyízben egy porosz csapatnak sikerült pár száz lépésnnyire férközni az ágyúkhöz. A hárultöltő puska Maistrelli alezredes ütegeinek legénysége közé tüzelte; az osztrákok azonban nem tágítottak, hanem ágyúikat kartács-golyóval töltve meg, a poroszokat megtizedelték és visszavonulásra kényszerítették. Ezeknek a rohamoknak mégis megvolt az a hasznuk, hogy az osztrák főhadiszállás egész figyelmét ismét a czentrumra terelve, az ügyet sem vetett arra az

oldalra, a honnan a porosz trónörökös támadott. Időközben lent mégis megingottak a harczvonalak. A Fransecky osztályához csatlakozó második hadtestet Schmidt tábornok vezette, aki távolról sem dicsekedhetett a király és Moltke hidegvérüségével. Több üteget, a melyek már átkeltek a Bistrítzen, visszavont a folyó mögé s ulyancsak az ő eugedel-méből öt zászlóalj, a mely leginkább ki volt téve az ellenség gránát-záporának, fölkerekedett, hogy a folyón túl, valamely födött helyen foglaljon új hadállást. Ez a visszavonulás az ingadozás jele volt s a bizalmatlanság nem csupán a legénység soraiban harapózott el.¹

... Egyszerre aztán kiderültek az arcok a király környezetében. „A míg a csata a középen lassan tovább folyt, írta Moltke másnap a feleségének, aggodalmasan várakoztunk, hogy a szárnyseregek megjelenjenek. Egyszerre csak megvillantak az ágyúk a magasan fekvő Chlum falu tájékán, olyan távolságból, a miből megtudhattuk, hogy nem ránk lőnek s hogy baloldalunkon a trónörökös megérkezett/” Végre délutáni félkettő után Voigts-Rhetz tábornok visszaérkezett kémszemle-útjából s meghozta az örvendetes hírt, hogy a trónörökös déli tizenkét óra táján az osztrák hadserget oldalba kapta s azóta hatalmasan szorongatja.

¹ Ezt az eseményt tiszteletreméltó őszinteséggel először Lettow derítette föl munkája második kötetében a 498. lapon.

Benedek végső reményei a győzelemről.

Benedek és vezérkara észrevette, a midőn a czentrumon a győzelem feléjük fordult. Büszke remények duzzasztották kebelét, szemeit elkápráztatta a küszöbön álló diadal s egy ideig alig aggódott a miatt, hogy harcstorai a jobb szárnyon meghátráltak. Olyan volt a természete, hogy átadta magát a pillanatnyi benyomásoknak. Az egyik pillanatban zavarta és feszélyezte, hogy a trónörökös olyan közel férkőzhetett hozzá, a másik pillanatban eltűntek aggodalmai s keblét büszkén dagasztotta az a szándék, hogy tartalékjával Frigyes Károly seregére ront s azt szétmorzsolja. Volt egy pillanat, a mikor környezete azt hihette, hogy megvalósítja a szándékát; mert hirten megfordult nyergében s azt mondta: „Senki se nyúljon egyetlen ágyúhoz sem; nemsokára minden szükségem lesz". A döntő szó azonban sehogy sem akart az ajkára tolulni.

Azzal a nyomasztó érzéssel indult a csatába, hogy Ausztria ügye elveszett; csupán annyira vállalkozott, hogy egy utolsó, elszánt kísérlettel megmenteni próbálja; s ez a tudat nyomta akkor is, a mikor a hadiszerencse még egyszer rámosolygott. Ezért volt annyira habozó; három óra mult el, a mióta megkaptá a josephstadti telegrammot s azóta úgy beszélt és úgy cselekedett, mint a ki nem bírja magát valamire elhatalozni; minden előre tett lépést aggodalmasan megfontolt s a mint előre lépett, már meg is bánta és szeregett volna visszafordulni. Talán innen magyarázható, hogy tartalékját sem nem tolta előre, sem a jobb szárnyon nem küldte a tűzbe; mintha arra számított volna, hogy arra a visszavonulás fedezésekor lesz a legnagyobb szükség.

Környezetében voltak többen, a kik ezt a tét-lenséget magukban elítélték. A czentrumon álló minden-két hadtest tisztjei égtek a harczi vágytól; kivált Ernő főherczeg és Gablenz, a kik már öt óra óta állottak mozdulatlanul a lipai és langenhofti halmon.¹ A mint Ernő főherczeg vezérkari főnöke. Catty ezredes, észrevette, hogy az ellenséges czentrumon olyanforma mozgolódás támadt, mintha vissza-vonulni akarnának, hurráh-t kiáltott s parancsnokát arra sarkalta, hogy Benedektől engedélyt kérjen a rohamra. Benedek azonban nem engedte meg a rohamot s az ezredek tovább is mozdulatlanul helyükön maradtak.

Másrészt, úgy látszik, hogy a jobb szárny szorongatott állapotáról abban az időtájban érkezett a főhadiszállásra leverő tudósítás;² aztán jobbról gránátok kezdték sivítani Benedek feje körül, a mi azt jelentette, hogy a porosz trónörökös közeledik. Ez a körülmeny arra az elhatározásra bírta, a mi egyébként már délelőtt is szándékában volt, hogy Rammingot a jobb szárny támogatására küldi. Tehát ismét a defenzíva gondolata kísértett. Sacken őrnagyot küldte Ramminghoz. Ramming megütközéssel, fejét csóválva fogadta

¹ Délután félhárom órakor Gablenz a következő levélkét írta Benedeknek: „Az ütegeket már ismételt ízben, sürgősen arra utasították, hogy lassan s csak az ellenséges ütegekre, meg a tömegesebb csapatokra tüzeljenek; ez meg is történt; de az ellenség lövésére felelni kell. Veszeségem a gyalogságban a viadal tartamához képest csekély; az ellenség lövegei több száz lépésre mögöttünk, a tartalék közé csapnak le. Az ütegek egy részének nagy a vesztesége. Ha lőszert gyorsan kaphatok, úgy tüzérségemnek semmi más segítségre nincs szüksége. 1866. július 3-án, délutáni félhárom órakor. Gablenz altábor-nagy”. (*Bécsi hadi levéltár*)

² V. ö. *Oesterreichs Kdmpte*. III. 321. 1.

a parancsot; mert ő, a mint már említettük, arról volt meggyőződve, hogy csak az offenziva sikeres; és jobb szerette volna, hogy a porosz czentrum átszakításával bízzák meg. Sackennek azt a választ adta, hogy hadtestét lassan megindítja az elrendelt irányban, mert a parancsnak engedelmeskedni akar; kérte azonban az őrnagyot, hogy a hadvezérnek mondja el az ő véleményét s próbálja meg rábírni, hogy a szerint cselekedjék. A mint Sacken a rábízott dolgot teljesítette, Benedek és tanácsadói még egyszer megfontolták a dolgot. Ismét Baumgarten volt az, aki tiltakozott ellene, hogy a czentrum megrohanását megkoczkáztassák; arra csak később kerülhet a sor, talán este, talán csak másnap reggel.¹ Annyira nem volt tiszában Benedek a maga dolgával, elhatározásai annyira nem voltak szilárdak és világosak, hogy tábornokai huza-vonái között nem tudta, merre igazodjék. Mollinárynak nem engedte meg, hogy Ramming hadtestét föluszítsa a porosz trónörökös föltartóztatására; azután mégis az a gondolata támadt, hogy oldalról magát ezen a módon biztosítja; majd Ramming ellenkezése ismét arra bírta, hogy ezt az ütkártyáját ne játsza ki. Rammingnak tehát megengedte, hogy előbbi állásában megmaradjon.

Benedeknek sokszor tették utóbb azt a súlyos szemrehányást, hogy negyvenhetezer gyalogból és tizenegy ezernégyszáz lovasból álló tartalékjának fölhasználását, nem bírva elhatározni, hogy mire fordítsa, addig halogatta, a míg merőben megkéssett a dologgal.

¹ V. ö. Sacken őrnagy tudósítását *Függelék* XVIII. szám. Más szemtanuk is arról tudósítanak, hogy Baumgarten tábornok sokat töprengett a két napig tartó csata lehetőségein.

Ez a jelentős hadierő akkor lépett a cselekvés terére, a mikor a vereség már teljes volt. Hadvezér hírének bármí tettel nem árthatott volna annyit, mint ezzel a határozatlanságával.

Az az elégületlenség, a mely a hadseregek határozatlansága miatt támadt, a szentrum egyik csapatjánál hirtelen kitörésre került. A negyvenkilenczedik számú, Hess gyalogezred, a mely Ernő főherczeg hadtestéhez tartozott s a mely a Holawalddal átellenben állott, elfáradt a hosszas várakozásban. Binder ezredes tehát délután félkét óra tájban a maga felelősségeire rohamot rendelt el. Jellemző ebben a hadjáratban, hogy minden csatanapon egy vagy több osztrák osztály valamely egész haszontalan vakmerősséget koczkázatott meg. Az ellenséges ágyúk tüzet adtak az előnyomuló csapatra, az rohant előre tovább és elvergődött a Holawald szélén. Ott porosz csapatok fogadták, más csapatok oldalról törtek rájuk; rövid tusa fejlett ki, a melyből rútul megtápászva ismét az ágyúk mögé volt kénytelen visszatérni.

Ez az epizód nem változtatott semmit a csata folyásán, annyit azonban bizonyít, hogy ha az osztrákok rohamra szánják el magukat, szívós ellenállásra találnak. A poroszokat a Holawaldból kiverni s átűzni a Bistrizen aránylag nem lett volna nehéz dolog; az élet-halálharcz azonban ama halmok birtokáért támadt volna, a melyeken nyolczvan ágyúval a porosz tartalék-tüzérség állott, készen arra, hogy úgy fogadja az osztrákokat, a mint azok fogadták a lipai és chlumi halmokról az előnyomuló poroszokat.

Mindez meg kellett fontolni. Benedek, a mint ezeket a dolgokat latolgatta, mintha a magával vívott tusakodásból riadna föl s mintha a meghányt dol-

gokból a zárgondolatot hangosan akarná levonni, hirtelen a háta mögött táborozó tartalékra mutatva, a nélkül, hogy valakihez intézné szavait, az ő szokott lármás módján azt kérdezte: „No, most rajtaüssünk-e?“ A kérdésre nem felelt senki; senkinek sem volt bátorsága, hogy a súlyos felelősségen a hadvezérrel osztozkodjék. Az óvatosabbak azon töprengtek, hogy a jobb szárnyról érkezett Hiób-hírek után az ilyen vállalkozás nem volna-e vakmerőseg? ¹

Ez volt a legnagyobb siker, a melyet Benedek azon a napon megért; akkor lobbant föl utoljára katonabátorsága: a balsejtelmek napjai után a győzelem utolsó reménysugára. Nyomban ezután a bal-szárnyról megérkezett az a váratlan és leverő tudósítás, a melyben a szász trónörökös, aki a bal szárnyat vezette, azt jelentette, hogy meghátrálni kénytelen; és még váratlanabból, nyomban rázúdtult a romlás a jobb szárnyra, olyan hirtelen, hogy nem is tudósíthatták róla Benedeket s ő csak arra ébredt, hogy maga a szentrum is a romlásba sodródott.

¹ Az osztrák főhadiszálláson tartózkodó bajor katonai meghatalmazott, Malaisé tábornok előadása szerint, midőn Benedek ezzel a kérdéssel fordult környezetéhez, azt a választ kapta, hogy várjanak, a míg a puskaporfüst s a köd kissé eloszlik, a mire ő mordan csak ezt felelte: „Miattam várhatunk!“

HUSZADIK KÖNYV.

Königgrätz. A döntés.

Moltke vezérgondolatát Csehországban és Francziaországban viselt dolgai világítják meg; szerette hadsereget több oldalról vezetni az ellenségre, aztán azokat a csata előtt, vagy a csata folyamán egyesíteni. Az osztrák táborskerek megfordítva, Königgrätznel aggodalmaszkodva tartottak együtty nagy tömeget, fölhasználásával azonban megkésték. A porosz hadak reggel, a csata előtt öt mérföld hosszúságú félkörívben állottak s eréyesen vonattak össze egy középpontba. Ezzel az ellenséget bekerítő mozdulattal, mint valami hálóval, Francziaországban egész hadserget fogtak el. Königgrätznel a kör nem záródott el teljesen; a porosz sergek ugyan az osztrák hadállások közepén egyesültek; de a megvert ellenség mégis el tudta kerülni a teljes bekerítést.¹

A győzelmet a porosz hadsereg két szárnya vívták. Először a porosz jobb szárny, a Herwarth-Bittenfeld parancsnoksága alatt álló elbei hadsereg verte meg a vele szemben álló osztrákokat és szászokat;

¹ Moltke a győzelem után való napon írta a feleségének: „Szándékom volt az ellenséges hadserget az Elbébe dobni; elvágni mind a két megerősített átjárójától (Josephstadtnál és Königgrätznel) s ha lehet, teljesen megsemmisíteni.⁰

a szász trónörökösnek már délután félhárom órakor meg kellett hátrálnia. Azonban az osztrák hadseregre a katasztrófát nem ez a csapás zúdította; azért e harcz leírását későbbre hagyhatjuk.

A másik szárnyon a porosz trónörökös döntött. A gárda nemcsak a vele szemben álló osztrák jobb szárnyat zúzta össze, hanem diadalmasan tört be az osztrák czentrumba is s a szerencsétlen hadseregnek ezzel megadta a kegyelemdöfést.

*A porosz trónörökös át szakítja az osztrák jobb szárnyat.
Chium elfoglalása.*

Kevéssel egy óra után foglalták el a porosz trónörökös előcsapatai, a mint már elbeszéltük, majdnem minden ellenállás nélkül Horschenowes fölött azt a halmot, a melyen a harsak állottak. A környéken ural-kodó állásban porosz ágyúk foglaltak helyet és fedezték a gyors előnyomulást. A gárda célpontul a chlumi templom tornyát kapta; a hatodik hadtest (tizenegyedik és tizenkettédik hadosztály) Nedielitscht és az Elbe felé nyomult elő. Az előbbi hadosztálynak a Mollináry, az utóbbinak a Thun gróf hadtestére kellett bukkania.

Még szerencse volt, hogy Thun gróf tizenkét óra tájban mégis csak elhatározta magát és engedelmeskedett Benedek parancsának. Württemberg és Saffran a Swiepwaldban szétszórtan harcoló dandárainak kellett egy jó óra, hogy új hadállásukba, az Elbéhez érjenek, miközben sokat szenvedtek baloldalukon a porosz ágyúktól s a porosz lovasság is sokat kellemetlenkedett. Mollináry a maga négy dandárának még később adott parancsot a visszavonulásra; azonban csak három dandárnak volt rá ideje, hogy arczz-

czal forduljon a porosz trónörökösnek; a Fleischhacker tábornok parancsnoksága alatt álló negyedik dandár, megkésvén a visszavonulással, irányt is tévesztvén, a hetedik huszárezreddel együtt abban a veszedelemben forgott, hogy a hadtestétől elvágatik. A két hadtest ilyen állapotban, miután zászlóaljai kétharmad részben a Swiepwaldban már súlyos veszteséget is szenvedtek, próbálta meg útját állani a porosz trónörökös friss erőben levő három hadosztályának, azaz másfél hadtestnyi seregének.

A csata sorsában most volt a döntő pillanat. A mint azonban oldal-támadásoknál rendes doleg, csak a támadó fél tudta, hogy most élet-halálharcz folyik, hogy a mérkőzésnek diadal, vagy teljes romlás a vége; a védekezőnek pedig fogalma sem volt az ellenséges roham erejéről s már az is vereség volt, hogy meglepette magát.

Harcról, ellenállásról, rendesen fejlődő csatáról ebben az esetben nem beszélhetünk; a poroszok ellenállhatatlan, minden elgázoló előtörése s az osztrákok veresége gyors egymásutánban történt.

Thun gróf jobb helyzetben volt a Mollináry hadtesténél, mert ő rendelkezett még másfél dandár friss gyalogsággal s a Thurn és Taxis herczeg parancsnoksága alatt álló lovasosztályal.¹ Az ellenállást azonban meg sem próbálta s elrendelte a csúfos meg-hátrálást. Ellenállhatatlanul vonzották őt az Elbe hidjai s hadtestét, a melyet a porosz gyalogság rajvonalaiból üldözöve fogtak, késedelmezés nélkül az átjárókhoz vezette. A Henriquez-dandár, a melyet a schleswig-

¹ A második és negyedik hadtestek állapotáról tüzetesen lásd: a *Függelék* XXV. számát.

holsteini háború óta fekete-sárgának hívtak, bár égett a harcgvágtól s bár még nem állott tüzet, már fél-három órakor átkelt a lochenitzi hídon, a többi csapatok három és négy óra között Predmerschitznél keltek át az Elbén. A würtembergi herczeg dandárával a parancsnak, mely a hátrálást rendelte el, kedvetlenül engedelmeskedett s visszavonulása közben a halált kereste a porosz lovassággal vívott csetepatéban. A hátrálást Thurn és Taxis herczeg osztálya fedezte: a Pálffy-huszárok előbb lekaszabolták az üldöző porosz lovasokat s csak azután követték a második hadtestet, így hagyta el a csatamezőt huszonötezer osztrák, csak hátrálásban harczolva az őket keményen üldöző poroszokkal. Ettől kezdve a tizenegyedik és tizenkettedik porosz hadosztály ellenállás nélkül nyomulhatott abba a vonalba, a melyen az osztrák főhadserégnak meg kellett hátrálnia s szinte csoda, hogy az mégis eljuthatott az Elbéig.

De ez csak semmiség volt a gárda ama végzetes rohamához képest, a melylyel rátört Mollináry hadtestére. A gárda első hadosztálya Hiller-Gartringen tábornok vezetése alatt föltartóztathatatlanul gázolt át az osztrák jobb szárnyon a csendrumig. A tisztek és a legénység az órák hosszán át tartó ágyú-dörgésből, a melyet megfigyeltek, tudták, hogy bajtársaik keményen összetűztek az osztrákkal. Tudták, hogy mi a kötelességük s további előnyomulásukról, utóbb ellenség és barát egyaránt csodálkozás-sal beszélt. Útjukban állott az ellenség egy megerősített vonala, az, a melyet Benedek egy órával előbb szemlélt meg. Chlumot, a mely már az osztrák csendrumhoz tartozott, a harmadik hadtestből az Appiano-dandár szállotta meg; mellette állottak a tegnap

hányt ágyúsánczok, a melyeket a negyedik hadtest egyes csapatai foglaltak el. Benedek számított erre a csatavonalra; de tévedett, ha azt képzelte, hogy az ágyúk ott is föltarthatják az ellenséget. A legvégzetesebb doleg azonban az volt, hogy az osztrák gyalogság az ott előtörő porosz gárdát egy pillanatra sem tudta föltartóztatni; s mert a roham elől szinte ellenállás nélkül meghátrált, a porosz csatárok mindenki által a sáncokba nyomultak, elfoglalták az ágyúk egy részét s ezzel hihetetlen gyorsasággal az osztrák csatarendet leggyöngébb pontján találták.

A Chilimtől keletre eső sánczok elfoglalása.

Döntő körülmény volt, hogy a míg a poroszok tüzét szították az addig elért sikerek, addig a császári hadsereg egyes részeit, kivált a magyar ezredeket, a szenvedett vereségek elcsüggesztették. Ez az eset fordult elő a József főherczeg által vezetett dandárnál. A vitéz főherczeg alól azon a napon három lovat lőttek ki, sebesülten nézte végig a romlást. A hatvanhetedik számú Schmerling-ezred (tótok) s a hatvannyolczadik számú Steininger-ezred (magyarok), miután kiállottak néhány sorlövést s elhullott néhány száz emberük, meghátráltak. Hiábavaló volt a kétségebesett tisztek bátorítása, a kik közül sokan, köztük a megtámadott két ezred ezredese, elhullottak. A Brandenstein-dandár mögöttük álló csapatai is elhagyták helyüket s a gyalogság a szegény tüzéreket cserbenhagyta a sáncaiban.¹ Kartács tüzeléssel az utolsó pillanatig véd-

¹ A poroszok a második és harmadik sánc között törtek be. L. a königgratzi csata térképét a kötet végén.

ték ugyan magukat, de az ellenség csatárai a gabona-földeken hozzájuk csúsztak; tehát sietve kellett fölkerekedniök és menekülniük, miközben golyózápor szakadt rájuk, és lovaik elhullottak. A többi ütegek, amelyek még menekülhettek, azon a mély úton pusztultak el, a mely Chlumból Nedielitschtbe visz. Az osztrákok így huszonkét ágyút vesztettek el. De még most is lehető volt a menekvés. E csatamező mögött érintetlenül állott még a hadsereg ágyútartalékának fele, hatvannégy ágyú, a melyeket, a mint előbb már elbeszéltük, Benedek föntartott, hogy a döntés pillanatában kéznél legyenek. Hofbauer alezredes, a tartalék-ütegek parancsnoka, látván a futást, észrevette, hogy elérkezett az a kényszerű pillanat, a melyben a kapott parancsot át kell hágnia.¹ Emberei, megkapván a parancsot, tűz-buzgalommal láttak a munkához; hirtelen előnyomultak és az elveszített sáncok mögött csakhamar dörögtek a friss ágyúk. De az osztrák zászlóaljak az ágyúk közein át is egyre hátráltak. Hofbauer és tisztei hasztalan tüzeltek őket, hogy ne hagyják el helyeiket s hogy együttesen nézzenek szembe az ellenséggel. József főherczeg dandárából a menekülő magyarok és tótok nem értették meg, vagy nem akarták megérteni, a mit hallottak, s ha-csak ezeket az ütegeket is nem akarták arra a sorsra juttatni, a melyre a sáncbeli ütegek jutottak, késedelmezés nélkül hátrálniok kellett. Azonban csak a legközelebbi halomig, a mely Sweti falu mellett állott, hátrált a tüzérség; ott hatalmas ágyúlánczot alkotott és hosszabb

¹ V. ö. a *Pánik und Pflichttreue in der Schlacht bei Königgrätz* című értekezéssel (*Oesterr. militärische Zeitschrift* 1866. III. kötet, 120 és következő lapokon). Annak állításait megerősíti az ütegparancsnok jelentése. Lásd a jelentést *bécsi hadi levél-tár* 1866. 7, 137 j és 1866. 7, 137 b. alatt.

ideig tartotta föl a poroszok előnyomulását. A dandár néhány zászlóalja is összeszedte magát és bátran megállotta a helyét. Ezek a zászlóaljak csak egy pillanatra vesztették el a fejüket, a mikor a halmok mögül az ellenség váratlanul fölbukkant s gyorspuskájával rájuk tüzelt.

Ez volt a munka, a mit a balról előtörő gárdadandár Obernitz parancsnoksága alatt végzett s ugyanakkor a Kessel-dandár, a melyet maga Hiller tábornok vezetett, Chlumot, az osztrák csendrum kultcsát rohanta meg. — Mint mikor az erős ember a tolongásban könyökével csinál magának helyet, úgy lökte el a gárda útjából József főherczeg csapatait délkeleti irányba s úgy tört magának utat az osztrák csendrumhoz, a melyet nem arczban támadott meg, hanem fedetlenül maradt jobb szárnyán. A míg Benedek azt képzelte, hogy a jobb oldalon még két hadtest fedezzi, Thun gróf már útban volt az Elbén átvezető hidakhoz, Mollináry pedig nézte, hogy ezredei mint tódulnak a Königgrätz felé vezető utakra. Chlumot tehát nem azon az oldalon támadták, a melyiken meg volt erősítve, s a hol a negyedik sáncban az ágyúk állottak, hanem keleti oldalról, a hol majdnem védetlen volt. Az osztrák csendrumot, a melynek figyelmét még mindig Frigyes Károly hadsérgének támadása kötötte le kigyóbúvölő módjára a porosz gárda, keleti szögletén lepte meg. Appiano tábornok is, a ki Chlumnál parancsnok volt, csapatait arczczal nyugatnak, Frigyes Károly ellen állította föl, a honnan reggel támadták s a merről hat óra óta rettenetes ágyúzás hallatszott, így esett, hogy a negyvenhatodik ezredet meglepgették, hogy a falu majdnem harcz nélkül elveszett s ezzel a katasztrófa rázúdult a császári hadseregre.

Chlum elfoglalása.

Appiano tábornok reggel csapatainak egy részével résztvett a Swiepwaldban Fransecky ellen intézett támadásban s arczzal még mindig feléje állott, mint-hogy időnként, délután két óráig, egy-egy zászlóalja abban az irányban vívott tűzcsatát. Személyes bátor-ságához kétség nem fért, mert aznap is, a mikor a földön heverő s abból a helyzetből tüzelő csapatainak sorai között végiglovagolt, egész nyugodtan osztogatta parancsait. Azok közé a könyörtelenül szigorú tisztek közé tartozott, a kik 1849 után azt kapták föladatul, hogy azokban a magyar csapatokban, a melyek a forradalomhoz állottak, az engedelmességet s a fegyelmet helyreállításá. Chlumnál a negyedik vadász-zászlóaljat (morvák) és két magyar, a negyvenhatos szász-meiningeni s a hatvankettőst Henrik főherczeg ezredeket vezette. Csupán arra az ellenségre figyelt, a mely addig alkalmatlan volt neki, a Frigyes Károly herczeg hadsergére; s minthogy tudta, hogy keletről sáncok védik, a melyek egész az Elbéig nyúlnak, abból az irányból nem tartott semmitől; mert azt hitte, hogy a Mollináry hadtest ezredei még mindig ott állanak.

Egyébként délután egy óra óta Chlumot Horschenos felől a porosz trónörökös ütegei is hevesen lötték. Tehát arról is fenyegett ellenség; a tábornok azonban, a mi szinte megfoghatatlan, csak Frigyes Károly sergének támadásával számolt, oldalait, hátát teljesen elhanyagolta. Dandárenak nagy részét, hogy a két ellenség tüzétől a lehetősegig kímélje, minthogy Chlum az osztrák hadak által alkotott könyök szögletében feküdt, kissé oldalvást, fedett állásba vezette, Chlumban és környékén csak a negyvenhatodik ezred

két zászlóalja maradt. Többi csapatait Chlumtól délnyugati irányban, attól nyolczszáz lépésnyi távolságra, tehát ama hadállás mögött állította föl, a melyet védelmeznie kellett. Ott volt maga is vezérkarával. Azon a helyen az ellenséges golyók nem alkalmatlankodtak; de nem is lehetett onnan ellátni még a faluig sem. A tiszték elképedve engedelmeskedtek ennek a parancsnak. A negyvenhatodik ezredből az első zászlóaljat magával vitte; a harmadik zászlóalj a faluban maradt; a második zászlóalj Chlumtól keletre, egy mély útra támaszkodva, állott föl. Ennél a zászlóaljnál volt az ezred parancsnoka, Slawecki ezredes. A legföbb baj mégis az volt, hogy a három zászlóalj egyike sem láttá a másikat s így nem is támogathatták egymást.

Minthogy Appiano olyan hátul állott, nem látta, hogy oldalán a negyedik hadtest sánczait elhagya, s arról sem lehetett sejtelme sem, hogy a gárda ráütni készül. A negyvenhatodik ezred egyes tisztjei, a kik Chlum falu északi szögletére vetődtek, látták, hogy a negyedik hadtest zászlóaljai az Elbe felé hátrálnak s hogy az ellenség üldözi őket; látták, hogy a sisakos porosz gárda Chlum felé közeledik, időnként el-eltünve a hullámoss területen. Ezek a tiszték Slaweckyt figyelmeztették is, hogy készen álljon a támadásra. Az ezredes azonban rövidlátó lévén, a figyelmeztetésekre azzal válaszolt, hogy a tiszt urak minden bokorban ellenséget látnak.

Így ámította magát a boldogtalan. Nemsokára azonban a magas gabonából előbukkantak az ellenséges zászlóaljak s Chlumot és az ezredes zászlóalját, a mely a mély útnál állott, egyszerre támadták meg. Igazi harcz nem is fejlődhetett ki; nem védekezhettek,

mert az osztrákokra egész golyózápor szakadt, a melyben az ezredes és a tisztek nagyobb része elhullott; aztán volt iszonyatos rémület, láarma, menekvés, némeleyek elestek, mások a fegyvereiket dobálták el.

Hasonló sors érte ugyanakkor a faluban levő zászlóaljat is. Semmitől sem tartva, mintha ezen a helyen az osztrák parancsnokok mindenike kábultságba esett volna, vezette Schimmelpenning alezredes a maga csapatait a falu nyugati oldalán húzott sáncrezék mögé, mert abból az irányból órák óta hallotta azoknak az ágyúknak dörgését, a melyek a Bisztritz felől dolgoztak. A porosz gárda a falu keleti oldalán tört be zivatar módjára. Schimmelpenning még megpróbálta, hogy zászlóalját az ellenségre vezesse, de csakhamar golyó találta. Egy-egy század összeverődött, megkísérlelte, hogy déli irányban keresztlüvágja magát; azonban egy részük elesett, a többiek pedig puskájukat eldobva, megadták magukat.

Így aztán romlásba jutott az ezred távolabb álló első zászlóalja is. Noack őrnagy nem láthatta ugyan a harczot, de hallotta a dobörgést s a puskaropogást s kötelességszerűen zászlóaljával segítségül a csatába sietett. Siettek a hegyre Chlum irányában, ezzel a segítséggel a faluban levő zászlóalj talán tarthatta volna magát addig, a míg Appiano másik ezredét is a tűzbe vezetheti; azonban, mintha csak isten csapása lett volna, nyugatról akkor rohant elő egy csapat osztrák lovas viharfelhő módjára. Chlum északi végéről, ahol a porosz gyalogság sortüzétől megtámadtak, rohantak vad futásban. A mint megfordultak, vakon, megereszstett kantárral vetették magukat Noack zászlóaljára, keresztlüvölgelvagolva rajta, szétmorzsolták azt, végül közülök is sokan nyakukat törték a mély útban. „Mint

a vihar szakadtak ránk az ulánusok, beszéli a negyvenhatodik ezred egy megsebesült tiszte; az utat, a melyen elrohantak, a mi, meg az ó halottjaik jelölték; ez volt a segítség, a mit kaptunk/ Nem ulánusok voltak azonban, a mint legázolt tisztek közül sokan gondolták, hanem a hetedik huszárezred, a mely, a mint már elbeszéltük, a Swiepwaldban állott s a melyet a Fleischhacker-dandárral együtt a diadalmasan előnyomuló porosz gárda hadtestétől elvágott s a mely most karddal akart utat törni magának. Ez sikerült is, mert az osztrák zászlóalj legázolása után, északról megkerülték Chlumot. Útközben a porosz trónörökösre és kíséretére bukkantak s majdnem elfogták őt a saját csapatai mögött; de minthogy egy közelí porosz zászlóalj sortüzet bocsátott reájuk, a mire délnek fordultak és vitézül kereszttülvágták magukat az elleniségen. A hetes huszárok menekülésének egy osztrák zászlóalj legázolása volt az ára.¹

Ilyen volt a rosszul vezetett negyvenhatodik ezred sorsa. A veszteség-lajstrom halott tisztet tizenhármat, legényt négyszázötööt, sebesült tisztet huzsat, legényt hétszáztizenhatot sorol fel. Seb nélkül fogolyul esett tizenhat tiszt és ezernégyszáznegyven ember. Ez az ijesztően nagy szám is arra vall, hogy a csapatok nem harczoltak hidegvérrel az előnyomuló poroszokkal. A csata után az ezred alig egyharmadrészét tudták összeszedni.²

¹ Ezekről a lovasokról s a veszedelemről, a melyben a porosz trónörökös forgott, bővebben szól a trónörökös naplója.

² Ez az előadás a negyvenhatodik ezred egyik századosának, Christofeknek: *Das Regiment Sachsen-Meiningen* című tanulmányára támaszkodik, a mely az *Oesterr. milit. Zeitschrift* 1867. IV kötet 215—231. lapján jelent meg; valamint Nosinie

Legtovább tartotta magát Ruff százados, a mély-útra támaszkodva, abban a hiszember, hogy a már meghátrált negyedik hadtestre támaszkodik. Félórán át harcadtak az erősebb ellenséggel, végül is kénytelenek voltak megadni magukat. A midőn a tisztek Obernitz porosz ezredesnek fegyverüket áadták, az így szóltott: „Uraim, nagyon vitézül harcadtak, de a kelleténél tovább maradtak meg állásukban.”

Appiano tábornok azonban nem szolgált rá sem hasonló dicséretrre, sem ily megtisztelő rosszalásra; mert a többi zászlóaljakkal még csak kísérletet sem tett Chlum visszafoglalására. 0 beérte azzal, hogy Rosberschitzbe vonuljon vissza s azt védje egy ideig. Azután földatta azt is és hátrált Königgrätz felé. A hátrálásban maga is megsebesült.

Chlum elfoglalása után a poroszok üzték egy darabig az Appiano-dandárt; a Brandenstein-dandárt maguk előtt hajtották, végül aztán elfoglalták Rosberschitz falut.¹

János: *Rückblicke auf den Krieg 1866* című tanulmányának 71—86. lapjain. A negyvenhatodik ezred magaviseletét egészen új világításba helyezi Kienast A. osztrák századosnak 1901-ben megjelent: *Die Legion Klapka* című munkája a 125. lapon, a 368., 369. és 372. számú jegyzetekben. Kienast hivatalos osztrák források nyomán beszéli, hogy a königgráti csata után két héttel, a midőn Klapka toborzói a fogoly magyarok táboraiban megjelentek, fölszólításukra a negyvenhatodik ezred fogásába esett legénységének négyötöde a légióba állott. Kienast ezért azokhoz a magyarokhoz számítja az ezredet, a kiket már a háború kitörése előtt elcsábítottak. Az ezred ezemégyiszáz-ezeröttszáz foglyul esett legényéből nyolcz-kilencszáz lépett a légióba, tehát annyian, a mennyien a többi huszonkét magyar ezredből összesen. Ez a körülmény még világosabbá teszi Chlum hirtelen elvesztésének okát, mint a már elmondott körülmények.

¹ Mollináry mondja jelentésében a csata lefolyásáról (*hadi-*

Ezzel azonban a körülbelül harminczerézer főnyi porosz gárda az osztrák szentrumot ék módjára kettéhasította; a gárda ágyúi most már az osztrák tartalék fölriasztott hadoszlopaira lőttek; a tartaléksereg tábornokai pedig sokáig nem akarták elhinni, hogy harczvonalaikat az ellenség áttörhette, mielőtt ők tűzbe kerültek.

Benedek értesül Chlum elfoglalásáról.

A míg Hiller tábornok vakmerő előnyomulással az osztrák hadsereg szivéhez férkőzött s ezzel a csatát eldöntötte, az osztrák főhadiszálláson még mindig nem tudták, hogy Chlum elesett. De a véletlen úgy akarta, hogy Neuber vezérkari ezredes a faluba lovagoljon. Lova kifáradt, a faluban nyereg alatt állott egy másik lova, arra akart ülni. Nagy csodálkozására golyóval fogadták s ugyanakkor osztrák lovasok menekültek a faluból. Hirtelen a főhadiszálláson termett s hogy megriadást ne támasszon, Benedeknek megígérte, hogy négy szem között szeretne valamit jeleníteni. „Nincs semmi titkunk!“ válaszolta a főhadvezér. Neuber ekkor azt mondta: „Jelentem, hogy a poroszok Chlumot elfoglalták. A szavakban nem nagyon válogatós főhadvezér a jelentést „ostobaság“-nak mondta; aztán azzal is megmutatta, hogy mennyire nem ad semmit a jelentésre, hogy mielőtt az iszonya-

levéltár 1866. 7, 177^{1/}): A negyedik hadtest balszárnyán az első összecsapásra a Brandenstein-dandár nyomult elő zárt sorokban, de a borzasztó puskatűz miatt, a mely iszonyúan pusztított, miután a két zászlóalj parancsnoka elesett s a vezérkar főnöke, Gareis alezredes súlyosan megsebesült, meg kellett hátrálnia.

tos hír valóságáról meggyőződött volna, még egy parancsot diktált.

„Mint a villámcsapás, beszéli egy vezérkari tiszt, úgy hatottak Neuber szavai a vezérkar tagjaira, csak Benedek, a kinek, egy éles megfigyelő ítélete szerint, ezen a napon, mintha idegei sem lettek volna, maradt teljesen nyugodt s megvetően mondta: Ej, ne fecsegjen ön!“ A többszörös állításra, hogy az ellen-ség a főhadiszállás mögött, a halmok által a szem elől elföldött Chlumban van, mégis Benedek meghagyta Baumgartennek, hogy lovagoljon oda s nézzen utána, mi az alapja ennek a buta hírnek. Aztán hirtelen megvillant valami az eszében, megfordította a lovát s kíséretével maga nyargalt Chlum felé. Alig voltak azonban túl a hullámos terepen, a honnan a faluig láthatni, a midőn egész röppentyű-zápor zúdult a vezérkarra.¹

„A természetében levő hevességgel, írta még az események hatása alatt a *Times* levelezője, vágatott vissza Benedek, hogy az ellenség visszaszorítására szükséges parancsokat megtegye s azoknak fogatossítását vezesse. Egész kíséretével nyargalt vissza Chlum felől csapataihoz. Rövidebb idő alatt, mint a hogy én ezeket leírtam, bukott le Esterházy herczeg a lováról. Lovát lötték ki alólá. Grünne gróf, a mint mondják, halálosan megsebesült, Henikstein báró angol kanczáját megsebesítették ... A hadállás kulcsa az ellenség kezébe került; rémülés volt minden arczon. Csak Benedek volt nyugodt és elszánt, a míg nyargalt, hogy a tartalékok elővezesse s vissza-

¹ L.: *Neue Freie Presse* 1881 július 4-ki számát. V. Ö. Neuber elbeszélésével: *Függelék. XX. sz*

vegye az elfoglalt falut.“ Egy pillanatig ezen a szemléltetőn a fővezér és kíséretének helyzete kétségebejtő volt. A porosz golyózáporból kijutva, az osztrák ütegek tüzkörébe kerültek. A mint ugyanis a porosz gárda ágyúi Chlumból az osztrák tartalékra löhettek, Holstein herceg ott álló lovasosztálya egy lovasüteget küldött ellenük a tűzbe. Az osztrák tartalék felől srapnel-tűz, Chlum felől gránátok fogták közre a hadvezért és kíséretét. Benedek kíséretéből Fürst százados halálmegvetéssel vágtatott az ágyútüzön át, hogy az osztrák üteget elhallgattassa.

A romlás az osztrák hadseregre zúdult, de a renddíthatetlen vezérnek úgy tetszett, hogy még elfordíthatja. Valószínű, hogy ha a helyzetet teljesen átlátja, helyesebben cselekszik, ha az általános visszavonulást rendeli el, s a két tartalékhadtestet, meg a lovasságot hátvédnek használva, csupán arra törekszik, hogy az ellenséget föltartóztassa s hogy megmentse, a mi még megmenthető volt. De minthogy a katasztrófa váratlanul csapott le s még nagy tömegek állottak rendelkezésére, vad haraggal arra szánta el magát, hogy Chlumot visszaveszi s az ütött rést így betömi. Nem csupán Benedek gondolkozott így. A vezérkar több tiszte, köztük du Nord százados, aki alól a lovát kilötték, sietett a legközelebb álló zászlóaljakhoz, hogy azokat Chlum ellen rohamra vezesse. így tett Benedek Sándor ezredes, a harmadik hadtest legközelebb, az ötvenkettédik s a hetvennyolcadvadik ezredekből álló dandárának parancsnoka, aztán Catty alezredes, a hadtest vezérkari főnöke; mindenek rohamra készültek. Minthogy ebből a hadtestből Chlumnál csupán az Appiano dandára ment tönkre; hihetetlennek tetszett a vereség s a míg ezek a lelkes fér-

fiak átkozták Appiano tábornokot, arra szánták el magukat, hogy a csatarenden ütött rést testeikkel is betömik.

Benedek maga próbálta meg, a mint az ütegek kereszttüzéből kikerült, hogy az egyik közelebb álló zászlóaljal Chlumot visszavegye. Egymásután több tisztet küldött Ramminghoz azzal a parancscsal, hogy késedelmezés nélkül rohanja meg Chlumot és szuronyal ragadja ki az ellenség kezéből. Az első, a kinék ilyen föladat jutott, Woinovics százados volt, a kit Baumgarten küldött hasonló parancscsal Ramminghoz. Benedek maga vezette a harmadik hadtest némely csapatait rohamra. A véletlen ügy hozta magával, hogy azon a helyen éppen magyar csapatok álljanak, a kik igen különböző magatartást tanúsítottak. A mint Benedek tüzes szavakkal fordult egyik zászló álhoz, éljennel fogadták ugyan, de a rémület már annyira a lelküket vette, hogy ez a csapat teljesen használhatatlan volt. Más csapatok azonban engedelmeskedtek parancsának és a míg a sok csatában kitűnt Benedek Sándor ezredes súlyosan megsebesült, követték a golyózáporral mit sem törődő fővezért, a ki mindenütt az első csatasorokban járt. Benedek most ismét az a vakmerő tiszt volt, a ki 1848-ban és mint akkor, csapatainak most is példát adott a halálmegvetésből.

Az első rohamnak volt is némi sikere. Chlumhoz legközelebb az ötvenkettédik ezred egyik zászlóalja állott, arczczal a Frigyes Károly serege felé fordultán, háttal a falunak. A zászlóalj egy pillanat alatt megfordult és Chlumra rohant. A zászlóalj egyik két századból álló osztályát súlyos veszteséggel verték vizsza, parancsnoka, Marinics százados súlyosan megsebesült; a más két osztály azonban benyomult a faluba, keresz-

tültörte magát majdnem a falu másik végéig, a nagyobb erővel azonban nem birkózhatott meg, szétszóródott vagy fogásába esett.

E közben Chlumba mind több porosz érkezett. Az eddigi sikereket a gárda első hadosztálya vívta ki, most megérkezett a csatamezőre a második is és az ötvenkettédik ezredre iszonyatos golyózáport zúdított. Nyomban rá rohamra indult és fényes győzlemmel foglalta el a lipai erdőt, meg a falut. A maga nagyobb tömegével körülkaptá és szétmorzsolta a hősiesen harczoló, magyarokból és horvátokból álló hetvennyolcadik ezredet; s a csatában az egyik oldalon a gyorsaság és a biztos hadvezetés, a másikon a kétségeesés lön úrrá. Catty ezredes, az osztrák hadsereg egyik legvitelzettségesebb tisztje, most próbálta meg a falu visszafoglalását. A mi csapatot összekaphatott, rohamra vezette. Mély hadoszlopokban, a mikben a sortűz iszonyú pusztítást vihetett véghez, vadul rohantak elő és száz lépéssnyire közelítették meg az ellenséget, a mely hidegvérrel várta be őket. Catty ezredes súlyosan megsebesült, az első sorok szinte minden halomra hulltak. A többieknek hátrálniuk kellett és így a poroszok délután félnégy óra tájban elfoglalták az osztrák czentrum hadállását Chlumnál és Lipánál; most az osztrák czentrum hátában, a mely olyan soká nézett bátran farkasszemet Frigyes Károly seregével, azon az úton állottak, a melyen az visszavonulhatott Königgrätz felé.

Most már a czentrum gyalogságának is, hacsak nem akarta elvágatni magát, a visszavonulásra kellett gondolni. A Gablenz parancsnoksága alatt álló tizedik hadtest s a harmadik hadtest maradványai kezdték meg a hátrálást eleintén jó rendben. Hogy az még lehetséges volt, kitűnő tüzérségüknek köszönhettek,

mert az üldözést az gátolta meg. Azok az ütegek, a melyek órák hosszán át tartották sakkban Frigyes Károly hadsergét, midőn Chilim felől jött a támadás, a maga előtt minden legázoló gárda ellen fordultak.

A halottak ütege.

Ekkor áldozta föl magát lovasütegével Groeben százados a hadseregről. A mint a poroszok Chlumból kitörtek, Groeben rögtön észrevette azt a veszedelmet, a mely a harmadik hadtest tüzérségét hátulról fenyegette. A gárdalövészek, hosszú csatárláncot alkotva, az ütegek ellen támadtak, a melyeknek fedezete csak két század gyalogság volt. A hős tiszt elhatározta, hogy nyolcz ágyújával az ellenségre veti magát, ám bár az a biztos halál volt, mert az ellen-séges rajok csak pár száz lépésről tüzeltek. Megfordult tehát, kétszáz lépésnnyire közeledett a poroszokhoz, lemozdonyozott és kartácsütet zúdított rájuk. A többi üteg ezzel időt nyert, hogy biztonságba helyezkedjék, mert a gyorstüzelő ellenség egész figyelmét magára vonta. Tüzérei addig tüzeltek, a míg csak bírták, s miután kötelességüket megtették, meghaltak. A mikor már szinte minden a földön feküdtek, Schunk szakaszvezető leugrott a lováról, egy már megtöltött ágyű gyújtózsinegét elrántotta s még egy utolsó kartácszáport bocsátott az ellenségre. Schunk és Merkel hadnagy voltak már csak talpon. Egy lőszerkocsira ugrottak és úgy menekültek.¹

¹ V. ö. Merkel hadnagy jelentését, *hadilevél-tár*, 1866, 7 112. Az esetek majd minden német nevűek. Merkel katonás rövidséggel jelentette: „Miután senki sem volt már harczké-

A poroszok Groeben mellett még egy tisztet és ötvenkét legényt találtak holtan vagy sebesülten, részint az ágyúkon, részint az elhullott lovak között feküdve. Szívet facsaró látvány volt ez s a mellettük elhaladó győzők, még a trónörökös is a vitézeknek azzal hódoltak, hogy levették kalapjukat. Groeben sírjára rátették a Mária Terézia-rend keresztyét. A königgrätzi csatamezőn azonban nem ez volt az egyetlen példája annak, a mit a halottak ütegének neveztek. Lipánál is volt egy ilyen eset. Kühn százas-dos addig harczolt, a míg legényei és lovai mind elestek. A mikor az ellenség már ötven lépésnyire volt csak, a három még életben levő legény egy ágyúval még rájuk tüzelt. A porosz vezérkar jelentése erről az esetről így hangzik:¹ „Tíz darab nyolczfontos osztrák ágyú dicsőségesen pusztult el“.

A Ramming Altai vezetett osztrák tartalékhadtest hiába-való rohama Chium ellen.

Végre az osztrák tartalék is tűzbe lépett s kétégségesett erőfeszítéssel iparkodott, hogy a csor-bát kiköszörülje. Addig takárekoskodtak a tartalékkal, a míg harczvonalukat az ellenség áttörte s most

pes s a tüzelés egészen elnémult, alólirott Schunk Jakab szakasz vezetővel elhagytam az üteget.”

¹ Boguslawski porosz tábornok mondja a *Taktische Folgerungen aus dem Kriege von 1870/71* című munkájában: „Állítjuk, hogy a maga nemében elsőnek híresztelt francia tüzérség s annak tisztjei sem összesen, sem egyenként nem mérkőzhettek volna az osztrákok 1866. évi tüzérségével és tisztjeivel, a kik úgy viselték magukat, hogy róluk csak levett kalappal illik beszélnünk.“

már lehetetlenség volt ismét magukhoz szegődtetni a szerencsét. Benedek és Baumgarten parancsára több tiszt nyargalt lóhalálában Ramminghoz azzal a rendelettel, hogy az elveszített Chlumot ragadja vissza a poroszoktól. Ramming készen állott, a mire már korábban parancsot kapott volt, a negyedik hadtest támogatására; de mert Chlumnál nagyobb volt a veszedelem, csapatait óvatosan a falu visszafoglalására indította. A míg a Rosenzweig-dandár előnyomult, érthető türelmetlenségtől üzetre, megjelent maga Benedek is, hogy Rammingot a legvégső erőmegfeszítésre buzdítsa. Azt hitte, hogy Rammingnak talán sikerülni fog, a mi neki magának nem sikerült a Benedek Sándor dandára élén. Ramming tehát megparancsolta a Rosenzweig- és Waldstatten dandároknak, hogy Rosberschitz és Chlum falvakat visszavezgyék. A rohamot iszonyatos ágyúzás nyitotta meg; az osztrák ütegek szörnyű tüzet ontottak a két falura s utcait egy szempillantás alatt megtöltötték égő romokkal. Ott a közben a gárda ütegei megérkeztek s az ellenég szakadatlan tüzelése közben ügygyel-bajjal fölláttak. Kicsiben múlott, hogy a gárdát meghátrálásra nem kényszerítették.

A Deutschnieister- és Gondrecourt-ezredek rohamá Rosberschitz és Chlum ellen.

A mikor Woinovics százados Baumgarten nevében Chlum ellen rohamot rendelt el, Ramming azzal a kérdéssel lepte meg, hogy: kicsoda az a Baumgarten tábornok? Ennyire nem tudták a táborban, hogy a csata reggelén a vezérkari főnök tiszétő vette át Krismanicstól. Woinovics is csak általánosságban tu-

dott valamit a dologról, tehát azt válaszolta, hogy tudomása szerint Baumgarten Krismanicscsal együtt vezeti a hadműveletet. Ramming válasza ez volt: „A hadvezéről az a parancsom, hogy a negyedik hadtestet támogassam; de minthogy az ellenség Chlumot elfoglalta, támadni fogok“. Woinovics most azt figyelte meg, hogy Ramming parancsára a hatodik hadtest harczvonalai milyen bámulatos szabatossággal, de kissé módszeresen fejlődnek ki s minthogy a veszedelem minden pillanatban nagyobb volt, ezt a megjegyzést koczkáztatta: „Kegyelmes uram, a késedelem veszélylyel jár“. Ramming élesen vágott vissza: „De csak el kell készülnöm a harczra!“

Most megérkezett Benedektől a második tiszt s a Rosenzweig-dandár rohamra indult. Rosenzweig tábornok az első harczvonalba a tizenhetedik vadászzászlóaljat s a Deutschmeister-ezredet állította. Vihar módjára rohantak a vadászok és a bécsi fiúk, a kik ezen a szerencsétlen napon szülővárosuknak becsületére váltak, Rosber-schitzre. A falut körülfogták minden oldalról s mint a porosz vezérkar munkája elbeszéli: „nagy elszántággal állottak meg a legborzasztóbb puskatüzben“. Sikerült is maguknak utat törni a falu szélénig. Az elől rohanók az ellenséges golyózáporban szétszorták a poroszok által hevenyészve emelt torlaszokat, aztán ezerszeres hurráh-kiáltással, föltűzött szuronyyal törtek a faluba, a hol az ablakokból s a padláslislyukakon át iszonyatos puskatűz szakadt rájuk. Hasztalan állták útjokat a második gárda-ezred zászlóaljai, a poroszokat kiverték a falu utcáiból s a Chlum alatt álló ágyúkig üldözték. Ott aztán Waldersee al-ezredes (a későbbi tábornagy testvére) megállította a hátrólókat azzal, hogy kezébe ragadta a zászlót

s többé egy lépést sem hátrált. A deutschmeisterek is Chlum előtt állottak meg. Annyira megszorították a porosz tüzérséget is, hogy Hohenlohe herczegnek, aki a tüzérség parancsnoka volt, ki kellett vonulnia Chlumból s ágyúit a község mögött kellett föllállítania.

Rosenzweig tábornok Rosberschitzben a deutschmeistereket megállította, hogy fújják ki és szedjék össze magukat s előparancsolta a ruthénekből álló, ötvenötödik számú Gondrecourt-ezredet s meghagyta nekik, hogy Chlumot oly elszántsággal ragadják ki az ellenség kezéből, mint a hogy baj társaik visszafoglalták Rosberschitzet. Az első gárda-hadosztály helyzete nagyon kényes volt. Hiller tábornok, aki csapatával azon a napon a csata sorsát eldöntötte, már attól tartott, hogy Chlumot nem tarthatja meg, mert az osztrák szuronyok a falu templomáig törtek maguknak utat. A két támadó ezred kezébe került már három porosz ágyú és háromszáz fogoly; Hohenzollern Antal herczeget, miután két golyó súlyosan megsebesítette, szintén elfogták s a ruthének nyomában járó deutschmeisterek újabb rohamra készültek.

A harcztól elcsigázott gárda azonban most megkapta a rég várt segítséget. Eddig a gárdán kívül a porosz trónörökös hadsergéből csak a hatodik hadtest vett részt az ütközetben, míg Bonin tábornok, az első hadtest parancsnoka, most is, mint Trautenuánál, nagyon megkésett s vezérkara az ágyúk dörögését távoli mennydörgésnek vette. Végre azonban elővédje a harczmezőre ért s a mint a gárda háta mögött az újonnan érkező zászlóaljak lépései fölhangzottak, többé nem lehetett vitás, hogy a poroszé a győzelem. Bonin hadtestéből Sommerfeld őrnagy

ugratott elő, a kit Hiller tábornok ujonganva e szavakkal fogadott: „Istennek hála, hogy megérkeztek!” Az örnagy ama jelentésére, hogy utána erősebb csapatok jönek, így kiáltott föl: „Most még minden jóra fordulhat!” Ekkor egy granátszilánk mellen találta, hangtalanul fordult le nyergéből s katonái karjai között halt meg.

A chlumi halmon mind nagyobb porosz tömegek bontakoztak ki, a melyek a Ramming hadtestének előtörő dandáráit iszonyatos golyózáporral árasztották el, sazzal soraikat irgalmatlanul megtizedelték és előnyomulásukat megakadályozták. Most már a porosz támadott s roppant pusztítást vivén véghez a Gondrecourt- és Deutschmeister-ezredekben, kiverte őket az elfoglalt hadállásokból s visszavette tőlük a nyert győzelmi jelvényeket a foglyok egy részével. A fogáságából szintén megszabadított Hohenzollern Antal herczeg pár hét múltán sebeiben meghalt. A poroszok most elfoglalták azokat a környéken uralkodó hadállásokat, a melyekről a Mollináry s a Thun hadtestei elvonultak s az osztrák tartalékok most már azok a zászlóaljak kapták oldalba, a melyek Thun hadtestét megszalasztották.

A trónörökös csapatainak fényes sikerei mindenben megfeleltek ugyan a támadást elrendelő helyes intézkedéseknek, azonban a győzelmes előnyomulás folyamán az elől harczoló csapatok teljesen kisiklottak vezetése alól. Kísérete is bizonyítja annak valóságát, hogy vezérkara a csata fordulatairól és kiterjedéséről mindenig csak akkor szerzett tudomást, mikor a trónörökös előcsapataihoz érkezett s megpillantotta az elfoglalt falvakat s az elnyert győzelmi jelvényeket. Az alvezérek egészen önállóan, ellenállhatatlan tüzzel

harczoltak. Hírszolgálata azonban nagyon gyarlón volt szervezve, s ezt a hibát csak a hadiszerencse takarta. Ha nincsenek akkora sikerei, ebből a hibából nagy veszedelem támadhatott volna.

Itt azonban a porosz trónörökös győzelmének vázlatát meg kell szakítanunk, mert ugyanakkor Herwarth-Bittenfeld tábornok is nagy győzelmet aratott a csatater más oldalán az elbei porosz hadsereg élén, s a két szárnyssereg együttes győzelme döntötte el a Königgrätzénél vívott csata sorsát.

Az osztrák balszárny veresége.

A mi az osztrák balszárnyon eddig történt, azt csupán érintettük, mert az a csata, a melyben a szász trónörökös vezényelt, a chlumi es lipai összecsapástól távoleső, önálló ütközet volt. A roppant csataterén a dolgok sehol sem fejlődtek oly egyszerűen, mint ott; az ottan lefolyt ütközet ezért híjával volt azoknak a váratlan fordulatoknak és drámai epizódoknak, a melyekkel a czentrum s a jobb szárnyon folyó csata annyira bővölködött.

Albert szász trónörökös parancsnoksága alatt a szász csapatok, aztán a nyolczadik osztrák hadtest, a melyet Leopold főherczeg távozása óta Weber tábornok vezetett s végül Edelsheim tábornok könnyű lovas-hadosztálya állottak. Csapatai előtt folyt a Bistritz, azon a helyen könnyű rajta az átkelés, de Nechanitznál könnyű annak meggátlása is. Benedek intézkedései szerint Nechanitzot épp úgy, mint északon a Bistritz mentén fekvő falvakat, csak gyönge csapat-testek szállották meg s azok az erősebb támadásra mindenjárt meghátráltak. A csapatok a felső- és alsó-

prschimi halmokra és erdőkbe vonultak vissza s hárunkat a tájékon uralkodó problusi magaslatnak vetették. A csúcson erős ütegek állottak s uralkodtak az utakon s a vidéken, a melyen az ellenségnek át kellett haladni, hogy támadhasson. A hadiszerencse itt is a poroszoknak kedvezett, csakhogy itt nem tudta meggátolni azt, hogy a visszavonulás ne teljes rendben menjen végbe.

Herwarth-Bittenfeld tábornoknak sok fáradtságába került három hadosztályának a Bistríten, egyetlen hídon való átszállítása. Minthogy egy hadosztály ötnegyed, sőt másfél óra alatt kelt át egy hídon, a tábornoknak nehány órára volt szüksége, hogy seregből két hadosztály a Bistrítz balpartján csatarendbe fejlődhessék s az osztrákokat és a szászokat sikeresen megtámadhassa. Végre déltájban elégséges tüzérség is kelt át a hídon, a mely részben a hradeci kastély mellett, az ellen-séges hadállás déli szögletével szemközt, részben pedig a lubnói halmon foglalt állást; s a míg négyezer lépésnnyi távolságból folyt az ágyúcsata, nem valami nagy eredmény nyel, a gyalogság elkészült a támadásra. Hogy az ellenség hadállásá t szemben, Nechanitz-tól Problus irányában támadják, koczkázatos vállalat-nak tetszett. Herwarth tábornok tehát arra határozta el magát, hogy jobbról-balról egy-egy hadosztállyal közrefogja s úgy morzsolja szét az ellenséget. Ez intézkedés szerint bontakoztak ki támadásra a tizen-negyedik és tizenötödik, a Münster- és Canstein-hadosztályok. A tizenhatodik (Etzel) hadosztály nem is került a tűzbe.

A problusi magaslatról, a hol a szász trónörökös kíséretével állott, látni lehetett, hogy a zárt porosz tömegek mint válnak szét egymástól, mint alkotnak

széles és mély félkör-ívet s aztán koncentrikusan mint nyomulnak elő az osztrák és szász hadállások ellen. Megvárná azt, hogy a poroszok ismét szorosabban zárkózzanak, veszedelmes dolognak tetszett. A trónörökös tehát ellentámadást próbált meg s először a maga testőrdandárát indította meg délnyugoti irányban, hogy a félkört átszakítsa. Minthogy azonban ez elkülönített osztálynak ereje kevésnek mutatkozott, Edelsheim tanácsára ¹ a trónörökös elhatározta, hogy négy dandárral döntő harczot kezd, a támadásnak hasonló erővel áll az útjába s a poroszokat a Bistritzbe szorítja. Edelsheim arra vállalkozott, hogy ugyanakkor négy osztrák s két szász lovasezreddel a poroszok szélső jobb szárnyára csap s a visszavonulás elvágásával fenegezi meg.

Délután félkét óra tájban tehát a prschimi halomról erős osztrák és szász hadsor indult délnek. Jobbról két szász dandár, középen az osztrák Schulzdandár, balról a Roth ezredes, előbb Fragnern dandára haladt. Ez az előretörő hadsor először a porosz Canstein-hadosztály csapataira bukkant. A szászok tüzesen rontottak az ellenségre s megszalasztották, kiverve a poroszokat a magaslat előtt fekvő fáczános erdőből. Ez a szerencsés kezdet azonban nem tartott soká; mert a középen, ahol a Schulz-dandár támadott, a szerencse nem kedvezett az osztráknak. Az osztrák nyolczadik hadtest Skalitznál szerencsétlenül harczolt s ez a balszerencse hatással volt a későbbi harczokra is. A Nobili, hetvennegyedik számú, csehekből álló ezred, élén Schulz táborokkal az erdőbe nyomult ugyan, de ott Gayl ezredes

¹ L. Edelsheim jelentését. *Hadilevélétár* 1866, 7, 87¹ s sz.

állott elője a hatvannyolcas rajnai porosz ezreddel s az osztrákok a támadást megnyitó rövid puskatüzet követő ellenlöket nem bírva kiállani, szétszóródtak s vad futással menekültek. A rendetlenül visszatödülő tömegben vastag rendeket vágott a hárultoltó, a mely rendszerint a szaladó zászlóaljakban pusztított a legiszonyatosabban. Hogy a szerencsétlenség még nagyobb legyen, a Nobili-gyalogság megzavarta és magával ragadta a nyolczadik számú, morva Gerstner-ezredet is. Schulz tábornok, aki a dandár élén lovagolt az erdőbe, halálosan megsebesült, szintén nehéz sebet kapott lováról lebukott, elvonszolta magát még Felső-Prschim faluig, ahol aztán egy második lövés megölte. A rohanó ár a szászokba ütközött s annak legközelebb álló ezredét megingatta; egy zászlóalja azonban hidegvérrel állott meg, elengedte maga mellett a szaladókat, nem sodortatva el magát általuk; egy más szász vadász-zászlóalj pedig a válságos pillanatban harsogó zene-szó mellett a poroszokra vetette magát, megakasztotta a vad üldözést s a két szász dandár azután csöndesen vonult vissza, a háta mögött álló faluk felé. Both osztrák dandárának támadása sem sikerült; mert Canstein tábornok észrevévén, hogy a hanyat-homlok szaladó Nobili-ezred hátrálásával az ellenséges szentrum áttört, elhatározta, hogy győzelmét kianyssa. Hét zászlóaljat vévén maga mellé, a szaladó Schulz-dandár után nyomult. A Gerstner-ezred egy zászlóalja Felső-Prschim felé szakadt el s ott a poroszokkal igen hősiesen megütközött. Ezzel nemcsak zászlaja becsületét védte meg, de bebizonyította azt is, hogy ártatlannul került a szaladók közé. A poroszoknak a helyet sok tiszt és nagyszámú legénység fölaldozásával kellett megostromolniok; minden házat külön kellett

a magukat vitézül védők kezéből kicsikarni. Csak miután a zászlóalj fele elesett vagy megsebesült, foglalhatták el a poroszok Felső-Prschimt, a melynek utcazáin halommal feküdtek a halottak. Alsó-Prschimt is, a hová a szászok vonultak vissza, csak véres tusa árán, a melyben minden a két fél érzékeny veszteséget szenvedett, foglalhatták el a poroszok; de a két hely elfoglalásával fontos állásokat ragadtak ki az osztrákok s a szászok kezéből.

A trónörökös a magas halomról, a honnan figyelemmel kísérte a dolgok folyását, láttá, hogy csapatai kénytelenek visszavonulni a probusi magaslat felé, ahol aztán jó rendben sorakoztak. Edelsheim, aki a porosz jobb szárnyra vetette magát, sem haladhatott elő; mert a poroszok azt az utat, a mely két erdő között hárunk mögé vezetett, gyalogsággal és ágyúval úgy megrakták, hogy azon lovasság nem törhetett keresztül.¹

A trónörökösnek Problusban igen erős hadállása volt ugyan, de azért nem lehetett volna kezeskedni róla, hogy megtizedelt csapataival azt sikeresen megvédheti. Az osztrák dandárok közül csupán egy volt még harczra képes s a szászok is súlyos veszteséget szenvedtek. A poroszok koncentrikus előnyomulásukat folytatva, e közben három oldalról közeledtek. A míg a Canstein-hadosztály harczolt, a Münster-hadosztály

¹ Edelsheim a Techlowitz és Radikowitz felé vezető úton akarta az ellenséget megkerülni. Az úton ugyan csak kisebb porosz csapatok állottak, de már Jitschinnél bebizonysodott, hogy huszárai most nem képesek, mint 1859-ben tették, a gyalogságot elgázolni, nem kivált az olyan gyalogságot, a melynek hátultoltó puskája volt. Aztán Edelsheimnek Benedek határozott parancsára akkor már az ingadozó czentrumba kellett sietnie.

megtéve a neki kiszabott utat, megérkezett a hegylábához. Lobogó zászlóval, harsogó zenével, egész pompájában kibontakozó csatarendben nyomultak elő a csapatok.¹

így állván a dolgok, délután félnegy óra tájban a trónörökös elhatározta, hogy erős hátvédet hagyván hátra, tüzérségének oltalma alatt megkezdi a visszavonulást. A mikor ez a fordulat történt, Problusból észre lehetett venni, hogy az osztrák hadsereg jobb szárnya is hátrál; a porosz trónörökös épp akkor csapott rá Mollináry és Thun hadtesteire s kevessel utóbb Chlum porosz kézbe került. A valóság azonban az, hogy a harczot először a balszárnyon adták föl akkor, a midőn a czentrumon még teljes sikerrel védekeztek Frigyes Károly sergének támadása ellen. A szász trónörökösnek a hátrálásra kiadott rendeletéit nagyjában megtartották; csapatainak nagyobb része jó rendben vonult vissza keleti irányban az Elbe felé.

A porosz tábornokok alulról nem láthatták, hogy Problus fönsíkját a védelmezők nagy része odahagyta. A tetőn álló ütegek azt a parancsot kapták, hogy a míg lehet, tartsák magukat s a poroszokat árasszák el gránátesővel. Carlowitz tábornok vezetése alatt hátrahagyott három szász zászlóaljat is, azzal az utasítással, hogy a visszavonulást fedezzék s a falut csak kemény ellenállás után adják föl. A poroszoknak, hogy a tetőre vergődhetessenek, nagy darabon egészen nyílt, lejtős síkon kellett átvonulniok, a

¹ A Münster-hadosztály a huszonhetedül és huszonnyolczadik dandárok ból állott. Az utóbbi dandár támadását Hiller vezérőrnagy alatt remekül festi Honig Fritz sokat emlegetett: *Untersuchungen über die Taktik der Zukunft* című könyvében, a melynek címe: *Zwei Brigádén* volt az első kiadásban.

mi alatt soraikban az osztrák s a szász ütegek golyói nagy réseket ütöttek. Csapataikat azonban elszánt előnyomulásukban semmi sem tarthatta föl. A mint a szász csata-jelentés bizonyítja, a szó igaz értelmében vett imponáló tartással nyomultak elő a poroszok Problus ellen.

Végre elértek a falut s most annak birtokáért véres harcz kezdődött. Carlowitz tábornok csapatai egy részével elesett s a szász utovéd csak makacs tusa után hagyta el Problust, aztán jó rendben, bár megtizedelten, nyomult a sereg után. A szász sereg, minthogy azalatt jókora utat tett meg, biztonságban érezte magát, a porosz meg sem próbálta az üldözést. Az osztrákok kilenczvennégy tisztet és kétezemyolcs-százötvennyolcz legényt, a szászok ötvenkilencz tisztet és ezernégyszáznyolczvankilencz legényt veszítettek; ebből ötszázhetvenöt osztrák és kilenczven szász épen került porosz fogásigba. A győző fél ezen a szárnyon hetvenkét tisztet és ezeröttszázhetvenöt katonát veszített. A szászok büszkén mutattak arra, hogy közülök olyan kevesen estek foglyul, mert ez a körül-mény kitűnő fegyelmezettségüket dicsérte.

Az elbei hadsereg ilyenformán megoldotta azt, a mit föladatul kapott; de minthogy nem a czentrum ellen támadt s mert győzelmét nem használta ki, sikere nem volt döntö. Annak meggátlására sem volt elég erős, hogy az osztrákok jó rendben ne vonul-hassanak az Elbe mögé.

Frigyes Károly herczeg hadsbergének előnyomulása.

Délután három óra tájban a két porosz szárny egy időben kivívott győzelme eldöntötte a csatát. A porosz

király főhadiszállásán délután félhárom táján vették észre, hogy az osztrák szentrum hatalmas ütegei irányt változtattak s hogy az új ellenség, a porosz trónörökös hadserge ellen fordultak. Azután rendre elnémultak, mert vagy elhagyták helyüket, vagy tönkrementek abban a tusában, a melyet önfeláldozóan a porosz gárdával vívtak. A tüzet-okádó szentrumtól többé nem volt mit tartani. Azonban a király csak három óra negyven perczerő adott parancsot a Bistriznél álló csapatoknak, hogy a lipai és langenhofer halmokat megtámadják. A mikor a poroszok egyetverő ujjongással a tetőre értek, Ernő főherczege és Gablenz hadtestei hátrólóban az Elbe felé már annyira eltávoztak, hogy a gyalog hadsorokat alig lehetett látni. Elérkezett a pillanat, hogy a lovasságot rábocsássák a menekülő csapatokra. Maga Frigyes Károly herczege lovagolt a Bistriz túlsó partjára, ahol a lovasezredek türelmetlenségükben már toborzékoltak s parancsot adott, hogy gyorsan nyomuljanak előre. A megvert osztrák hadsereget mindenfelől romlás fenyegette s nem volt senki, aki a boldogtalan csapatok fölött órködött volna. Hogy ne torlódjék össze az egész hadsereget egyetlen iszonyatos gombolyagba; hogy főleg hátuk mögött az Elbe végromlásukat ne okozza: a még tűrhető rendben visszavonuló hadtesteknek és dandároknek meg kellett adni menetirányukat s megakadályozni, hogy a lovasság, a töméntelen ágyú s a gyalogcsapatok össze ne habarodjanak. Benedek azonban a helyett, hogy parancsot osztott volna, egyik helyről a másra rohant a csatamezőn: először maga vezette a támadást Chlum ellen, azután a Ramming hadtestéhez lovagolt s azt a csatába parancsolta, végül a Gablenz hadtestéhez, a melynek maga vitte

meg a vereség hírét. Ez a hadtest azonban, a mint már elbeszéltük, már csak a visszavonuláshoz csatlakozhatott.

Délután két óra körül az osztrák hadsereg még félkörben állott, a félkör íve azonban egy óra múltán a középen átszakadt, a két oldalon pedig összeroppart. A félkör-ívet a porosz gárda törte át s ugyanakkor a két győzelmes porosz szárny az osztrák hadsereget összeszorította s a kör átfogója irányában hátravetette. Ez az átfogó a Sadowától Königgrätz felé vezető út volt; erre az útra szorult valamennyi hátráló ezred; ez volt az egyetlen nyílás, a melyen a szoruló hálóból menekülni lehetett. A mint az egymásba ütköző csapatok erre az útra értek, be kellett következnie a teljes fejetlenségnek, fölbomlania minden taktikai rendnek. A pompás és büszke hadsereg átalakult az emberek, ágyúk és lovak romhalmazává.

A hátráló csapatok az osztrák tartalékra szakadtak, a mely Chlumnál még harczban állott s a harczra kifejlődő csapatokat Ernő főherczeg és Gablenz hadtestei össze-vissza zavarták.

A félköralakú hadállást, az Elbe felé kissé vissza hajló szárnyakkal, az osztrák hadvezérek azért választották, hogy a visszavonulást a folyóhoz minden körülmenyek közt biztosítsák — s ezt a célt csakugyan elértek. A mint azonban a félkört az ellenség egyetlen ponton átszakította, ágyúival és puskáival hátbafoghatta az osztrákok minden csapatát. A chlumi halomról tehát a győztes puskatüzeléssel a menekülő osztrák csapatokban iszonyatos pusztítást vitt véghez; egy porosz tiszt beszéli, hogy csapatának megtiltotta a lövést, hogy az öldöklések vége szakadjon. Az előrohanó lovasságnak már csak az volt a dolga, a mi kalászszedőnek az arató nyomán.

Ebben az időben a félkörív minden két támaszpontja

már porosz kézben volt: Problust a szászok adták föl; Sendraschitzot és Nedielitschet pedig Thun csapataitól a hatodik porosz hadtest már régen elfoglalta. Mindazáltal más-más volt a helyzet a két szárnyon. Balszárnyon a szászok harcزوva, jó rendben, Edelsheim lovasainak fedezete alatt hátráltak; a jobb szárnyon viszont Thun altábornagy, alig kisértve meg a harczot, mindenjárt elhagyta a csatamezőt. A hatodik porosz hadtest olyan hévvel üldözte az osztrákokat, hogy a hátrálás fedezése Thurn és Taxis herczeg lovasosztályának nagy áldozatába került. A poroszok, miután a jobb szárnyon már nem állott előttük ellenseg, ágyúikat és gyalogságukat az osztrák szentrumhoz veszedelmesen közel tolták elő s azt a vonalat, a melyen visszavonultak, iszonyatosan lődözték. A vert hadsereg tehát először a Chlumnál álló porosz ágyúk, azután a hatodik porosz hadtest golyózáporában hátrált. Ilyen körülmények között nem csoda, ha reszketett a legbátrabb szív is s ha a csapatokban a rend felbomlott.

Benedeket magával sodorta, tisztejítől elszakította a kavarodás, csak arra gondolhatott, hogy menekülő csapatainak a visszavonulást biztosítsa. Arczban, nyugatról Frigyes Károly herczeg előrohanó lovassága, jobbról, Chlum felől a porosz gárda, balról, Problus felől az elbei hadsereg tört a szétszórt osztrák seregre. A nagy szorongásban helyet kellett csinálni bármilyen. Ezért a táborszernagy utolsó tartalékjának megparancsolta, hogy az ellenséget ellenlökkékkal tartsa föl. Kéznél volt a Holstein és Coudenhove két nehéz lovasosztálya s ezeket vetette szembe az üldöző porosz lovassággal. Ugyanakkor, hogy az ellenség előnyomulását a két szárnyon is hátráltassa, az első hadtestet, a melyet most Clam-Gallas gróf helyett Gondrecourt

tábornok vezetett, Chlum és Problus ellen küldte rohamra. Hogy ezeket a helyeket az ellenségtől visszavéhesse, arról nem is álmodott Benedek, de a Königgrátzbe vezető utat, hogy a gyalogság visszavonulhasson s az út két oldalán fekvő rétet, hogy a lovasság megütközéshessék, újabb áldozatok útján is biztosítani kellett.

Az osztrák lovasság meggyaljtja az üldözést.

A romlás e napján, a melyen a Habsburgok monarchiája elvesztette a német hegemoniát, a melyen Ausztriát meg nem érdemelt csapások sújtották: a sok szerencsétlenség között találkozott valami szereencse is s ennek köszönhető, hogy az osztrák hadsereg nem ment teljesen tönkre. Ugyanis a midőn Frigyes Károly herczeg égve a vágytól, hogy lovasságával most megfizethet azért a veszteségért, a melyet az osztrák szentrum ágyúcsatájában a Bistriznél szenvédett, parancsot adott, hogy a lovasság a folyamon átkelve, rohanjon Königgrätz felé, nagy megdöbbéssel vette észre, hogy a tartaléklovasságnak csak fele van kéznél; a másik felét tévedésből Albrecht porosz herczeg, a lovasság parancsnoka, a jobb szárnyra, az elbei hadseregez rendelte, ahol nem volt rá semmi szükség. A kézügyben levő két dandár, a más hadtestekhez tartozó két lovasezreddel együtt tehát hat ezred lovasság arra bőven elég volt, hogy megfélemített ellenséget halálra ijesszen; de nem volt elégséges akkor, ha az osztrák lovasság régi dicsőségének megfelelően vesztett csata után is teljesíté kötelességét. A porosz trónörökös lovassága pedig még távol volt a csatamezőtől, mert a trónörökös, hogy minél több ágyúval és gyalogsággal minél korábban vehessen

részét a csatában, lovassága zömét mértföldeket elfoglaló seregoszlopa végére rendelte.

Ezen már nem lehetett segíteni; tehát a kéznél levő két lovasdandárt kellett az osztrákok üldözésére parancsolni. „Hatalmas kígyó módjára, írja egy porosz tiszt, húzódott végig a porosz gyalogzászlóaljak között a Frigyes Károly herczeg által vezetett lovasság, aztán kifejlődött s az ellenség után vetette magát.“ Ettől a pillanattól fogva a Streschetitz és Chlum között elterülő síkon több ponton az összeütközések egész sorozata következett, a legnagyobb lovacsata, a melyet Európa az 1813. október 14-én vívott liebert-wolkwitzi csata óta látott. mindenik részen körülbelül ötezer lovás ütközött meg.¹ Széles félkörívben, az elfoglalt halmokról a porosz gyalogság szemtanúja volt a nagyszerű látványosságnak.

¹ Ez a lovás-ütközet legnehezebben megrajzolható része a königgratzi csatának. Az osztrák és a porosz tudósítók adatai e tekintetben sokszor összefékíthetetlen ellenmondásban állanak egymással. A két fél vezérkari munkái is megbízhatatlanok ebben a pontban; mindenkét részről elhallgatják bizonyos ezredek verességet. A legnagyobb tárgyalogossággal még Quistorp Berthold porosz alezredes: *Der grosse Kavalleriekampf bei Streschetitz* című munkája dicsekedhetik. Feltehető, hogy Quistorp bizonyosan nem vét az igazság ellen a porosz lovasság rovására. Ez ellenfél előadása becsületére válik az osztrák lovasságnak kivált becsesek a szöveget magyarázó jegyzetei. Quistorp szerint harmincznégy porosz lovasszázad ütközött meg harminczkilencz és fél osztrák lovasszázaddal; az osztrák századok százhúsz, a porosz századok százötven legényből állottak. Lásd még Fritz Honig: *Die Kavallerie-Division als SMachtkörper* (Berlin, 1884) című munkáját a 11. és 65. lapokon, aztán a Sadoica: *Étude de la bataille au point de la vue de l'emploi de la cavallerie.* (Paris, Carles-Lavazelle) című munkát. Az újabb kutatások egyébiránt egész határozottan bebizonyították, hogy a gróf Coudenhove osztrák

A streschetitzi lovas-csata. ,

Benedeknek Streschetitznél Holstein herczeg és Coudenhove gróf parancsnoksága alatt két nehéz lovasosztály volt kezeügyében. Holsteinhez maga ugrattott el, míg Coudenhovenak Wersebe százados által küldött parancsot, hogy az ellenséges lovasságot tüsstént támadja meg. Holstein herczeg ép oly vitéz mint kifogástalanul udvarias tiszt volt; a mint hallotta a Benedek parancsát, azzal a szelíd udvariassággal, a melyről ez a vakmerő ember még a leggyilkosabb golyózáporban sem feledkezett meg, emelkedett meg nyergében, aztán kezével szinte ünnepies mozdulattal előbb nyugatra, a honnan Frigyes Károly herczeg csapatai nyomultak elő, majd arra, a merről a porosz trónörökös hadoszlopai bontakoztak ki, mutatva, így szólt: „Itt is, amott is ellenség, hol parancsolja Exczellenciád, hogy támadjak?“ A mint Benedek megjelölte az irányt, köszönt, megfordította a lovát s vörteseivel az ellenségre rohant.

Csaknem ugyanabban az időben kapta Coudenhove, aki lovasosztályával már a hátról gyalogsághoz csatlakozott volt, báró Ditfurth alezredes által a tudó-

tábornok ellen emelt vádak (még *Lettow-bál* is, II. kötet, 504.1.) alaptalanok. A tábornok saját elhatározásából s nem Benedek parancsára támadott s parancsai teljesen megfeleltek a helyzetnek. Ez világos a *FML. G-raf Kari Coudenhove* (Becs, 1901) című munkából s kivált a tábornok Benedekhez intézett 1866 augusztus 9-én kelt jelentéséből (82. 1.). A teljes igazságot taláthatni egy szemtanú, báró Ditfurth alezredes igen tanulságos czikkeiben, a melyek a bécsi *Reichswehr* 1900 november 30. és deczember 12. meg 1901 március 1-sei számaiban jelentek meg. V. ö. még a bécsi *Fremdenblatt* 1900 november 24. és deczember 1-én megjelent czikkeivel.

sítást, hogy az osztrák hadserget a porosz lovasság üldözni készül. Egy pillanatig sem habozott, hanem megfordult lovasaival és vihar módjára csapott az elleniségre.

Groeben porosz lovasdandára bukkant először osztrák gyalogságra. Ez a csapat az első hadtesthez tartozott, a mely még mindig erőlködött, hogy Chlumot visszafoglalja. Az elől rohanó hat századdal rajtaütött a hátul álló osztrák zászlóaljakon, amelyek megzavarodtak s egy részük alkudozni kezdett. Holstein hadosztályából a Schindlöcker-dandár ekkor, épp jókor csapott a porosz lovasságra. A Stadion-vértesek jöttek elől s az elleneséges lovasság előhadát kergették vissza zöméhez s miután egyesültek a császár- és a Miklós-huszárokkal, föltarthatatlan lökéssel vetették vissza azt is. Egy pár ezernyi lovaból álló bősz had zúdult a porosz gyalogságig s száguldott el sorai mellett. Ezek hatalmas sortüzzel fogadták, de bár sok huszár fordult le a lováról, nem tágítottak. A vértesek oldalába rontott most a negyedik számú pommeráni ulánus-ezred, a mely épen a csatamezőre ért s megpillantva a vad hajszát, századonként vetette magát annak árjába. Az osztrák vértesek legnagyobb része azonban nem téritette el magát az eleje szabott irányból, a rája törő ulánusokkal vad kavarodásban mindaddig vágtattak, a míg a vértesek éle ismét hatvan-nyolczvan lépésnnyire közeledett a porosz gyalogsághoz. A puskatúz leterítette előcsapatjukat; végre visszafordultak a vértesek azzal a tudattal, hogy az elleneséges lovasság rohamát visszaverték. Aztán nagy kanyarodással távolodtak a gyalogság lőtávolából, a mi közben egyes ulánus-százdok csak ímmel-ámmal üldözték.

A csata utolsó fordulataiban is történtek még

összecsapások. Az osztrák Solms-dandár a mecklenburgi herczeg porosz dandárával tűzött össze. Előbb az osztrák Ferdinánd-vértesek ugrattak elő s a szemben talált kisebb csapatok vad üldözésében annyira közel kerültek az ellenséghöz, hogy az ellenséges golyózápor a lovak egyharmadát letarolta. Ezredesük a megmaradottakkal csak ekkor fordult vissza. Üldözésükre a Zieten-huszárok egy pár százada vállalkozott, ezekre aztán az osztrák Hessen-vértesek vetették rá magukat. Ezredesük az ágyúdörgés s a puska-golyók sivító zenéjében rövid, lelkes beszédet mondott, aztán szilaj vágtatásban száguldott el a golyók záporában tüskön-bokron át a gyilkosán tüzelő ellenséges gyalogosság sorai mellett. A jobb szárnyon a századoson kívül minden tiszt elhullott a golyózáporban, ők azonban rendületlenül, zárt sorokban, a mint regulájuk tartotta, lova-goltak előre. Először néhány század Zieten-huszárra bukkantak s azt szétszórták, azután dragonyo sokra, végül a negyedik porosz ulánus-ezredre, a mely sebes rohamukban oldalról és hátul rontott rájuk. Összeillő ellenfelek mérköztek most egymással. Hann Weyhern, porosz táborknok, ulánusai élén átvágta magát a vértesek érczfalán s megkezdtődött a vad mészárlás, a szablyák és lándzsák mérközése s a mikor a kavarodásból kibontakoztak, a mikor a harcosfelek zászlaiak mellett ismét összeverődtek, mind a két fél magát tartotta a győztesnek, jogosabban — úgylátszik — a porosz. Az osztrák vérteseket, a kik tömör sorokban vonultak vissza, csak apró rajok üldözték, a melyek soraikban alig tettek valami kárt.

Ez volt az a harcz, a melyet Holstein herczeg lovasosztálya vívott s a mely, akár győzött, akár megveretett, dicsekedhetett azzal, hogy a porosz lovas-

ság üldözését megakadályozta; mert az osztrák lovas-ság csapatai mögött a gyalogság nyugodtan hátrálhatott s jó darab földre távozhatott el a csataterülettől.

Épp olyan bőszen, épp olyan változó szerencsével folyt le az a viadal, a melyet balra tölük, Problusnál, a Coudenhove által vezetett osztrák lovasosztály épp olyan bátran, de nagyobb veszteséggel vívott meg. Itt aztán Alvensleben porosz lovasosztálya részt vett a harcban s ez a lovasütközet még változatosabb módon folyt le. Összecsapás és meghátrálás, egy-egy ezred győzelmes előretörése, majd meg gyors visszaszáguldása újonnan fenyegető nagyobb ellenség elől, gyors egymásutánban váltakoztak. A Coudenhove által elrendelt rohamot a Windischgrätz-dandár nyitotta meg; az osztrák Wrangel vértes-ezred véresen csapott össze a porosz harmadik dragonyosezreddel. Alig volt vége az összecsapásnak, alig adta ki Coudenhove parancsát a gyülekezésre, a mikor megérkezett Benedek és szenvendélyes hangon, mértéken túl való szigorral dorgálta, mert a csapatokban a rendnek némi lazulása mutatkozott. De a lovacsatákban, még ha győzelemmel végződnek is, lehetetlenség elkerülni, hogy a sorok egy kissé föl ne bomoljanak. Hisz a porosz Caspari ütege egyszer kénytelen volt vakon barátra, ellenségre lőni, hogy a lovasság el ne gázolja.

Azok a szép térképek, a melyeket Quistorp porosz alezredes ezekről a lovas-összecsapásokról rajzolt, tanúságot tesznek az osztrák lovasság vítezségről. Azokon a térképeken azt látjuk, hogy sok helyen nyomultak elő egész az ellenséges ütegekig, sőt azokon túl, úgy hogy győzelmes előnyomulásuknak a sortüzelés vetett véget. A porosz lovasság azonban egyszer sem juthatott el Abele dandáréig, a mely a vissza-

vonulást fedező Gondrecourt-hadtest legszélén állott. Az osztrák Sándor-ulánusok vakmerősége, a kik a szélső balszámyon harczoltak, érdemes a külön megemlítésre. Először szétszórták az első gárda-dragonyos ezredet, rácsaptak a Caspary ütegére, miután fedezetét megugratották, hasonló módon bántak el az ötödik porosz huszárezred nehány századával s aztán az ellenséges tűzben előnyomulva, a porosz lovassággal addig viaskodtak, míg nagyobb részüket lekaszabolták, vagy az ellenséges gyalogság lelövöldözte.

Vilmos király gyalogságával e harczok színhelyéig érkezvén, az elfoglalt magaslatról nézte e látványosságot. A lovas-csata alatt egy ízben megtörtént, hogy annak az osztrák ulánus-ezrednek egy raja, a mely olyan vakmerően harczolt, hol üldözve az ellenséget, hol üldöztetve, a támadás hevében négyszáz lépésnyire közel férközött a királyhoz. A király környezetében levő tisztek és testőrsége már kardot rántottak, hogy megvédjék, a midőn az egyik előretolt zászlóalj golyózáporral árasztotta el az ulánusokat s a kik nem hullottak el, gyorsan visszahúzódtak az osztrák harczvonalak felé.

Az osztrák lovasság így, nagy véráldozattal ugyan, meggátolta az üldözést. S bár a király nagy gyönyörűséggel nézte, hogy az osztrák Coudenhove megtilzédeltszázadai súlyos veszteségekkel járó rohamuk után a puskatűz miatt kicsi rajokban szaladnak vissza s bár ennek következtében azt hihette, hogy lovassága fényses győzelmet aratott: mégis az osztrák s nem az üldöző porosz lovas-tábornokok dicsekedhettek azzal, hogy célfoglaltat elértek. S bár egyes csapatokat szétszórták a poroszok s minden sikerük csak rövid ideig tartott, mert az ellenség a közelben álló

gyalogságra támaszkodhatott: mégis czéljukat elértek s porosz lovasszapatot azon a napon nem lehetett látni a menekülő osztrák hadsereg nyomában. Ámbár minden a két fél vitézül harczolt, a nagyobb dicsőség mégis az osztrák lovasságot illeti meg azért, hogy a vereség iszonyatos pillanatában bátorsága nem ingott meg.

Az osztrák első hadtest utolsó rohama Chlum ellen.

A szűk csataterén most ismét romlást hozott az osztrákokra. Lovasságuk akár győzött, akár megverett, minden az első hadtestbe ütközött, a mely azalatt Chlumért harczba keveredett. így a hadtest zászlóaljait elvágta egymástól, megzavarták és ezzel is siettették a megvert hadsereg fölbomlását.

A Chlum ellen vezetett roham volt a császári hadsereg tragédiájának utolsó siralmas fölvonása. Ez egy időben folyt le a már elbeszélt nagy lovasszatával. Benedeknek, a mint tudjuk, az volt a szándéka, hogy a két porosz szárnyat, a mely hadserege után nyomult s azt üldözze, visszalökje s megakassza az üldözést: azért utolsó, még meglevő hadtestének azt a parancsot adta, hogy egy dandára Problus ellen támadjon, a többi három dandár Chlum ellen kísértsen meg még egy rohamot, az Abele-dandár pedig maradjon tartaléknak a lovasság mögött. A csapatok engedelmesen előre rohantak, a mivel csak azt nyerték, hogy nagy veszteséggel verettek vissza. A Piret-dandárt, a melyhez szász csapatok is csatlakoztak, Problusnál az elbei hadsereg túlnyomó ereje könnyűszerrel lerázta magáról. Azalatt a Poschacher-, a Leiningen-, a Ringelsheim-dandárok ádáz dühvei rohantak Chlumra.

A hadtestparancsnok, Gondrecourt gróf, itt azzal a taktikával élt, hogy nem széles homlokkal, hanem mély oszlopokban vezette csapatait rohamra. A vastag, keskeny csapattömbök, tömören összeszorítva, egyenest a vágóhídra vezettettek. Akár azért, mert Gondrecourtnek sejtelme sem volt arról, hogy az ilyen tömegekben a gyorstízelés milyen rettenetes pusztítást vihet véghez, akár pedig azért, hogy Gondrecourt, aki már a dán háborúban mint vakmerő támadó volt ismeretes, a rohamoszlopok rettenetes súlyával akarta az ellenséget agyonnyomni: az oszrákok áldatlan rohamtaktikájának olyan mészárlással tette fel koronáját, a mi-lyennek mása még abban a véres háborúban sem akadt.¹ A csapatok bátran, pompás tartással, lobogó zászlók alatt, trombitaharsogás közt rohanták meg a chlumi halmot. A poroszok háromszáz lépésnyire közel eresztték magukhoz s csak akkor kezdték meg a gyorstüzelést. A Poschacher-dandárból, a melynek vasdandára volt a neve, nyomban elhullott minden lovon ülő tiszt, köztük a parancsnok is, aki nyomban meghalt. A zászlóaljak meghököltek, de a tisztek lelkes biztatására még száz lépést haladtak előre. Megállották ismét s bár a dobok még mindig riadót vertek, a sorok fölbomlottak

¹ Gondrecourt gróf kemény, indulatos természetű ember volt, föllobanásában tisztejít is veréssel fenyegette. A mikor Bécs felé hátráltak, útközben összetűzött egy századossal s egy sövénykaróval támadott rá. Az kardot rántott s levágással fenyegette, ha nem moderálja magát. A századost haditörvényszék elé állították, amely több évi várfogságra ítélte s bár kegyelmet kapott, de a katonaságtól meg kellett válnia. Több e fajta, vagy ehhez hasonló eset miatt Gondrecourt-t később nyugalomba kellett küldeni. Ügy látszik, a gróf azt akarta megmutatni, hogy az első hadsorok tömeges föláldozásával a vastag hadoszlop előtt még a gyorspuskának is meg kell hátrálnia.

s vad futásnak eredtek, utánuk a poroszok, kik szakadatlanul tüzeltek. A mészárlás, bár csak húsz perccig tartott, a tizennyolczezerhatszáz főből álló dandárnak százötven tisztjébe és ötezernyolczszáz legényébe került; ennyien estek el, vagy sebesültek meg. Nem csoda, ha a csapatok elcsüggédtek, ha sokan a földre vetették és elfogatták magukat; így kétezernyolczszáz legény került a poroszok kezébe. A huszonhatezer harczosból álló hadtest tízezer emberét vesztette el; ez a veszteség pedig az osztrák hadsereg egész veszteségének egy negyedrészét teszi. A barbár idők öldök léseiben sem halmoztak föl ilyen rövid idő alatt ilyen rettenetes hekatombát, mondja egy szemtanú.

A győzelmet nem használják ki tökéletesen. Az osztrák tüzérség vitáz ellenállása.

A lovascsata lefolyása s az osztrák gyalogság utolsó erőfeszítései alatt, Frigyes Károly herczeg gyalogsága elfoglalta azokat a halmokat, a melyekre délutáni három óráig oly sóváran tekintgetett. A mint a tetőre értek, a mint élükön Vilmos király meglátta az osztrákok futását, leírhatatlan ujongásban törtek ki. A király a csapatokkal a hátrálást fedező osztrák ütegek lőtávoláig nyomult elő, a hol mellette ismét sűrűn hullottak a gránátok. A midőn a király Bismarck kérésére, hogy haszontalanul ne tegye ki magát veszedelemnek, nem mozdult helyéről, Bismarck hátulról rácsapott a király lovára s az aztán biztos helyre vitte. A lipai s a langenhoftetőkön találkoztak össze a király s a trónörökös seregei. A bajtársak lelkesen üdvözölték egymást, a legnagyobb dicsérettel azonban a Fransecky osztályáról beszéltek, a mely a legvité-

zebbül harczolt, hogy az egyesülés megtörténhessék. „A köd, a mely addig sűrűn borult a véres csatamezőre, beszéli Zychlinszky ezredes, Fransecky bajtársa, most megszakadt s a messzi, nagy, dél felé nyíló félkörben meglátszott az egész porosz hadsereg, dandár dandár, zászlóalj zászlóalj mellett. Előbb Frigyes Károly herczeg jelent meg kíséretével, azután a király s a csapatok minden kettőjüket szünni nem akaró ujonganással fogadták. Nekem könynyek lopóztak a szemembe, hogy megérhettem ezt a pillanatot. Bizonyosan nem csupán velem történt ez meg“. A mint Frigyes Károly herczeg s a trónörökös találkoztak, büszkén és megindultan borultak egymás karjaiba. A király és a trónörökös találkozását, a mely később történt meg, már többször leírták. A fiú tiszteletteljesen kezét csókolt az apának; az apa pedig örömmel adta tudtára, hogy már korábbi, Nachodnál és Skalitznál nyert győzelmeiért a *pour la mérite* érdemrendet adományozta neki. A trónörökös a győzelmi mámorban sem felejtkezett meg a nemes emberiességről. Ebben a nagy pillanatban is eszébe jutott a fia, a kit nem sokkal ezelőtt még gyermekkorában veszített el. „A győzelem nem kárpótol az elveszett gyermekért — jegyezte föl közvetetlenül a győzelem napján naplójába, — sőt inkább a lesújtó fájdalom sokkal hatalmasabban lép föl az e fajta nagyszabású benyomások között*.

Benedek csak akkor távozott a csatamezőről, a midőn már mindenik osztrák hadtest elvonult onnan. Utolsónak a gyalogcsapatok közül az első hadtesthez tartozó Abele-dandár maradt, a mely a harczoló lovasosztályok tartalékát adta. Benedek egyetlen csatájában sem nézett bátrabban szembe a halállal, mint ekkor.

Utóbb, a midőn azt kérdezték tőle, hogy talán a halált kereste az ellenség golyózáporában, azt válaszolta: „Magamra nem is gondoltam, csupán katonáimra. „ Beledobta magát a legrémesebb kavarodásokba, de mert a hadseregnek nem volt intéző keze, abban a legiszonnyatosabb fejetlenség kapott lábra. A midőn a Wrangel vértes-ezred, a melyet a golyó-zápor megbontott, megfutamodni készült: Benedek közéjük lovagolt, megállította őket s újabb rohamot parancsolt. Nehány lépésnnyire tőle bukott le lováról egy lövéstől az ezred parancsnoka, Erbach gróf; és hűséges hadsegéde, Müller, a kit Benedek fiaként szeretett, a mint Benedek parancsára eléje tartotta a csatater mappáját, hogy Benedek tájékozza magát, súlyos sebbel bukott el: Benedek halottnak képzelte. Az Elbe felé menekülo hadtestek parancsnokai azalatt kétségbeestek, mert nem voltak utasítva, hogy hova vonuljanak vissza s nem tudták, hogy az Elbén hol vertek hidakat. A míg Benedek a harczi kavarodásokba dopta magát, alvezéreinek segédítisztjei hiában keresték őt itt-amott a csatamezőn. A szász trónörökös is parancsért küldött; Sacken őrnagy, a ki a csata előtti napon térképébe bejegyezte az elkészült hidakat, láta el a szükséges tájékoztatással. A szászok és a nyolczadik hadtest visszavonulására vonatkozó rendelkezéseket Krismanics tette meg hevenyében, Falkenhayn alezredes juttatta kézhez. Intézkedni majdnem lehetetlen volt, mert a mint a parancsra várakozó tisztekkel megállóit, nyomban hullott rájuk a golyó. Egyébként is megkéstek azzal, hogy a visszavonulás rendben történék, a csapatok fejet veszítve rohantak az Elbe felé.

Mindazáltal Königgrätznel mégsem sikerült a megvert hadserget úgy körülfogni, a mint körülfogták

Metznél és Sedánnál. Hogy ez így történt, azt a győztes fél késedelmezése magyarázza. Nem volt tisztaiban vele, hogy teljes győzelmet aratott; ez az érdem pedig az osztrák tüzérség önfelaldozását dicséri. A hátrálásban az üteg-parancsnokok, ha nem is volt rá parancsuk, szakadatlanul ellenállottak s ezzel meg-gátolták az üldözést. Kivált kitüntette magát az ágyú-tartalék. Hofbauer alezredes, a mint elbeszéltük, ütegeivel nem nyomulhatott elő a chlumi tetőre, mert a gyalogság cserbenhagyta. Hátrálás közben azonban Wschestar és Sweti között alkalmas állásra talált; csatlakoztak hozzá a negyedik és a hatodik hadtest ütegei s ez a hatvan-hetven ágyú, magára vonván az ellenséges ágyúk figyelmét, a hogy lehetett, fedezte az osztrák hadsereg hátrálását s bár hősies magatartásával nem tudta megállítani a szaladó gyalogságot, legalább elhárította a teljes romlást. Azoknak a porosz rajoknak vítezségevel, a melyek a kartácszáporban egész az ütegekig nyomultak s az ágyúk legénységét lelövöldözvén, az ágyúkat elhurczolták, vetélkedtek az osztrák tüzérek, a kiket József főherczeg dandárának nehány zászlóalján kívül a gyalogság cserben hagyott; de azért, a míg csak lehetett, helytállónak. Ha az ellenség már nagyon közel fér-között hozzájuk, meghátráltak a legközelebbi halomig, ott ismét megállották és mindenütt megfordult, nagyon megcsap-pant vezérkarával megjelent közöttük is.¹ A mikor a

¹ Az osztrák főhadiszállás reggel még körülbelül háromszáz lovasból, tisztból, vezérkari dragonyösből, szolgából és egyebkből állott. Délután négy óra tájban már csak a következők kisírték Benedeket: szárnysegéde, Müller alezredes, Henikstein

gyalogság még az ő buzdítására sem akart helytállani, nagy szorultságában egy tisztet azzal a parancscsal küldött a legközelebb eső üteghez, hogy a gyalogságot kartácslövéssel állítsák meg. Ezt az őrült parancsot azonban természetesen nem hajtották végre. Aztán az ágyúvonalon végiglovagolva, dicsérte a tüzérek magatartását. A mikor a nyomukban járó poroszok nehány ágyút elfoglaltak, lovacsapatokkal rohantatta meg az üldözöket. Hofbauerhez érkezve, aki az ágyúvonal parancsnoka volt, becsületszavát vette tőle, hogy kitart az utolsó lövésig. Hofbauer fogadását megtartotta híven. Valahányszor tisztei jelentették, hogy nincs több puskaporuk, minden kezet kellett adniuk rá, hogy a poroskocsikat ki is kaparták s csak azután vonulhattak vissza. Maga addig maradt, a míg sebesülten vitték el a csatamezőről.

A mikor végre a csatamezőt el kellett hagyniok, a hátráló ütegek Königgrätztől párral ezer lépésnyire még egyszer ívbe sorakoztak s az üldözöket hatalmas ágyúzással fogadták, mire a győzők azt hitték, hogy a puskaporföllegek mögött rendezett gyalogcscsapatok lappanganak. Ott pedig csak egy lovasosztály állott Zaitschek tábornok vezetése alatt, a melyet erős állásban a végső szükség esetére tartottak kéznél, míg a hadsereg többi része az Elbén átvonult. Solms Albrecht hercegese kilencz óra tájban tétette ütegével az utolsó lövéseket, a mint röviddel utóbb testvérének elmondta, aki a

altábornagy, Baumgarten és Krismanics vezérőrnagyok, Senfft szász tábornok, Kriz ezredes; a vezérkarból: Sacken őrnagy, Watteck és Woinovics századosok, Hofmeister és Weigelsberg főhadnagyok; végül a parancsőrtisztek közül Klein és Werssébe lovaskapitányok, Partsch százados és Eszterházy főhadnagy. A fölsorolt tisztek egyikének főljegyzése.

porosz hadseregen harczolt. A német nemes családokban akkor ez nem tartozott a ritkaságok közé; hisz ebben a háborúban, úgyszólvan az összes német törzsek szemben álltak egymással.

A főök, a miért egész komolysággal nem üldözték az ellenséget, az volt, hogy Vilmos király és Moltke, a midőn a csatateret körüllovagolták, észrevették az osztrákok szívós ellenállását. Az 1866. évi porosz hadvezetés abban elmaradt a Waterlooi vezetéstől, hogy Gneisenau „az ember és a ló megszakadásáig“ egész éjén át üldözte a francziákat s szétszórta, hogy Páris alatt ne állhassanak ellen; s gyengébbnek mutatkozott az 1870. évi háború porosz hadvezetésénél is, hol Moltke akkor az ellenséges hadseregeket teljesen körül fogta. Pedig Königgrätzénél a győztes félnek még nagy, az ütközetben nem használt csapatok állottak rendelkezésére. Az elbei hadseregeknek egész harmadrésze, az Etzel osztálya, nem került tűzbe épp úgy, a mint nem kerültek a porosz trónörökös hadsergéből a Steinmetz hadteste, a Hartmann lovasosztálya; valamint ugyancsak a porosz trónörökös hadsergéből a hatodik hadtest, miután Thun gróf megszaladt, többé nem látott ellenséget, pedig az osztrákok visszavonulási oldalán állott. A trónörökös délután félöt óra tájban Steinmetz és Hartmann táborkoknak ugyan parancsot adott az ellenség üldözésére. Steinmetz meg is kezdte az előnyomulást és ha jobban siet, az osztrák hadsereg egy részét elfoghatja.

Ezt a csapást azonban a végzet nem mérte rá a megvert hadseregre. A győzelmes porosz hadsereg, a mely több mérföldnyi félkörből koncentrikusan nyomult elő Lipa és Chlum felé, a lipai s chlumi halmokon úgy összekavar odott, hogy soraiban az öröm-mámor miatt

minden rend fölbomlott; azaz úgy járt, mint az osztrák hadsereg, csak hogy egészen más okból. Aztán a Frigyes Károly hadserge, a mely hajnali két óra óta mene-telt és tűzben állott, teljesen ki volt merülve s ezt a kimerülést érezték Vilmos király és Moltke is. A kik a győztes félnek hízelegni akartak s a győzönek minden vannak hízelgői, hogy a poroszok nem üldöz-ték az osztrákokat, azzal magyarázták, hogy Vilmos királynak szive tiltakozott Ausztria halálra sujtása ellen; pedig maga Vilmos király utasította volna vissza az ilyen gyermekek föltekést, mert ő a győzelem kihasználásától nem riadt meg soha. Az igazságinkábbaz, hogy a porosz hadvezérek, mert a hadsereg a Bistriznél soká állott kétes kimenetelű tusában, nem bíztak abban, hogy hirtelenében még egy erőmegfeszítésre képes volna. Emberi és könnyen megérthető dolog, hogy a király s a két herczeg a győzelem után, az örömtől duzzadó szív ösztökélesére találkozni kívántak s magukat meg akarták mutatni csapataiknak. A király és a trónörökös, miután a csapatok lelkes hódolatát fogadták, egész patriarchális módon körüllovagolták a csatateret. A haditörténet a győztes szempontjából nem igen feszegeti, hogy mit hanyagolt el abból, a mit a hadviselés szigorúan megkíván; ellenben a vesztesnek minden hibáját, minden ballépését nagyon is számon tartja. Azt azonban határozottan állíthatjuk, hogy a trónörökös világos parancsot adott ki az ellenség üldözésére; s azért, hogy parancsát nem teljesítették: nem ő a felelős.

Hogyan történhetett ez, még ma sem egészen világos. A király főhadiszállása tényleg csak az elbei hadserget bízta meg az üldözéssel. A többi csapatok ellenben esti félhet óra körül ugyanabban a parancs-

ban azt az utasítást kapták, hogy „másnap pihenő nap lesz s csak a csapatok egyesítésére szükséges meneteléseket végzik. Ezt a rendelkezést az első és a második hadsereg csapatparancsnokai, köztük Steinmetz is, úgy fogták föl, mint a trónörökös parancsnak visszavonását, tehát az üldözést abbanhagyták.¹

Az elbei hadseregből is csak Etzel tábornoknak hagyták meg, hogy iparkodjék a győzelmet kihasználni; ő pedig olyanképen támadta Edelsheim lovasosztályát, a mely a hátrálást fedezte, hogy a szászok egész nyugodtan vonulhattak vissza.²

Mindent tanulnunk kell előbb, még a győzelem kihasználását is. A porosz hadvezérek ebben csak azután váltak mesterekké, miután az 1864. és 1866. évi háborúkban megtanulták. Bismarck az akkori helyzetről egy

¹ V. ö. Kirchbach: *Die Teilnahme des 5. Armeecorps an den kriegerischen Ereignissen gégén Oesterreich 1866.* (Berlin, 1868.)

² A porosz vezérkar munkája szerint, Moltke félhét órakor parancsát tényleg azzal a céhűl adta ki, hogy a hadsereg pihenőhöz jusson. Mindazáltal eszeágában sem volt, hogy rendelkezésével a trónörökös utasításait meghiúsítsa. (V. ö. beszélgetését a szerzővel: *Függelék*, XIII. sz.) Steinmetz az ötödik és Prondzynski altábornagy, a hatodik hadtest parancsnoka, mikor megtudták, hogy a hadsereg többi része pihenőre tért, vakmerőségek tartották egymagukban összekapni az osztrákkal. Hartmann tábornok pedig, a mint azt egy jól értesült embertől hallottam, meg sem kapta a trónörökös parancsát. (V. ö. Hartmannak az 1866. évi hadjáratról szóló, igen figyelemreméltó leveleivel, a melyek 1898-ban jelentek meg.) Etzel tábornokot végre a felsőbb hadvezetőség a késedelmeskedésben bűnösnék találhatta, s ezért 1870-ben, bár még szolgálatban állott, nem viselt parancsnokságot. (V. ö. Bernhardi: *Tagebücher*. VI. 318. 1.). Bővebb tudósítás ezekről a körülmenyekről Lettow-n&l (II. k. 509.1.) olvasható. V. ö. még Quis-torp altábornagy czikkével: *Militar-Wochenblatt* 1899 augusztus.

1894-ben írott levelében igen találó képet rajzolt. Vázlatában az egyik jelenet így hangzik: „Láttam, hogy a hatodik s több más vértes-ezred visszavonult s az egész dolog azt a benyomást tette rám, mintha a háborút a hadgyakorlatok módjára viselnök, a hol, ha a gyakorlat szabályosan lefolyt, takarodót fúnak“. Itt azonban egy zavaró körülmény is közrejátszott. Azon az estén, valószínűen a szertelen megerőltetéstől, Moltke olyan erős lázba esett, hogy tisztei szekeren visszavitték Jitschinbe s az éjszakát ott töltötte. Parancsai aztán, a melyeket a legközelebbi két napon adott ki, nem voltak oly világosak s nem duzzadtak úgy a kezdeményezéstől, a mint azt az ó utasításaitól megszokták. Július 4-dikén kelt, a továbbnyomulást elrendelő parancsa pedig annyira nem volt a célnak megfelelő, hogy Blumenthal tanácsára meg is változtatták.¹

Zavar és menekülés.

Mindebből azonban kevés hasznuk volt az osztrákoknak; mert a mit megkímélt az ellenséges golyó, azt elpusztította soraikban a teljes fölfordulás. Kivált a gyalogságnak, a fő-fegyvernemnek volt ez a végzete. A gyalogság ugyan éppen abból az emberanyagból állott, a melyből a másfajta csapatok; de a míg ezek büszkék voltak fegyvereikre s magukat nem tartották alábbvalóknak az ellenség fegyverénél, a tüzérség pedig jogosan tarthatta magát különbnék is, a gyalogság nem bízott többé a maga puskájában, taktikájában, vezetőiben és végül magamagában sem. Mégis a mikor támadásra és rohamra került a dolog, a legtöbb ezredben föltámadt a katonavítézség s bátran rohantak

¹ V. ö. Verdy: *Das Hauptquartier der II. Armee* 202. I.

a tűzbe. Ezzel aztán teljesen ki is merítették az erezjüket, a visszavert támadás után a fásultság hatalmába kerültek, végüi aztán, rendetlen futásban meghátráltak. Hogy harczra termettség dolgában nem állottak hátrább az ellenségnél, annak a háború első napjai-ban nem egy bizonyáságát adták. És ezt elmondhatjuk a hadsereg minden nemzetiségéről, az olaszokon kívül, a kik csak kedvetlenül harczoltak az osztrák zászlók alatt. A magyarok is csak a nachodi s a skalitzi vereségek után csüggédtek el; pedig a magyarok, a kiknek apáik és testvéreik otthon Magyarország függetlenségéért egy gyűlölt kormánynyal háborúskodtak, még nem felejtették el az 1849. évi forradalmat és mégis csak az első vereségek után vesztették el szemmel láthatóan harczikedvüket. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy ez az eset is csak a gyalogos magyar ezredeknél és sajnos, hogy leginkább azoknál fordult elő, a melyeknek a chlumi halmot kellett volna megvédeniök; a huszárezredek ellenben kivétel nélkül mind kifogástalanul harczoltak. Hűtlenség tehát sehol sem fordult elő; a gyalogságnál az a lélektani hatás döntött, hogy veszett ügyért áldozza fől magát.¹ Az az általános érzés, a mely a vereség után minden fegyelmet kiölt, alapijában jogos is volt; mert az olyan állami és katonai vezetés, a mely hadi sikérét a rohamtaktikára alapította, a mely csupán erre a formaiságra támaszkodva, tisztejnekn a gondolkozást, a kezdeményezést úgyszólvan megtiltotta, a mely oly szerencsétlenül választotta meg hadvezérét: józan észssel más eredményt nem is várhatott. A fegy-

¹ Hogy porosz kiküldöttek egyébként megpróbálták a magyarok hűségének megingatását, lásd: *Kienast-nál Die Legion Klapka*, 103—106., 127., 135. és 159. lapokon.

lem egészen hasonló körülmények között fölbomlott a poroszoknál is Jena, a francziáknál is Wörth után. Miután némely tábornoknak, köztük Gablenznek is meg-hiúsult az a kísérlete, hogy a csapatait összeszedje: Benedek parancsot adott a Zaitschek parancsnoksága alatt még helytálló lovassosztálynak a visszavonulásra s aztán a menekülő ár őt is elsodorta az Elbe felé.

Azok a hadtestek, a melyek először távoztak a csatamezőről, még leginkább maradtak együtt. A porosz trónörökös először az osztrák jobb szárnyával ütközött meg; ez állott a legközelebb az Elbához és így a második és a negyedik hadtest kelt át legkorábban a hidakon, Königgrätzről északra. A két állandó híd mellé még négy hadi-hidat is vertek azon a tájon s minthogy az osztrák hadsereg ez a része aránylag korán meghátrált, körülbelül negyedrésze az egész hadseregnak nagyobb nehézségektől menten helyezhette magát biztonságba.

Ezután rontottak a porosz trónörökös csapatai az osztrák szentrumra, a melynek egyes hadtestei, a harmadik és a tizedik például, körülbelül három óra járásnyi távolban voltak az Elbétől s a míg ezt az utat megtették, két oldalban az ellenség szakadatlanul pusztítéssel zaklatta. Ezenkívül az osztrák tartaléknak az a része, a mely résztvett a harcban, áradat módjára szakadt rájuk; minthogy pedig a porosz oldalban elállotta az útjukat, a vert sereg meg sem merte kísérelni, hogy átvágja magát s a fenyegető veszedelem elől mind a Königgrätz felé vezető főútra, tehát igen szűk területre szorultak. Az olyan csapatok közé, a melyek eleintén rendben mene-teltek, betörtek a szaladó tömegek s e miatt azok is összegabalyodtak. A visszavágtató lovasság pedig

olyan irgalmatlanul tört magának utat, hogy elgázolta a telepet is, ahol a sebesülteket kötözték. Valóságos khaosz támadt s bár az ellenség nem járt a nyomukban, százezernél több ember, ezernyi jármüvei vegyest, „mindent magával sodró láva gyanánt“ hömpölygőit Königgrätz vára felé.

A megriadt tömegek a támadással ellenkező irányba próbáltak menekülni s ezt a különben természetes hajlamot csupán a fegyelem korlátozhatta volna. Hogy azonban az ilyen fegyelmezés lehetséges, azt a szász csapatok magatartásával bizonyíthatjuk; közülök csak egyes elszakadt csapatrészeket ragadtott magával és szort szét az áradat; általában a szász hadsereg kifogástalan taktikai rendben hátrált meg. Bár tudták, hogy fegyvereik silányabbak a porosz fegyvereknél, de bíztak szakavatott vezetőikben; a céltalan rohamoktól vezéreik belátása megkímélte őket s mert iskolázottabbak voltak az osztrákoknál, szellemileg is közelebb állottak tisztjeikhez. Valóban kisebb veszteségeket is szenvedtek, mint a legtöbb osztrák csapat. S bár három csoportra szakadtak és három különböző helyen keltek át az Elbén, szigorú rendben érkeztek meg Olmützbe.

Ilyen sok minden függ attól, ha a katonát szellemi önállóságra nevelik. Ezt a tulajdonságot azonban az utóbbi osztrák ivadékokban nem ápolták; tőlük csupán a vakon engedelmeskedést s a szolgálatban a formáságok szigorú megtartását követelték meg. A kormányrendszernek ez a szelleme aztán iszonyatosan megbosszulta magát a vert hadsergen.

Azok a csapatok még szerencsések voltak, a melyek Königgrätzről délre, az Elbe-hidak irányába sodródtak. Azon a tájon két állandó- és két hadi-híd állott;

távolabb, Pardubitz táján voltak még más átjárók is. De nem tudták, hogy hol áll a legtöbb híd s bár imitt-amott kalauzokul utászokat állítottak föl, mégis ezren és ezren tévedtek el az Elbe mentén vezető vasúti töltések között s kétségeesetten rossz helyen értek a folyó-hoz; a hol vagy a lovasság könyörtelenül gázolt át rajtuk, hogy magának utat törjön; vagy pedig lovas és gyalog egyaránt tartva az üldözéstől, eszeveszettel dobta magát a megáradt folyóba. A vizen számtalan halott úszott; de a nagyobb tömeg mégis rábukkant a hidakra s ezzel elkerülte a legnagyobb veszedelmet.

Rettenetesebb volt a kavarodás azok között, a kik Königgrätz falai között akartak menedéket keresni. Königgrätz egy óra járányi területen az Elbe árterében fekszik s éppen ez teszi hatalmas erősséggé. A vár parancsnoka,¹ Weigl tábornok, a mint észrevette, hogy a csatában balfordulat állott be, megnyittatta a zsilipeket, hogy a víz körülfolyja a várost s ezzel Königgrätz csaknem megközelíthetetlenné lett. Most, hogy ötven-hatvanezer ember akart falai közé menekülni s közte sok tűzér és még több jármű, az előre törő tömeg megtorlódott a mocsarak között elvezető keskeny gátakon. Roppant vesződséggel vergődhettek csak előre, végül aztán egyetlen gátra szorultak, a melyen a főút volt s azon a szekerek s az emberek megrekedtek. Nagyobb szerencsétlensgükre a várparancsnok a szabályok értelmében a várkapukat becsukatta s mert július 1-én azt jelentette a főhadiszállásnak, hogy a csapatok folytonos átvonulása miatt többé nem vállalhat felelősséget a szolgálatért: Benedek július 2-án szigorúan eltiltotta az átvonu-

¹ V. ö. a *Függelék* XXI. számával.

lást Königgrätzen.¹ Beállott az éj s a menekülő csapatok, a melyek sem előre, sem hátra nem mozdulhattak, iszonyatos helyzetben találták magukat. Ezren és ezren ragadták meg a menekvésnek azt a kétségebesett módját, hogy átgázolnak a mocsarakon és némelyeknek sikerült is partra vergődni. Sokan azonban kínosan a vízbe vesztek, az utánuk jövők pedig a könyörtelenül elgázoltakat hídul használták. Az életért vívott iszonyatos tusában az ágyúkat és szekereket, még ha sebesültekkel voltak is rakva, a vízbe dobálták. A gátak széleiről a sötétben és a tolongásban a lovak lefordultak s lovasukat s minden, a mi közelükben volt, magukkal rántottak a lucskos sírba. Elképzelhetetlen fokra hágott a riadalom, midőn az első sorok, miután az akadályokon átküzdötték magukat, megmászván a czölöpkerítést, a vár falai alá értek és lövöldözni kezdettek. A tömeget, a mely képtelen volt a gondolkodásra, az okoskodásra, megkapta az attól való félelem, hogy az Elbe túlsó partján az ellenség puskával állja iitját a menekülésnek. A tisztek hasztalanul törték magukat, hogy valami rendet teremtsenek a khaoszban, a rémültsgé miatt a katonák nem hallották és nem értették meg, a mit mondottak. Vezényszavak, a melyekre hahota volt a válasz, a sebesültek ordítása, a kiket a felbukó szeerek zúztak össze, rázták meg a levegőt. Eltűnt minden emberies érzés, a támogatásra szorulókat kegyetlenül lerázták magukról. Végre éjjel féltizenegy óra tájban a várparancsnok is meggyőződött róla, a mi megtörténett volna korábban is, hogy nem az ellenég, hanem a menekülő osztrák hadsereg áll az Elbe partján. Megnyitotta a kapukat, először a tüzérséget bocsátván be, még megmenthetett kétszázötven-háromszáz ágyút. Az ágyúk azonban tömegesen elmaradoztak

egy részüket másnap még megmenthették, de más részük ingyen esett a győzők kezébe. Azután órák hosszán át özönlött a várba a vert hadsereg romja; a sáppadt, elcsürgedt emberek, a kik már jótéhetlenek voltak magukkal.

* *

*

Benedek öt és hat óra között, az utolsó szét nem vert csapattal hagyta el a csatamezőt s néhány vezérkari tiszt s egy század ulánus kíséretében a nagy kavarodástól délre, Bukowinánál, akadálytalanul kelt át egy hídon az Elbén. Nem tudván, hogy tőle balra azalatt milyen iszonyatosságok történnék, goromba tréfákkal akarta kíséretét földeríteni, de a miben csak félelmet nem ismerő bátorságot láttak volna, az most szívtelenségnek tetszett. Már beesteledett, a midőn a hegyen fekvő Új-Königgrätzbe érkezett s ott egy korcsmaasztal mellett megcsappant vezérkarával helyet foglalt. A borospoharak, a melyeket a hallgató, a fájdalmukba elmerült férfiak elé helyeztek, érintetlenül maradtak, a míg Benedek a magáét föl nem ragadta ezekkel a szavakkal: „gondoljunk arra a sok derék bajtársa, a ki ma hiában esett el“ s ekkor szeméből két nagy könnycsepp hullott a terítetten asztalra. Aztán mogorván kelt föl s kíséretével késő éjjel eljutott Holitz városba.

Morális hatásában a vad futás az Elbén át majdnem borzasztóbb volt annál az iszonyatos veszteségnél is, a mibe a csata került. A császári hadsereg vesztett halottban háromszázharmincz tisztet és ötezer-kétszázhuszonnycsöp katonát; eltűnt negyvenhárom tiszt és hétezerháromszázhatvanhét katona; minthogy pedig ezek is csaknem minden elpusztultak: összesen körülbelül tizenháromezer osztrák maradt a csataterén.

Hétszázharmincnyolcz tiszt és tizenhatezerszázhuszonnék hét katona megsebesült. A sebesülteknek nagyobb fele, összesen kilenczezerháromszáz osztrák került porosz fogásába. Ezenkívül kétszázkét tiszt és tizenkétezerháromszázhétvenkét katona seb nélkül került a győző kezébe. A szászok vesztettek halottban tizenöt tisztet és ötszázharminczhat katonát; sebbel negyven tiszt, kilencszáz katona, épen három tiszt és nyolczvanhét katona került fogásába: a vert hadsereg összes vesztesége tehát negyvennégyezerháromszázkilenczvenhárom emberre tehető.

A győző aránylag keveset veszített; egész veszteségét háromszázháromszáz tisztre és nyolczezernyolc-száztizenkét katonára tette; ebből halott volt száz tiszt és ezernyolczszázharminczöt katona.¹ A szövetségesek e szerint sebesültekben kétszer annyit veszítettek, mint a poroszok; míg halottakban és eltűntekben hatszoros veszteséget szenvedtek. Végzetes baj volt, hogy Ausztria még nem fogadta volt el a genfi konvencziót, a miért orvosainak, hacsak nem akartak fogásába jutni, menekülni kellett a csatamezőről. A győző természetesen előbb a maga sebesültjeit szedte föl a csatamezőről; az osztrák sebesültek egy része pedig azalatt elvérzett és elpusztult.

* *

*

A königgráti csata által, mondta utóbb Bismarck herczeg, egy század évre megigazították a német óra járását. A háború koczkája eldölt ezen a napon; Ausztria, a mely annyi sebből vérzett, csak nehezen és lassan gyógyulhatott meg. Az osztrák tisztek től

¹ A poroszok a háború egész folyamán nem mutatták ki, hogy mit veszítettek foglyokban. Az természetes, hogy ekkor csekély veszteséget szenvedtek.

azonban nem szabad zokon venni, ha szilárdul ragaszkodnak ahoz a hagyományhoz, hogy a győzelmet kezüköböl 1866. július 3-án csak a véletlenség csavarta ki. Ha a porosz trónörökös még csak két órát késik hadseregével, Vilmos királyt a Bistritzén teljes vereség éri. Ez a hiedelem alkalmas arra, hogy önérzetben emelje a megvert felet, de az igazság szigorú próbáját nem állaná meg. Véletlennek csupán az mondható, hogy Moltke és Frigyes Károly herczeg még tizenkét órakor sem értesültek a trónörökös megérkezéséről, holott három első hadosztálya azon a tetőn, a melyen a hársak állottak, már tizenegy óra tájban a támadásra hadirendbe fejlődött. Véletlenség lehetett az is, hogy az a tiszt, a kit a trónörökös a király főhadiszállására küldött, hogy megérkezését jelentse, megkésett s ezért Vilmos királyt a várakozás nagyon megkínozta; de sem a késése, sem a megérkezése a trónörökösnek a csata sorsán lényegesen nem változtatott. Frigyes Károly herczeg hadserge délben még elég erős volt, hogy az osztrák támadásnak ellenálljon; vereség csak akkor fenyegette volna, ha az osztrák jobb és balszárny megállja a helyét s ha a szentrum akkora erővel támad, hogy a Frigyes Károly hadsereget átszakítja. A szárnyakon azonban a porosz sergék győztek, Benedek pedig efajta vállalkozásra nem tartotta sergét elég erősnek. Az azonban mégis érthető, hogy az osztrák tisztek még többre becsülték akkor hadserüket, mint maga a szerencsétlen fővezér. Egyébként senkinek sincs joga arra, hogy a háború lehető fordulatairól általános érvényű ítéletet mondjon; mert bajos volna eldönteni, hogy Benedek helyében egy geniális hadvezér hogyan használta volna hatvanezer főnyi tartaléksereget. Moltke maga kívánta, hogy az osztrák

czentrum a halmokról leszálljon Sadowához, mert meg volt róla győződve, hogy nem fog bírni a Frigyes Károly sergével, azalatt pedig a trónörökös hátban támad; s hogy az osztrák előnyomulásában minél messzibb távozik az Elbétől s attól a vonaltól, a melyen hátrálnia kell: annál iszonyatosabb vereséget szenved. Az bizonyos dolog, hogy a Frigyes Károly herczeg nyolczvan-kilenczvenezer főnyi serge, védelmi állásban, a Bistritznél órák hosszán át föltarthatta volna az osztrák hadserget; hisz a Franseky magatartása tanúsítja, hogy mekkora ellenállást fejthetett volna ki a parancsnoksága alatt álló többi öt hadosztály. Még a csata estéjén, Sadowánál, Moltke a tisztek közé vegyült a győzelemtől izgatottan s közlékenyebb hangulatban a szokottnál. „A csata eredményével, mondotta egyebek között, nem vagyok teljesen megelégedve. Azt kívántam volna, hogy az osztrák ide, Sadowához nyomuljon elő: akkor egér fogóba került volna.“

Megesik, hogy a csata sorsát az dönti el, a mit véletlennek szokás nevezni; de a porosz hadsereg s kivált a porosz hadvezérek olyan erősek voltak, hogy a Frigyes Károly hadsergének meghátrálása még nem döntötte volna el a háborút az osztrák javára s július 3-án nem az utolsó csatát vívták volna a német hegemoniáért. Azok a férfiak, a kik a háború előtt a porosz politikát irányították, tudták, hogy a hadseregnek mit köszönhetnek; tudták, hogy kormányukat a bukástól a hadsereg mentette meg. Midőn a porosz tábornokok Bismarck herczeget hetvenedik születése napján üdvözölték, hálásan beszélte el nekik, hogy a midőn a csata sorsa eldőlt, Roon, az akkori hadügyminiszter oda kiáltotta neki: „Bismarck, a derék muskétások ez egyszer kirántottak bennünket a csavából!“

E csata lefolyásában olyan drámai erő nyilatkozott meg, mint valami klasszikus tragédiában. A háború főszemélyei mind a két részen a győzelmet és a vereséget eldöntő, kijátszhatatlan kényszerűség nyomása alatt állottak. A poroszok a háború addigi folyamából következtetve, körülbelül biztosak lehettek a sikerről; Benedek azonban a legrosszabbtól tartott. És mégis, mintha a szerencse ámítani akarta volna, órák hosszára fölcserélte a szerepeket, összegabalyította a két fél sorsát, hogy végül a koczka mégis úgy dőljen el, a hogy az eleve el volt határozva.

Az osztrák hadsereg mindenkorral becsületesen viaskodott. Ausztriának ez a nap nem jelentette azt, a mit Rossbach a francziának, Jena a porosznak. Nem hívták ki vakmerőén a hadiszerencsét és nem szaladtak meg gyáván. Az erők teljes megfeszítése volt ez a csata mind a két részről s a midőn az egyik fél elveszítette, a másik is annyira vérvesztettnek, aléltanak érezte magát, hogy a halálos csapást nem bírta megadni. Két, félelmes fegyveres hatalom állott itt szemben egymással; nem véletlenség volt, hogy Ausztria a protestáns északtól olyan sokáig el tudta vitatni a német hegemoniát. Most azonban a döntés végleges volt, semmi erőfeszítéssel sem lehetett többé azt elfordítani; az osztrák hadsereg teljes fölbomlását pedig benső okok magyarázzák. Az Elbe felé való futásban az a gyámkodó rendszer bukott meg, a mely Ausztriában a szellem szabad mozgását s a belőle támadó cselekvő erőt bénította meg. Ennek elismerése volt a vereség gyümölcse, s ezért a bosszúvágy nem is kerekedhetett fölül. A viszonyokból a napnál is világosabban derült ki, hogy Ausztriát ennyire csupán Ausztria maga tehette tönkre.

HUSZONEGYEDIK KÖNYV.

Napoleon közelépése, a hadjárat folytatása.

Az első tudósítás, a melyet Ferencz József császár az északi hadsereg vereségéről kapott, a königgrátzi várparancsnok távirata volt, a melyben jelentette, hogy estefelé a vár környékét a csatából megszaladt osztrák csapatok árasztották el.¹ Egy hosszú, rémes éjszaka telt el, a míg Benedektől is tudósítás érkezett. Ebben a kínos helyzetben a császár olyan szilárdan viselte magát, a hogy házából az uralkodók viselkedni szoktak a nagy megpróbáltatások napjaiban. Az álom elkerülte ugyan, de egy pillanatig sem vehetett erőt rajta az elcsüggédés. Azon az éjszakán két órakor megjelent a pályaudvaron, hogy barátját és szövetségesét, János szász királyt megérkezésekor köszöntse. Beustot, aki a szász király kíséretében volt, megdöbbentette az a haloththalaványság, a mely a császár arcán ült; magatartását azonban most is olyan feszesen katonásnak találta, mint mindig. A király fogadására a váróterem fény- és illatárban úszott s

¹ A távirat így szól: „Egész hadtestek rohannak nyakraföre a várba és a vár alá. A czölöpöket megmászszák, a vizárkokon és az Elbén átúsznak, a várfalakon fölkapászkodnak, így a vár védelme lehetetlenség. Kérek parancsot. Ernő főherceg ő császári fensége rendeletére titkos jegyekkel sürgönyöztem ő felségének és a hadügymiszternek. 1866 esti egynegyed nyolc órakor.“ (*Bécsi hadilevélétár.*)

ezzel a vidám pompával komor ellentében állott a könniggráti vereségről szóló gyászos tudósítás, a mit a király szövetségestársától hallott.

Benedektől a császár hajnali felől órakor kapott tudósítást; ez a menekülés közben, Holitzban föladott sürgöny volt.¹

Vigasztalan volt a sürgöny tartalma. Már az első

¹ A sürgöny a *bécsi hadilevélárban* őrzött eredeti szerint így hangzik:

„Holitzi főhadiszállás, július 3-án, esti tíz órakor, titkos. A hadsereg már tegnapelőtt sejtett katasztrófája ma teljes mértékben lecsapott. Miután az egész hadsereg s a szász segélyhadak Königgrätz előtt részben elszánczolt állásban, a melynek közentruma Lipánál állott, öt óránál tovább pompásan harczoltak, az ellenségnak sikerült Chlumnál észrevétlenül megvetni a lábat. A zápor miatt a puskapor nem szállott föl a földről s miatta lehetetlenség volt messzibb ellátni, így esett meg, hogy Chlumnál észrevétlenül a hadállásban hézag támadt.

A mint onnan hirtelenül oldalban és hátban támadtak, megingottak a legközelebb álló csapatok és soraikban egyszerre több helyen leírhatatlan ijedelen támadt. Hasztalan volt minden kísérlet, hogy a meghátrálást meggátoljam.

Eleintén lassan vonultunk vissza, de aztán fölbomlott minden rend s a csapatok hanyat-homlok rohantak az Elbén átvezető hidakhoz, meg Pardubitz felé.

A veszteséget még nem vehettük számba, de minden bizonyával roppant nagy.

Vilmos főherczeget Chlumnál horzsoló-lövés érte, Königgratz és Pardubitz között sebét bekötötték és vasúton elutazott. Gróf Festetics altábornagy egyik lábat vesztette el; Catty vezérkari ezredes valószínűleg elesett; Götz és Erbach gróf, ezredesek, halottak. Kíséretemből Müller hadsegéd halott; Grünne súlyosan megsebesült; báró Senfft tábornok zúzódást szenvedett; Eszterházy herczeg főhadnagy alól kilőttek a lovát, maga összezúzódott; Henikstein altábornagy alatt a ló sebesült meg; Wersebe lovaskapitány alól is a lovát lőtték ki; igen sok tiszt sorsát még nem tudjuk.

Most megróbáljuk a hadsereg összeszedését; ha azonban az

szavak vádként hangzottak. A táborszernagy azokra a szomorú jóslatokra emlékeztetett, a melyekkel három nappal előbb a császárt megrémítette volt. Most már beteljesedtek a leggyászosabb sejtelmek is. Benekek még azt is kétségbevonta, hogy a hadserget egyáltalán össze lehet-e még szedni? A hadsereg tehát vad futásban menekült Olmütz felé s attól kellett tartani, hogy még ott sem áll meg az ellenség előtt.

A menekvésre csupán egy mód kínálkozott. Arra kellett gondolni, hogy Albrecht főherczeget a győztes déli hadsereggel hazahívják s őt állítják a poroszok elé. Ez azonban csak akkor volt lehető, ha Velenczét haladéktalanul feladják. Velencze föladását, amint emlékezhetünk rá, már a háború kitörése előtt elhatározták. Hogy Napóleont semlegességre kötelezzék s tőle a diplomáciai úton támogatást kapjanak, megkötötték vele június 12-én azt a nevezetes szerződést, a melynek egyik kötelező pontja az volt, hogy Velenczét Olaszország a háború után okvetetlenül, még az esetben is megkapja, ha a mérkőzésből az osztrák zászlók diadalmasan kerülnének ki. Az olasz rónáakra s az ott levő erősségekbe csupán a becsület kedvéért vittek egy szászharmiczezer főnyi hadserget, s ezzel védtelenül hagyták a birodalom szívét. Most aztán, a mikor a porosz az északi osztrák hadserget már maga előtt hajtotta, rájöttek Bécsben is, hogy hibát követtek el. Június 30-án már töprengtek Velencze nyomban való átadásán,¹ július 1-sején pedig

ellenség üldözni fog, aligha fog sikerülni. A hogy lehet, a hadserget Olmütz felé vezetem s mi helyt csak lehet, tudósítást küldök a rész-csatákról.

¹ Július 2-án a *Presse* egyik czikke azt adta hírül, hogy a déli hadserget Csehországba parancsolják.

már Albrecht főherczeget arra utasították, hogy óvatosan operáljon s hogy bonyodalmasabb vállalatokba ne bocsátkozzék.

Július 2-án ment el Napóleonhoz a kérés, hogy Olaszországban fegyverszünetet eszközöljön ki. Napóleon, a kinek hízelgett, hogy a döntő bíró szerepére kérték fel, s a kit már nyugtalanított is a poroszok gyors előnyomulása, elfogadta a megbízást. A közbelépés föltételeit július 3-án állapította meg. Ha Velenczét nyomban, feltétlenül és korláttalanul átadják, hajlandó volt a közvetítő szerepét magára vállalni s fegyverszünetet eszközölni ki az olaszszal s a poroszszál egyaránt. Akkor még azt hitte Napoleon, hogy közbelépése nagy hatással lesz a poroszra; még azt képzelte, hogy nagyrálató, vérmes tervei, a melyeket ehhez a háborúhoz fűzött, a megvalósuláshoz közelednek.

Azonban minden megváltozott egy csapásra, a mint július 4-én tudósítás érkezett a koniggráti csatáról. Ezzel a világ arcza változott meg. Csehországban nem állott többé szemben egymással két csatára kész hadsereg, hogy Napóleon kardrántás nélkül közéjük léphessen. Most már csak francia hadsereg gátolhatta meg, hogy a porosz Bécs felé előnyomuljon.

A bécsi kabinet is ezen a napon határozta el végkép, hogy Velenczét nyomban, minden kikötés nélkül átadja Napóleonnak. Ezen a fontos tanácskozáson a császáron és Eszterházyn kívül, János szász király és Beust is jelen voltak. Gróf Mensdorff nem vett részt benne; ő elutasított az északi hadsereghoz, hogy a porosztól, ha lehet, fegyverszünetet eszközöljön ki. Ugyancsak akkor ment el a parancs Albrecht főherczegez, hogy készüljön el Olaszország kiürítésére, azután hadser-

gével vonuljon a Dunához. Ausztria most nem tehetett egyebet s elhatározása alkalmas eszköz volt Napoleon hiúságának legyezgetésére is; azonban a birodalom ról nagy csapást hárítottak volna el, ha arra tudják magukat elhatározni, hogy Olaszországgal még a háború kitörése előtt békésen intézzék el a dolgot.

Napoleon kezdetben hatalmasabbnak képzelte Ausztriát, s hogy a szarva ne nöhessen igen nagyra, beleegyezett, hogy a porosz a háború kitörésekor szövetkezzék az olaszszal.¹ Arról senki még csak álmodni sem mert volna, hogy Ausztria olyan hirtelen roskadjon össze. Ez a fordulat áthúzta a Napoleon számítását is. Most már nem léphetett föl mint Poroszország megmentője s nem volt ürügy a rajnai tartományok kicsikarására. Attól a csapástól, a mely Ausztriára zúdult, megtántorodott maga is. Addig mindig el tudta kerülni, hogy szembekerüljön azzal a hatalmas áradattal, a mely a szomszédos népeket a nemzeti egység felé hajtotta; most hajlama ellenére arra kényszerült, hogy a nemzeti princípium megtagadásával, a melyet az európai programba ó iktatott be, Németországnak útját állja a rég óhajtott egyesülésben.

Kezdetben a közbelépésre készült s Metternich herczegnek azt ígérte, hogy erélyesen fog közvetíteni. Ebben az elhatározásában külügymenisztere, Drouyn de Lhuys támogatta. Drouyn de Lhuys már korábban is óvta attól, hogy Poroszországot önző terveiben támogassa, s már a háború előtt kevésbé kalandozós, konzervatívabb politikára akarta rávenni. Ennek

¹ Rouher mondta a kamara 1867. március 16-án tartott ülésén: „Tulajdonképen abból a föltevésből indultunk ki, hogy Ausztria győzni fog, s hogy Poroszországnak oktalanságáért keservesen kell lakolni*.

a furfangos francia diplomátának axiómája volt, hogy Francziaországának minden áron meg kell gátolni az egységes Németország megalakulását, s hogy Ausztria fönmaradásáért védni kell a szerződéseket. Július 5-én éjjel még ebben az értelemben sürgönyöztek a porosz s az olasz királynak; ezekben a sürgönyökben az a meg-lepő tudósítás volt, hogy Ausztria Velenczéről lemondott s Napóleont közbenjárónak elfogadta; azért inti őket, hogy lépjek fegyverszünetre s kerüljék a további vérontást. A *Moniteur* is ilyen értelmű hivatalos nyilatkozatot tett közzé július 5-én, a melyben a franciaknak a nagy újságot tudtul adta. A dolog már így is elég komoly volt, a porosz attól tarthatott, hogy Napóleon szükség esetén akaratát fegyveres erővel fogja érvényesíteni. Drouyn azonban még tovább ment. Azt tanácsolta a császárnak, hogy mozgósítson nyomban, hogy vonjon össze a határon egy nyolczvan-százezer főből álló hadserget, a melylyel Franczia-ország akaratának érvényt szerezhet. Ezért azt tanácsolta, hogy hívják össze a két kamarát s kérjenek tőlük ötszáz millió frank hitelt. Ezenkívül a berlini francia nagykövet, Benedetti, menjen rögtön a Vilmos király táborába s gátolja meg, hogy a poroszok Bécs felé nyomuljanak. Ilyen készületek után Franczia-ország fölléphet követeléseivel s ha Poroszország növekedni akar, kierőszakolhatja, hogy a Rajnánál határait kijebb tolhassa.

Szó sincs róla, ez mind önként következett abból, a mire a császár már a háború kitörése előtt gondolt, a mire már akkor törekedett. S ha már egyszer a háború föllobbantásában segédkezett azért, hogy ezáltal a német hatalmasságokat gyöngítse: úgy az egyetlen helyes út az volt, a melyre Drouyn

de Lhuys vezette, Francziaország megáll a fele úton. A császár egy szempillantásig hajlandó volt e nagyszabású politika megvalósítására. Levelet intézett Metternich herczeg nagykövethez, a melyben azt ígérte, hogy az Adriai-tengerre flottát küld, a mely Olaszországot a háború megszüntetésére fogja kényeszeríteni.¹ Ausztria ez ígéret alapján új reményeket szöhetett. Déli és északi hadserege együtt még mindig tekintélyes erő volt, s ha Francziaország serget állít a Rajnához, úgy Poroszország kénytelen lemondani győzelme teljes kihasználásáról.

Ezt a tervet azonban, a mint azt már elmondottuk akkor, a midőn Napoleon udvari viszonyait vázoltuk, Párisban egy igen befolyásos párt nem találta célljaival megegyezőnek. Ez a párt hevesen támadta Drouyn konzervatív politikáját. Napoleon herczeg, Rouher állam-miniszter, La Valette belügyminiszter visszás dolognak tartották, hogy a dolgok szükségszerű fejlődésének ellenzésével gátolják a németet s az olaszt nemzeti föllendülésükben. Nekik az volt a véleményük, hogy Ausztriának nincs jövője s hogy Ausztria nem is érdemel jövendőt; mert ha a nemzeti elv győzelmesen kerül ki a tusából: ez a birodalom elemeire fog fölbomlani. Napoleon herczegnél, aki veje volt Viktor Emáuel olasz királynak, ezt a fölfogást az olasz szímpathiák is magyarázzák. Ezek a férfiak már a háború kitörése előtt arra akarták a császárt rávenni, hogy szövetkezzék a poroszszal s az olaszszal. Tervük nem sikerült; most aztán legalább azt akarták meggyőzni, hogy a dolog Franc-

¹ Grammont: *L'Allemagne nouvelle*, 327. 1. Július 11-én Tegetthoffnak Bécsből utasítást küldtek, hogy készüljön a francia flotta fogadására.

cziaország s a két szövetséges között törésre kerüljön.

A vélemények ez ellentétesége kifejezésre is jutott a július 5-én este tartott tanácskozáson, a melyen a császár, a császárné, Drouyn de Lhuys és Rouher vettek részt. Drouyn volt az előadó, s mint-hogy Rouher tartózkodóján viselkedett, a külügyminiszter álláspontját fogadták el. Már megállapították a határozatot is, a melynek a *Moniteur* valamely közelebbi számában kellett volna megjelenni s a melylyel a kamarát ülésre hívják össze, a midőn megjelent La Valette, a kit a tanácskozásra nem hívtak meg.¹ Az ő hathatós rábeszélésének sikerült Napoleon megingatása. La Valette mindenekelőtt arra intett, ne alázzák meg a fiatal olasz államot azzal, hogy hadsergét Velen-cze és Verona kapui előtt megállítsák. Viktor Emáuel király a császár tanácsa szerint járt el, a midőn szövetkezett a poroszszal; tehát nem járja, hogy most fenyegetésekkel riasszák el a magára vállalt kötelezettségek megtartásától. Aztán mi fog történni akkor, ha Olaszország közzéteszi azt az okmányt, a melyben Napoleon az április 8-diki szövetkezést ajánlotta? La Valette okoskodása megfontolást érdemelt. Alaposnak azonban nem lehetett mondani; mert Francziaországnak első sorban a maga hasznára kellett gondolnia. Francziaország érdekének el kellett némitania a váltig hangoztatott olasz rokonszenvet. S minthogy Olaszország Velenczét Napóleontól kardcsapás nélkül megkapta: a császár olasz politikájának alapgondolatát nem tagadta meg. La Valette előterjesztése után a

¹ Rothan; *Affaire du Luxembourg*, 43. lap. La Valette közlése.

császár feleségével és Drouyn de Lhuys-szal dolgozószobájába vonult vissza s a mikor ismét megjelent, kijelentette, hogy megmarad első elhatározásánál. Bár La Valette ismét előterjesztette kifogásait Drouyn de Lhuys abban a hiszemen távozhatott, hogy a császár megmarad elhatározásánál; s joggal várhatta, hogy a *Moniteur* másnap azt a határozatot fogja közölni, a melyet ő szövegezett.

Éjjel azonban ellenségei még egyszer jelentkeztek a császárnál. Utóbb megtudta Drouyn de Lhuys, hogy La Valette és Rouher erőfeszítéseit Napoleon herczeg támogatta. Nyomósán tudták bebizonyítani a császárnak, hogy külügymintztere Francziaországot beláthatatlan háborúba sodorhatja. A legyőzött Ausztriáról szertelen kicsinyléssel beszéltek. Napoleon herczegnek az volt a véleménye, hogy ez a régi szabású állam megérett a bukásra, s hogy nem Francziaországának való szövetséges. Végre sikerült a császár megingatása s rávették arra is, hogy a hozott határozatot ne tegye közzé. Napóleon herczeg még ennél is tovább ment. Seher-Thoss gróf magyar emigránstól, a ki, mielőtt Vilmos király taborába utazott volna, nála búcsúzni járt, Bismarcknak azt izente, hogy a békét vagy a fegyverszünetet ne hamarkodja el. Ausztria, mondta a herczeg, a balsorsban mézes-mázos, a jó szerencsében bosszúvágyó; ha nem verik le, alkalomadtán nagyon meg fogják keserűim. Napóleon herczeg anynyira nem látott tovább az orránál, hogy Ausztriát még most is Francziaország legádázabb ellenségének képzelte.¹

Nehéz volna leírni Drouyn de Lhuys elszörnyülködé-

¹ V. ö. Kienast: *Die Legion Klopka*, 109. 1.

sét, a midőn másnap reggel kezébe vette a *Moniteur-t*. Magához hivatta Dallozt, a lap igazgatóját s haragosan kérdőre vonta, hogy miért nem teljesítette rendeletét? Nagyon megbántódott, azt hallván, hogy parancsát a császár éjjel visszavonta. Drouyn de Lhuys-nak eszeágában sem volt a dolognak élére állítása, nem akart háborúba sodródni; ő úgy okoskodott, hogy csak megfélemlíti, hogy a francia fenyegetéssel engedékenységre bírja Poroszországot. Az ő fölfogása szerint a császáron állott volna, hogy tovább menjen, vagy hogy bizonyos ponton megálljon. Azt nem hitte valószínűnek, hogy Poroszország egyszerre koczkáztassa meg a háborút Francziaországgal és Ausztriával. S ha véleménye szerint vakmerőség volt is a győzötől a porosz rajnai tartományt követelni: Francziaország remélhetett kárpótlást Belgiumban, a bajor Pfalzban vagy a rajnai Hessenben, minthogy Bajorország és a két Hessen Poroszország ellen háborút viselt. S ha mindebből semmi sem valósulhatna meg, akkor legalább meggátolhatják azt, hogy a francia határokon német birodalom támadjon. Francziaországnak tehát szép reményei lehettek és erősebb kéz abban a válságos pillanatban egynémely dolgot megvalósíthatott, még többet meggátolhatott volna.

A midőn Randon tábornagy, a hadügyminszter, arról értesült, hogy a császár Drouyn de Lhuys javaslatait visszautasította, úgy kiáltott föl: „Sadowánál bennünket vertek meg!“ Randon már hatalmas akcióról tette meg az előkészületeket. A katonatüntetésre először a párisi s a lyoni hadtesteket, meg a Chalonsban táborozó csapatokat akarta fölhasználni. A hadügyminsztériumban a mozgósítás tervét Miribel dolgozta ki: e szerint egy száznegyvenezer főből álló

hadserget a Rajnánál, egy száztizezer főből állót Lyonnál vontak volna össze; a Lyonnál álló hadserget a szükség szerint használhatták volna Poroszország vagy Itália ellen. Már a császár elé terjesztették a tervet, aki időközben lemondott a katonai tüntetésről s az egész dolgot annyiban hagyta.¹ A hadügymiszter ugyan csak ámította magát, a midőn azt hitte, hogy egy hónap lefolyása alatt négyszázötven ember, a mi egy kétszázötven—háromszáz ezer főből álló mezei hadseregnak felelt meg, állíthat talpra; az ő számai épp olyan képzeletbeliek, mint voltak azok a számok, a melyekkel Leboeuf hadügymiszter 1870-ben Napóleont és Francziaországot tévűtra vezette. Francziaország, ha 1866-ban háborút indított volna, nem bír kiállítani nagyobb hadserget, mint a mekkorát 1859-ben állított ki, azaz inkább kevesebbet, mint többet százötvenezer emberrel. Hogy ennyit is mozgósíthasson, nehány hétre volt szüksége. A külügymiszter azonban nem háborút, csak katona-tüntetést akart s azt nagyon könnyű dolognak képzelte. Abban a beszélgetésben, a melyet Randonnal akkor állítólag

¹ *Mémoires du Maréchal Randon* II. 148. 1. Randon tábornagy az ellen a vád ellen, hogy Francziaország Sadowa után nem bírt egy hadserget talpra állítani, egy 1867. áprilisébен szerkesztett emlékirattal védekezett, a melyben azt akarta kiutasztani, hogy Francziaország akkor négyszázötvenezer katonával rendelkezett. Emlékiratát akkor csak barátai között terjesztette, de a császárság bukása után, 1870. októberében kiadta nyomtatásban is. Közölte emlékirataiban is a második kötet 219—241. lapjain. Drouyn de Lhuys a maga politikáját a Pradier-Fodéré által kiadott: *Documents pour l'histoire contemporaine* című röpiratban védelmezte. Lachapelle ellenröpiratát, a melyet Napoleon sugalmazott, Rothan: *La politique franQaise* című munkája 226. lapján idézi és használja.

folytatott, nyilván sok a túlzás. A hadügymíniszter kissé tódítván csapatainak számát, azt állította, hogy négyszázezer emberrel rendelkezik; a mire Drouyn fölkiáltott: „Az nagyon sok; erre a vállalatra elég negyvenezer ember; ezt a dolgot elvégzik a csőszök is!“

A probléma egyébként az volt, hogy Poroszország mer-e egyszerre három ellenséggel: Francziaországgal, Ausztriával és a déli német államokkal háborút viselni? Puskája a legjobb volt; a *Times* levelezője épp akkor adta hírül a világnak, hogy: *Needle gun is king*, a gyűtűs-puska a fegyverek királya. Ez a tény nagy erkölcsi hatást tett Európára, a franczia hadseregre és Napóleon császárra. Hogy az eset mennyire komoly és veszedelmes volt, megítélni abból, hogy Vilmos király környezetében a két legbefolyásosabb ember, a mint utóbb megváltották, a legellentétesebben gondolkozott. Bismarck, a midőn 1874. január 16-án a birodalmi gyűlésben megtámadták, hogy Ausztria ellen fölhasználta a Klapka-legiót, védelmében arra hivatkozott, hogy neki föl kellett használni minden eszközt, a melynek használata nem ütközött a hadi regulába, hogy Ausztriát békére kényszerítse, mivel tartania kellett Napoleon közelépésétől. „Bár Francziaországnak, mondta továbbá Bismarck, akkor nagyon kevés katonája volt; de ha akármilyen kevés katonát fordítanak arra, hogy a déli német államok nagyszámú csapataiból, a mely anyagnak kitűnő, de szervezetben volt, hadserget teremtsenek, a koczka úgy fordul, hogy nekünk Berlin megvédéséért föl kellett volna adnunk Ausztriában kivívott sikereinket. Egészen másként nyilatkozott Moltke. 1867. április 3-án a birodalmi gyűlésben a következőket mondta: „König-

gratz után erősebbek voltunk, mint Königgrätz előtt; hatszázhattyúszázanegyzer emberünk állott fegyverben. „A mint utóbb látni fogjuk, 1866 augusztusában az volt a véleménye, hogy a porosz hadsereg, ha a szükség úgy hozná magával, Francziaországgal és Ausztriával egyszerre is meg tud birkózni.

Napóleonnak meg kellett fontolnia ezeket a dolgokat. Bizonyára okosabban cselekszik, ha módjában áll, ha nem avatkozik a németországi viszonyokba, ha annak a földnek eleven erejére bízza a nemzet jövendő megformálódását. Az ő szempontjából ez lett volna a legbölcsebb politika s a két hatalmas és művelt nemzet között a békét ezzel a politikával fektethette volna a legtartósabb alapokra. Azonban csak a régi házból származó uralkodó gondolkozhatott és cselekedhetett volna így; a czári tekintély a maga birodalmában semmi csorbát nem szenevédett azáltal, hogy összefont karral nézte az 1866. és 1870. évi háborúkat. Napóleon érezte, hogy Francziaországnak az volna a legüdvösebb, Francziaországhoz a legméltóbb eljárás az volna, ha ő is úgy viselkedhetnék. Helyzete azonban nem engedte meg, hogy ehhez az igazságos és emberséges politikához tartósan ragaszkodjék; neki számolnia kellett azzal a körülmény nyel, hogy a francziák becsvágyát a porosz sikerek nagyon fölizgatták s végül is csak háborúra szánhatta el magát. 1870-ig folyvást ingadozott a két politikai magatartás között s a vélemények súrlódása közben trónja morzsolódott szét.

A császárt nagyon megdöbbentette, hogy az első fogás, a melylyel a szorongatott Ausztriát levegőhöz akarta juttatni, csütörtököt mondott. Eleintén, a mikor a francziák arról értesültek, hogy Ausztria Velenczét Napóleon császárnak engedte át, ebből a tényből azt

olvasták ki, hogy császáruk mekkora tekintély Európában s ezt az eseményt Páris július 6-án este fényes világítással ünnepelte meg. Itáliában azonban ez a hír nagy kedvetlenséget keltett; mert Napóleon kívánságát, hogy Viktor Emánuel király sergeivel a Mincionál és a Pónál álljon meg, az ország hadvezetéssébe való beavatkozásnak vették; a hadsereg és a nép pedig sértést látott abban, hogy Napoleon Itália gyámjaként viselkedik. Az izgatottság annyira fokozódott, hogy a király koronáját koczkáztatja, ha a francia császár akaratához alkalmazkodik. Még az örökké ingadozó La Marmora is lehetetlennek tartotta, hogy Itália elárulja a porosz szövetséget s árulása díjában fogadja el Velenczét Napóléontól. Ricasoli volt akkor miniszterelnök, a kit nem hiába hívtak a *büszke bárónak*. A mikor Malaret, a francia követ hevesen sürgette a fegyvernnyugvást, szokott száraz határozottságával azt kérdezte, hogy Malaret rá akar-e ijeszteni? Malaret azt hihette, hogy talán túl is lőtt a célon, s miután Párisból nem kapott utasítást, nem tudhatta, hogy Napoleon a legvégsőre is elszánta magát.¹ Ricasoli azzal védekezett, hogy Olaszország szerződése értelmében szövetségesénél korábban nem teheti le a fegyvert s nem ült föl a francia követ fondorlatainak sem, aki vakmerőén azt bizonyítgatta, hogy Napoleon biztos abban, hogy Poroszország hozzájárul a fegyverszünethez. A császár megcsalta őt, csattant föl Viktor Emánuel király, a midőn a francia fondorlatokról Bernharditól értesült. A külügymiszter, Visconti Venosta, a minisztertanács-

¹ V. ö. Malaret sürgönyével Harcourí-nál 276. 1. Bővebben lásd *Sybel* okmányaiban: V. k. 223. s a következő lapokon.

ban a legélesebben tiltakozott az ellen a föltevés ellen, hogy Poroszországot most cserben hagyhatnák; a mint mondta, olyan *disznóság elkövetésébe* semmi szín alatt sem egyezhetnék bele. Haszontalan volt Napóleon ismételt ízben tett fenyegető kijelentése, hogy Velencze francia birtok, hogy területére olasz csapat ne merje tenni a lábat. Olaszországban az izgatottság addig nem csappant, a míg Cialdini tábornoknak parancsot nem adtak, hogy keljen át a Pón s támadja meg Páduát. Ámbár a francia meghatalmazott megérkezett, hogy Velenczét a császár névében átvegye, mert az osztrák csapatok már elindultak az északi csatárra, az olaszok mind beljebb nyomultak Velencze területére. A párisiak, a kik nem régen még olyan büszkék voltak császáruk politikájára, most gúnynyal rontottak neki. Napoleón nem volt elég hatalmas, hogy a vőlegényt a nász-szobától elzárja s az olaszok minden nagyobb akadály nélkül Velenczét elfoglalhatták.

*
* *

Vilmos király főhadiszállásán egyelőre semmit sem tudtak azokról a *patriotikus szorongássoft-ról*, a melyek III. Napóleon kabinetjét gyötörték. Königgratzig Bismarck a francia diplomáciát tudta szóval tartani; de alig hogy megnyerték a csatát, már július 5-én éjjel megérkezett a császár féligr fenyegető súrgönye, a miből arról értesült, hogy Napóleon elfogadta a harczoló felek között a közvetítést s hogy fegyverszünetet tart szükségesnek. Ez a föllépés a porosz főhadiszálláson mély benyomást tett. Mintha bekövetkezett volna az, a mit Bismarck ellenségei politikája természetes folyományának hirdettek: Poroszország abban a veszedelemben forgott, hogy fönmaradásáért

egyszerre kell harczolnia a Dunánál s a Rajna mellett. A königgráti csatára következő napok nagy gondot okoztak a királynak s miniszterének. Az óvatosabb emberek még mindig attól tartottak, hogy a hadiszerencsében is fordulat állhat be.¹ Bismarck ezalatt kardját köszörülte azzal a szándékkal, hogy Ausztriát gyors engedékenységre kényszeríti. A Klapkával tartott tanácskozás után, a mely június derekán folyt le, Klapka tisztjei közül sokan Sziléziába utaztak, hogy ott várják be az időt s az alkalmat, a mikor toborzás útján magyar felkelő légiót szervezhetnek. Klapka akkor Brüsszelbe, rendes lakóhelyére utazott vissza; Bismarck meghívására azonban július 3-án Horschitzba, a király főhadiszállására érkezett. Másnap fogadta Bismarck s arról értesítette, hogy most már ideje komolyan hozzálatni a légió szervezéséhez. A miniszterelnök meg volt arról győződve, hogy még kemény csatákat kell vívniok, nem azért, hogy Ausztriát szétmorzsolják, de hogy gyorsan békét köthessenek. Klapkának azt ígézte, hogy a magyar foglyokat a sziléziai várakba internálják s hogy ott a toborzásban minden lehető módon kezére fognak járni. A mint nehány ezer ember összeverődik, Klapka be akart törni Magyarországra s ott akarta bebizonyítani, hogy a magyarok nem csupán a szájukat verik.²

¹ V. ö. Schneider, Vilmos király fölolvásójának jelentésével, a mely előbb a *Staatsanzeiger*-ben, utóbb külön lenyomatban is megjelent. *Aus dem Leben Kaiser Wilhelms* című könyvből is (I. 255. 1.) az derül ki, hogy a porosz főhadiszálláson akkor nagyon sokat töprengtek a hadiszerencse nem valótlan-színű balra fordulásán.

² Nehány nappal utóbb fogadta Bismarck Klapka egyik bajtársát, Seherr-Thoss grófot, aki által, a mint az első kötet má-

A königgratzi győzelmet az első napokban nem használták ki eréyesen; sem július 3-án este, sem a rákövetkező két napon az ellenséget sehol sem üldözték. Nemcsak a gyalogság egész tömege, de az összes lovasság is egyelőre az Elbe túlsó partján maradt s így a poroszok észre sem vették, hogy a vereség mekkora pusztítást vitt véghez az osztrák hadsereggel. Az előcsapatok csak július 5-én keltek át az Elbén, a sereg zöme' pedig a rákövetkező napokon. A poroszokat egészen meglepte, hogy az osztrákok nem intézkedtek, hogy az utovédjük védhesse az Elbe-vonalat; de azért igen óvatosan keltek át a folyamon. Az osztrákok ezzel két napi előnyt nyertek. A legyőzött hadsereg veszteségével annyira nem voltak tisztában, hogy először Wrangel hadnagy, aki július 4-én délután Königgrätz felé lovagolt, pillantotta meg a szétroncsolt szekereket, az elakadt ágyúkat, a melyeket az osztrákok futásközben a vár falai alatt elhagytak. Wrangel a saját szakállára fölszólította a

sodik könyvében elbeszéltük, már korábban érintkezett a magyar emigránsokkal. Seherr-Thoss egy időre visszavonult volt, mert Bismarckban megrendült a bizalma. Ekkor mondta neki a miniszter: „Ön junkernek, reakcionáriusnak tartott engem. A látszat csal. A királynak minden oldalról azt súgják a fülébe, hogy titkos demokrata vagyok. Teljes bizalmát csak azzal nyertem meg, hogy nem ijedtem meg a kamarától, hogy akarata ellenére keresztlüvittem a hadsereg újjászervezését; mert hadsereg nélkül nem lehet háborút viselni s mert katona nélkül az állam biztonságát is szüntelenül veszedelemben fenyegeti. Ez a háború idegeimbe, erőm föláldozásába került. De legyőztem mindenkit és mindenkit!“ kiáltotta nemes haraggal, Öklével hevesen az asztalra ütve. Aztán három asszonyt nevezett meg, úgy látszik, hogy az a három asszony okozta neki a legtöbb bosszúságot.

várat, hogy adja meg magát. Ennek a fölszólításnak, valamint később a trónörökös támadásának nem volt semmi foganatja. A hadvezetőségnek a győzelem után az volt az első intézkedése, hogy a segélyeszközökben gazdag Prágát elfoglalta.

A kiküldött előcsapatok hozták a porosz főhadiszállásra az első pontos jelentést arról, hogy az osztrák hadsereg a csatamezőről teljes fölbomlásban szaladt meg. Csak most gondoltak arra, hogy a győzelmet szigorúan kihasználják. A porosz hadvezetőség július 6-án kiadott terveiben már ismét megvan az elhatározások biztosága. Moltke azt tanácsolta a királynak, hogy haladéktalanul Bécs ellen nyomuljanak elő. Más-felől azonban Benedek hadsERGE ellen is, a mely keleti irányban, Olmütz felé menekült, fedezniők kellett magukat. Ezért megosztották a porosz serget: a trónörököst seregével Benedek ellen küldték, hogy Olmützig mindenütt a sarkában legyen; a Frigyes Károly herczeg serge pedig s az elbei hadsereg nyomban meg-indult Bécs felé. Frigyes Károly herczeget, a mint Koburg herczeztől tudjuk, mélyen bántotta, hogy hadsergénék a königgrátzi csatában majdnem összedugott kézzel kellett vesztegelní, míg öccse egypta maga aratta le a győzelem összes babérát; most azonban az a remény kecsegítette, hogy a Dunánál ő adhatja meg a kegyelemdöfést. A hadseregnek ez a kettéosztása nem volt ment minden veszedelemtől, ha az osztrák hadsereg elszánja magát a támadásra, mert a Benedek hadsERGE számban jóval nagyobb volt a trónörökös hadsergénél. A trónörökösnek, abban az esetben, ha hátrálnia kellett, Szilézia felé, Glatz grófságba vonult volna vissza; a Frigyes Károly hadsERGE aztán segítségére jöhetett

s akkor az osztrákok ismét két tűz közé kerülnek. A terv tehát az ellenség bekerítésén és körülzárásán épült föl olyan formán, a hogy a francia háborúban két ízben meg is valósították, a minek következménye az ellenség megsemmisítése volt. Bár Benedek a két porosz hadsereg között állott s megvolt az az előnye is, hogy a belső harczvonalakat kezében tartotta, az erkölcsi túlsúly mégis a poroszé volt, és abban az időben az osztrák a legjobb esetben is csak részről sikerekre számíthatott. A porosz hadsereg július 7-én indult útnak, de oly gyorsasággal nyomult elő, hogy Európát bámulatba ejtette s a főhadiszálláson németek úgy gondolkoztak, hogy a midőn Napoleon a rajnai tartományokat fenyegeti, talán nem tanácsos az egész hadsereggel behatolni az osztrák monarchia szívébe. Moltke és Birmarck azonban másként gondolkoztak; megvoltak győződve arról, hogy minél közelebb jutnak Bécshez, annál többet nyerhetnek. Bismarcknak csak azzal kellett törődnie, hogy Napóleonot még most is tudja áltatni, s hogy elhitesse vele a katonai beavatkozás fölösleges és veszedelmes voltát. Ezért a Napóleon július 5-én kelt sürgönyére nyomban igen hálás hangon válaszolt. Vilmos király is még aznap kijelentette, hogy Poroszország elfogadja Napóleonot közvetítőnek. A király megígérte, hogy a föltételeket minél előbb közölni fogja s kijelentette, hogy ha Olaszország is hozzájárul, ő nem ellenzi a fegyverszünetet. Napóleon, a kit az Itáliából kapott jelentések, hogy az újdonsült királyság kész dacolni vele, igen fölizgattak, a poroszok okos előzékenysége egészen megjuhászította. Július 7-én Vilmos király Pardubitzból Reuss herczeget Párisba küldte, hogy a császárt kívánságai tekintetében teljesen megnyug-

tassa. Reuss herczegnek meg kellett okolnia, hogy Poroszország miért nem állhat rá nyomban a fegyverszünetre: bizonyosságot kell szereznie arról, hogy Ausztria minő áldozatra hajlandó a béke fejében, különben koczkán forog a győzelem gyümölcse. Poroszország a maga céltájait csak általánosságban jelölte meg. Ausztria lépjen ki a német szövetségből, Poroszország kapjon olyan terület-nagyobbodást Eszak-Németországon, hogy azáltal megszakatott területét egységebbe foglalhassa.

Ezzel Francziaországot annyira megjuhászították, hogy most már a berlini követ, Goltz gróf is hathattott a császárra. Diplomata aligha töltötte be valaha föladatát nála ügyesebben és szerencsébb módon. Már július 8-án sürgősen jelentette Bismarcknak, hogy Drouyn de Lhuys minden eszközzel Poroszország ellen izgat, s hogy Metternichhel együtt Ausztria nyílt támogatását sürgeti. A helyzet válságos volt. Ezután napról-napra kedvezőbb tudósítások jöttek Párisból s bár az az aggodalom, hogy Francziaország fegyverrel lép közbe, végkép sohasem tünt el, mégis július dereka óta a király és Bismarck meggyőződtek róla, hogy Napoleon bizonytalanságban tapogatózik, s hogy fátumszerűen megadta magát a dolgok fordulatának.

Napóleon silány politikáját csupán súlyos, testi erejét és akaratát egyaránt megbénító betegségevel lehet magyarázni. mindenfelől tanácscsal árasztották el. Francziaországban a közvelelémény azt kívánta, hogy Poroszországot diadalmas előnyomulásában állítsák meg. Ő maga fűhöz-fához kapkodott a tanácsért, mindenkinél puhatolózott, aki akkoriban Saint-Cloudban megfordult. Metternich herczeg és még inkább szellemes

felesége egyetlen alkalmat sem szalasztottak el, hogy a császárt Ausztria érdekében a fegyverkezésre buzdítsák. A herczegnő a császár hitvesét a könnyezésig megindította Ferencz József császár szerencsétlen sorsának rajzával. A más oldalon Goltz dolgozott fáradhatatlanul; a francia császári párt arról akarta meggyőzni, hogy a győztes Poroszország sohasem fogja megbánthatni sem a Napoleon, sem Francziaország becsvágyát.¹ Arról azonban meg kellett győzödnie, hogy a császárnét lehetetlen Ausztria pártjáról elhódítani. A midőn július 9-én Goltzot fogadta, elhalmozta őt szemrehányással a győztes Poroszország gőgös viselkedése miatt, Goltzot megdöbbentette, hogy a császárné menynyire ellenségesen bánik vele. Ez a rútarczú, vöröshajú, apró, szúrós szemű, okos ember a császár iránt tiszteletteljes odaadást, a császárné iránt pedig szenvedélyes hódolatot tanúsított, a mi tetszett a szép asszonynak s a miről pletykáltak is az udvarban. A császári udvarban kivált azzal tudott magának hitelt szerezni, hogy esetről-esetre ócsárolta Bismarck vakerő politikáját, majd annak a sejtésnek adott tápot, hogy ő van hivatva, mint utód, hogy a Bismarck hibáit egykor jóváegye. Ilyenformán azokban a napokban sok ügyességgel fejtegette Napóleonnak, hogy ő Francziaország vágyát a területnagyobbodásra jogosnak tartja. így aztán sikerült neki a porosz terveket a császár szemének kellemes homályba takarni.

Ha a császárnéval Goltz semmi áron sem tudott

¹ Goltz tevékenységére s a Napóleon udvarában folyó vetélkedésekre Sybel derített először teljes világosságot a porosz áüami levéltár okiratai alapján. Munkájának ez a fejezete az újabb történeti ismeret jelentős gyarapodása. Az én előadásom azonban sok pontjában eltér az ő fölfogásától.

boldogulni, annál inkább boldogult Napoleon herczeggel, Rouherrel és La Valette-el. A császári udvarban Francziaország érdekei szempontjából a legkárosabb pártoskodás folyt. Az már az összeesküvés mesgyéjébe vág, a hogy az említettek a dolgokat intéző miniszter, Drouyn de Lhuys ellen Goltczal s az olasz követtel egy követ fújtak. A császárnál támogatták a szövetségesek ügyét, Goltzot, mielőtt Napóleonhoz kihallgatásra ment volna, értesítették a császár hangulatáról, s annak a harcnak folyamáról, a melyet a kabinetben a külügyminiszterrel vívtak. Az az érzelmeskedés, a melylyel Napoleon herczeg a francia politikától dédelgetett Olaszországon csüngött, merőben franciaellenes volt. Ámították magukat ő is, meg a császár is, ha az olasz néptől gyöngédségükért hálát reméltek; mert a nemzetnek szabad, ha életbevágó érdekek parancsolják, azok ellen is fordulni, a kiknek szabadságát köszöni. Azok a levelek, a melyeket Napóleon herczeg július 12-én és 14-én intézett a császárhoz, mutatják, hogy a helyes észjárás miként fajulhat ideológiává. A herczeg egész helyesen ismerte föl annak szükségét, hogy egységes német és olasz állam alakuljon, de túlbecsülte a nemzeti elv értékét, a midőn nemzeti szempontból Ausztriát olyan *Jcadaverne*nek mondta, a melylyel Francziaország nem szövetkezhetik. A minden áron való következetesség okából meg-hamisították a valóságot, a midőn Ausztria ellenségei ilyen kevésre taksálták Ausztria életerejét. Drouyn viszont nem tartotta időszerűnek, hogy Ausztria érdekeiben pörpatvart támasszon az általa képviselt, divatját múlt alapelvek alapján. És még a pozitív gondolkozású Rouher is, a ki nem esett a többiek túlzásába, úgy gondolkozott, hogy békés alku útján

a porosztól megszerezhetni egy darabka német földet; abban meg erősen hitt, hogy Francziaország-nak joga van Belgiumhoz. Napoleon császár tisztelte a német népet erejéért és műveltségéért s nem egyszer nevezte a jövendő nemzetének. Ha III. Napoleon még mindig elég erős arra, hogy a franczia politikát a saját eszméi szerint irányítsa, el tudja kerülni a Németországgal való döntő mérkőzést. A franczia hiúság azonban területnagyobbodást kívánt. A nemzeti elv kapcsán, a melynek jogosultságát elismerte, támadt Napóleonnak az a gondolata, hogy Francziaország Belgiumban keressen kárpótlást. Titokzatos ebben a dologban csupán az, hogy miért lépett elő ezzel a kívánsággal csak akkor és nem előbb, a mikor Poroszország Ausztriával a fegyverszünetet már megkötötte? Csak akkor jött-e rá, hogy dinasziája hódítás nélkül veszedelemben forog? Poroszországot akarta-e szolgálatával előbb lekötelezni? Valóbbbszinű ez az utóbbi föltevés. Arra azonban nem gondolt, hogy Bismarck vas következetességű politikájában a különben is vitás háladatosság kedvéért nem fogja magát korlátoztatok. Bizonyos azonban az is, hogy éppen azokban a napokban keserves kínokat szenvedett, a melyek szellemére is hatottak. így aztán nemcsak a tisztánlátás képessége homályosuk el nála, hanem a mi az ő helyzetében, a ki trónbitorló volt, még ennél is fontosabb volt, megfelejtkezett a méltóságos magatartásról. A Drouyn sürgős javaslatait másodszor is s most végkép elutasította s ezzel a ministertanácsban kitört a válság. „A július 4-én elfogadott egész rendszer csalódáson épült, mondta Napoleon, most sürgősen kell fölhagynunk vele.“ Július 10 és 11-én történt ez a fordulat. A rákövetkező tárgyalásokban, a melyeket Poroszország

és Ausztria követeivel folytatott, aztán kézzelfoghatóan bebizonyította, hogy nincs ereje döntő módon belekapni Európa sorsának intézésébe.

* * *

A königgrátzi csatára következő éjszakát az osztrák hadsereg rettenetes állapotban töltötte. A csapatok rendetlen összevisszáságban a mezőn s az erdőkben ütöttek tábor. Az elcsigázott emberek csak későn feküdtek le. Az egyes csapatok kilötték töltött fegyvereiket s ez a szakadatlan, szinte egész éjszakán át tartó puskaropogás untalanul fölriasztotta álmából a legénységet s nem egyszer okozott eszeveszett futást. Szerencséjük volt, hogy a poroszok sehol sem üldözték őket. így pár nap alatt magához térhett a hadsereg s a vezérkar hozzáláthatott kötelességehez, hogy a serget, a hogy lehetett, összegyűjtse és rendbeszedje. Július 4-én és 5-én annyira sikerült ez a vállalkozás, hogy azokat az intézkedéseket, a melyeket most tettek, meg is tarthatták. A menetelést azonban a vonatok untalanul megakasztották; a legtöbb csapat minden taktikai renden kívül vonult vissza; sok katonának nem volt fegyvere, mert futás közben eldobta volt. Volt azonban kivétel is. A szászok szigorúan katonás magatartását mindenki elismerte; a szász csapatok olyan tökéletes rendben hátráltak meg, a minő rendben voltak a csata előtt, a melyben ők vesztettek a legkevesebbet. De még ebben a kavarodásban is megtartotta a hadsereg azt a fegyelmet, a mely a birodalom soknyelvű legénységét egészbe foglalta. A *Times* tudósítója jellemzőnek találta, hogy a különböző nemzetiségekhez tartozó éhes katonák szép csendben alkudoztak azokra az élelmiszerekre,

a melyekre oly sürgős szükségük volt. Szó sincs róla, hogy a rend annyira fenekestől felfordult volna, a hogy fölfordult a megvert francia hadseregben 1870-ben, a hol a fegyelmetlenség rémülettel töltötte el a tiszteket s a lakosságot.

Július 4-én Benedek Gablenz bárót a porosz király főhadiszállására Horschitzba küldte, hogy fegyverszünetet kérjen. Minthogy Gablenznek végleges megállapodásra nem volt fölhatalmazása, szóba sem állottak vele; csupán annyi igéretet kapott, hogy a király, ha Königgrätz, Josephstadt és Theresienstadt várait átadják a poroszoknak, kész háromnapi fegyverszünetet adni. Mensdorff gróf, a kit a császár küldött, másnap megérkezett az osztrák főhadiszállásra. „Hogy Mensdorff itt van — írta Roon július 8-án a feleségének, — arra vall, hogy alkudozni akarnak s hogy valószínűen konferenciatartásra akarják Bismarckot rávenni. Mi azonban kényeskedünk s tesszük magunkat, mintha semmit sem látnánk. Hogy abban a felhőben, a mit a francia közvetítés kavart föl, viharfelleget lássunk, azt a mulatságot átengedjük a Piepmajerek fajának, a kik gyönyörködnek a háttorzongató históriákban. Úgy hiszem, hogy két hét múltán százharminczezer emberrel Bécs kapui előtt fogunk állani.“ Mensdorff vette most kezébe az alkudozás fonalát s Gablenzet azzal bízták meg, hogy adja át a három várat azzal a kikötéssel, hogy az őrség szabadon vonulhat ki belőle, hogy a hadiszereket nem bántják s hogy kéthónapi fegyverszünetet adnak. A porosz főhadiszállás nem fogadhatta el ezeket a föltételeket, hisz már értesült arról, hogy a déli hadserget a Dunához rendelték s Albrecht főherczegek nem adhattak időt arra, hogy

hadsergével oda vonuljon, s ott egyesüljön az északi hadsereggel. Gablenzet ezért nem is bocsátották a király elé s ajánlatát Moltke a király megbízásából elfogadhatatlannak nyílvánította.

Mensdorff, a kinek már a háború előtt az volt a végzete, hogy tanácsait sohasem fogadták meg, átlátta, hogy a hadsereg abban az állapotban, a melyben volt, nem gyülekezhetik olyan távolfekvő helyre, a minő az olmützi megerősített tábor, hogy az ellen-séggel ismét szembeszálljon. Benedeket tehát arra akarta rávenni, hogy ne hátráljon délkeleti irányban Olmütz felé, hanem vezesse hadsergét egyenesen Bécs alá, a főváros védelmére. Benedek lehetetlennek mondotta ezt a tervet; attól tartott, hogy a harminc mérföld hosszú úton a hadsereg teljesen fölbomlik; valahol közelebb kell a hadserget rendbe-szedni, élelemmel és hadiszerrel ellátni. Olmütz pedig Bécs fele útján áll, csak kevessel fekszik távolabbrá. Ennek a kerülőnek természetesen csak úgy volt értelme, ha bíztak abban, hogy Olmütznél helyt tudnak állani; egyébként a délkeleti irányban való kitéréssel csak elhalasztották a föltétlenül szükséges visszavonulást a Duna mögé. Végre a következőben állapodtak meg. Hat osztrák gyaloghadttest s a szászok Olmütz felé fognak hátrálni Thurn és Taxis lovasosztályának fede-zete alatt; egy hadtest, a tizedik, nyomban Bécsbe megy, hogy a várostól északra eső sáncokat szállja meg, négy lovasosztály a legrövidebb úton Bécs felé hátrál s útközben, a hogy lehet, a poroszokat föltartja. Ebben a két irányban keltek útra a következő napokon az osztrák hadsereg csapatai. Utá-nuk a porosz hadsereg nyomult úgy, hogy Benedek seregének, a mely Olmütz felé tartott, a porosz trón-

örökös járt a nyomában; a Frigyes Károly hadserege pedig a Herwarth tábornok parancsnoksága alatt álló elbei hadsereggel Brünnön és Iglaun át egyenest Bécs ellen indult.

A porosz hadsereg kezdetben lassú üldözése magyarázza, hogy két napon át az ellenfelek színét sem láthatták egymásnak. A mint az imént elbeszéltük, csak július 7-én láttak hozzá derekasan a poroszok az üldözésnek. Az osztrák lovas portyázók, a melyek az északi hadsereg hátrálását fedezték, járőröket küldtek ki a poroszok szemmel tartására, de az ütközet elől visszavonultak. mindenütt a sarkukban járt egy porosz lovas-osztály Hartmann parancsnoksága alatt. A győztes fél lovassága eddig, mert nem használták célszerüen, nem igen tüntethette ki magát. Hartmann helyre akarta ütni a mulasztást. Egy hétszáz főből álló csapatot válogatott össze a különböző ezredek legjobb lovasaiból nehány tábori ágyúval s ez a csapat Barnekow alezredes parancsnoksága alatt gyors ügetéssel iramodott az osztrákok után. Július 7-én esti félkilencz órakor már megpillantották Zwingtaunál a szász s az osztrák őrtüzeket. Szerencsétlen-ségükre a szászok nem állítottak ki előőrsöket s így nehány ágyúlövés elég volt, hogy a csendesen pihenő élelmező csapatok s a társzerek között iszonyatos zavar támadjon; a társzerek fedezetét a poroszok el is fogták. Ámbár a hirtelen előrohanó gyalogság elől a lovasok megfutottak, a fölriasztott két hadtest, hogy további meglepetésnek ne tegye ki magát, fegyverben töltötte az egész éjszakát. Barnekow másnap is az osztrákokra csapott, de kevesebb szerencsével. Abtsdorf-nál szemben találta magát a hatodik ulánus-ezreddel, a mely heves összecsapás után a porosz elővédet s

magát a csapatot is visszaverte. Rudelsdorfnál pedig Witzleben porosz lovas - dandárénak előnyomulását Thurn és Taxis osztályának hárvédje tartóztatta föl. Az osztrák hadserget tehát, a mi kitűnő lovasságának az érdeme, nem háboríthatták többé; Steinmetz pedig majdnem belebetegedett, annyira haragossá és zsör-tölődővé tette a lovasságával megtörtént két baleset. Az osztrákok most háborítatlanul hátrálhattak, kivált azért, mert lovasságuk fáradhatatlanul végezte a nehéz fedező szolgálatot. Végre július 11-én az osztrák hadsereg együtt volt az olmützi táborban. Thurn és Taxis osztálya azt kapta föladatul, hogy északi irányban végezze az előöri szolgálatot, s hogy egész a szilézai határokig szemfülesen űrködjék. Portyái olyan távolban jártak, a mennyire járni csak tanácsos volt, s a trónörökös hadserege és Szilézia között megakaszották a postajárást. Grulichnál, július 11-én, a huszárok elfogtak egy porosz postát. Benedek az akkor elfogott levelekből tudta meg, hogy az ő nyomában csak a trónörökös hadserege jár, s hogy a porosz főhad-sereg Bécs ellen nyomul.¹

Azt a föladatot, a melylyel a trónörökös hadserege ellen Thurn és Taxist bízták meg, a Frigyes Károly hadsergével szemben a más négy lovassáztal vezette. Ezek Saarnál és Tischnowitznál hevesen összetűztek az utánuk nyomuló porosz lovassággal, aztán július 12-én visszavonultak a Thaya, a Morva és Alsó-Ausztria között elfolyó határfolyam mögé.

* *

*

Párisból ezalatt minden lesújtóbb hírek jöttek, végre kiderült, hogy Ausztria csupán a maga erejére szá-

¹ Az osztrákok ekkor fogták el Blumenthalnak feleségéhez írt azt a levelét, a melyről utóbb lesz szó.

míthat. Most már az Albrecht főherczeg hadserege volt a birodalom egyetlen reménye. A főherczeget július 10-én nevezték ki a birodalom összes hadainak fővezérévé s ezzel az északi és a déli hadsereg mozdulataiban egyaránt szigorú, egységes irányt kapott. A főherczeg arra szánta el magát, hogy az egész hadierőt a Duna mögött gyűjtí össze, hogy a folyamot s a fővárost sikeresen megvédhess©. Július 9-én már azt sürögönyözte a császárnak, hogy leghelyesebb Benedek hadsergét nyomban Bécs alá rendelni s ott egyesíteni a déli hadsereggel. Ha Francziaország szavát tartja s az olaszokat megállítja a Pónál, úgy az Olaszországban táborozó összes hadakat északra lehetett volna irányítani, így azonban csak ötvenhétezer embert vonhatnak ki Olaszországból.

E közben a poroszok is az első tétovázás után gyorsan nyomultak elő Bécs felé. Ennek a gyors előnyomulásnak aztán az volt a következése, hogy élelmet és egyéb szükséges dolgokat nem vihettek a sereggel s ezért a csapatokat csak sok veszödség árán tudták élelmezni; a meghódított tartománynak kellett előteremteni minden, a mire a hódítóknak szükségük volt. A személyes érintkezés a porosz tisztekkel s a legénységgel lerombolt sok olyan balvéleményt, a mely még a hétkéves háború folyamán támadt a porosz ellen.¹ A porosz tábor azonban borzalmas ven-

¹ Július 9-én Hohenmauthból írta Bismarck a feleségének: „Legénységünk csókolni való; halálra elszánt, csendes, engedelmes és erkölcsös. Üres gyomorral, vizes ruhában, csúronvíz táborban keveset alszik, lyukas csizmatalppal jár, mégis mindenki iránt nyájas; nem rabol, nem gyújtogat; kifizeti, a mit vásárol és penészes kenyeren rágódik. Roppant mély gyökere lehet az istenfélelemnek legényeinkben, különben minden-

déget is hozott magával. Július 9-én lépett föl a trónörökös seregében az első koleraeset és roppant gyorsasággal terjedt. Frigyes Károly herczeg július 12-én szállotta meg Brünnt s a király főhadiszállása másnap már oda telepedett. Giskra Károly volt a város polgármestere, aki a király környezete, mint demokratát, még 1848-ból ismert. Nagyon meglepődtek azonban, a midőn olyan embert ismertek meg benne, aki gondosságával, az igazgatásban való jártasságával városának és a porosz hadseregnak egyaránt nagy szolgálatokat tett; aki az érintkezést a porosz csapatok és a lakosság között mintaszerűen intézte. Beszédében, a melyivel bevonulásakor a királyt üdvözölte, elmondta Giskra, hogy a város tántorithatállanul ragaszkodik az osztrák császárhoz; de ígérite azt is, hogy mindenről, a mire a csapatoknak elkerülhetetlen szükségük van, a lehetőség szerint gondoskodik. A király pártfogásába fogadta a várost, de élesen kikelt Ferenc József császár ellen, aki, a mint mondá, rákényszerítette erre a háborúra.

A porosz hadsereg jobb szárnya, az elbei hadsereg e közben Iglaun át Alsó-Ausztria határáig nyomult elő és július 13-án elérte a Thaya határfolyót. Miután a porosz Znaimot is megszállotta, a hátrálást fedező osztrák lovasság a folyón túl helyezkedett figyelő állásba. Eddig jelentős föladatot oldtak meg. A csapatok azonban az erőltetett menetelésben kimerültek. Ezért Frigyes Károly herczeg a seregnek 13-án és 14-én pihenőt adott; csak 15-én folytatták az előnyomulást.

ezt nem viselhetnék el.“ A poroszok által megszállott vidékeken mindenütt nagy elismeréssel beszéltek akkor a porosz katonaság magaviseletéről.

Benedek ezalatt Olmütz körül vonta össze sergét, ahol elcsigázott csapatait valamennyire kipihentette. Az osztályokat rendbeszedték s ahol szükség volt rá, újra fegyverezték. Mindent megett arra is, hogy a vitézséget új életre keltse. Ismét ömlött szájából ahol pajkos, hol nyers katona-élcz, a mi egykor olyan jól állott a győztes tábornoknak. Most azonban tisztjei ízetlennek és erőltetettnek találták élczeit, abban az alaptalan hiszemben, hogy az közömbösségeknek és keményszivűségeknek jele. Hogy bensejében mi történik, arról kevesen tudtak. Csak feleségének tárta föl a szívét, csupán a hozzá írt levelekben nyilatkozott meg az a nemes gondolkozás, a melyre szerencsétlenségeiben emelkedett. Július 13-án írt levelében arra kéri, hogy ne ítélijen túlszigorúan Clam-Gallasról és hadsergénék más tábornokairól s megemlítvén, hogy az északi hadsereg főparancsnokságát akarata ellen a szó teljes értelmében ráerőszakolták, így folytatja: „Az eddig történtek után józan értelmem, szivem, jellemem, szegény, sok csapás által sújtott császárom iránt érzett hódolatom egyaránt arra ösztönöznek, hogy szerényen, lelkinyugalommal, némán fogadjam azt a kárhoztatást, a melylyel a világ írásban és élőszóval lakoltat. Senkire sincs panaszom, nem védekezem egyetlen szóval sem. sem írásban, sem élő szóval, nem hozok föl semmit mentségemre és igazolásomra; de ha arra kerül a sor, ha császárom kívánja, neki elmondok minden, a mit tudok és a mit hiszek. Magammal, lelkismeretemmel, teremtő istenemmel tisztában vagyok; igaz, istenfélő katonának tudom magamat.⁰

Benedek a maga hét hadtestével a legszívesebben Olmütz körül maradt volna s Albrecht főherczeg ugyan-

akkor körülbelül négy hadtestnyi sereggel fedezhette volna Bécset. Véleménye szerint erről a két helyről kellett volna az ellenséget megtámadni. Ezért a szász trónörökössel egyetértve, Bécsben kifogásokat tett ama parancs ellen, a mely a Dunához rendelte. Fölhozta, hogy sergét az Olmützhöz vonulás nagyon kimerítette s minthogy vasúton csak igen kis részét szállíthatnák a hadseregnak, a továbbvonulás még jobban elcsigázná. De a Bécsből jövő parancs határozottan szólt: feltétlenül engedelmeskednie kellett. Július 11. és 15-ike között tehát a harmadik hadtestet s a szászokat vasúton Bécsbe indította. Azonban csak a harmadik hadtest juthatott el vasúton háborítatlanul Bécsbe; mert időközben a poroszok rájöttek, hogy a vasúton való katonaszállítást megakadályozhatják. Július 15-én gyors iramban lovacsapatot küldtek az ellen a vasútvonal ellen, a mely Olmützből a Morva mentén Bécs felé vitt. A porosz lovasok Göding állomásnál támadták meg a vonalat s alig szedték föl a síneket, megérkezett egy katonavonat. A vonat azonban idejekorán figyelmeztetést kapván a történtekről, még visszairamodhatott Olmützbe. A vonaton szász csapatok voltak. A szász hadtestet a hirtelen porosz támadás kettészakította. Egy része a hadtestnek vasúton már Bécsbe ment; a másik rész együtt maradt az északi osztrák hadsereggel. Ezalatt Benedek is megindult a főhadstereg csapataival, hogy a Morva mentén gyalog jusson Bécsbe. Minthogy azonban Olmützben három napot elvesztegettet, most nehezebb volt tervének megvalósítása; aztán a porosz is gyorsabban nyomult elő számításánál. Hadsergét, a mint tudjuk, a porosz trónörökös hadserege tartotta figyelemmel s ez a hadsereg eredetileg Olmütztől északnyugatra állott az

osztrák sereg és Glatz grófság között. A trónörökös vezérkari főnöke, Blumenthal, úgy találta, hogy Moltke a hadállás megválasztásában igenis óvatosan járt el. Tanácsára a trónörökös aztán közelebb férkőzött az osztrákokhoz s Olmütztől déli irányban foglalt állást, a honnan az osztrákok elvonulását a Morva mentén megfigyelhette és meg is zavarhatta. Moltke hozzájárult ehhez a sztratégiai szempontból fontos mozdlathoz, miután megbizonyosodott arról, hogy az osztrákok nem érzik magukat elég erőseknek a trónörökös megtámadására. A mikor Benedek Olmützből útnak indult, a vártól délről, egy kis darabon a porosz trónörökös serge előtt kellett elvonulnia. Ha ez még sikerül is, déli irányban két-három nap járásnira Frigyes Károly herczeg sergébe kellett ütköznie, a mely, mint már említettük, Gödingnél elérte a Morva folyót. Tehát csak szakadatlan csatázás és nagy veszteségek árán vonulhatott Morván keresztül az osztrák sereg, hogy Bécsbe jusson. Albrecht főherczeg erre már július 13-án figyelmeztette Benedeket s buzdította: kövessen el minden, hogy az északi hadsereg minél teljesebb számban juthasson a Dunához. A főherczeg véleménye szerint, Benedek helyesebben cselekszik, ha nem teszi ki magát veszteségeknek, hanem egy kis kerülővel Magyarország területén, a Vágvölgyön át Pozsonynak tart s így próbálja meg a Dunánál álló csapatokkal az egyesülést. Benedek azonban még egyszer meg akarta próbálni szerencséjét: vájjon egészen elfordult-e tőle? Hat-nyolcz nappal tovább tart a menetelés, ha arra szánja magát, hogy magyar területen vonul vissza s attól tartott, hogy későn érkezik meg a Dunánál vívandó döntő-csatára s Bécs fölmentésére. Így azt határozta, hogy a két

ellenséges sereg mellett siklik el. Elhatározása olyan merész volt, hogy csak akkor kecsegthetett sikerrrel, ha kevésbhé bátor és kevésbbé eréyes ellenség áll vele szemben.

Ütközet Tobitschaun&l.

Három egymástól különálló hadoszlopan, a melynek mindenike egy nappal utóbb kelt útra a másiknál, indult meg Bécs felé az osztrák hadsereg. Elsőnek július 14-én a negyedik s a második hadtest kerekedett föl az olmützi táborból s megindult délnek. Ezek a csapatok még szerencsésen, csupán apró csetepaték árán el tudtak siklani a porosz trónörökös hadserege előtt. A porosz lovasság ezekre a csapatokra csak egy helyen támadott; a támadást azonban Biszkupitznál a hatvannegyedik ezred egy kicsiny csapata vitézül visszaverte. A porosz trónörökös lovasságából az a csapat, mely Hartmann tábornok parancsnoksága alatt állott, kémlelő-útján hatalmas porfelhőket pillantott meg, a melyek a Morva mentén emelkedtek s a melyek elárulták az osztrákok szökését. Ezek a porfelhők adták hírül, hogy az északi hadsereg déli irányban útnak indult. A mint a trónörökös értesült erről, parancsot adott Bonin tábornoknak, hogy hadtestéből egy dandár támadjon az osztrákokra, zavarja meg a legközelebbi hadoszlop útját. A föladat megoldását együttesen a Malotki-dandárra s a Hartmann lovasszíztályára bízta.

Egy nappal utóbb, július 15-én, az osztrákok második hadoszlopa indult meg Olmützből. Két úton haladtak elő, az együk jobbra, a másik balra esett a Morvától. Benedek, hogy a menetelő oszlopok ne nyúl-

janak óra járásnyi hosszúságra, mind a két utat használta, ámbár a Morvától nyugatra eső úton veszedelmes volt az elvonulás, mert az csak két mérföldnyire esett a porosz trónörökös hadseregének élétől. A veszedelmesebb úton, a Morva jobb partján, a nyolczadik hadtest haladt, a melynek parancsnoka most ismét Leopold főhercze volt, aki három nappal azelőtt tért vissza a hadsereghoz. Az első hadtest a másik, a Morvától keletre eső úton haladt. Thurn és Taxis herczeg lovasosztálya azt az utasítást kapta, hogy korán keljen útra és szükség esetén legyen kéznél. Minthogy azonban ezek a lovacsapatok utasításul csak azt kapták, hogy hátvédül szolgáljanak a seregnek s nem azt is, hogy oldalról is fedezzék azt, a döntő pillanatban a herczeg mégsem volt kéznél.¹ A mondott napon, kora reggel, a Morva jobb partján, elől nehány század ulánus, utána a Rothkirch-dandár, azután a nyolczadik hadtest ütegei haladtak. A hadtest többi dandárai csak nagyobb távolságban követték ezt a csapatot. Az ulánusok előre lovagoltak, a midőn a poroszok észrevétlenül megérkeztek. A Rothkirch-dandár a háború eddigi folyamán az osztrák-sziléziai határon őrködött s az egyetlen olyan dandár volt az északi hadseregen, a mely tűzben még nem fordult meg. A poroszok most Tobitschaunál támadták meg. A Malotki-dandár s attól jobbra Hartmann tábornok tizenhat század lovassal indult rohamra. A Rothkirch-csapatok vitézül vetették magukat a poroszok elé s egy ideig nem bocsátották őket az útra. A gyűtűs-

¹ *Oesterreichs Kampfe* IV. 98. 1. Thurn és Taxis herczeg eljárását Windischgratz herczeg igazolta egy tanulmányában: *Oesterr. militar. Zeitschrift* 1869, III. 58. 1. Lásd még: *Lettow* II. 612. 1.

puska gyilkos tüzét azonban nem sokáig tarthatták ki s visszavonultak a Morva mögé. E csapatok támo-
gatására a jelenlevő Benedek a hadtest ütegeiből húsz ágyút előre, a tűzbe parancsolt. Az ágyúk szembe-
állottak a porosz vértesekkel, ám bár csak igen gyönge fedezetük volt. Ez a látvány Hartmann arra ösztö-
nözte, hogy merészen rajtuk üssön. A hullámos tereptől fedve támadt az ötödik, nyugat-porosz vértes-ezred az ágyúkra, a melyek a velők szemben álló lovassággal harczban állottak és a Benedek szemeláttára, a ki vezérkarával egy halmon állott, elragadtak tizen-
nyolcz ágyút. Hasztalan vetette magát az ellenségre az a maroknyi törzsdragonyos, a mely a fővezér kíséretében volt, a nagyobb erő eltiporta őket. A porosz vértesek majdnem ingyen jutottak a drága zsákmányhoz. Ez a csapás szíven találta az osztrák fővezért, akarata megtört s ő, a kiről soha senki sem állíthatta, hogy az ellenséggel ne mert volna farkasszemét nézni, megfordította a lovát s néhány tiszt kíséretében elhagya a csatamezőt.¹ Hogy Benedek a csata-
teret időnek előtte elhagya, azért is nagy baj volt, mert éppen akkor érkeztek meg a nyolcadik had-
test többi dandárai s Tobitschaunál nyomban hadi-
rendbe fejlődtek. A csatamezőre azért érkeztek későn,

¹ A vezérkar nagyobb része csak az ütközet végeztével ment Benedek után Prerauba. A midőn a tisztek Benedek szobájába léptek, egy díványon heverve találták. Dorotka őrnagy e miatt fölháborodva, olyan súlyos szemrehányásokkal támadta meg, hogy a többi jelenlevők a különben heves természetű fővezér haragjának kitörésétől tartottak. Benedek azonban, a kinek erejét a csapás megtörte, elismerve a vádak alaposságát, csak igen lanyhán védekezett. Délután aztán ismét kiment a csatamezőre.

mert a menetfegyelem a csapatokban nagyon meglazult s mert Leopold főherczeg későn indult el Olmützből, bár Benedek több ízben sietésre nógatta. Az osztrákok most már jóval nagyobb számban voltak a győztes Malotki-dandárnál. Bonin tábornok ugyan óvatosságból még egy dandárt rendelt Tobitschauhoz, de az még nem érkezett meg; az osztrákok tehát könnyen megint kedvezőre fordíthatták volna az ütközet menetét. Leopold főherczeg azonban nem mert támadni és így a nyolcadvadik hadtest zöme tétlenül egy helyben állott. Malotki ellenben hatalmasan kizsákmányolta győzelmét. Előnyomult a Morváig, némi ellenállás leverésével megszállotta Tobitschau várost és a Morván átvezető hidat és ezzel azt az utat, a mely a folyó nyugati partján vezetett Bécs felé, a poroszok már délelőtt elzárták. Ezt a torlaszt a később érkező osztrák csapatok csak erővel robbanthatották szét.

Még ez sem volt minden. Délután Hartmann maga vezetett a Morván át diadalmas lovastámadást. A Tobitschaunál vívott csata volt az egyetlen ütközet, ahol a porosz lovasság a hadseregnak jelentős szolgálatot tett, ahol döntő szerepet játszott. Hartmann Tobitschautól délről gázolt át a folyón, aztán északnak fordult; tudta, hogy az osztrákok ott állanak. Rábukkant az első hadtest egyik hadoszlopára, a mely, a mint már elbeszéltük, a Morva jobb partján vezető úton tartott Bécsnek. Roketnitznél egy szempillantás alatt az osztrákokra csapott. Siralmas látvány volt, a mint az osztrákok a váratlan lovastámadás elől futásnak eredtek s csapatostól fogatták el magukat. Itt is, mint a chlumi tetőn, egy magyar ezred verette meg magát olyan hirtelen. Végül is a Haller-huszárezred Marburg ezredes parancsnoksága alatt állotta

útjukat a porosz lovasoknak. Megrohanták és visszaveríték a második porosz honvédhuszár ezredet; a parancsnokot, Glasenapp ezredest, aki vitézül a csapat élén harczolt, lováról levágták és elfogták. Hartmann láta előcsapatainak kudarczát, de jogosan hihette, hogy elég munkát végzett s az ellen-séges gyalogság ellen nem akart többet megkockázatni. A csata a porosznak csak tizenkét tisztjébe és százhúszonhárom legényébe került; míg az osztrákok ötvennyolc tisztet és ezerötsszázötvenkilencz katonát veszítettek. Még keservesebb volt az osztrákoknak az a tapasztalás, hogy a gyalogság egy része nem tudja a tűzben helyét megállani; a poroszok ezért jutottak olyan könnyűszerrel tizenyolc ágyúhoz és igen sok fogolyhoz.

* *
*

Blumenthal érdeme volt, hogy a poroszok szüntelenül szigorúan sarkában voltak Benedeknek s hogy egy perezre sem tévesztették el a szem elől. Moltke, a mint már elbeszéltük, eredetileg úgy intézkedett, hogy a trónörökös Olmütztől északra álljon föl s onnan tartsa szemmel. Blumenthal sürgetésére foglalt a porosz trónörökös hadserege Olmütztől délré állást s ezzel a Benedek serje és Bécs közé ékelődött. Csak így volt lehet-séges július 15-én a Bécs felé vonuló hadoszlopokkal az összecsapás. Blumenthalnak e mellett gondja volt arra is, hogy az üldözés egy pillanatra se szűnjön meg. Azt azonban meg kell vallanunk, hogy ő könnyebben tarthatta szemmel a helyszínén az ellenség mozdulatait, mint Moltke a messzi Brünnből. Blumenthal Moltke intézkedései ellenére keresztülvitte, hogy a trónörökös csapatai szakadatlanul nyomában legyenek az északi hadseregek s hogy július 16-án az első

hadtest vesse magát Benedek után s annak legalább utóvédjét Prerauban ragadja meg. Szándékának ez az utolsó része persze nem sikerült s az osztrákok ismét Bonin tábornoknak köszönhettek, hogy háborúról általánosan tovább vonulhattak. Bonin rendes szokása szerint most is késlekedett, előbb főzetett a legénységgel s csak délután indult meg az ellenség üldözésére. A mikor megérkezett, az osztrákok már szépen eltisztultak Prerauból.

Blumenthal tábornok most és más alkalmakkor olyan mély belátásának adta bizonyoságát, a mely őt Moltkeval majdnem egyenrangú segítőtársá tette. A háború folyamán a főhadiszállás utasításaival sokszor állította szembe a maga szilárd meggyőződését s Moltke nem egyszer ismerte el, hogy Blumenthal helyesebben fogta föl a helyzetet. Moltkenél lelkismeretes önzetlenség mellett pozitív okoknál egyéb sohasem érvényesülhetett. Blumenthal a maga erősen fejlett öntudatával természetesen másként fogta föl a dolgot; feleségéhez írt egyik levelében magát „a katona-operációk mozgató elvének“ nevezte; a hadsereg vezérkari főnökéről elismerte, hogy zseniális ember, de a csapatok mozgatásához semmit sem ért. Hasonló élesen ítélt Blumenthal ugyanebben a levelében más előkelő személyiségekről, köztük a trónörökös ről is. Ezt a levelét, a mint előbb említettük, az osztrák portyázók elfogták, aztán július 19-én megjelent a bécsi lapokban. Ez a körülmény Moltke és Blumenthal között a személyes kapcsokat nagy időre meglazította. A Moltke előkelő gondolkozásának nem kis dicséretére válik, hogy a két tábornok együttműködésében mindazáltal a legkisebb súrlódás sem történt. Frigyes Vilmos trónörökös pedig ügyet sem vetett arra, hogy Blumenthalnak

egyszer eljárt a szája s két héttel utóbb már a táborban még poharat is ürített barátja, Blumenthal egészségére.¹

Az a győzelem, a melyet a poroszok Tobitschaunál nyertek, jeles gyümölcsöket termett. Hogy a mostoha sors még keservesebbnak lássék, Benedek azon az estén még arról értesült, hogy a poroszok délen, Göding-nél is elértek a Morva folyót s ebből egész helyesen azt következtette, hogy most már útjában a Frigyes Károly hadserege is meg fogja támadni. Valóban, a porosz főhadiszálláson, miután a helyzetet átgondolták, intézkedtek, hogy a hadsereg, a mely eddig déli irányt tartott, keletre forduljon s hogy a Morva mentén támadja meg az északi hadsereget. Benedeknek azonban nem volt kedve többé megütközni. A Gödingből kapott tudósítás fordított elhatározásán, még azon az éjben elhagyta az addigi útirányt s a Kis-Kárpátokon át az északi hadsereget Magyarországba vezette. Az összes csapatok parancsot kaptak, hogy hagyják el a Morva-völgyét s hogy a hegyi úton induljanak Magyarország felé. Ezzel azonban az Albrecht főherczeg hadseregével való egyesülés késedelmet szenevédett s a poroszok sztratégiai viszonyai jelentősen jobbra fordultak.

¹ Blumenthal levelét lenyomattuk a *Függelék-ben* a XV. szám alatt. Moltke és Blumenthal viszonyát igen tanulságos módon fejtegette Verdy (könyve 225 lapján), aztán Lettow: II. 250.1.

HUSZONKETTEDIK KÖNYV.

A vereség hatása Ausztriában.

Ausztriában meggingathatatlan volt az a meggyőződés, hogy a vereséget nem a mostoha körülmények végzetes találkozása, hanem mélyebb okok szülték. Most bebizonyosodott annak igazsága, a mit a komoly hazafiak évtizedek óta hirdettek, hogy a mióta Ausztria eltért arról az útról, a melyre II. József rávezette, hogy a mióta megakadályozta a benső erők fejlődését, elveszítette képességét arra, hogy a szüntelenül előretörő nemzetek versenyében azokkal lépést tarthasson. A birodalom fegyverei megcsorbultak; a tábornokok hadiművészete és a taktika elavult; a hadsereg legényisége, minthogy a tudományos pályáakra készülők föl voltak a katonaszolgálat alól mentve, a vagyonosabbak pedig megválthatták magukat, hijával volt az értelmiégnek; a népneveléssel elmaradtak; az udvarnál a kegyenczek parancsoltak; az uralkodó arisztokrácia hozzákészülés nélkül foglalta el a fő-hivatalokat; a csapatok fogyatékosán voltak fegyverezve. A román népeknél az efféle tapasztalatok haragot szülnek, a tábornokokat s a hatalmasokat árulással vágolják, míg a német néma fájdalomba merül ilyenkor. Szokás szerint Ausztriában ezek a tapasztalatok az önkritikát s a keserű magagúnyolást támasztották föl. Grillparzer, a kivel a régi osztrák kormány olyan mostohán bánt, de a ki hazája sorsán mindazáltal

meleg szívvel csüngött, fájdalommal és gúny nyal nézte az összeomlást s a midőn a bécsi érsek a háború veszélydelmények elhárításáért nyilvános imádkozást rendelt el, a költő író-mappájába a következő verssorokat írta:

Die Hilfe Gottes, muss ich vermutén,
Liegت für uns heut ein wenig im Weiten;
Denn nach diesem Leben hilft er den Guten
In diesem Leben aber — den Gescheiten.¹

Nyersebben fejezte ki magát a népszellem. Kézről-kézre járt egy gúny vers, a miről azt állítják, hogy kiragasztva találták a Hofburg egyik sarkán s a mely így hangzik:

Die Freiwilligen habén kein' Knopf,
Die Generále habén kein' Kopf,
Die Minister habén kein Gehim —
So müssen wir alles verliern.²

Spitzer, a bécsi írók között a legdévajabb, hetenként megjelenő *Wiener Spaziergange* (Bécsi séták) című tárczáiban most is, a mi természetének alapvonása volt, a legpesszimisztikusabb közönyös-séget hirdette s csak azzal vigasztalta honfitársait, hogy talán a porosz sisak-tarajok sem nőhetnek az égig. Kürnberger Ferdinánd, a német tárcza mestere, ellenben szigorúan elítélte a kormányt, a mely az alkotmány elköbözásakor azt hirdette, hogy: „Ausztriában most szabad utat nyitottunk a népek kibékülé-

¹ Magyarul prózában: „Isten segedelme, mint sejtem, ma kissé távol van tölünk; mert a földi élet után segíti a jókat, de ebben az életben — az okosokat“.

² Magyar prózában: „Az Önkénteseknek nincsen gombjuk, a tábornokoknak nincsen fejük, a minisztereknek nincsen eszük: tehát el kell veszítenünk minden*.

sére.“ „Megállottam és várunk, hogy kik lépnek erre a szabad útra. Nem lépett rá senki. Sohasem láttunk még ilyen néptelen országutat. Végre jött Olaszországból néhány előzőt jézsuita, azután északról tengernyi sok jól vezetett porosz, a kik az utat annyira szabadnak találták, hogy a Szent-István-templom toronyőre nemsokára szembenézősít játszhatik velük.“

A kormány az ellene emelt vágakra a *Wiener Abendpost* július 9-iki számában viszontvádakkal válaszolt, A közvélemény, mondotta egyebek között, a szó teljes értelmében rákényszerítette a császárt, hogy a főparancsnokságot Benedekre ruházza. A sajtó, a mely merész szavaival kezdetben a könnyű győzelmet hirdette, most a kishitűséget táplálja. Nagy visszatetszést szült, hogy döntő kormányzati cselekvésért a felelősséget így másra akarják tolni. A német vidékenken haraggal és megvetéssel beszéltek a Relcredi-miniszteriumról, a mely az alkotmány elkobzása óta birodalmi tanács nélkül kormányzott. Az újságok azzal védekeztek, hogy őket a kormány buzdította a hazafias lelkesedés tüzének szítására, ők csupán engedelmeskedtek; habár, a mint a *Presse* meg is jegyezte: „a közösséget nem lehetett megtéveszteni, hogy kibékítetlen ellenmondást ne lásson abban, ha a német háborút cseh miniszterium viseli, ha a csehországi nyelvkényszer teremtői és a frankfurti szövetségi tanács palotáján a fekete-vörös-arnylobogók nem tudnak egymással békén megférni; ha Esterházy Móricz gróftól várják a német parlament összehívását, miután Ausztria győzelmes háborút viselt.“ A főváros arcza

¹ A *Siegelringe* című gyűjteményben. (Hamburg, 1874) 38.1.

egyébként semmiben sem változott meg. A megszokott engedelmeskedés s az élvezetvágy háborítatlanul haladt a maga útján. A színházak, a nyilvános mulatságok nem tudtak semmit az általános gyászról; Strauss hangversenyéit a népkertben sohasem látogatták számosabban. A komoly embereket ez a tapasztalás fájdalommal és haraggal töltötte el. Grün Anasztáziusnak, a költőnek, megírta Franki Lajos Ágost azokat a tapasztalatokat, a melyeket azon a napon szerzett, a mely napon a Königgratzi vereség híre Bécsbe érkezett.¹ „És mégis! Vérlázító ugyan az elmondása, de örökké gyalázatul mégis el kell mondanunk, hogy azon az estén kétezer bécsi férfi és asszony vett részt egy nyári álarczos-mulatságon, egy velenczei korzón. Hát az ilyen csőcselék nem szolgált-e rá sorsára? Magam, miután órák hosszán át bolyongtam a Práterben, a haragtól s a fájdalomtól kimerültén, minthogy kora reggel óta egy falat sem fordult meg a számban, egy kerti vendéglőbe léptem, hogy egyem valamit. Családom a vidéken van. A kertben voltak mintegy háromszázan együtt, férfiak és asszonyok vegyest, köntösükből ítéltve, az előbbkelő osztályhoz tartozhattak s vigan ettek-ittak Egyszerre hárfások érkeztek, kinyált szajhák; énekeltek silány utcánótákat, játszottak népjeleneteket; a társaság tapsolt s némely dolgokat megismételte. Azt kérdeztem magamban, hogy nem álmodom-e? Nem a mi fejünket zúzták-e véresre? Nem ránk hull-e a tűzeső és a gyalázat zápora?“ Olykor azonban ezt a színleges közömböséget tompa morgás zavarta meg. A midőn Grammont

¹ *Briefwechsel zwischen Anaslasius Grün und Ludw. Aug. Franki.* Kiadta: dr. Franki B. (Berlin, 1897) 195. 1.

herczeg, miután Velenczét átengedték Napóleonnak, ünnepi díszben vonult a Hofburgba, nagy tömeg fogta körül a kétkulacsos barát képviselőjének kocsiját és szidalmakat kiáltott feléje. Ennek a hangulatnak a kitörése a császárig hatott. Egy napon, a midőn a császár Schönbrunnba kocsizott, a mariahilfi líton, a házakból és a boltokból roppant tömeg tódult elő, de nem azért, hogy a megszokott tiszteletteljes módon üdvözölje. A császár, a mint Beust *Denkwürdigkeiten-Jében* elbeszéli, maga mögött ezt a kiáltást hallhatta: „Éljen Miksa császár!“ Sohasem felejtette el, hogy öccse nevét, a ki akkor mexikói császár volt s a kit a liberalis eszmék barátjának tartottak, szemrehányásként hangoztatta az a tömeg, a mely a szerencsés napokban előtte a porig alázta magát.

A legnagyobb gondot a császárnak Magyarország okozta; mert az örökök tartományok sem a vér-, sem a vagyon-áldozatot nem tagadták meg. Tizenhét esztendő múlt el azóta, hogy az az ország fegyvert fogott a dinasztia ellen.¹ Most ugyan a nemzet, a többség Deák mellett foglalt állást, a ki az 1849. évi forradalomnak nem volt hivé s a ki a békülésre hajlott. A köztévélemény az ő nézetei szerint igazodott; az ő fölfogása értelmében hangoztatták most egyre hatalmasabban egy az országgyűlésnek felelős kormány vissza-

¹ A jelen munka második kötetében egy helyen már megjegyeztük, hogy Friedjung a magyar viszonyokról néha tévesen ítélt. Ilyen balvéleménye az is, hogy szabadságharcunkban a magyar nemzet a dinasztia ellen fogott fegyvert. Véleményét, bár merőben alaptalan, most is respektáljuk s adjuk, a mint megírta.

A fordító jegyzete.

állítását. Magyarország, írta a *Pesti Napló*, sokat tehetne, de kezeit lekötözték, azokat csak a parlamentáris minisztérium oldozhatja meg. A kérdés most csak az volt, hogy a radikális pártok hogyan akarják a birodalom szorult helyzetét kihasználni. A tény az, hogy úgy a perszonál-unió pártja, mint a Kossuth hívei, a kik az országot el akarták szakítani a Habsburg-dinasztiától, forradalomra készültek.¹ Berlinben összegyűltek Klapka tisztei. Mielőtt elutaztak volna Sziléziába, bucsúzóra, tiszteletükre a tisztek és hivatalnokok lakomát rendeztek; s bár a *Kreuzzeitung* valótlanul mondta az újságok ama tudósítását, hogy a lakomán Frigyes Károly herczegre, mint Magyarország jövendő királyára áldomást mondta volna, elég érthetően beszéltek azok az útlevelek, a melyeket a tiszteknek osztogattak s a melyeken ez állott: Neissebe, a hadsereg szervezése czéljából. Magyarországon Komáromy, a ki hosszabb időn át volt a törvényhozás tagja, a ki még mindig a perszonál-unió hívei közé tartozott, tartotta kezében az összeesküvés szálait. Ö kapta kezéhez azt a pénzt, a mit a porosz kormány a magyar fölkelés szervezésére rászánt; közvetetlenül a háború kitörése előtt aztán elhagyta Magyarországot, hogy Csákyval Firenzében, Párisban, Berlinben együtt működjék. Az országon kívül gróf Csáky volt az összeesküvés feje s Firenzében ő tárgyalt az olasz kormánnyal. La Marmorának azonban, a mint tudjuk, nem volt semmi hajlandósága, hogy pénzt pocsékoljon s a Garibaldi önkénteseinek vérét olyan bizonytalan vállalatra áldozza, a minőnek ígére-

¹ A magyarországi eseményekre főforrás Deák beszédeinek harmadik és negyedik kötete, a melyeket Konyi adott ki tanul-* ságos bevezetésekkel, valamint a még élő kortársak közlései.

kezett a Dalmáczíában való partraszállás. Hasztalan fejtegette kissé nagyhangú emlékiratában, hogy az összeesküvés szervezve van Magyarország egész területén; hogy egy forradalmi hadsereg fölállítása Magyarországon csupán idő kérdése s hogy a magyar ezredek összes altisztjeit már megnyerték a forradalomnak. Az országot nyolcz katona-kerületre osztották, mindenik kerület élén egy hadosztályparancsnok áll, mindenik hadosztály tábornoknak van két, három, sőt négy dandára és dandárparancsnoka; ezek alatt állanak a többi tisztek le egész az egyes községi parancsnokokig, a kik már legénységüket is összetoborozták. Azonban ki az országot és a nemzetet ismerte, jól tudta, hogy ebben az előadásban mennyi az üres dicsekvés; bizonyára inkább csak csírái voltak meg ennek a szervezkedésnek, a mely azért nem is volt nagyon veszedelmes; hisz még Csáky szerint is az ország annyira híján volt a fegyvernek, hogy az összeesküvők csak tizennyolczezer, jobbára vadászpuskával rendelkeztek. Az adakozó kedvű ember mindazáltal már el is ajándékozta Magyarország koronáját, Leuchtenberg herczeget szemelvén ki királyul.

Utóbb állították, hogy téves ez a fölfogás, hogy Magyarországaidkor csakugyan elkészült volna a fölkelésre.¹

¹ Kienast: *Die Klapka-Legion*, 160—165 1. Ellenérvei azonban nagyon gyöngék. Kienast ellenséges tendenciával ír a magyarokról s a poroszokról egyaránt s Bismarckról az összes hiteles történeti tényekkel szemben azt állítja, hogy az osztrák monarchia szétrobbantásán dolgozott. Azt a körülményt azonban nem magyarázza meg, hogy akkor Bismarck miért utasította vissza a Kossuth támogatását? Érthetetlen, hogy az osztrák kormány annak az írónak, a ki könyvében ilyen tendenciáknak hódol, miért bocsátotta rendelkezésére a legtitkossabb okiratokat, kivált pedig azokat, a melyekből bizonyos számú magyar ezred megbízhatatlan érzületére következtethetni.

Annyit azonban meg kell engednünk, hogy abban az esetben, ha a poroszok Magyarország bensejébe nyomulhatnak s ha a háború tovább tart, az elfoglalt országrészekben nem adott volna nagy dolgot az Ausztriától való elszakadás szervezése. De nem erről volt szó. A háború folyására csupán az volt a döntő, hogy az ellenség megérkezése előtt az osztrák hadsereg háta mögött az országban a nép föllázad-e? s hogy az osztrák császár arra kényszeríl-e, hogy egy vagy két hadtestet a lázadás elfojtására fordítson? Ez az eset azonban nem következett be. Inkább az bizonyosodott be, hogy az a húszezer ember, jobbára az ezredek negyedik zászlóalja, a melyet a háború kitörésekor Magyarországon hagyottak, a rend főtartására elég-séges erő volt. Ezt a legénységet a háború folyamán meg sem kellett erősíteni, annyira nem féltek a forradalomtól. Poroszországnak és Itáliának azonban csinos pénzébe került, hogy Magyarországban legalább néhány csődülés s nehány kavarodás támadhasson. Kossuth Zmtó-ból tudjuk, hogy Berlinból másfél millió, Firenzéből hatvanezer frankot küldtek Magyarországba. Klapka haragosan fakadt ki környezete előtt, hogy az ország föllázadásáról mégsem hallottak semmit. Kossuth pedig Csákyt, aki a pénzt félvette, azzal vádolta, hogy azt maga és társai javára elsikaszottatta. Kossuth Csáky grófot különben is szélhámosnak tartotta. Az egykor diktátornak volt annyi összeköttetése Magyarországon, hogy megítélhesse, szervezték-e az országban a forradalmi bizottságokat? ō azonban tamáskodott benne s az egészet csak káprázatnak tartotta. Csákyt föl is szólította: adjon számot, nevezze meg névszerint azokat, a kik között a pénzt Magyarországon kiosztotta. Csáky ezért alávalósággal vádolta Kossuthot s azt

mondta, hogy kérdésére csak a néma megvetés a méltó válasz. Barátai pedig azzal védelmezték, hogy Csáky sokkal gazdagabb ember, semhogy a Kossuth vágja alapos lehetne. Magyarországon mégis azt beszéltek, hogy az ország alkotmányának visszaállítása után ama pénzek elsikkasztása czímén panaszt tettek s hogy a patrioták nagyon megörültek, midőn a törvényszék magát a kényes ügy kutatására illetéktelennek mondta. Magyarországon egyébként csupán huzakodtak a hatóságok intézkedései ellen, de nyíltan sehol sem támadtak ellene. Kecskeméten az olasz foglyokat mint testvéreket és bajtársakat ünnepelték; Pest külvárosaiban pedig az ifjúság kalapján megjelent a vörös toll, a forradalom régi jelvénye. Ámbár a Deák-párt csillapító hatása következetében a lázadás sehol sem ütötte föl a fejét, elég baj volt az is, hogy a legtöbb vidéken a rendkívüli ujoncozást, a melyet a háború alatt rendeltek el, nem lehetett megtartani.

Deák jól ismerte az ország hangulatát, azért a vérmes természetüknek azt megmagyarázta, hogy milyen veszedelmes játéket úznek; mert meggondolatlan lázadás esetén a császár hirtelen békét köthet a poroszszal s az olaszszal s akkor háromszázezer katonája van kéznél, hogy Magyarországot ismét leverje. Az összeesküvők közül az okosabbak különben sem gondoltak a Habsburgháztól való elszakadásra; a fölkéssel inkább arra akarták a császárt kényszeríteni, hogy adja meg Magyarország kívánságát. Bismarck is Ausztriát csak foglalkoztatni akarta Magyarországon, de nem kívánta halára sebezni. Az összeesküvés vezetői azért is helyeztek súlyt arra, hogy a vezetés ne kerüljön a Kossuth kezébe, a kit egyébként Bismarck sem akart a dologba elegyíteni.

A magyar koronát Kossuth is kínálgett, csakhogy ő mást kínált meg vele, Napóleon herczeget, hogy hízelegjen neki az ajánlattal. Sok koczódás után annyira mégis megértette egymást Kossuth és Csáky, hogy Kossuth nyilatkozatot írt alá, a melyben kijelentette, hogy a pesti bizottsággal, a melyet magával egyenrangúnak ismert el, közösséget vállal; még abban a körben sem vihette keresztül, hogy diktátornak elismerjék.¹ A pesti összeesküvők gondoskodtak arról is, hogy a nagyobb politikai pártok vezérei értesüljenek a dolgok állásáról. Kivált Keglevics gróf, aki a perszonál-unió híve volt, a mely párt Tisza vezetése alatt állott, okosan és igen határozottan csupán annyira avatta be szándékukba ezt az államférfit, hogy az a párt egyre izmosodó reményeit valamely balul kiütő kísérlettel zátonyra ne juttathassa. Öt és Deákot beavatták terveikbe, mert a nemzet vezéreinek tudniok kell, hogy a nemzet minő kártyával játszik. Deák némán fogadta az értesítést; nem helyeselte a szándékot, de meg sem gátolhatta. E baljóslatú jelek miatt napoltatta el óvatosan az országgyűlést; így akarta, hogy az a vihar, a melylyel nem bírt volna, a maga békülésre hajló pártja fölött veszélytelenül vonuljon el.²

Az összeesküvők reménytelen terveinél, hogy az ország különböző tájékain támasztott zavargással az udvart megijesztik és engedékenységre hangolják, veszedelmesebb volt azoknak a megbízottaknak a működése, akikkel az északi hadsereg magyar katonaságát megkörnyékezték. Ezek azt tanácsolgatták a katonaság-

¹ Bernhardi: *Tagebücher*, VII. k. 31., 79., 83. 8 következő lapokon.

² Lásd: az első kötet 331. lapján.

nak, hogy ne áldozza föl magát olyan ügyért, a mihez hazájoknak semmi köze. Ezzel az áruló vakondmunkával azonban csak részben értek célt. A magyar ezredek a háború első ütközeteiben, északon épp úgy, mint délen, megtették kötelességüket. Később persze, a mikor a gyilkos gyútús-puska bátorságukat megcsap-pantotta, s ez már a königgratzi csatában is megtör-tént, nemely csapatok tétevázva és lanyhán támadtak. A csábítás inkább hatott azokra, a kik a magyar ezredekből porosz fogásba kerültek. Sokan csak azért csaptak föl, hogy szabaduljanak a porosz várakból, a súlyos sánczmunka mellől. Megtörtént azonban az is, hogy Klapka nemely tisztei, a kik a foglyokat elcsábítani akarták, fülsiketű lármává], vagy néma hallgatással fogadtattak. Előfordultak vad jelenetek is, a melyekben a hűségen megmaradók s az elcsá-bultak késsel mentek egymásnak. Általán véve azon-ban, a mint utóbb elbeszéljük, a Klapka szándéka jelentéktelen vállalkozás maradt.

Ilyen körülmények között szánta magát a császári pár arra, hogy a nemzet lovagias érzületéhez fordul. Erzsébet császárné Pestre költözött át, mintha ott volna a legnagyobb biztonságban. A midón július 10-én Bécsből elutazott, a bécsi nép a szímpáthia szivre-ható jeleivel búcsúzott el tőle. A pesti fogadtatás fölülmúltá reményeit. — A pályaudvaron nemcsak a hatóságok, de az ország legelső emberei mutatták be hódolatukat. Fogadására megjelentek Deák, Andrássy és barátaik. Deák azt mondta, gyávaság volna, ha a császárnétől a balszerencsében elfordulnának, a mikor korábban tömjénezték. Pár nap múltán a császárné Bécsbe visszautazott, de csak azért, hogy gyer-mekeit is lehozza. A poroszok akkor már Bécs körül

jártak, a császárénak esetleg hosszú, sanyarúságokkal teljes időre kellett elbúcsúzni a fővárostól. A magányosság kedvelője lévén, aki örömet vonult el a világtól, most azonban éreznie kellett, hogy bájos megjelenéséért milyen drága kincse ő a birodalom összes népeinek s elszántan és méltságosan viselte magát, mint az élet komoly pillanataiban mindig. Gyöngéden búcsúzott el július 13-án a bécsi pályaudvarban a császár hitvesétől; aki, mintha a maga megalázásával urát bátorítani akarta volna, búcsúzéra kezét csókolta meg. A császár aztán még egyszer a kocsiba hágott, hogy gyermekéit, a kiktől talán hosszú időre kellett búcsúzni, újból megöllethesse. A körülállóknak könny fakadt a szemében, a mint az emberi sors forgandóságára gondoltak. Pesten a fogadás még szívesebb, még lelkesebb volt, mint először. A szorongó tömeg éljenkiáltása oly hatalmasan mennydörgőit a pályaudvaron, hogy az akkor nyolcz esztendős Rudolf trónörökös az anyja szoknyájának ránczaiba kapaszkodott s onnan rémülten tekintett föl anyjára.

A fenséges asszony iránt érzett emberi részvét ez örvendetes jelei egyúttal a magyar nemzet politikai tapintatát is dicsérték. A hadi segedelmet azonban Magyarország továbbra is állhatatosan megtagadta. A konzervatívok, a kik akkor az országot kormányozták, hasztalanul próbálták Deákot megingatni. A pártvezér szilárdul megmaradt azon az állásponton, hogy az országgyűlés hozzájárulása nélkül az elrendelt ujoncözös törvénytelen; s ha ő hallgat a dologról, tőle nagyobb engedményt ennél ne várjanak. A párt egyik-másik tagja, például Lónyay, a későbbi pénzügyminiszter és miniszterelnök, hajlandó volt, hogy még az alkotmányos állapotok visszaállítása előtt

Majláth udvari kanczellárral és Bartallal kabinetet alkossan; ez azonban nem felelt volna meg az ország hangulatának. A császár megbízásából Sennyei báró, a helytartótanács alelnöke, a midőn gróf Andrássytól megkérdezte, mi volna a programmja? — a gróf minden habozástól menten a következő feleletet adta: „Az első követelésem az, hogy önök adják át helyüket azoknak, a kik a nemzet bizalmát bírják; Deák az, a kit hatalommal és felelősséggel föl kell ruházni“. Sennyei haragosan pattant föl a székéből s azt mondta: „Önök tehát azt hiszik, hogy a császár önökre fog szorulni? Annyira még nem jutottunk, hogy mi elpárologjunk s önök diadalmaskodjanak“. — A dolog most annyiban maradt. A magyaroktól nem lehetett várni semmit, bár a hódolat jeleit tüntetve rakták le a császárné lábaihoz. De a kormány meggyőződött, hogy Magyarország elszakadásától nem kell tartani, habár a magyarok a poroszok győzelmétől az alkotmány viszsaállítását várták. Bismarck július 9-én tényleg azt írta a párisi porosz követnek: megfontolandó, hogy a békeföltételekben ne vállaljanak-e kezességet a magyar alkotmány visszaállításáért?¹

Ausztria ellenségei tisztában voltak azzal, hogy első sorban a birodalom német elemeivel kell leszámlálniok, Magyarországon kívül pedig a szlávok megnyerését is remélhették, ha azzal kecsegtetik, hogy Bécsről függetlenebbekké lesznek. A magyarok mellett a más nemzetiségek is hangosan morogtak, de hűségükben nem tántorodtak meg. A Csehországba való bevonuláskor a poroszok kiáltványt intéztek „a dicső

¹ *Sybel*: V. 251. 1.

cseh királyság lakosaihoz“. A dolognak olyan színt adtak, mintha ezt a földet csupán szlávok laknák s mintha csak hozzájuk intéznék azt a kiáltványt, a mely ezekkel a szavakkal kezdtődött: „Abban a háborúban, a melyet az osztrák császár akaratunk ellenére kényszerített reánk, nem mint ellenséges hódítók léptünk erre a földre, hanem teljes tisztelettel a cseh történeti és nemzeti jogok iránt“. Záradékában pedig a következőket mondotta: „Ha tehát a mi igazságos ügyünk győzni fog, a csehek és a morvák remélhetik, hogy nemzeti óhajtásai, épp úgy, mint a magyarokéi, megvalósulnak. Ohajtjuk, hogy szerencsecsillagunk az önk boldogságát mindenre megalapítssa“. A Csehországban és Morvában lakó németek fejcsőválva olvasták, hogy porosz testvéreik mivel hitegetik a szlávokat; urakká fogják tenni őket azon a földön, a mely eddig közös hazájuk volt. A cseh keblekben boldog reményiségek támadtak. 1866 szepember 5-én az *Allgemeine Zeitung* Berlinból azt jelentette, hogy a Berlinben élő csehek a porosz korzához igéretéért hálafölliratot intéztek. A németek joggal voltak büszkék arra, hogy Ausztria ellenségei még csak meg sem próbálták megejtésüket; de ugyanakkor először tapasztalták azt is, hogy a nagy Németországot nemzetiségeük megtartásáért folytatott harczuk egy csöppet sem érdekelte.

A németeknek tehát volt okuk rá, hogy sorukért aggódjanak. Azt világosan láthatták, hogy okvetetlenül el kell szakadniuk a német anyaföldtől és sejtették azt is, hogy nemzeti érzésüket az osztrák határokon belül sem fogják kímélni. Ezt a fájdalmat hangulatot valamivel később Grillparzer a következő versbe foglalta:

Als Deutscher bin ich geboren,
 Bin ich noch einer?
 Nur was ich deutsch geschrieben,
 Das nimmmt mir keiner.¹

A legjobbak közül számosán és éppen azok, a kik az osztrák hazán a legmelegebb szeretettel csüngtek, kétségebeestek azon, hogy nehéz sebeiből fölépülhet-e valaha? Ilyen értelemben írt Grün Anasztázius fájdalmas szívvel Frankinak 1866. július 26-án: „*Finis Austriae!*” A ki, mint én, a mióta hazafiasán érezni és gondolkozni tudok, egy nagy, szabad, kultúrában hatalmas, gazdag, boldog, a munka árán virágzó Ausztriának képét hordoztam szívemben; a ki meg voltam győződve arról, hogy ez a nagy czél igen egyszerű, de becsületesen alkalmazott eszközökkel megvalósítható, az tudni fogja, hogy mennyi keserűség, milyen vigasztalhatatlanság van a fönnebb tett kijelentésben. És mégsem tudok más nézetet táplálni. Nem a nagy csapás, nem a szégyen, mely bennünket ért, hanem az a tudat, hogy államügyeink vezetői javíthatatlanok, erőszakolta rám ezt a keserves meggyőződést.* Levevében aztán még egyszer visszatér erre a kínos jövendölésre: „Adná az ég, hogy Németország fiainkat és unokáinkat, a kik veszteségünket már nem fogják úgy érezni, a hogy mi érezzük, valamikor, ha ugyan lehető, kárpótolja. Azonban: *Finis Austriae!*”

Így sokan a birodalom bukását várták akkor, mert az első kínos benyomás hatása alatt nem vették észre, Ausztria mégis mily szilárd alapokon nyugszik. Franki válaszában azt hozza föl barát-

¹ Prózában magyarul: „Németnek születtem, az vagyok-e még? Csak a mit németül írtam, azt nem veheti el tőlem senki.”

jának, hogy az osztrák s a német természet ellen-tétesebb még is, semhogy a nagy anyaföld Ausztriát hamarjában magába olvaszthatná: „Az észak-német és a német-osztrák temperamentum annyira ellentétes; a katholicizmus s a protestantizmus annyira idegen egymáshoz; maga a föld s a mit a föld megterem, annyira elüt egymástól, hogy ha népszavazás döntene, az sem egyesítené a német-osztrák földet Németország-gal. Termézeseten csak akkor, a miről még álmodnunk sem igen lehet, ha szabadon gondolkozó, bölcs kormány kormányozná őket, olyan kormány, a mely a Németországban uralkodó kormánynyal nemesen versenyez“. A két barát közt folyó komoly eszme-csere csak visszhangja annak, a mi akkor a sziveket dobogtatta.

A németeket a legjobban az a mellőzés sújtotta, a melyet közvetlenül a háború kitörése előtt s a háború után is meg kellett érniök. A magyarok csillaga szemmeláthatóan emelkedőben volt; a mint utóbb, a birodalmi tanácsban egy szónok mondta, a magyar szabadság pacsirtái a königgratzi véres csata-mezőről szálltak föl a levegőbe. A szlávoknak is volt alapjuk, hogy bizalommal tekintsenek a jövendőbe; miután a birodalomnak 1861-ben adott egységes alkot-mányát 1865. szeptemberében a fölfüggesztő pátens által hatályon kívül helyezték. Azután a cseh tartománygyűlésen a többség elszakadt a németektől s ez a többség 1865. deczember 11-én kelt föliratában az alkotmány fölfüggesztéséért köszönetét mondott. A császár a tartománygyűlés küldöttségét a legbarátságosabban fogadta s reményt adott arra is, hogy cseh királylá koronáztatja magát. Ugyanabban az időben, csak pár hónappal a háború kitörése előtt, hozta a prágai tar-

tománygyűlés azokat a határozatokat, a melyek az egyetem elszlávosodását előkészítették s a melyek a csehországi iskolákban, még azokban is, a melyek német nyelvterületen voltak, a cseh nyelv kötelező tanítását követelték.

Ezek a még friss sebek a sadowai vereség után mind ismét fölszakadtak. Közvetetlenül a csata után az volt a látszat, mintha a kormányban a németeknek kedvező fordulat állana be. Auersperg Károly és Colleredo-Mannsfeld herczegeket, az alkotmányhű német nemesség vezéreit július 10-én és 11-én a császár hosszabb kihallgatáson fogadta. Azt hitték, hogy miniszterválság van készülőben. Kürnberger *Eine neue Uhr* (Az új óra) című cikkkében elvtársait óvta attól, hogy mohón kapjanak a kormányon. „Abban bizonyosak lehetünk, hogy mi nem leszünk annyi éven a kormányon, a hány évszázadon át ők setétséggel s kancsukával a kormányt bitorolták, s már azt fogják ránk kiabálni: lám, a liberálizmus meddő I Réseen legyetek elvtársak! Ne facsartassátok ki magatokat. A romlott órát ne fogadjátok el tatarozásra, mint valami éhes iparos; legyetek inkább rátartiak, ne fogadjátok el, a mi használhatatlan; mondjátok azt, hogy új órára van szükség.⁰ A kormány lapjai e közben azt erősítették, hogy nem készül rendszer-változás. Ezzel egybehangzóan az a proklamáció, a melyet a császár július 10-én Ausztria és Magyarország népeihez intézett s a melyben alkotmányról említést sem tett, azt bizonyította, hogy a császárnak nincs szándékában a benső viszonyokon változtatni s kizáráon csak arról az elhatározásáról szól, hogy magát minden erejéből az ellenség visszaverésére szenteli.

Ilyen viszonyok között támadt az a mozgalom, a

mely a birodalom német népeinek óhajtásait nyomatékosan akarta kifejezésre juttatni. Kolatschek Adolf, a ki 1848-ban tagja volt a birodalmi gyűlésnek s most a bécsi községtanácsban ült, már július 6-án indítványozta, hogy nyújtsanak át a császárnak egy főiratot, a melyet a forradalmi idő divatját múlt eszéjárása szerint ő már meg is szövegezett s a melyben nemcsak szabadelvű miniszterium kinevezését, az osztrák birodalmi gyűlés s a magyar képviselőház összehívását sürgette, hanem azonfölül azt is, hogy írják ki a német birodalmi parlament képviselőinek megválasztását s hogy az 1848. évi a német örököst tartományok számára készült alaptörvényeket hirdessék ki. Bécs polgármestere, Zelinka András, egy jóakaró és köztisztteletnek örvendő férfi, ettől annyira megrémült, hogy Kolatschcket végre is rávette időszerűtlen riadójának visszavonására. A polgármester érezte azonban, hogy a közvélemény követelésével számolni kell s ezért magára vállalta, hogy a közóhajt tolmácsolni fogja a császárnak. Július 10-én a két helyettes polgármesterrel, Felderrel és Mayerhoferrel, kihallgatásra jelentkezett; szerencsétlenségére azonban beszédben két egymással semmi összefüggésben sem álló dologgal hozakodott elő. Minthogy sok gondot okozott neki az, hogy a főváros környékén emelt erődítvények Bécs lakosságát a háború borzalmaival rémítik meg, esedezett a császárnak, hogy Bécsset, minthogy nyílt város, ne tegye ki az ostrom veszélyeinek, a meghódítás zsákmányának. Azután a nép amaz óhajtását adta tudtára a császárnak, hogy a háború után a most uralkodó rendszert szabad állami intézményekkel cserélje ki. A császár megnyugtatta Bécs képviselőit, hogy azok a sánczok, a melyeket a Morvamezőn a

dunai átjárók védelmére vontak, a fővárostólakkora ívben húzódnak el, hogy a harcóból a városra semmi veszedelem sem háramolhatik. A mi a földolgot illette, a császár általánosságban csak annyit mondott, hogy iparkodni fog népei kívánságát teljesíteni. A polgármesternek ez a lépése a fővárosban nagyon eltérő hatást tett. Azt helyeselték, hogy a császárt értesítette az abszolutisztikus rendszert elítélo közhangulatról; de hogy félének szavakkal emlékezett meg arról a borzalmas lehetőségről, hogy Bécs a háború prédájává eshetik, azért a mélyebb belátásúak megrótták. Ezt a kérést meg fogják tudni külföldön s az ellenség önbizalma még növekedni fog. A *Presse* azt írta, hogy a polgármester inkább kért volna százhatvanezer puskát a polgárság fölfegyverzésére; később gúnyosan jegyezte meg, hogy a polgármesterek s a községtanács gondossága az ellenségtől való remegésben merült ki.

A városban elég zavaros volt a hangulat. Éjjel és nappal gózhajók rakódtak, hogy a bank érczalapját, a birodalmi levéltárt s a császári kincstárt Komáromba szállítsák. Az élelmiszerek megdrágultak, mert a gazdasszonyok iparkodtak minden szükségessel ellátni magukat arra az időre, a míg az ellenség a várost elzárja a világtól. A *Wiener Abendpost-ban*, a mely a kormány lapja volt, egészen alaptalanul arról beszéltek, hogy Napóleon császár Ausztriának a fegyveres közbenjárást ajánlotta föl; nehány napon át az emberek a francia segítség reményében vigasztalódtak; ez a remény azonban hamar szertefoszlott s nyomában a kétségbecsés megnövekedett. — Másrészről pedig, a munkásnél között, a mely az üzletpangás miatt kenyér nélkül maradt, az a hír kapott lábra, hogy a cseh gyárosok nyakig vannak a dologgal, mert a porosz

hadvezetőség nagy megrendeléseket tett. E híresztések ellen, a melyek izgattak és elkeserítettek, Collerodo-Mannsfeld herczeg, az osztrák iparos-egylet elnöke lépett föl.

A császári kihallgatásról a polgármester még július 10-én este jelentést tett a községtanácsnak. A demokrata kisebbség a jelentésre azt jegyezte meg, hogy azok a szavak, a melyekkel az alkotmányszerű viszonyok visszaállítását sürgette, nem voltak elégé nyomatékosak s táboruk lármásan követelte, hogy Bécsnek a jelen állapotban bizonyos függetlenségre van szüksége s hogy a városi rendőrség vezetését azonnal vegyék a kezükbe. A községtanács liberális többsége azonban nem akart ily messzi menni. Csak azt határozta el, hogy több tartományi főváros példájára, a császárhoz föliratot intéznek, a melyben a fölfüggesztett alkotmány visszaállítását kérik.

Ugyanakkor a községtanács kötelességének tartotta, hogy gondoskodjék a főváros biztonságáról, kivált abban a válságos időben, a mely akkor áll be, a mikor az osztrák hadak a városból ki-, a porosz hadak meg a városba bevonulnak. Ezért önkéntes polgárorság fölállítását határozták el, a mely húsz-ezer főből álljon; reméltek, hogy ezt a polgárorséget, a mint az 1809-ben a franczia megszállás alatt is történt, a poroszok is elfogadják a rendföntartás kezesének. Aztán fölfogadnak és fizetnek kétezer rendőrt, a kik a biztonsági szolgálatot látják el, ha az államrendőrség a katonasággal kivonul. Egészen hozzákészültek ahhoz, hogy az ellenség a várost megszálja; a községtanács tizennyolcz tagját kiküldték permanens bizottságnak minden idetartozó ügyek elintézésére. A város magára vállalta az állami kötelezet-

ségek s a nyugdíjak fizetését, hogy a hivatalnokok szükséget ne lássanak; a község kárpótlására a kormány rögtön átengedte az állami kapuadó szedését;¹ a városnak e mellett joga volt a megszállás alatt elszámolás mellett az állam egyéb jövedelmeit is fölszedni. A pénzügyminiszter ezenkívül a Wodianer bankháznál letett háromszázezer forintot, hogy abból a szükséges tiszviselői fizetéseket fedezzék.

Papirospénz az állampénztárban elég volt készletben, minthogy az 1866 július 6-án kiadott törvény a pénzügyminiszternek kétszázmillió forint hitelt engedélyezett, a nemzeti bank pedig utasítást kapott, hogy abból hatvanmillió forintot papírban azonnal folyósítson. A sebesültek iránt a részvét általános volt: kórházakat rendeztek be és sok katonát magánházaknál ápoltak.

A város mindez intézkedései jóakaratot árultak el, de hiányzott belőle az a lendület és lelkesedés, a mit csak népszerű kormányok tudnak támasztani. Bár az első pár napon majdnem háromezer férfi jelentkezett polgárörnek s mindenki az elsők között Schmerling Antal, aki akkor a legfőbb bíróság elnöke volt; de az érdeklődés azután nagyon megcsapott, s minthogy nem sokkal utóbb a fegyvernugvást megkötötték, a tisztválasztásnál egyébre nem is került sor.² Amellett a hadsereg számára is alakítottak

¹ Gróf Larisch pénzügyminiszter a fogyasztási adó szedését július 16-án adta át a városnak. Augusztus 2-án már ismét az állam szedte a fogyasztási adót.

² A polgárör, hogy fölismerjék, fehér szalagot viselt a jobb karján, fegyvere kard volt. A községtanács kifejezte azt az óhajtását, hogy ezt az intézményt tegyék állandóvá; ezért már július 27-én fölhívást bocsátottak ki, a melyben a csekély

Bécsben toborzás útján önkéntes zászlóaljakat. Mintegy hatezer férfi jelentkezett, köztük sokan a nép-söpredékből, olyan alakok, a kiket mozgalmas időkben tanácsos a nagy városokból kitelepíténi. Ezek az első napokban ezzel a kiáltással: „kérünk valamit a hazáért!“ csapatostul vonultak a Práterben, hogy ezzel a koldullással készüljenek a komoly harczra; nemsokára azonban megzabolázták ezt a fiatal népséget. Általán, a mint a bécsi szokás magával hozza, sokat okoskodtak, nagyon setét színben látták a dolgokat, a korábbi harczi kedv pedig csakhamar lelohadt. A szívós kitartás nem jellemvonása a bécsi népnek; hogy azonban az ember ne ítélijen túlszigorúan, meg kell gondolni, hogy mi történik Berlinben 1866-ban akkor, ha a porosz fegyverek kudarczot vallanak. Az alkotmányon való összekocczanás nagyon epéssé tette a berliniek hangulatát s vereség esetén a király és Bismarck sem számíthatott valami szíves fogadtatásra.

A császár július 10-iki proklamációja nagyon kijónanította azokat, a kik arra számítottak, hogy az alkotmánykérdésrőlistalálnak benne valamit; de férfias hangjával külföldön azt a benyomást kellette, hogy a legyőzött Ausztria kormányában nem fogyott meg a bátorság. Ebben a határozott beszédben, olyan időben, a midőn az

érdeklődés miatt megbotránkoztak. Polgárőrnek csak olyan embert vettek föl, aki egyenes állami adót fizetett, vagy hivatalnokot és tanítót, általán választó-polgárokat. A bécsi hangulat és intézkedések vázlatát a bécsi városi levéltár irományai mellett az újságok tudósításaiból merítettük. V. ö. Weiss Károly idevágó cikkével: *Wiener Stadtchronik vom 1. Juli 1865 bis Ende August 1866 A Wiener Kommunal-Kalender 1867-iki évfolyamában.*

ellenség győzelmesen nyomult elő, Ferencz József azt a példát követte, a melyet Mária Terézia s házából más fejedelmek adtak igen komoly hadi válságok idején. Napóleon császár, mondja az osztrák népekethez intézett fölhívás, saját elhatározásából, azzal a szándékkal, hogy a további vérontást megakadályozza, közbenjárónak ajánlkozott s Ausztria ajánlatát elfogadta. „Én — mondja a császár tovább — bármilyen tisztességes föltételek mellett, hogy a vérontásnak s a háborúval velejáró pusztulásnak vége szakadjon, kész vagyok a békére; csak az olyan békékötésre nem állhatnék rá soha, a mely birodalmam hatalmi állásának föltételeit ingatná meg. Ebben az esetben kész vagyok a háborúra az utolsó emberig s biztos vagyok népem támogatásáról. . , Ausztriát nagy csapás érte, de nem törte meg, nem ejtette kétségbe. Népeim, bázisatok császárotokban. Az osztrák nép minden szerencsétlenségében volt a legnagyobb/ A magyarokhoz intézett fölhívás mérsékeltebb, de nem kevésbé bizalmas hangon szól; „Erős hitem, olvassuk a fölhívásban, hogy Magyarország harcias fiai, a velük született hűség érzelmétől vezetve, önként fognak sietni a zászlók alá, hogy támogassák testvéreiket s hogy megvédjék a háború által közvetetlenül fenyegetett hazájukat“.

A július 10-én kiadott császári kiáltvány férfias szavainak nagy nyomatékot adott az az elszántság, a melytel a porosz ellen viselt háború folytatására készültek. Ugyanazon a napon nevezték ki Albrecht főherczeget a monarchia összes hadainak fővezérévé s ezzel a katonaintézkedések lendületet és szigorú egységet kaptak. Július 13-án érkezett meg Bécsbe a főherczeget John kíséretében. A bécsi községtanács

küldöttségének, a mely üdvözölte, kemény szavakban ezt ajánlotta: „Bátorság, csak bátorság; a reményről pedig ne tegyünk le. A ki a reményről lemond, az az életről mondott le“. Erélyesen hozzálltak, hogy a déli hadsereg a Dunához vonuljon. Ha Francziaország, miután Velenczét megkapta, az olaszokat megállítja, úgy Ausztria délről csaknem százhúszezer embert hozhatott volna Bécs védelmére. Napóleon gyengeségén ez a terv meghiúsult s a déli hadseregnak csak kisebb fele hagyhatta el a déli határokat. A várnégyszög és Velencze területén harmincnyolczezer embert hagytak hátra; Tirol védelmére tizenhétezret fordítottak; Dalmáciában helyőrségül maradt nyolcezernyolcszáz ember. A síkrauszállt hadsereg egy részét is hátra kellett hagyni, hogy az olaszok ne törhessenek gáttalanul a monarchia belsejébe. Erre a célra a Maroicsics huszonhétezer embernél erősebb hadtestét használták, a mely hadtest lassanként vonult vissza az Isonzo mögé. Mind ezek után volt még ötvenhétezer emberük, s azt a lehető leggyorsabban vezényeltek Bécs alá.¹ Ez a csapat a Pulz lovas-dandárból, a Rodich és Hartung hadtestéből s a Rupprecht tartalék-hadosztályból állott, a melyet fölöszlattak s mind a két hadtest egy-egy dandárt kapott belőle. Az ötvenhétezer ember részben Stájerországon, részben Tirolon át vonult Bécs felé. A mikor a főherczeg a főparancsnokságot átvette, az osztrák haderők még nagy területen voltak szétszórva. A déli hadsereg részben vasúton, részben gyalogszerrel indult északra. Az északi hadseregből a tizedik hadtest s a lovasság nagyobb része már együtt volt a Bécstől északra eső sáncokban, vagy útban volt oda. A főerő, kilenczvenkétezer ember, Benedek alatt,

¹ V. ö. *Militar-Wochenblatt*, 1900. 33., 34. sz.

még Olmütznél feküdt; a harmadik hadtest s a szászok pedig vasúton útban voltak Olmützból Bécs felé. Tehát összesen közel kétszázezer emberből állottak azok a csapatok, a melyek a bécsi erődítvényekbe s a Dunához iparkodtak. Aztán minden erejüket megfeszítették, hogy a tartalékok is kerületeiből Bécs alá szállítsák.

Ausztriát tehát még nem tiporták el egészen. A Custozánnál nyert győzelem Albrecht főherczeget s vezérkari főnökét, Johnt, eltöltötte azzal a reménynyel, hogy hadseregük északon, az erősebb ellenséggel is becsülettel fog mérkőzni. Legnagyobb gyöngeségük a tartalékhány volt; a hadsereg hiányos szervezete alatt arról nem gondoskodott s a lassan folyó ujoncozásnak abban a háborúban hasznát már nem vehették. Mind a mellett Ausztria még mindig tekintélyes haderővel rendelkezett. A mint a naptól barna csapatok megjelentek, a melyek Itáliából Bécsen keresztül vonultak s a melyeket könnyű volt fölismerni a nyakukat takaró fehér posztóról, a melylyel a nap heve ellen védekeztek, a szivek ismét reménykedni kezdtek. Tisztek és legénység dagadtak az önérzettől s részvéttel voltak északról odaérkező, náluk szerecsétlenebb bajtársaik iránt. A főherczegek az északi hadsereg csapataiban, a melyekben a hátrálás alatt a fegyelmetlenség elhalmasodott, szigorú fegyelem-tartást rendelt el; a Bécsújhelyen fölállított haditörvényszék egy fiatal hadnagyot, akit azzal vádoltak, hogy a hátrálás alatt gyáván viselte magát, halállal büntetett. A főherczegek a custozai csatát azzal nyerte meg, hogy a csata napján egész hadsereget szorosan együtt tudta tartani. Egészen hasonló szellemű intézkedéseket tett most is.

Az utolsó pillanatban még arra is kísérletet tét-

tek, hogy a betoluló ellenség ellen népfölkelést szervezzenek. A viszonyok azonban olyanok voltak, hogy ez csak kevés helyen sikerült. Először a hű Tirol állott talpra, épp olyan hatalmasan, mint bármikor; ezer-huszonnagy tiszt és negyvenkétezernégyszáz legény jelentkezett honvédnek. Ezt a nagy számot az magyarázza, hogy Tirol régi szabadalmi alapján csak kevés embert állított a sorkatonaság zászlói alá. Dalmáczia is tekintéyles erőt teremtett elő: huszonkétezer embert állított fegyverbe, hogy megakadályozza az olaszok partraszállását s ha Garibaldi vörösingesei megjelennek, ellenük ezt az erőt jól használhatták volna. A többi kísérletek Ausztriában a népfölkelés talpraállítására nem igen sikerültek; mert a hangulat nyomott, a kormány népszerűtlen volt s mindenki a gyors békekötésre számított. Némely tartományokban: Karinthiában és Krajnában például első hevükben minden fegyverfogható férfit fegyverbe szólítottak; lemondottak azonban arról, hogy ezt a katonamesterségen járatlan tömeget, a melylyel az ellenség a hadjog szellemében bánt volna el, haszon-talanul föláldozzák. A kormány fölhívását utóbb olyanformán vátoztatta meg, hogy csak fölruházott önkéntes zászlóaljak fölállítását kívánta. Bécs először négy zászlóaljat, négyezeröttszáz embert állított ki. Az Alpesekben gróf Mensdorff alezredes négyezer emberből álló alpesi vadászcsapatot szervezett, a melyet a Duna őrzésére rendeltek. Starzenski gróf Galicziában egy krakúz-ezred fölállítására bocsátott ki felhívást; Karinthiában és Krajnában honvéd-vadászszázadokat szerveztek; de minthogy fegyverszünetet kötöttek, ezek az önkéntesek nem kerülhettek az ellenség elé.¹

¹ Jochmus tábornok, a philhellén, Ottó görög király s

A poroszok háta mögött csupán egy helyen támadt bátor vállalkozás. Vivenot Alfréd kapitány, aki a történetkutatásban épp oly fáradhatatlan, a milyen bátor volt a csatamezőn s aki a josephstadti helyőrségen szolgált, egy maroknyi katonával vállalkozott a cseh, morva és sziléziai hegyek között a népfölkelés szervezésére. Csatákat vívott kisebb porosz csapatokkal, elvagdosta a telegráf-vezetéket, Gabelnél elfogott egy porosz élelem-szállítmányt s csapatával szerencsésen érkezett Olmützbe. Pár száz katonával, a kikhez erdészek, finánczok, parasztok csatlakoztak, vakmerően Troppauig nyomult s ott a nép ujongása közben a porosz biztost elfogta. Aztán az volt a terve, hogy nyugoti irányban Glatznak fordul s ott a helyőrséget megzavarja. Ekkor kapta a hírt, hogy az ellenségeskedést megszüntették. Ezekben a portyázó vállalatokban emberei eljutottak egész a porosz trónörökös oppatowitzi főhadiszállásáig, akit igen bosszantott a dolog, a midőn értesült róla.¹ Mindez megtörténett akkor, a midőn a tizenkettédik porosz hadosztály tábornoka, Prondzynsky, aki Josephstadt és Königgrätz körülzárását vezette, július 14-én kiadott proklamációjában azzal fenyegetőzött, hogy minden polgárt agyonlövet, akit fegyveresen fognak el s minden porosz halottáért vagy sebesültéért egy falu porig égetésével áll bosszút. A guerillaharczban minden az egyesek vakmerőségétől függ.

* *

*

János főherczegnek, mint birodalmi kormányzónak egykor minisztere, ekkor lépett osztrák szolgálatba. Azt beszéltek, hogy az Önkéntesek parancsnokságát veszi át.

¹ *Oesterreichs Kampfe*, IV. 196. 1.; *Fontane: Der deutsche Krieg von 1866*, I. 680. 1. Koburg Ernő herczeg: *Aus meinem Jeeben*, III. 602. 1.

A legnagyobb bátorságot is lesújthatta az a körülmény, hogy Ausztria balsorsa Európában sehol sem ösztönzött támogatásra. Napóleon ugyan első föllobbanásában, hogy Olaszország nem engedelmeskedett, midőn békére intette, a párisi osztrák követnek azt ígérte, hogy Velenczét francia flottával szállatja meg. Párisban ezzel fordulat állott be. Mensdorff több napon át hevertette a császár levelét íróasztalán, hogy megmutathassa diplomata vendégeinek.¹ A mint azonban a segítség késsett, nem csinált titkot belőle, hogy Francziaországra megbízhatatlanságáért haragszik s Motleynak, az amerikai követnek Bismarckról szinte csodálattal, Napóleonról megvetéssel beszélt. A francia politikában történt fordulatról a bécsi kabinet először Drouyn de Lhuysnak Grammont herczeghez intézett sürgönyéből értesült. Ebben az állott, hogy a poroszok a fegyverszünetet azzal a föltételhez kötik, hogy Ausztria lépjen ki a német szövetségből; a sürgöny vége pedig így szólott: „A császár véleménye az, hogy a háború folytatása Ausztriára romlást hoz“. Napóleon ennyire vigasztalannak láta Ausztria helyzetét; mert őt a forradalom dobta a fölszinre s ezért nem tudott helyesen ítélni a történeti fejlemények tartós voltáról. Bismarck és Deák egészen másként

¹ És Sybel mégis furcsa módon beszél „Ausztria tartózkodó politikájáról Napóleonnal szemben*. Sybel történeti felfogásáról meg kell jegyeznünk, hogy ő az osztrák kormány szilárd magatartásáról gúnyosan ítélt. Midőn Gablenz a fegyverszünet föltételeit meghozta, melyek szilárdsgárról tanúskodtak, azt Sybel így magyarázza: „Bécsben az a szokás, hogy a követség formája és tartalma annál gőgösebb legyen, minél nagyobb a baj, a mitől szabadulni szeretnének*. Csak következetes tehát, ha Poroszország gyöngé ellenfeleiről vállveregető hangon beszél.

ítéltek; ők számoltak Ausztria hatalmával még akkor is, a midőn az — úgy szemre — a földre roskadt.

Ugyanakkor, július 11-én tájékoztatta Drouyn de Lhuys Metternich herczeget a császár gondolatairól, de olyan rideg módon, a mely azt jelentette, hogy Ausztria többé Francziaországtól semmit sem várhat. Az a miniszter tehát, a kit Ausztria barátjának tartottak, teljesen meghódolt császára akaratának. Reuss herczeg, a mint tudjuk, akkor általános vonásaiban fejtegette csak a porosz programmot. „A prelimináriákról — írja a francia miniszter továbbá, — a melyeket Poroszország kíván, hogy a fegyverszünetet elfogadhassa, nincs világos képünk; mi csak annyit tudunk, hogy Ausztria kilépése a német szövetségből az alkudozás *sine qua non*-jé”. Ámbár Párisban sem voltak még tisztában azzal, hogy Ausztriától csupán ezt az egy áldozatot kívánják-e? A miniszter levele tovább így szól: „A császár úgy gondolja, hogy a fegyverszünet s az alkudozások egymagukban már üdvös fordulatot jelentenek. 0 felsége el van határozva arra, hogy a jelen válságban a francia nemzetet a háborútól megóvja⁴¹. Napoleon tehát kezét, a melyet a segítségre kinyújtott volt, teljesen visszavonta.

Ausztria válasza méltó volt hagyományaihoz s ahhoz az álláshoz, a melyet Európában elfoglalt. „Ferencz József császárnak, mielőtt arra szánhatná magát, hogy a szövetségből Ausztria kilépjen, legalább is ismernie kellene a béke-prelimináré egyéb föltételeit. Ha a többi föltételeket elfogadhatatlanoknak találná, a minő például az, hogy valamely területéről lemondjon, úgy Ausztria kénytelen volna a döntést fegyverére bízni s ha kell, inkább becsülettel pusztul el, semhogyan olyan áron meneküljön⁰.

A lagymatag francia közvetítésről nemsokára új hírek érkeztek. Napoleon megbízásából Benedetti Vilmos király főhadiszállására utazott, hogy a fegyvernyugvást keresztülvigye. A király tábornokai Francziaország kívánságára július 12-én a következő föltételeket állapították meg. Adnak háromnapi fegyverszünetet, ha az osztrák a Thaya mögé, tehát Alsó-Ausztria területére vonul vissza; s ha a szász földön Konigstein váránál és Theresienstadtnál a megszakított vasúti összeköttetést szabaddá teszi. A legfontosabb azonban az volt, hogy mind a két fél kötelezze magát, hogy összes csapatait, délen és északon, a fegyverszünet alatt azon a helyen tartja, ahol a fegyverszünet beállásakor állottak. A föltételek másnap Bécsbe érkeztek, de elfogadhatatlanok voltak. Ha elfogadják, Benedek nem mozdulhat ki Olmützból s a déli hadsereg sem iparkodhatik a Duna felé; a fegyverszünet tehát csak hátráltatta volna a hadsereg összevonását a Dunánál; ezért Ausztria visszautasította a fegyverszünetet s minthogy viszont az ő föltételeit a porosz nem fogadta el: el kellett készülni a legvégsőre is. Az nem volt kizárvá, hogy a Duna megvédése nem fog sikerülni, hogy Albrecht főherczeget Bécsnél megverik s hogy sergével Magyarországra kell hátrálnia. Az esetben az osztrák hadsereg Komáromra támaszkodott volna; de ha a dolog így fordul, Észak-Magyarország tárva áll az ellenség előtt.

**

*

Most már csak az volt a kérdés, hogy lehet-e háborút viselni a porosz ellen a ki nem békített Magyarország területén? Deák és pártja, a mely párt a magyar nemzet többsége volt, készen állott, hogy kezét békére nyújtsa; ezért a császár elhatározta,

hogy a nemes hazafit a kiegyezés megbeszélésére magához hivatja. Deák azalatt nem minden szorongástól menten kísérte figyelemmel a magyar fölkelés tüneteit, attól tartva, hogy kitörését megakadályozni nem lesz elég ereje. A mint Kossuthot 1848-ban nem tudta meggátolni abban, hogy a nemzet vezetését magához ragadja, épp úgy nem tudott volna uralnodni azokon a rajongókon és szerencsevadászokon, a kik a forradalom terjedéséről szóló közlésekkel ostromolták. Deák a jog embere volt, arra a szerepre született, hogy közbenjáró legyen a király s a nemzet között. Magyarországon született és szemhatára nem is terjedt túl a magyar föld határain. Most azonban, a mint barátainak mondotta, az ország ügye európai ügyekkel lévén kapcsolatos, minthogy ő csak Magyarország törvényeiben jártas, a vezetésre többé nem vállalkozhatik. E mellett a nagyon is heves természeteket intette, hogy ne taksálják igen csekélyre Ausztria hatalmát; mert a császár, mondotta, ha Magyarország ily alkalmatlan időben lázad föl, megteheti, hogy békét köt a poroszszal s akkor az ország leigázására százezrekkel rendelkezik. E fölfogását Andrássy gróf teljes erejéből támogatta. Az okos mértéktartás dolgában tették a legnagyobb szolgálatot ezek a férfinak a császárnak és hazájuknak. Minthogy Deák nem termett rá, hogy honfitársait viharos időkben vezesse, barátai nem is lepődtek meg nagyon, midőn azzal a szándékával állott elő, hogy Pestről falusi birtokára, Szent-Lászlóra húzódik s onnan kiséri figyelemmel a dolgok folyását.

A császár a nemzet vezérét falusi magányában kerestette föl. Július 17-én kapta Szegedy, Deák egyik unokaöccse, Majláth magyar kancellártól azt a meg-

bízást, hogy egy fontos levelet vigyen el Deáknak. Midőn este Deák megkapta és elolvasta a levelet, érezte, hogy a megvalósulás felé közeledik az a dolog, a mire egész munkás életét áldozta; de láthatták azt is, hogy tekintete elborul. A király Bécsbe, magához hívta. Nem a diadal érzete töltötte el ebben a történeti pillanatban, hanem az a nagysúlyú felelősség, a melyet magára vállal. Másnap reggel Bécsbe utazott; de hogy ne ismerhessék föl azonnal, a városban kívül, Meidlingben, egy kis vendéglőbe szállott meg. A császár július 19-én fogadta. Közel egy óra bosszant tartott a nagyfontosságú beszélgetés, a mely a császárra mély benyomást tett. Deák beszélgetésüknek csak legfontosabb eredményét árulta el; nem akarta kicsinyes megítélésnek kitenni azokat az érzésekét, a melyek a császárt ezekben a súlyos napokban foglalkoztatták. A császár a magyarok kívánságáról tudakozódott. A válasz, a mit kérdésére kapott, okos és nemes volt egyaránt. Magyarország a königgrátzi csata után sem kér többet, mint a mennyit kért előtte. Ezek a szavak mélyen bevésődtek a kortársak emlékezetébe s a nagy birodalom uralkodója évek múltán is így szólott Deákhöz: meg akartam ismerni azt az embert, aki így beszélt velem. Deák aztán kifejtette a császárnak, hogy a béke megkötése előtt a rendszerváltoztatás nem volna tanácsos; de a mint a béke megvan, nem szabad a dolgot halogatni. Úgy látszott, hogy a császár hajlandó Magyarország kormányzását parlamentáris miniszteriumra bízni s megkérdezte Deáktól, hogy vállalkoznék-e annak vezetésére. Deák hódolatteljes hálával utasította el az ajánlatot s csupán azt ígérte, hogy az olyan kormány, a mely az ő elvei megvalósítására vállal-

kozik, számíthat egész támogatására. Egyúttal Andrássy grófot nevezte meg olyan emberként, aki a kormány vezetésére a legalkalmasabb volna. Deák Andrássyt már korábban is Magyarország providenciáhs miniszterelnökeként szokta emlegetni.

Ilyen körülmények között következett be Magyarországnak a birodalomhoz való viszonyában a nagy fordulat. A nemzet vezére egyenes szókimondással, de egyúttal példátlanul okosan, minden diplomata mesterrögéstől menten formulázta a nemzet követelését, de minthogy színleg a vereség után sem követelt többet, mint annakelőtte, el volt szánva, hogy követeléséből semmit sem enged. Az igazság azonban az, hogy ha Ausztria győzött volna, Magyarország beérte volna kevesebbet is. A kiegyezés oklevele, amint Deák azt a háború előtt formulázta, még az ő fölfogása szerint is, magában foglalta mindenzt, a mit Magyarország egyáltalán elérhetett. Most hazájának megszerezte a legmesszebb menő követeléseket. Államférfira nagyobb dicséretet nem mondhatni annál, minthogy élete döntő pillanatában arra, a mi egyáltalán elérhető, törekedett s azt el is tudta érni.

Még azon a napon fogadta a császár Andrássy grófot is. A lovagias férfiú azt ajánlta uralkodójának, hogy bízza magát a kibékített magyar nemzet hűségére. Andrássy fölfogása mindenben megegyezett a Deák fölfogásával, csupán egy pontban tért el tőle. Sürgősen kérte a császárt, hogy ne a béke megkötése után, hanem azonnal lépesse életbe a magyar alkotmányt. Tüzes temperamentumából folyt, hogy a kínálkozó alkalmat teljesen kihasználja. Vitatta, hogy a békékötéskor kedvezőbb föltételeket csupán Magyarország kibékítése árán csíkarhatni ki. Aztán nem

szabad azt a látszatot adni a dolognak, hogy az uralkodó a vesztett hadjárat után inkább súlyos békét köt, semhogy visszaállítaná a magyar alkotmányt. A birodalomnak két vezérnemzete van: a német és a magyar; a birodalom a két nemzet szövetkezéséből támadt; a két nemzet közös erővel újra építheti föl a birodalmat.

Bár ez a beszélgetés a császárra mély benyomást tett, érthető okból mégis a Deák tanácsát fogadta el s csak a béke megkötése után teljesítette a magyar nemzet óhajtásait. Július 28-án még egyszer fogadta kihallgatáson Andrássy grófot, mielőtt megkezdődtek volna azok a döntő tanácskozások, a melyekben megszületett a birodalom dualisztikus alkotmánya.

A magyaroknak meg kellett tehát bocsátani fenyegéseiket, sőt hütlenségüket is és teljesíteni kellett kívánságaikat. Mást tapasztaltak a birodalom német lakosai. Tölük a legszerényebb kérést is illetlenségnak vették, mert akkor hozakodtak vele elő, a midőn a birodalom területén ellenség állott. A salzburgi községtanács kérvényt intézett a császárhoz, hogy állítsa vissza az alkotmányt. A gráciak is azt kérték s ki-fejtették azt a meggyőződésüket is, hogy a birodalom nemhogy összersokadna, de új életre támad, ha az állam kormányát szabadelvű férfiakra bízzák. Mind ezek a kérések nyomásán hangsúlyozták, hogy a birodalom maradjon meg Németországgal nemzeti szövetségenben.¹ Hasonló módon járt el a bécsi községtanács

¹ A *Wiener Abendpost* a következő megrovó megjegyzést tette a Rechbauer által szerkesztett kérvényre: „A gráci kérvelény lojális szavakban hangsúlyozza a korona érinthetlen jogait. Ilyen érinthetetlen joga a koronának, hogy tanácsosait megválaszthassa. E jogot meg kell őrizni továbbra is és határozottan vissza kell utasítani minden kísérletet a beavatkozásra.

is. A kiküldött bizottság elé Berger, a későbbi miniszter, egy kérvényjavaslatot terjesztett, a melyet egy-felől homályosnak, másfelől túlélésnek találtak. Ezzel szemben elfogadták annak a Hoffernek a kérvényjavaslatát, a ki több évi börtönnel lakolt azért, hogy résztvett az 1848. évi harczokban. Az ő javaslatát július 17-én a községtanács is egyértelemmel elfogadta. A kérvényt július 23-án akarták átadni a császárnak. A kormány, mert ezek az események nyugtalanították, még azon a napon közzétette a lapokban, hogy szándéka a birodalmi tanács összehívása; de nem a felfüggesztett alkotmány alapján, hanem ad hoc, hogy új alkotmányt állapítson meg.

A bécsi községtanács főlirata súlyos vádakat emelt az uralkodó rendszer ellen, de egyúttal Igérte, hogy Bécs a veszedelem órájában hűségesen kitart a császár mellett. A császár, mondta egyebek között a főlirat, állítson a kormány élére olyan férfiakat, a kiknek erélye és szelleme a népben bizalmat kelt. A főlirat azzal a fogadalommal záródott, hogy a főváros az ellenség előtt múltjához méltóan fogja magát viselni. Július 23-án nyújtották át a kérvényt a császárnak, a mikor már ismeretes volt, hogy Deákot a császár fogadta s hogy a poroszszal fegyverszünet áll a küszöbön. Minthogy pedig a kiegyezés Magyarországgal a megvalósulás felé közeledett, jobb napokat remélhettek az osztrák németek is. Mindazáltal a császár a községtanács küldöttségének nagyon rideg választ adott. A császár, jelentette a községtanácsnak a polgármester, jónéven veszi, hogy lojalitásukról biztosítják; óhajtja azonban, hogy lojalitásuk nincs szavakban, de tettekben is mutatkozzék. A

fönforgó viszonyok között nem helyez súlyt arra, hogy a főlirat átnyújtására a községtanács nem illetékes s a főliratot mint a községtanács egyes tagjainak kérését elfogadja. Ő felsége, mondta a polgármester jelentésének végén, melegen óhajtja, hogy az alkotmányos élet minél hamarabb ismét élet belépjen; ebben a kérdésben azonban nem dönthetnek Bécs város óhajai, hanem csupán az egész birodalom szükségei.

Nehéz volna leírni azt a hatást, a melyet a kihallgatásról adott jelentés a fővárosban keltett. A népnek az a rétege, a melynek soraiból a háború a legtöbb áldozatot szedett, azt a szemrehányást olvashatta ki belőle, hogy Bécs csak immel-ámmal teljesítette hazafias kötelességét. A községtanácsosok összeülték s arról tanácskoztak, hogy mandátumukat leteszik; azt előre lehetett látni, hogy a községtanácsban heves fölzsólalások lesznek. Ennek megakadályozása végett Zelinka polgármester arra szánta el magát, hogy komoly és méltóságos előterjesztést tesz a császárnak. Két helyettesével ismét kihallgatásra jelentkezett s mély megindultsággal, de igen szilárd hangon rajzolta azt a hatást, a melyet a császár válasza a bécsi népben keltett. „Mint tanukra hivatkozom két helyettesemre, mondta a község-tanácsban, hogy Ö felségenek pontos, Bécs város polgármesteréhez illő jelentést adtam a város helyzetéről és a lakosság megdöbbenedéséről/ Részletesen elmondta a császárnak, hogy Bécs minő intézkedéseket tett a háború folyamán. „Különösen hangsúlyoztam, hogy állásom nemcsak hivatal, hogy kötelességem nem csupán a polgárság s a fölséges uralkodóház között a rokonérzés és a lojalitás kapcsainak épségben tartása; de, hogy kötelességem, a mit Istennek és Ö fölségenek

esküvel is fogadtam, Ö fölségét a nép hangulatáról is tájékoztatni. "

A császár erre kegyesen azt felelte, hogy soha sem vonta kétségbe, sőt minden erősen meg volt győződve Bécs város áldozatkézségről és hazafiasságáról s hogy bizalma még nőtt ezekben a nehéz napokban.

A polgármester eljárásával Bécs lakossága nagyon meg volt elégedve s midőn a városházáról távozott, tüntetni szándékoztak mellette. Zelinka szokott szerénységevel kitért a tüntetés elől, valamint tiltakozott az ellen is, hogy a polgárok hozzá hálfölláratot intézzenek. A kormány pedig szigorú rendszabással útját vágta a további politikai vitáknak. Július 26-án ostrom állapotba helyezték a várost, a szó legtágabb értelmében vett minden politikai vétséget, valamint minden súlyosabb természetű közönséges büntényt, a haditörvényszékhez utasítottak. Most már olyan csönd volt Bécsben, a minőt a kormány kívánt. Ez azon a napon történt, a melyen Nikolsburgban a poroszzal megállapították a béke előzetes föltételeit. A kormány szükségét érezte, hogy eljárását a hivatalos lapban igazolja. A dolgot tehát úgy tüntette föl, hogy az ostromállapot kihirdetését a Bécsbe áramló idegen elemek rendbentartása tette szükségessé. A valóság azonban az, hogy a kormány annak a mozgalomnak akart véget vetni, a mely az önkényuralom megbuktatására irányult, s a mely az 1859. s az 1866. évi események miatt föltartatlan volt. Hogy azonban Bécs mennyire kegy vesztett várossá Ion, kiderült nehány nap múlva, július 30-án, a midőn a császár Prága város küldöttsegét fogadta, a mely város még a poroszok kezében volt s azért küldött követeket a császárhoz, hogy elmondják a város szomorú helyzetét s hogy állami segítséget

eszközöljenek ki. Rieger Ferencz a küldöttség nevében biztosította a császárt, hogy Csehország, bár meggyanúsították, hűségében nem ingott meg. A császár válasza ez volt: „Nem hallgattam azokra, a kik hű cseh népemet gyanúsították; ellenkezően csodáalom és teljes szívemből méltányolom Prága város s az egész tartomány lojális és önfeláldozó magatartását

Ezekben az eseményekben Belcredi gróf befolyását ismerték föl. Kormánya egyáltalán nem értett ahhoz, hogy a birodalom leghübb polgárait a legvégsőigfeszített harezra lelkesítse. Belcredi sokismeretű, szorgalmas, de igen nehéz természetű ember volt; tartózkodó modora pedig egyáltalán nem képesítette arra, hogy hasson az emberekre s azokat valamely elhatározásra bírja. Kormányrendsabályai akkor, a midőn a poroszok Ausztriába betörtek, merőben célszerűtlenek voltak. A hatóságok azt kapták utasításul, hogy az ellenség közeledtére hagyják el székhelyüket; a nép így vezető nélkül maradt; nem volt, a ki érintkezzék az ellenég vezéreivel; lehetetlenné vált a hadisarcz kivetése s a szállítás, s ezzel a megszállott helyek a teljesíthetetlen követelések védetlen zsákmányául dobattak oda. A mikor észrevették ez intézkedés káros voltát, július 18-án elrendelték, hogy a hivatalnokok térjenek vissza hivatalaikba. A vereség után a kormány bőlcsessége még jobban megfogyatkozott. Nehéz volna annak okát adni, hogy Benedek fővezérré való kineveztetéséért miért kellett a közvéleményt tenni felelőssé; hogy a békealkudozások alatt a fővárosban, mintha annak hűségében nem bíztak volna, miért állították élére a viszonyokat? A benyomás az volt, mintha a kormány haragjával akarta volna sújtani a népet. A

fegyverszünet tárgyalása alatt, a mikor Bécsben szorongó aggodalommal lesték a döntő értesítést, a hatóság mélyen hallgatott s Ausztriában kerülő úton, a párisi *Moniteur* útján tudták meg, hogy július 21-én a fegyverszünetet megkötötték.¹

* * *

Szerencsére a hadi kormányzás tehetségesebb kézben volt: Albrecht főherczeg és John a leggondosabban készültek a Duna vonala védelmére. Ezt a föladatait megkönnyítette a folyam természete is, mert akkor még a Dunát az emberi kéz nem szorította volt egyetlen mederbe s az ellenség csak kevés helyen szánhatta meg és hidalhatta át hirtelen. A Duna akkor az osztrák síkon és Magyarországon egész kényelmesen számtalan ágban hömpölygőit; a folyamágakat s a szigeteket többszörösen kellett áthidalni s annak szétrombolása könnyű dolog volt. Csak azokon a helyeken, ahol a folyam a hegyek lábait mossa és szúkebb mederbe szorult, érhetett a támadó gyorsan czéljához. A harcztér közelében kevés ilyen hely volt. Komárom és Linz a porosznak oldalvást, messze feküdt s így csak három, a termézzettől alkalmas átkelőhely állott rendelkezésére, ahol a folyam-ágy Kremsnél, Bécsnél és Pozsonynál megszűkül. A főherczeg e szerint intézkedett. A kremsi járom-hidat annyira fölégette, hogy kilencven méter hosszúságú rés támadt rajta. Pozsonynál akkor könnyen szétszedhető hajóhíd állott; azt a tizedik hadtest Mondel-dandára

¹ A mikor Bechs ostromállapotba volt helyezve, irta a *Kikiriki*;
Eines ist gewiss, Geliebte,

Es bleibt auch jetzt beim altén,
Sind Preussen hier jetzt oder nicht,
Das Maul das muss man haltén.

védte s addig kellett tartania, a míg az északi hadsereg a Vág-völgy ön odaér s az ellenséggel szembeszáll. Végül Bécsnek, a birodalom szivének védelméről sáncrezzel gondoskodtak kellőképen. — Már május 23-án, tehát még a háború kitörése előtt, mert tartottak attól, hogy a porosz hirtelen megrohanja Ausztriát, megkezdték volt a munkát; a vereség után pedig gróf Degenfeld táboroszernagy parancsnoksága alatt megfeszített erővel dolgoztak a sáncokon. Degenfeld régi ellensége volt Benedeknek, minden bajért öt tette felelőssé s most meg akarta mutatni, hogy ő mire képes. Bécset akkor északról a birodalommal csak a régi, Floridsdorf felé vezető fahíd s az északi vasút lánczhidja kötötte össze. Albrecht főherczeg, hogy könnyebben mozoghasson, Stadlau táján, Bécstől délre, egy harmadik hidat veretett. Floridsdorfnál és Stadlaunál az átkelés biztosítására a Dunától északra töltéseket emeltek. Ezek a csak félíg-meddig állandó jellegű erődítések csak magvát alkották volna a terjedelmesebb erődítvénynek, de mint hogy az még a háború végén sem voltak készen teljesen, a túlnyomó erőnek s a hatalmasabb ostromnak nem igen állhatták volna ellen. A hídfőket széles félkörben, öv módjára sáncok fogták körül. A sáncok a Bisambergtől húzódtak a Dunáig, mélyen be a Morvamezőre; onnan visszakanyarodtak Aspernhez s Lobau-szigetnél értek ismét a Dunához. — Az erődítvényekben négyszázharminczegy ágyú állott, a védelmet a tizedik hadtestre bízták, a melyet, a mint már előbb elbeszéltük, a sadowai csata után vasúton szállítottak hamarosan Bécsbe. A hadtest parancsnoka, Gablenz altábornagy, az erődítvények középpontján, Floridsdorfban ütötte föl főhadiszállását; helyettese,

Koller tábornok, a Bisamberg csúcsán, Magdalenenhofban, egy olyan ponton ütött tanyát, a honnan a Morva-mezőn át félkörben messzi elláthatott. Mint a török ostrom alatt, aztán 1848-ban, az októberi forradalom alatt, a Szent-István-torony szobájában, a Duna déli partján pedig a Kahlenberg s a Heuberg tetején katonaőrállomást rendeztek be. — Ezekről a magasan fekvő helyekről hol kíváncsian, hol szorongva tekintettek szét a bácsiek, lesve, hogy emelkednek-e porfelhők a szemhatáron, a melyek az ellenség közeledését jelentik? A míg a sáncok látogatását nem tiltották el, vasárnaponként ezzel lepték el az emberek, hogy megnézzék a katonák tanyát s hogy az ágyúkkal borított földművek látásából bátorságot merítsenek.

Bécsnél, hogy áttörje magát, nagy dolgot adott volna az ellenségnek. Linztől Bécsig a Duna egész vonalát szorgosan őrizték. Bécsen alul három lovasosztály állott szolgálatban; a Duna felső folyásánál Edelsheim lovas-hadosztálya, meg a harmadik hadtest az a része őrködött, a melyet a szászok egy részével Benedek Olmützből még vasúton küldhetett Bécsbe. A parti lakosság, valamint a Mensdorff gróf parancsnoksága alatt álló alpesi vadászok hatalmasan támogatták a csapatokat a túlsó part szorgos szemmeltártásában. A szászokat, hogy mintegy megtiszteljék hú szövetségeseiket, a fárasztó őrszolgálat alól fölmentették s Bécstől délre, a kellemes nyaraló helyeken szállásolták el, ahol a lakosság igen barátságosan fogadta őket. Albert trónörökösnek, a mikor Bécsbe érkezett, köszönetül hűségéért, a császár a Mária-Terézia rendet személyesen nyújtotta át.

Úgy intéztek minden, hogy a gyorsan előbukkanó

porosz csapatoknak azonnal útját állhassák. Az ellen-séges hadsereg zöme csak lassan követhette az elő-csapatokat, addig megérkezhetett helyére az Itáliából hazaparancsolt két hadtest s az északi hadsereg. A főherczegnek az volt a szándéka, hogy ezt a had-erőt a Dunától délre, Bécs és Pozsony között gyűjti össze. A poroszok menetirányából, a kik a Morva két partján nyomultak elő, azt következtette, hogy ott fogják megtámadni. minden tekintetben az volt a döntő fontosságú sztrategiai pont. A poroszoknak arra kellett törekedniük, hogy épen Pozsonynál egész erővel áttörjenek. Ha ez sikerül nekik, úgy a Vág-völgyön előnyomuló északi hadsereget elvágták azok-tól a csapatoktól, a melyek a Dunától délre gyülekeztek s akkor az északi hadsereg csak Pozsonyon alul s talán csak Komárom táján egyesülhetett volna az Albrecht főherczeg seregével.¹ Erre a mostoha lehe-tőségre is kellett gondolnia az osztrák hadvezető-ségek; ezért Gönyőnél a Duna főágán hidat vertek. Albrecht főherczegnek még egy nyomós oka volt arra, hogy a főhadsereget ne valahol nyugaton, de közvetlenül Bécs alatt gyűjtse össze: minden áron biztosítani kellett magát arról, hogy seregével Magyar-országba vonulhasson vissza. Ha elvágatja magát Magyarországtól, úgy az tárva-nyitva áll az ellenség előtt.

Minthogy az északi hadseregnak Felső-Magyarorszá-

¹ Bismarck; *Gedanken und Erinnerungen* című emlékira-tában azt mondja, hogy ő már Czernahorában, július 12-én, a tábornokok tanácsa ellenére, a kik a floridsdorfi sáncokat akarták megostromolni, a pozsonyi átkelés mellett tört lándzsát. Ügy látszik, Bismarck emlékezete ebben a pontban nem egészen megbízható. Ez a véleménye *Lettownak* is.

gon át kellett a Dunához vonulnia, most minden attól függött, hogy az, avagy a porosz ér korábban Pozsony alá? Ezt a fontos pontot, valamint a várostól északra fekvő halmokat, a mint már elmondtuk, a Mondel-dandár, az a csapat fedezte, a mely Trautenaunál olyan becsülettel állotta meg a helyét, ózonban a dandár csak négyezerötszáz főből állott. Albrecht főherczeg ezért Benedekhez küldte Fejérváry őrnagyot, hogy Benedeket a legnagyobb sietésre sarkalja. Benedek a legnagyobb erélyivel látott a kapott parancs végrehajtásához. A Vágvölgyön összeszedett mintegy ezer szekeret s azokon, meg az ott üzemben levő lóvasúton a Henriquez-dandárt még július 20-án Pozsonyba küldte s másnap még több csapatot is küldött a második hadtestből. Az északi hadsereg zöme csak később érkezhetett oda; a poroszoknak megvolt az az előnyük, hogy Morvaországból toronyirányban tarthattak Pozsonynak, míg Benedeknek nagy kerülőt kellett tenni. A porosz előcsapatok július 17-én indultak útnak a Thayától. Az elbei hadsereg a Brünnből Bécs felé menő országúton nyomult elő; Frigyes Károly herczeg hadsergénék zöme a Morva nyugati partján déli irányban, két hadosztálya azonban a keleti parton, tehát magyar területen nyomult Pozsonynak. Július 19-én a porosz előcsapatok már csak kétnapi út távolságra voltak Bécstől; de a rohamosan előrenyomulóktól a hadsereg zöme nagyon elmaradt: a trónörökös hadserege pedig csak Brünnig jutott el. A porosz főhadiszálláson akkor még nem tudhatták, hogy a floridsdorfi táborban mekkora haderő áll csatára készen. Nem tudták, hogy a déli hadsereg megérkezett-e? Nem tudták, hogy a tartalék-zászlóaljak alakítását, a mire Poroszországban rövid idő kellett, elrendelték-e Ausztriában is s

azokat vonták-e össze Bécs alá? Moltke óvatosságot ajánlott; a porosz előcsapatokat az osztrák sáncok alatt nem akarta meglepetésnek kitenni. Ezért július 19-én azt a rendeletet adta ki, hogy a Russbachnál álljanak meg. Ez a folyócska nyugatról keleti irányban szeli át a Morva-mezőt, hogy aztán a Morvába szakadjon. Már egyszer, 1809-ben, a russbachi hadállás hadtörténeti fontosságra tett szert. Azon a helyen, ahol most a poroszok megállották, gyűjtötte össze Károly főherczeg a wagrami csata előtt seregét, hogy megütközzék Napóleonnal, aki a Dunán már átkelt. Az elbei hadsereg most Wolkersdorfnál, Frigyes Károly herczeg serge Wagramnál, az 1809 július 5-én és 6-án vívott csata színterén állott. A trónörökös parancsnoksága alatt álló második hadsereg mint tartaléksereg nyomult elő. Mielőtt megütközneknének, be kellett vární e sereg megérkezését.

Ilyen módon egyesítette a porosz minden erejét, számítása szerint, az utolsó nagy csatára. Számított arra is, hogy az osztrák elhagyja sánczait s a nyílt mezőn ütközik meg. Ezt a könnyelműséget az osztrák nem követte el s így a porosznak nem volt más választása, mint hogy a Dunán való átkelést Bécs és Pozsony között erővel csikarja ki.

De már ekkor, a mint minden járt elbeszéljük, egész komolyan tárgyaltak a fegyverszünetről. A mikor a fegyverszünetet július 21-én megkötötték, a déli hadsereg két hadteste már majdnem teljes számban Bécsben volt; csak egy gyalog- dandár s a lovasság volt még vasúton. Az északi hadsereg már megérkezett csapataival, százezer embernél több volt együtt. Az északi hadsereg négy hadteste ugyan részben még útban volt a Vágvölgyön, részben pedig a Kis-Kár-

pátok mögött fedezetnek volt fölállítva; de a Duna így is erősen volt védve s a porosz csapatok még csak részben érték el a Russbachot. A két hadsereg útirányai sugár formában futottak össze a pozsonyi átjárónál. Szemre minden úgy festett, hogy döntő csata áll a küszöbön. Ausztria minden idegét és izmát megfeszítette, hogy a hadiszerencsét sikeresebben kísérthesse meg, mint a hogy a cseh csatamezőkön megkísértette. Albrecht főherczeg még nem látta elveszettnek hazája ügyét; azt pedig elmondhatta jogosan, hogy a mire emberi erő képes, azt a főváros védelmére megtette.

HUSZONHARMADIK KÖNYV.

A fegyvernyugvás.

Francziaország fenyegető közbelépése a Sadowánál vívott

csatára következő héten viharfelhő módjára lebegett a porosz győzelem aratása fölött. Vilmos királyban és környezetében sok gyűlölség halmozódott ezért föl ÜL Napoleon ellen. A főhadiszálláson a császár udvarában folyó pártoskodásokról a Goltz jelentéseiből értesültek; arról azonban nem lehettek biztosak, hogy a tusából valami úton-módon nem a Drouyn de Lhuys politikája kerül-e ki győztesen? Vegyük ehhez hozzá azt, hogy a főhadiszállás s a világ között a távirati kapcsolat el volt vágya; s ez fontos körülmény volt a most kezdődő tárgyalásokban, mert Bismarck e miatt csak július közepén tudhatta meg, hogy Párisban Goltz legyőzte az osztrák párt befolyását. Bismarck ezalatt csak lépésről-lépésre óvatosan haladhatott előre. Reuss herczegnek első sorban az volt a föladata, hogy Párisban csak általánosságban nyilatkozzék Vilmos király terveiről; Napoleon pedig égett a türelmetlenségtől, hogy Poroszország szándékairól pontosabban értesüljön. Valamivel határozottabb hangon beszélt az az utasítás, a melyet Bismarck július 9-én küldött Goltznak Párisba. Poroszország ebben igen szerény célt árult el, mert az utasítás lényegében így hangzott: politikai szükségünk abban határozódik, hogy rendelkezhessünk Észak-

Németország erejével, a mivel az is meg volt mondva, hogy Dél-Németország bekebelezése most még lehetetlenség. Mérsekeltnek mondható az is, a mit Poroszország a legyőzött államoktól el akart venni: Hannovertől Kelet-Frieslandot, Szászországtól a lipcsei kerületet, a darmstadt-i nagyherczegtől Felső-Hessent. A tárgyalás tehát mérsekelt terület-bővüléssel erős északnémet szövetség alakításáról folyt. A többi tervet Goltz csak lassanként fedhette föl a császárnak. Teljhatalma van, mondta az utasítás tovább, a megoldás más módjáról is tanácskozni. Poroszország terve szerrint a megoldásnak ez a más módja abban állott volna, hogy nagyobb annexióra kap jogot, hogy Schleswig-Holsteinon kívül kezet tehet Szászországra, Hannoverre, Kurhessenre, Felső-Hessenre és Nassaura. Ez volt a legtöbb, a mit nyerhetett. Goltz ügyesen kivette a császárból, hogy mit kíván Francziaország azért, hogy Poroszország Németországból ekkorát markolhasson. A következ intézett kérdés az volt, hogy Francziaország akkor miféle nem német területbeli kárpolitást kívánjon? Ilyen területnek csak Belgiumot lehetett képzelni s az a gondolat, hogy Francziaország érje be ezzel a semleges területtel, Bismarckot épp annyira foglalkoztatta, mint III. Napóleont. Poroszország el volt határozva arra, írta Bismarck igen nyomatékosan, hogy egy talpalatnyi német földet sem enged át Francziaországnak. Ha Francziaország ellenességesen lépne föl Németország ellen, úgy Poroszország a német nemzeti érzésre hivatkozik; előveszi a frankfurti parlament birodalmi alkotmányát s azzal felfegyverkezve száll szembe Francziaországgal. Békét és barátságot kínált az egyik serpenyőben, a másban meg nemzeti háborút. Ha már kikerülhetetlen a fórra-

dalom, mondotta Bismarck egy más alkalommal, inkább történék Poroszország érdekében, mint ellene.

Vilmos király környezete még nem volt tisztában azzal, hogy Poroszország képviselői mit vívtak ki Párisban, a mikor Napoleon megbízásából Benedetti nagykövet Berlinből a porosz főhadiszállásra érkezett. Napoleon legfőbb követelése volt, hogy a hadviselő felek minél hamarabb fegyverszünetre lépjenek; mert ő is, meg a francziák is megengedhetetlennek tartották, hogy a poroszok bevonuljanak Bécsbe. Július 12-e éjjelén kereste föl Benedetti Bismarckot dolgozószobájában, a mely Zwittauban igen egyszerű házban volt. Franczia-ország e föllépésekben volt valami parancsoló, a mi a porosz főhadiszálláson igen kínos benyomást tett. Az okosság azonban szíves fogadást parancsolt. A porosz tábornokok másnap igen udvariasan megállapították a fegyverszünet föltételeit. Mi már tudjuk, hogy Ausztria azokat a föltételeket nem fogadhatta el; mert a fegyverszünet tartama alatt hadserege nem mozdulhatott volna s mert azzal megakasztotta volna az északi hadsereg egyesülését Albrecht főherczeg seregével. E tárgyalások közben Bismarck és Benedetti alaposan megvitatták a pob'tikai helyzetet. A francia követnek igen kényelmetlen volt a helyzete, mert a minden ingadozó császár szándékaival nem lehetett tisztában s ezért tárgyalásba nem bocsátkozhatva, kénytelen volt hallgatni. A míg általán azt hitték róla, hogy a békebiró tisztében Európa mandátumával jár el, a valóságban inkább volt ügyefogyott békealkusz. Benedettinek nem voltak nagy szempontjai, sem a meszsziibe látó sastekintete, de mégis olyan jól tartotta magát, hogy Bismarcknak, abban a hiszemben, hogy valamit rejteget előle, nem

kis fáradtságába került őt tartózkodó állásából ki-csalogatni. A mikor a porosz miniszter a poroszok által kívánt annexiókról beszélt, Benedettinek az volt a válasza, hogy nem élünk a Nagy Frigyes korában, a mikor ki, a mit elfoglalt, megtarthatta. Ámbár Benedetti kijelentette, hogy nincs teljhatalma a tárgyalásra, Bismarck mégis arról iparkodott őt meggyőzni, hogy Ausztria veresége egyaránt megengedi Franczia-országnak és Poroszországnak, hogy területét gyarapítsa, s hogy egyetértve, megoldja a függő kérdéseket. Benedetti azt vetette ellene, hogy ezt az európai szerződések tiltják s hogy azoknak a szerződéseknek széttépése további háborút okoz. Bismarck véleménye az volt, hogy ez a fölfogás téves; mert ha Franczia- és Poroszország egyetértve, határaikat ünnepléyes szerződés alapján tolják ki, annak nem állhatná útját sem Anglia, sem Oroszország.¹ Ebből is látható, mennyire igaza volt Drouyn de Lhuysnak, a midőn Napóleonnak azt bizonyította, hogy Poroszországnak nem olyan a helyzete, bátorsága nincs hozzá, hogy Francziaországot a területbeli kárpótlástól fegyveres erővel eltiltsa. Még határozottabban nyilatkozott Bismarck Benedetti titkára, Lefévre de Béhaine előtt. Ha Napoleon császárt, mondotta, bántaná Poroszország területnagyobbodása, csak akarnia kell, s Belgiummal kárpótolhatja magát. Lefévre tréfásan azt felelte, hogy Bismarck becsvágának már nem is elég, hogy Németországban rendszert teremt, európai iskolát akar teremteni.²

A fegyvernyugvás föltételeit Lefévre vitte Bécsbe,

¹ Benedetti jelentése 186. 1.

² Harcourt 290. 1.

maga hozta meg a választ is, a mely leplezett visszutasítás volt.¹ Minthogy Benedetti ezen az úton nem végezhetett semmetsmert Párisból, atáviratsodronyok elvágása miatt, tudósítást nem kaphatott, július 16-án a két hadsereg előcsapatain keresztül Bécsbe ment, hogy diplomáciai működését onnan folytassa. Azt a szerepet, hogy mint békéközvetítő járjon a porosz hadsereg nyomában, kényelmetlennek találta; a porosz főhadiszálláson pedig nyugtalankodtak zárkózottsága miatt s azért az utért, a melylyel az osztrák befolyás bűvkörébe került. A Francziaországgal folyó tárgyalásoka Benedettinek és Lefévrenek minden szép ajánlások mellett is megakadtak. Francziaország meg akarta kötni Poroszország kezét, Vilmos király pedig minden áron biztosítani akarta a német földből szerzett zsákmányát. A király és Bismarck között volt is valami nézetkülönbég abban, hogy a győzelemnek mekkora árat szabják. A miniszter arra helyezte a legnagyobb súlyt, hogy Poroszország kezébe kaphassa Németország hegemoniáját s azzal a nemzet erejét tartsa kezében; a király első sorban arra gondolt, hogy minél nagyobb területet ragadhatta magához. Bármily nagyra tartotta is Vilmos király az alakulandó hatalmas német szövetséget, nehány millió új alattvaló, a lehetőség még nehány porosz hadtest föllállítására neki jobban kezeskedett Poroszország nagyságáról. Vilmos király kedvetlenül indult a háborúba; de most azt akarta, hogy azok a királyok és

¹ Július 15-én írta Roon: „Benedetti tárgyalásai Ferencz József császár vonakodása miatt meghiúsulnak. Úgy látszik, a császár bukni akar, vagy legalább még egyszer meg akarja próbálni fegyverei szerencséjét s talán így jobb. Isten a megmondhatója! Annyi bizonyos, hogy újabb győzelem esetén semmi kíméletre sem kötelezhetnek bennünket”.

fejedelmek, a kikben ő a háború okát látta, ellen-ségeskedésükért lakóijának. Bismarck, ha osztozott is a király kívánságaiban, mérskelte azokat, hogy a túlsókat markolással ne koczkáztassanak minden; mert az még nagyon kétséges volt, hogy Franczia-ország eltűri-e Poroszország akkora területbeli gyarapodását? Benedetti tartózkodása miatt attól lehetett tartani, hogy nem; s az még nagyobb baj, ha Francziaország nem Belgiumot, de a Rajna mellékét követelné kárpótlásul. Ezek a gondolatok lehettek azok, a melyek Bismarckot arra bírták, hogy Ausztria gyors kibékítésére törekedjék. Ezért megkísértette, hogy a francia közvetítőt kiszorítsa útjából s hogy Ausztriával köz ve tétlenül tárgyaljon. Bámulatos, hogy ebből a célból mekkora engedményekre volt hajlandó.

Arra a tisztre, hogy ajánlatait Ausztriának meg-vigye, Giskra Károlyt, Brünn város polgármesterét választotta. Giskra azok közé a politikusok közé tartozott, a kik már régen meggyőződtek arról, hogy Ausztriának és Németországnak válniok kell s ha Németország önállóan alakul meg, könnyű lesz közte és Ausztria között kapcsot teremteni.¹ Július 15-én Bismarck magához kérette Giskrát ésakövetkezőket mondta neki: Poroszország kész Ausztriával békét kötni, sem területet nem vesz el tőle, sem hadi kárpótlást nem kér, csak Velenczét kell átadnia Olaszországnak. Poroszország általában —s ebben rejlik a javaslat jelentősége — határol beéri a Majna-vonallal s Ausztriára bízza, hogy Dél-Németországgal olyan kapcsolatot teremtsen, a

¹ *Fritbel*: II. 121., 152. Giskra tárgyalásairól Bismarckkal az osztrák delegáció 1871. január 30-án tartott ülésében nyilatkozott.

minő neki tetszik. Ennek az ajánlatnak csak egyetlen főltétele volt: vissza kell utasítani Francziaország közbelépését és közvetítését. Elképzelhetjük, hogy ha Ausztria elfogadja ezt az ajánlatot, azzal Bismarck mekkorát üt Napóleonon. Bismarck úgy gondolkozott most is, a hogy gondolkozott akkor, a midőn a háború kitörése előtt Gablenzet Bécsbe küldte. Ausztria, ha Poroszországgal egyetért, még most is kezet tehetett Dél-Németországra. Giskra örömmel kapott az ajánlaton, minthogy azonban úgy érezte, hogy a porosz megszállás alatt Morvaország kormányára bízott fővárosát nem szabad elhagynia, ezért Bismarck beleegyezéssel báró Herringet, a brünni kereskedelmi kamara elnökét küldte maga helyett Bécsbe.

* * *

A porosz miniszterelnök ezekkel a dolgokkal foglalkozott, a midőn Párisból egymásután kapta az örvendetes híreket. A Reuss herczeg jelentései is megnyugtatók voltak; de a mit Goltz jelentett, többet ért egy újabb osztrák győzelemnél. Ilyen volt különösen az a beszélgetés, a melyet Goltz a francia császárral július 11-én folytatott. Erről a jelentést Vilmos király és Bismarck július 15-én kapták meg s miatta a Bécsssel megkezdett közvetetten tárgyalás ismét háttérbe szorult.

Napóleont, a mint már elmondtuk, kétség, aggodalom és testi kórság gyötörte. Ilyen állapotban találta őt Reuss herczeg, aki, hogy vele megállapodjék, július 10-én érkezett Párisba. Utasításában az állott, hogy Ausztriát záraják ki Németországból s hogy Poroszország észak-német szövetséget akar alakítani. Sort kerített azonban a német parlament összehívásának emlegetésére is, a mely parlament Ausztrián kívül magában foglalná a német föld északi és déli tartományait.

„A császár, jelentette Reussherczeg Vilmos király főhadiszállására, csak tétova kifogásokat tett előterjesztésem ellen; szokott világos látását megzavartam; úgy beszélt, a mint beszélni szokott az az ember, a kinek a lelkiismerete nem tiszta, mint a ki a maga ásta veremből akar szabadulni.“ Azt mondta, hogy a dolgot meg kell gondolnia. Voltaképen csak az ellen volt kifogása, hogy Poroszország bekebelezze Dél-Németországot is. Azt mondta, hogy ebben a pontban nem engedhet.

A mint már előbb elmondta, július 11-én, közvetetlenül a Reuss herczeggel folytatott beszélgetés után történt a döntés, a mely Ausztria reményeit, hogy Francziaország katona-úton segíti meg, végkép tönkretette. A Reuss herczeggel folytatott beszélgetésben Napóleon császár még szílárdan tartotta magát, de a közelebbi napokon már szemmegállható módon puhult. Ferencz József császár megbízásából Beust július 12-én érkezett Párisba, hogy Francziaországot segítségadásra bírja rá. Napoleon császárt arra akarta rábírni, hogy hadsereget állítson a határra; ez az intézkedés, a mely nem okvetlenül vonja maga után a háborút, Poroszországot követeléseiben mérsékletessé teszi. Ha Beust el volt készülve a legrosszabbra is, a fogadás mégis meglephette. „Ausztria szerencsétlenségét növelte az is, írta utóbb, hogy Napoleon császárt ismert nyavalýája, a prostata, akkor kínozta a legjobban. A szennedés nemcsak arcán látszott meg, hanem a gondolkozásán is. Esztendő múltán Salzburgban egészségesnek láttuk testben-lélekben. De 1866-ban! Mint valami gyermek, szüntelenül azt dadogta: „Nem vagyok készen a háborúra!“

Napóleon még végzetesebb vallomásokat tett a háborúban győztes félnek. Július 11-én fogadta Goltzot s úgy

beszélt vele, mintha segítséget kunyorálna, mintha veszett embernek tartaná magát. „A császárt, jelentette Goltz Bismarcknak, megrendültnek, mondhatnám meg-törtnek találtam.“ Elismerte, hogy hibát követett el, a midőn Velenczét átvette Ausztriától s a midőn Itáliát fenyegetéseivel nem tudta a csatatérén megállítani; mentisége az, hogy e lépésre népe kényszerítette rá. A porosz kabinetből formálisan kíméletet kért. Ha Poroszország és Itália kérésére nem hajlanak a fegyverszünetre, úgy népe előtt alázzák meg súlyosan. Ezzel olyan politika követésére kényszeríthetnék, a mely nem egyezik hajlamaival s a mely ellentében állhat évek során át ápolt terveivel. Nekie bármí áron hamarosan ki kell vágnia magát abból a tarthatatlan helyzetből. Napoleon tehát, a kiben még mindig a legnagyobb európai hatalmas-ságot látták, a porosz kormányt arra kérte, hogy szorult helyzetében legyen kíméletes. Legalább Landau várát a rajnamelléki Pfalzban szerette volna megkapni, a mint Goltznak mondta; de már a másik perczben elcsüggéd s arról beszélt, hogy legjobb talán, ha Francziaország lemond minden zsákmányról. Arra számított ugyanis, amint Goltz Napóleon herczegtől értesült, hogy Poroszország tesz neki ajánlatot. Goltz pedig, a nélkül, hogy valamit határozottan ígért volna, csupán Vilmos király jóindulatáról biztosította. És a biztatással Napóleon beérte most is. Egyébként, nagyjából legalább, meg volt elégedve azzal a pro-grammával, a melyet Goltz terjesztett eléje: mert ha Poroszország Dél-Németországról önként lemond, nem támad egyetlen hatalmas birodalom az összes német földekből. Még csak Poroszország előnyomulása miatt nyugtalankodott. „Mondja meg nekem határozottan, kérdezte Goltztól július 13-án, nem csak időt

akarnak-e nyerni Bécs elfoglalására? Mindenki azért ostromol, hogy lépjek föl önök ellen, mert én mint békéközvetítő, ha önök folyton előhaladnak, kezdek nevetésges szerepet játszani/

A mikor Napoleon így beszélt, a porosz miniszternek maga tárta föl Francziaország gyöngé oldalait. Bismarcknak azonban közömbös volt, hogy Napoleon hogyan küzdi le az ellene támadó nehézségeket; ő csak az erős Francziaországgal szemben tudott volna kíméletesen eljárni; a vénülő, beteg cézártól sem nem félt, sem részvétet nem érzett iránta. Ausztria ismét csalódott Francziaországban, mert cserbenhagyta. A Francziaország s Ausztria között való viszonyról mégis csak az a hölgy ítélt a leghelyesebben, aki Vitzthumnak, a szász követnek, arról ezt a kissé merész képet rajzolta: „Tudja ön, mit jelent ez a história? A dolog frivol egy kissé, de igaz. Megsúghatom önnek. A mikor az erényes Ausztria ráadta magát végül, hogy III. Napóleont a kegyeibe fogadja, rájött, hogy Napoleon... Abalárd a műtét után“.

Vilmos király és Bismarck megszabadultak a gondtól, a mint Goltz diplomata sikeréről a tudósítást megkapták. A mint már említettük, ez a tudósítás július 15-én érkezett. Most már csak azt kellett kiszimatolni, hogy Párisban a francia császár révén, vagy Bécsben a közvetetlen alkudozással nyerhetni-e többet? Az nem volt nagyon valószínű, hogy a bécsi udvar friss haragját és bizalmatlanságát nyomban el lehessen tüntetni. Napóleon azonban megrémült és megfogatta magát az ígéretek hálójával. Goltz napról-napra jobban haladt elő tárgyalásaiban s végre július 14-én megállapodásra jutottak. Ő is óvatosan, csak tapogatózva haladt elő dolgában s egyelőre mélyen hallgatott

arról, a mit *nagy annexiósak* neveztek, tudniillik: a szász, a hannoveri, a kurhesszeni s a nassaui dinasztia elűzéséről. A midőn az első, Bismarck által július 9-én adott alternatívákat tárgyalták, Napóleon nem igen akadékoskodott: ő csak Ausztria integritásához s Dél-Németország önállóságához ragaszkodott s csak azt nem akarta, hogy Poroszország igen megnövekedjék. Egyébként suttyomban Napóleon császár gondolt arra is, hogy Dél-Németország függetlenségét eladja Belgiumért. Goltz arról teljesen megnyugtatta, hogy Poroszország a Majnát nem fogja átlépni. Ennek fejében a császár megígérte, hogy nem tiltakozik Poroszország észak-németországi foglalásai ellen. Most csak a fegyverszünet minél előbb való megkötését sürgette, mert közbenjárásából különben gúnyt üzhettek, kivált ha a porosz diadalmasan bevonul Bécsbe. Ezen az alapon a tárgyalások simán folytak s Goltz azért jónak láta, hogy a nagy annexiót egyelőre szóba se hozza s kivált hogy ne feszegesse azokat a terveket, a melyekről utasítása, mint második lehetőségről beszélt. Tarthatott attól, hogy Napóleon ezért ellenszolgálat fejében a rajnai tartományokat találja kérni. Mindazáltal nem kevssé csodálkozott azon, hogy a császár kívánságaival még mindig nem hozakodott elő. Goltz, a midőn a tárgyalásokat így folytatta, tulajdonképen elhanyagolta azt, a mivel megbízták. Ezért lakolnia is kellett, mert a porosz főhadiszállásról szemrehányást kapott, hogy a kedvező helyzetet nem zsákmányolta ki eléggé. Erre július 14-én Napóleon császárral aztán megállapították azokat a föltételeket, a melyek alapján a békét megköthették. Ez a munkálat vázlatát adta az európai új átalakulásoknak is a következőkben:

Ausztria integritása nem csorbul, azonkívül, hogy Velenczéről lemond s a német szövetségből kilép;

Poroszország katonai vezetése alatt észak-német szövetség alakul;

megengedik egy nemzetközi független állással bíró dél-német szövetség alakítását. Az északi és a déli szövetség között a nemzeti kapcsot az érdekelt felek együttesen állapíthatják meg;

Poroszország bekebelezzi az elbei herczegségeket, a dánok által lakott kerület kivételével;

Poroszország hadi költségét Ausztria és szövetségei részben megtérítik.

Ezt a programmot a császár az osztrák s a porosz kormánynak nyomban megküldte, azzal a tanácsossal, hogy tegyék le a fegyvert és lépjenek békére. Napóleon a dolgok eddigi folyásával igen meg volt elégedve s arra számított, hogy a közvéleményt a maga részére hódította, mert a hadakozó felek közt önzetlenül készítette elő a békét. Németország ilyen átalakulása ellen Francziaország szempontjából sem lehetett alapos kifogásokat emelni.

**
*

Ezek a javaslatok távirat ütján hamar Bécsbe értek; Brünnben, a porosz főhadiszálláson valamivel később, július 17-én kapták meg. Napoleon, aki a békét sürgette, csakhamar arra ébredt, hogy Ausztria huzakodik a javaslat elfogadásától; a poroszok pedig még komolyabb nehézségeket támasztottak.

Az osztrák kormány Napoleon javaslatával majdnem egy időben kapta meg Bismarcknak Herring által Brünnből küldött ajánlatát, a melyben Bismarck azt kívánta, hogy Ausztria Francziaországot zárja ki a

tárgyalásból s közvetetlenül alkudozzék Poroszország-gal. Azt az első szempillantásra észre lehetett venni, hogy Poroszország ajánlata két lényeges pontban kedvezőbb Napoleon javaslatánál. Poroszország első sorban is lemondott a hadi kárpótlásról, a mi Ausztria zilált finanszíális viszonyai között sokat nyomott a latban. Ezenkívül a császári birodalomnak szabadságában állott, hogy viszonyát Dél-Németországgal föntartsa; és így, a mi már tradicíójához tartozott, megmaradhatott német hatalomnak. A párisi ajánlat ezt egyenesen kizárta. Francziaországnak az volt az érdeke, hogy Dél-Németországot Ausztriától és Poroszországtól egyaránt elvágja; mert csak így volt meg annak a lehetősége, hogy Napoleon később is beavatkozhassék Németország ügyeibe. A Herring követsége tehát örvendetes reményeket ébresztett, és a mint Giskra utóbb elbeszélte: „a nem remélt ajánlat a legmagasabb helyen igen kellemes meglepetést kellett, azt nagy megelégedéssel fogadták s más körök is el voltak ragadtatva a nem várt fordulattól“. Világos, hogy ezek a szavak arra a fogadtatásra vonatkoznak, a melylyel Herring a császárnál és Mensdorffnál találkozott.

Ha valaha, most volt rá szükség, hogy Ausztria gyorsan lásson a cselekvéshez. Igen csábító volna megrajzolni, hogy Németország és Európa jövője milyen irányban fejlődik, ha Ausztria és Poroszország már most békét köt, ha a két hatalom már most megegyezik egymással a német kérdés megoldásában. Nem lehetetlen, hogy Ausztria és Dél-Németország között akkor még tartós viszony támadhatott volna. Ennek kiszínezése azonban a politikai ábrán-dozás dolga. Bécsben azonban a balsors és az újra

éledő remények e napjaiban időt akartak nyerni a dolgok megfontolására, Benedetti és Grammont viszont azon erősködtek, hogy a Napoleon által ajánlott békéföltételeket fogadják el. Ausztria kitérő választ adott, a mely úgy hangzott, hogy Francziaország békeföltételeit nem fogadhatják el addig, a míg a győztes fél nem nyilatkozott, hogy a maga részéről hozzájárul-e azokhoz? Nemsokára aztán a francia diplomaták rájöttek arra is, hogy Ausztria dupla kártyával játszik; valószínűen maga Mensdorff árulta el, hogy Ausztriának módjában áll kedvező föltételek alatt Poroszországgal közvetetten alkudozni. Grammont ebben az értelemben jelentette Parisba: „Mindezek alapján azt hiszem, hogy a praeliminárék (a melyeket a császár és Goltz állapítottak meg), nemely pontokban többet ígérnek a porosz követeléseknél, Ausztriának talán módjában lesz előnyösebb föltételeket fogadatni el¹ Francziaország képviselői érezték, hogy mind a két félnek kelletlenek: Poroszország azon panaszkodott, hogy föllendülésében gátolja, Ausztria pedig azért tett szemrehányásokat, hogy mostoha sorában magára hagya. „Abban a munkában, a melyet e körülmények között végezhetünk, nem lesz örömmünk“, panaszkodott Grammont. Még egyszer esedezett tehát a császárnak, hogy Poroszország ellen rendeljen el katonatüntetést. „Francziaország közvetítése, a mely most megakadt, a mely most komikusnak tetszik, azzal mindjárt diadalra jut“. Napoleon császár politikájának határozatlansága és gyengesége így megbénította azokat a diplomatákat is, a kik Poroszországgal és Ausztriával alkudoztak.

¹ Grammont fontos levelét más adatokkal *Rothan* is lenyomatta munkája 439—445. lapjain.

A bécsi kormány nehány napot azzal a töprengéssel töltött, hogy melyik utat válassza. De bár milyen kézzelfogható volt is a poroszszal való közvetetten alkudozás hasznossága, sajnos, hogy ismét áldatlan befolyások kerekedtek fölül. „A bécsi viszonyok kiszámíthatatlanok, ott senki sem tudja megmondani, hogy végre is mi dönti el a dolgot*,” írta Roon akkortájban. A francia követek váltig ismételgették a bécsi minisztereknek, valószínűen fenyegetések kíséretében, hogy Napoleon császárt érzékenyen megbántják, ha jóindulatú tanácsait elengedik a fülük mellett. Most ismét gróf Esterházy Móricz miniszter volt az, aki az osztrák politikát végzetes irányba terelte; ő adta meg magát a Grammont és Benedetti okoskodásának. Kezdettől óta gőgösen huzakodott attól, hogy Herring bárót fogadjá.¹ Bogaras eszejárásának az egyenes út tetszett a leggyanusabbnak s ezért most is átkosan folyt be a dolgokra. Poroszország ajánlata mögött valószínűen valahol Bismarck ördöngösséget sejtette s az olyan világos fej, mint az övé, nem fogathatta meg magát. Ámbár Ausztriának már elég bizonyisége volt Napoleon megbízhatatlanságáról, Esterházy mégis tanácsosabbnak tartotta, hogy Francziaország segítségére támaszkodjanak; veszedelmesnek tartotta: Napóleont megsérteni azzal, hogy közbenjárását ne fogadják el. Szabad-e bízniok a hűtelen poroszban? Végre is az a gyanakvás döntött, a melyet Bismarck elten tápláltak.

Minthogy Bécsben különböző politikai nézetek állottak szemben egymással, nem juthattak határozott megállapodásra, s végül is részben egyaránt hozzájárultak a

¹ Báró Herring fiának közlése.

Napoleon s a Bismarck ajánlatához. Először Francziaországgal egyezkedtek. Július 18-án Mensdorff és Esterházy, Grammont és Benedetti tanácskozásra ültek össze. Ausztria késznek nyilatkozott a francia föltételek elfogadására, de a békét a birodalom integritásán kívül még egy föltételhez kötötte s ez Szászország integritása volt. Másnap az osztrák kormány kötelező formában is hozzájárult Napoleon javaslataihoz; Benedetti a sikertől boldogan még július 19-én elutazott a porosz főhadiszállásra, hogy most már a másik felet dolgozza meg.

Még azon a napon, harminc órányi aggodalmas vára-kozás után, Herring is megkaptta a választ. A válasz kitérő volt; az osztrák kormány ezen az oldalon sem akarta maga mögött fölégetni a hidat. Brünnbe azt izen-ték, hogy a bécsi kormány magánértesítésre nem tehet azonnal kötelező nyilatkozatot, nehogy a hivatalos osztrák küldöttet Vilmos királynál elutasításnak tegye ki. Ha azonban porosz részről formális fölszólítást kap a tárgyalásra, azt elfogadja. Herring tudta, hogy a franciaiak minden áron közvetíteni akarnak; megtett minden, hogy megelőzze őket s július 19-én lovai föláldozásával sietett, hogy idejekorán érjen Nikolsburgba, a poroszok akkori főhadiszállására. Fáradozása hasztalan volt, a helyzet azóta, hogy ő Brünnből eljött, teljesen megváltozott.

* *

*

A porosz főhadiszálláson növekedett a bizalom, a mióta Párisból a tudósítások pontosabban érkeztek. A porosz kormány azóta más hangon is beszélt. Meré-szébbek lettek a győztes kívánságai, a szerint, a mint Napoleon hova-tovább mind engedékenyebbnek mutatkozott. A császár és rokona tévedtek, a midőn azt képzelték, hogy Bismarckot kíméletre indítják, őszintén

megvallva a francia kormány zavarát. Épp az ellenkezője történt. Bismarck mindenben eltökélte magát, hogy visszautasítja a francia jogtalan és tarthatatlan igényeket bármely német területre. Ezekben a döntő napokban, a mint megismerte Napoleon gyöngeségét, nem láta többé szükségesnek azt sem, hogy Franczia-országot viszontszolgálat fejében Belgiummal ámítsa. Ez a ködkép csak pár héttel azután, hogy Ausztriával a tárgyalásokat befejezték, tünt föl ismét; de új életre keltésén Napoleon hasztalanul fáradozott. Poroszország megnövekedett igényeit Napóleon békéföltételei többé nem elégítették ki, és Goltznak, aki a béke-praeliminárákban diplomata-mesterkedésének koronáját láta, tapasztalni kellett, hogy Vilmos király szinte elejtette. Az nem az ő hibája volt, hogy minden ügyessége mellett sem tudta nyomon követni a porosz főhadiszállás egyre növekedő igényeit és követeléseit. Szemére hányták, hogy utasításának azt a részét, a mely az esetleges nagyobb területgyarapodásról szólott, szóba sem hozta a császárnál. Vilmos király nagy reményeket táplált; többé nem akart megelégedni Észak-Németország meghódításával; vágya támadt osztrák és bajor tartományokra s különösen Ansbachot és Bayreuthot, ezeket a régi Hohenzollern-birtokokat meg akarta szerezni. Katonakörnyezete egyetértett vele ebben a kérdésben. Bismarck volt az, aki a túlcigázott követeléseknek határozottan ellenmondott; nagy fáradtságába került azonban javaslatainak keresztülvitele. Július 9-én írta a feleségének: „Nekünk jól meg a sorunk. Ha követeléseinkben mértéket tartunk, ha nem hisszük azt, hogy a világot hódítottuk meg, olyan békét köthetünk, a mely megérdemelte a fáradtságot. Mi azonban épp oly hamar elkapatjuk magunkat,

mint a milyen hamar kétségebe szoktunk esni s most arra a hálátlan munkára kell vállalkoznom, hogy vizet töltsek a pezsgóborba; azt kell bebizonyítanom, hogy nemcsak magunk lakunk Európában, de rajtunk kívül itt lakik még három hatalmas szomszéd". Utoljára is Goltz július 17-én új, szigorú utasítást kapott. Napoleon javaslatait, mondta az utasítás, csak mint a fegyverszünet alapját fogadhatják el; békét azonban csak olyan alapon köthetnek, a mely Poroszországnak Észak-Németországon három-négymillió új alattvalót biztosít. Poroszország kereken kimondta a maga békeföltételeit, a melyekből nem volt hajlandó engedni. Hogy azonban Napóleonnak se szegjék a kedvét, Bismarck egyúttal azt izente, hogy ő meg Moltke lebeszélik Vilmos királyt Bécs megszállásáról. Ebben az utasításban épp olyan fontos volt az, a mit elhallgattak, mint a mit követeltek. Arról szó sem volt, hogy Franciaországot valamely szomszédos tartománynal kárpótolnák; a győztes nem akart osztozknodni Napóleonnal a zsákmányon.

Goltznak most ismét az volt a föladata, hogy befurakodjék a Napoleon kegyébe, hogy töle új engedményeket hízelegjen ki s hogy azzal sokat követelő kiráyat kiengeszelje. Ez az esemény később legendává alakult át, a mely a követ szereplését nagyon kicsinosította. Azt beszéltek, Bismarck Goltzot azzal bízta meg, hogy Párisban vigye keresztül Hannover, Kurhesszen és Nasszau bekebelezését, ez volt a porosz követelések szélső határa; de szükség esetén érje be háromszázezer alattvaló annektálásával is. Azt is beszéltek, hogy Goltz először Drouyn de Lhuyszal, Poroszország ellenségével tanácskozott s ennek csak a szerényebb kívánságot említette. Drouyn de Lhuys igen

ridegen fogadta az ajánlatot s cserében Francziaország részére is területkárpótlást kívánt, a mi ellen Goltz, Vilmos király vonakodására hivatkozva, ügyesen játszott zavarral tiltakozott. Ezután, beszélük továbbá, Goltz a császárhoz ment, mindenketöríázástólmenten egykamarással eléje vezettette magát és kihívó merészsgéggel eléje tárta a porosz követelések maximumát. A császár, miután Poroszország barátai már megdolgozták, olyan gyöngé volt, hogy beleegyezett mindenbe; Drouyn de Lhuys pedig a szerencsés csín miatt egészen magán kívül volt. Ez az adoma fővonásában helyesen rajzolja a három alkudozó fél között levő viszonyt, bár a dolog talán nem éppen így, ilyen vígjátéakra emlékeztető sablonban történt meg. A valóság az, hogy a francia miniszter még július 17-én is kifogásokat emelt a nagy annexió ellen; a császár ellenben azt mondta, hogy neki semmi köze ahhoz, hogy Németország belügyeit miként intézik.¹ Napóleon erről ismét biztosította Goltzot, a midőn másnap a porosz főhadiszállásról új, még szigorúbb utasítást kapva, azt eléje terjesztette.

A dolog eddig rendben volt. Bismarck azonban azt kívánta, hogy Napoleon formálisan, írásban is járuljon hozzá a dologhoz. Goltz utasítást kapott, beszélje rá a császárt, hogy békeföltételeit ezzel egészítse ki. „A király az észak-német államszövetségről kevesebbet tart, mint én, írta Bismarck július 20-án, neki az annexiára van a legnagyobb gondja, a mit én a reform mellett csakugyan szintén szükségesnek tartok, mert Szászország és Hannover különbén nagyon nagyok maradnak ahhoz, hogy benső

¹ Lásd bővebben *Sybel*-nél.

viszonyban megélhessünk. ... A király, a mit személyes tájékoztatására egész bizalmasan közlök Önnel, azt mondta, hogy inkább lemond, semhogy jelen-tős területszerzemény nélkül menjen haza s a trón-örököst mára ide rendelte. Kérem Exczellencziádat, legyen tekintettel a király hangulatára. " Felötlő lehet, hogy milyen hidegen írtak ennek a tapasztalt diplomatának, a ki utóvégre is Napóleonnál minden keresztlöhajtott, a mit csak kívánhattak. — Még azt is szemére hánnyták, hogy nem tartotta magát szigorúan a július 9-iki utasításhoz. Bismarck az ócsárlás közben megfelejtkezik arról is, hogy akkor még hajlandó volt Francziaország kárpótlására. Goltz ezzel a dologgal hivatalosan restéit előhozakodni, mivel ügyesen játszott a Bismarck kezére. De ha ő bármi engedményt tesz, Poroszországnak be kellett volna váltania ígéretét. Goltz a legtehetségesebb diplomatak közé tartozott, de bizony soha sem volt kényelmes dolog Bismarck keze alatt szolgálni.

Poroszország ilyen ridegen hajszolta a maga hasznát. Július 19-dike döntő fontosságú nap volt a porosz politikában. Benedetti akkor érkezett vissza Bécsből, akkor jelentette, hogy Ausztria elfogadta Napoleon közvetítését; Goltz pedig Napóleon szándékairól küldött megnyugtató híreket. Ezzel Poroszország teljesen kizártta Ausztriát Németországból, elszakította a déli államoktól is s jogot kapott, hogy a Majnától északra a nagy annexiót megvalósíthassa. Most még csak azt a kérdést kellett megfontolni, hogy nincs-e módjában Poroszországnak a fegyverszünet megkötése előtt Pozsonynál még egy győzelmet nyerni, hogy a másod szór megvert Ausztria annál kezesebb legyen? Bismarck megkérdezte Moltketől, hogy Pozsonynál, ahol a Dunán

való átkelést kell kicsikarni, számíthatnak-e föltétlenül a döntő csata megnyerésére? ha igen, a fegyverszünetet még elhalaszthatják. Moltke óvatosan felelt; a hadművelet koczkázatos, kimenetele bizonytalan; aztán meg kell jegyezni, hogy a háborúban minden kísérlet veszedelemmel jár.

Bismarck ezek után tanácsosabbnak tartotta a fegyvernyugvást mindenki megkötni. — Ezt a lépést azonban nagyon óvatosan tette meg. Az a francia javaslat, a mely július 14-én kelt, csak öt napig tartó fegyvernyugvásnak lehet az alapja. Ez idő alatt megállapítják a béke praelemináréit s csak akkor kötnek több hétre terjedő fegyverszünetet, ha Poroszország azokat elfogadhatja. Ehhez a föltételhez Olaszország miatt is ragaszkodott Bismarck; mert Poroszország Olaszország hozzájárulása nélkül nem köthetett békét.

Július 19-én a nikolsburgi kastélyban az alkudozásban éppen a döntő fordulathoz érkeztek, a mikor Herring is lélekszakadva megérkezett Bécsből s Bismarcknak jelentette, hogy Ausztria kész közvetetlenül alkudozni. Bismarck azonban e szavakkal lépett elője: „Ön egy órával megkésett; egy órával ezelőtt a tár-gyalások még más irányt kaphattak volna. Most már, miután elfogadtuk, Francziaország közbenjárását nem utasíthatjuk vissza*. Ausztria viszonya Németországgal itt szakadt meg. A mikor Herring Bismarck ajánlatával Brünnből Bécsbe utazott, Ausztria egyik lábával még a kengyelben volt: arra Bismarck nem hihette magát kötelesnek, hogy a tétevázó lovast fölsegítse a nyeregbe. A helyzet azóta megváltozott. Napoleon császár és Goltz július 14-én abban állapodtak meg, hogy az alakulandó dél-német szövetség nemzetközileg független lesz s ezzel Ausztriát Dél-

Németországból is kizárták. Poroszországnak és Franciaországnak egyaránt kellemesebb volt ez így, mintha Ausztria és Dél-Németország között kapocs van. Bismarck többször ajánlotta a bécsi kormánynak a német birodalmon való osztozkodást. Hogy komolyan is akarta-e? az kétséges lehet; de most ennek is vége volt.

Napóleonnak csupán egy kívánsága teljesült; a porosz hadsereg megállóit a Dunánál. A fegyvernyugvás július 22-én délben kezdődött és július 27-én délig tartott. Július 22-én délelőtt John és Podbielski tábornokok megállapították azokat a vonalakat, a melyek a kéthadserget egymástól elválasztották; megjegyzendő, hogy ezeket a vonalakat csak a két főhadsereg nem léphette át, hogy oldalvást portyázzhattak az ellenséges hadállásokig. A békétárgyalásra bár csak öt rövid napot szántak, mégis arra vallott minden, hogy a háborúnak vége, hogy Ausztria megnyugszik abban, a hogy a fegyver addig döntött, a mely Németországon hatalmi állásától fosztotta meg.

HUSZONNEGYEDIK KÖNYV.

Utolsó csaták a szárazon. — A blumenaui ütközet.
— Tirol védelme. — A dél-németországi háború.

A háborúnak azonban még nem volt vége; mert az ellenfelek olyan keményen összekaptak, hogy nem tudták a tusát nyomban abbahagyni s aztán a győző a hadviselésre fontos nehány sztrategiai pontot az utolsó pillanatban még meg akart szerezni arra az esetre, hogy ha a dolog utóbb mégis fegyverre kerülne, onnan könnyen mérhessen az ellenségre csapást. A poroszok erejük végső megfeszítésével iparkodtak Pozsony alá, ahol a Dunán át lehet kelni; az olaszok mohón nyúltak Trent, Dél-Tirol fővárosa, meg az Adriai-tengerben fekvő erős Lissa után. — Ezért keményen harczoltak a fegyvernyugvás beálltáig; Dél-Tirolban pedig még azután is. Dél-Németországban is valamivel tovább tartott a harcz; de a míg a porosz ott az egyik győzelmet a másik után aratta, Blumenaunál, Dél-Tirolban és végül a lissai vizeken Ausztria vitézül ellenállott az ellenség végső erőfeszítéseinek. Hidegvérű és sikeres ellenállása a szárazon, dicsőséges győzelme a tengeren, napsugár e szerencsétlen háború sötétségében.

A blumenaui ütközet.

A porosz előnyomulás határául Moltke Pozsonyt jelölte meg. Ez a hely fontos volt azért is, hogy

ott a Dunán át lehetett kelni. Más okból azért szeretett volna kezet tenni reá, mert Albrecht főherczeg előcsapatát, a Mondel-dandárt egész odáig előtolta s onnan akart kezet fogni a Vágvölgyén át közeledő északi hadsereggel. Benedeknek ott kellett átkelni a Dunán, hogy Bécs védelméről idejekorán megérkezzék. A porosz hadvezetőségnek ez egyesülés megakadályozása volt a célja; ott akart a két hadsereg közé csapni, hogy ék módjára azokat egymástól elválasztsa. „Bár sikerülne a vállalat — irta Roon a feleségének, — de merész dolog.“ Vérehajtásával Fransecky altábornagy csapatait bízták meg s a földadat megoldására hadosztálya, a hetedik hadosztály mellé parancsnoksága alá rendelték a nyolcadik hadosztályt is. Odasiettek erejük végső megfeszítésével Benedek közelebb álló dandárai is. A két ellen-ség valóságos versenyfutást tartott, hogy melyik éri el hamarabb Pozsonyt.

Az északi hadseregek azonban némi előnye volt. Előcsapataiból a Schütte-dandárral és egy más ezreddel megerősítették a Mondel csapatát, aki Pozsony közelében, Blumenaunál erős hadállást foglalt el. Hogy hozzáférhessen, Franseckynak át kellett kelni a Kis-Kárpátok nyúlványain. Blumenaunál azonban az osztrákok útját állották; ott csak csata árán törhette át magát. Mondel ezredesnek az volt a parancsa, hogy azt a helyet bármi áron tartsa meg s már a Trautenaunál vívott csatában bebizonyította, hogy rátermett az ilyen föladatra. A szoros-út megvédelmezésére a leghelyesebb intézkedéseket tette. Ágyúit egy kopasz, menedékesen emelkedő halmon állította föl, a honnan végigsöpörhette az utat, a melyen a porosznak elő kellett nyomulnia. Az út mentén álló halmokat

dandára zászlóaljai szállották meg; lovassága pedig eléje ment az ellenségnek. Különösen kellett gondoskodnia hátvédről Pozsony felé, hogy el ne vágják a hadseregtől; hátvédnek a Schütte-dandárhoz tartozó belga király ezredet használta. így készült föl az osztrák a porosz előnyomulás visszaverésére.

Azonban a Fransecky kétszeres ereje ellen nem tarthatták volna magukat sokáig, ha nem kapnak segítséget az északi hadsereghoz tartozó Thun hadtest csapataitól, a mely már megérkezett. Ez a hadtest Albrecht főherczeget parancsára erőltetett menetekben sietett oda; egy részük utazhatott vasúton, úgy hogy július 22-én reggel két és fél dandára már Pozsonyban volt, megszállotta a Pozsony körül fekvő hegyeket s Mondellel együtt készen állott a csata elfogadására. Pozsonyban a főparancsnokságot maga gróf Thun vette át. Fransecky nem számíthatta ki, hogy hátrább, Pozsony alatt mennyi osztrák erő van még együtt. Arra azonban elég erősnek érezte magát, hogy azt az ellenséget, a mely előretoltál! Blumenaunál állott, megverje. Minthogy ezt az ellenséget arcban nehéz volt megtámadni, ezért csak egyik hadosztályával, a hetedikkel támadta arcban az osztrákokat, hogy foglalkoztassa őket, míg a másik hadosztálynak, a nyolczadiknak, Bőse vezérőrnagy parancsnoksága alatt, az ellenség jobb, északi szárnyát meg kellett kerülni. Ennek a hadosztálynak állottak útjában a Kis-Kárpátok nyúlványai, a melyeken igen rossz utak vezettek át s a melyeket csak a helyi lakosság ismert és használt.

Bőse csapatainak célpontul a blumenaui hadállás mögött a Zergehegyet (Gemsenberget) tűzte ki, a mely dominálja azt az utat, a melyen Mondel Pozsonynyal

összeköttetésben állott s a melyet, a mint említettük, a belga király ezred fedezett. Bosenak, a mint elérte a Zergehegyet, tudósítást kellett küldenie Franseckynek, hogy előlről egész erővel támadjon. A hurkot így akarták szorosra húzni.

Ezek a hadi mozdulatok már megkezdték, a mikor Fransecky megkapta a hírt, reggeli félnyolcz óra tájban, hogy a fegyvernyugvást megkötötték s hogy déli tizenkét óráig végeznie kell. így arra, hogy tervét megvalósítsa, nem volt öt egész órája. Remélte azonban, hogy azalatt az idő alatt végezhet s izgatott türelmetlenséggel várt a Bőse jelentését, hogy a megkerülés sikerült.

Kezdetben minden azonképen folyt le, a hogy kieszelték; Fransecky Mondel dandárát arczban támadta meg. Agyúcsata fejlődött ki, a melylyel az osztrákok, a kik jó hadállásban voltak és ügyesen céloztak, sakkban tartották az ellenséget. Az órák teltek s a porosz tábornok attól tarthatott, hogy a fukarul megszabott idő lejár, mielőtt célt érne. Ezért csapatokat küldött ki, hogy a Mondel két szárnyát megkerüljék. Mondel is csapatokat állított a támadók ellen s a lejtőkön makacs tűz-csata fejlett ki. Az osztrákok vitézül visszaverték az ellenséget. Most meglátszott, hogy a korábbi vereségekből okultak. Puskájuk rosszabb volt ugyan az ellenség puskájánál, de olyan okosan használták a terep előnyeit, hogy nem lehetett hozzájuk férni.

Thun gróf Pozsonyból szorgosan figyelte a hegyek között vívott csata folyamát és segítségül ágyúkat küldött az osztrák csapatoknak. Egyszerre aztán észrevette, hogy Mondel dandára s az ő serge közé az ellenség becsúszott. Most már ő is szemben állott az ellenséggel.

Bőse hadosztálya állott előtte, a mely a rábízott megkerülést sikeresen végrehajtotta. A hegyek között

csak a Württemberg-dandárból előretolt gyöngé csapatokra bukkant, a melyek gyorsan meghátráltak előle. Csak az utat volt nehéz megtenni; mert nedves, esős idő járt s az utak sikamosak voltak. Tíz óra tájban Böse mégis elérte a Zergehegyet, a melyet az osztrákok közül a belga király ezred egy zászlóalja tartott meg-szállva. Trombitaharsogás és hurráh-kiáltás támadt, aztán a nagyobb porosz erő elfoglalta a halmot, a thüringiai zászlóalj fölkapaszkodott annak csúcsára, a honnan messze elláthatott. Ujongva köszöntötték onnan a Dunát, Pozsony tornyait és utcáit, a melyeket onnan megpillantották, a honnan a Mondehdandár visszavonulását el akarták vágni. Böse nyomban jelentést küldött Franseckynak, hogy a Zergehegyet elfoglalta, tudósítása azonban nem érkezett meg rendeltetése helyére, mert a Württemberg-dandár, Böse hátamögött, ellepte a hegyet s két tűz közé szorította az előnyomult porosz csapatot. Fransecky pedig hasztalanul várta egyre izgatottabban a késedelmező tudósítást.

Böse táborkot büszke bizalommal töltötte el a siker, hogy a blumenaui hadállást megkerülhette, mert nem tudta, hogy ezzel maga is válságos helyzetbe került. Most két ellenséggel állott szemben, a Lamacs-nál álló csapatokkal s Thun gróf Pozsonynál össze-vont nagyobb haderejével. Neki csak hat zászlóalja volt, ágyúkat pedig a hegyeken keresztül nem hurczolhatott magával. Igaz, hogy a Mondel-dandárt hátból támadhatta; de mögötte meg Thun seregból állott két és fél dandár. Az ő esete is bizonysgája annak a katona-tapasztalatnak, hogy a ki az ellenséget megkerüli, esetleg magát fogatja meg.

Böse azonban nem csüggéd el. Csapatainak egy

részét Pozsony ellen indította s ez Thun zászlóaljaival megütközött; nagyobb erejét azonban arra a föladatra fordította, a melylyel Fransecky megbízta volt. Még mindig remélte, hogy Mondelnek a hátába szakadhat s hogy tizenkét óráig a csatát eldöntheti. Ezért az utat megszállva tartó Schütte-dandárt támadta meg. A támadás igen nehéz volt, csak szakadékokon, kösziklákon át férkőzhetett közel az osztrákokhoz. Mind a két fél tudta, hogy mi forog a koczkán, mind a kettő az utolsó összecsapásból győzelmesen akart kikerülni. A poroszok előretörtek, de tizenkét óra tájban az erdőkben, a szőlőhegyeken fölharsant a kiáltás, a mely a fegyvernyugvást jelentette. Némely csapatok távolabb eső helyeken úgy egymásba kaptak, hogy még egy félórán át tusakodtak egymással. Végül gúlába rakták puskáikat, az első sorok közeledtek egymáshoz, egymásra köszöntötték kulacsaikat s ezzel záródott a mindenkét félnek becsületére váló csata.

A két fél közül melyiknek volt alaposabb reménye a győzelemre ezen a napon? Ezt a sokat vitatott problémát kétségtelen módon csak a csata folytatása oldhatta volna meg. Ha még egy órájuk van, mondja a porosz hivatalos jelentés, a Mondel dandárának vége; az osztrákok azonban nem fogadják el ezt az állítást. Véleményük szerint a Bőse hadosztálya olyan kelepcézébe került, a honnan nem vergődhetett ki; mert Thun hadteste túlnyomó erejével megfojthatta volna. Ez a vita a katona-irodalomban még ma sem záródott le. Ha Thun gróf erélyesen támad, az ellenséges hadosztálynak minden erejét össze kellett volna szedni, hogy levegőhöz juthasson. Július 22-én délben tehát minden attól függött, hogy Bőse vagy Thun gyorsabb-e az elhatározásban s a cselekvésben.

De történt volna bárhogy, Pozsony osztrák kézben maradt s az utolsó porosz támadás meghiúsult. Az északi hadsereg a Dunahidon át a bécsi medencébe vonult s egyesült Albrecht főherczeg seregével. Ha a háború ismét kitör, a védekező hadsereg teljesen együtt van, hogy vitássá tegye az ellenségnak Bécs meghódítását.

* *

*

Az oswiecimi ütközet.

A teljesség kedvéért meg kell emlékeznünk arról az ütközetről is, a mely június 27-én folyt le a porosz-galicziai határon. Sziléziát Knobelsdorff és Stollberg két porosz különítménye födözte. Ezek a Krakóból Olmützbe vezető vasutat több helyen megrongálták, aztán azt kapták föladatul, hogy támadás formájában védekezzenek. Ennek megfelelően Stollberg Osviecimet akarta meghódítani, a melynek elfoglalásával Morvaország és Galicia között a vasúti kapocs teljesen megszakadt volna. Négy és háromnegyed zászlóaljjal, a mely jobbára honvédségből állott s egy honvéulánus-ezreddel átkelt a Visztulán, szétszórta a gyönge osztrák előcsapatokat és megtámadta a vasúti állomást. Az állomást a mecklenburgi ezred egy zászlóalja védelmezte vitézül. Mindazáltal úgy látszott, hogy az osztrákok nem állhatnak a túlnyomó erőnek ellen, kivált miután az ulánus-ezred is harcza lépett ellenük. Azonban éppen idején vetette magát a nagyobb számú porosz lovasság elé másfél század osztrák ulánus Lehmann százados vezetése alatt. Lehmann lekaszabolták a lováról, legényeit is annyira szorongatták, hogy meg kellett hátrálniok; de az ellenség

rohamát mégis föltartották. Miután a porosz gyalogság kétszeri támadása az állomás ellen meghiúsult, Stollberg kénytelen volt csapataival porosz területre visszavonulni. A poroszok hét tisztre és százhatvanhat legényre tettek veszteségüket; az osztrákok hét tisztet és hetvenegy embert vesztettek.¹

Tirol védelme.²

Miután a déli hadsereg Olaszországból kivonult, Tirol ki volt téve az olaszok támadásának. Dél-Tirol meghódításával Garibaldi önkénteseit bízták meg, s már abban bizakodtak, hogy az olaszok a rokonnépességű Trentinot megszerezhetik hazájuknak. A népszerű tábornok fölhívására mintegy harmincnyolczezer ember gyűlt össze zászlai alá, részben az olasz ifjúság virága, részben pedig a félsziget kalendor elemei. A csapat harczias volt, bízott vezérében, de nem volt fegyelmezve, nem nem tudta megállani a tüzet, nem volt megédzve a fáradalmak elviselésére s nem is volt jó] fegyverezve. Dél-Tirolból azt a hírt kapták, hogy a

¹ Lásd a sziléziai határon folyó kis háború rokonszenves rajzát Fischer von Wellenborn: *Erinnerungen aus den Feldzügen von 1859 und 1866* című könyvében (Bécs, 1894).

² Föforrásunk az osztrák vezérkar munkája, a mely már 1869-ben megjelent s az olasz vezérkari munka, a melynek második, idevonatkozó kötete csak 1895-ben látott napvilágot. Ezenkívül használtuk Kuhn: *Der Gébirgskrieg* (második kiadás, Bécs, 1878) című könyvét. Garibaldi: *Memorie autobiografiché-je* (Firenze, 1888), a melyet 1872-ben írt, szintén haszonnal forgatható. Ezenkívül számos visszaemlékezést írtak Garibaldi bajtársai. Garibaldi vázlata egészében megfelel a valóságnak, azt azonban elárulja, hogy neki sejtelme sem volt a Kuhn szán-dékairól.

népesség az olasz részen áll; ezt azonban csak a városi lakosságról lehetett állítani, a parasztnak nem volt semmi kedve az uralom megváltoztatására.

Az ellenség visszaverésével bárvá Kuhn Ferenc vezérőrnagyot bízták meg, aki föladatát úgy oldotta meg, hogy az ország védelme méltó volt azokhoz a harczokhoz, a melyeket a tiroliak 1703-ban és 1809-ben vívtak. Kuhn 1817-ben született s már mint fiatal vezérkari tiszt képzettségével és erélyével magára vonta a hadsereg figyelmét. A Kadetzky parancsnoksága alatt álló hadsereg első csatáiban már nagy része volt a sikerben; Carlo Alberto király első támadása ellen, 1848 május 6-án Santa Luciánál ő vezette a védelmet s a győzelmes csata estéjén katonái vállukon ujongva hordták körül a tábort. Nem ő a felelős azért, hogy azok a szép remények, a melyeket hozzá fűztek, nem valósultak meg, a midőn Gyulai oldalán, mint vezérkari főnök, 1859-ben az osztrák hadserget vezette. A fővezér nem követte Kuhn tanácsait; sem nem sietett gyorsan Alexandria ellen, sem két nappal a Magentánál vívott csata előtt nem hiúsította meg a francia megkerülő szándékát merész előnyomulással. Szemére szokták hányni, hogy nagyon is sokat tartott magáról, hogy mint vezérkari főnök osztotta a parancsot és oktató szemedélye vitathatatlanul ártott is utasításainak. 1866-ban csak tizenkétezer főnyi gyalogság, egy század lovas s harminc két ágyú állott a sor-katonaságból parancsnoksága alatt. A német ajkú Eszak-Tirol népfölkelést rendelt el, a népfölkelés azonban az olasz-földön nem juthatott szerephez. Csak mintegy négyezeröttszáz főnyi válogatott vadász állott csapatain kívül rendelkezésére s ennek az őrszolgá-

latban s az ütközetekben egyaránt jó hasznát vette. Kuhn oldalán mint vezérkari főnök báró Dumoulin ezredes állott, a kinek hidegvérűsége és megfontolt-sága szerencsésen egészítette ki a Kuhn tüzes temperamentumát. Kuhn agyában ugyanis az eszmék fáradhatatlanul szíporkáztak és örökösen tusakodtak egymással. Dumoulinnak sokszor kellett jóvá tenni azt, a mit Kuhn hebehurgyán elsiettet.

A míg a déli hadsereg Albrecht főherczeg parancsnoksága alatt a Minciónál állott, Kuhn csapatai elég-ségesek voltak Tirol fedezésére. Az Olaszországból a Trentinoba vezető utakat védte a várnégyszög. A Tirolban álló osztrákok ofenzívára száhadták el magukat, rácspattak az olasz hadsereg északi szárnyára s Lombardia mélyebb völgyeibe tettek is becsapásokat, kivált miután Albrecht főherczeg június végén, a custozai győzelem után, a Minción átlépett. Kuhn a Stilfser Jochon át Veltlinbe, aztán a Val Camonicában Vezzáig portyáztatott kisebb csapatokkal. Az utóbbi helyen Garibaldi önkéntesei vitézül megütköztek az osztrákokkal. Rosszabbul jártak azon az úton, a melyen maga Garibaldi a főszereggel nyomult elő az Idro tavától Tirol felé. Itt Gredler száradós a császár-vadászokkal Lombardia területére tört s Monte Suellonál elzárta Garibaldi előtt az utat. Garibaldi július 4-énki akarta őt állásából verni, azonban nagy veszteséggel az olasz önkénteseket verték vissza. Garibaldi szemrehányást is tett magának azért, hogy a fiatal katonák tüzes rohamára igen sokat épített. Az ütközet folyamán egyik katonája, aki még nem tudott a puskával bánni, czombján őt magát is megsebezte. Ezek az események egy kissé lelohasztották a vörösingesek önbizalmát s csak akkor lélek-

zettek föl, a mikor Albrecht főherczeg a déli hadsereggel a Dunához vonult és Tirol védelmére csak a területén álló csapatok maradtak. Eddig Tirol védőinek csak délnyugati irányban kellett figyelniük. A mint azonban az olaszok Velenczét megszállták, dél-keletről is tartani kellett a túlnyomó számú ellenség betörésétől. Úgy látszott akkor, hogy Tirol megvédésére Kuhn serege nem elégséges hadi erő.

Mint valami szilárd fal nyúlik le Olasz-Tirol Velencze és Lombardia közé, de a tartományba kitűnő országutak vezetnek s ezek mind a két részről megkönnyítették a támadást. Legalább ezt a földdarabkát akarta Olaszország a maga erején megszerezni; úgy gondolta, hogy ezt legalább ne köszönhesse a porosz szövetségnek Kuhn védelmi rendszere alkalmazkodott a súlyos viszonyokhoz. Tudta, hogy elvezetett, ha a délről jövő számos út mindenikét egyszerre akarja megvédelmezni; mert az olaszok valamelyik úton túlnyomó erővel betörhetnek, az ő sövényét átszakíthatják s őrségeit elvághatják egymástól. A kordon-rendszer, a mihez a Lacy iskolájából kikerült tábornokok szívósan ragaszkodtak, a török s a francia háborúkban súlyos vereségekre vezetett. Ezért Kuhn a határon átvezető utakra és szorosokra csak gyöngé őrséget állított azzal a föladattal, hogy jelentsék, hogy az ellenség hol szándékozik betörni. Az ilyen előcsapatok mögött rendszerint erősebb csapatok állottak, a melyek elég erősek voltak, hogy az ellenséget föltartsák addig, míg a csendrumról segítséget kaptak. — Az előcsapatok mintegy kétharmad részét tették annak az erőnek, a melylyel Kuhn rendelkezett. A harmadik részt s ez volt Kuhn hadviselésében az alapgondolat, mint sztrategiai tartaléket az Adige

völgyében Trient és Bozen között, vagy a szomszédságban tartotta együtt. Ez a tartalék, a melyet maga személyesen vezetett, a négyezernégyszáz főnyi Kaim s a kétezerötszáz főnyi Montluisant-dandárok ból állott. Ennek a tartaléknak az volt a rendeltetése, hogy ott teremjen, ahol az ellenség nagyobb erővel akar betörni. Abban az esetben, ha az olaszok több úton nyomulnának elő, Kuhnnak az volt a terve, hogy tartalékjával ott terem, hirtelen rohammal az ellenséget visszaveri, aztán egész erejével a másik fenyégetett vonalat szállja meg. Ez a módszer szerencsésen egyesítette magában a védekezés s a támadás előnyeit s igen szép sikerre vezetett. Ausztria leginkább ennek a módszernek köszönheti, hogy Trentinót meg tudta tartani.

A míg az olaszok Velenczét el nem foglalták, csak azt a négy délnyugati irányba menő utat kellett figyelemmel kísérni, a mely Lombardiából Tirolba vezetett. A két északi út, a Stilfser Joch s a vele párhuzamos Tonal-szoros, minthogy a Garibaldi hadműveleti alapjától távol feküdt, kevésbé volt fenyégetve a másik két útnál. Garibaldi csak a között választhatott, hogy a Judikárián, vagy a Ledro völgyön tör be. És valóban a közelebbi hetekben förejével hol az égjük, hol a másik vonalon nagyobb erőlködés nélkül nyomta vissza az őrálló féldandárokat. A mint aztán hirtelen megjelent Kuhn vezérlete alatt a tartalék, sanyarú leczkét kapott s ha szerencséjét a másik úton tette próbára, az eset megismétlődött.

A dolog természete szerint Garibaldi először azt az utat próbálta meg, a mely egyenesen vezet Trientbe. Előcsapatait előtolta Judikáriába és július 14-én főhadiszállását Storoban, tiroli területen ütötte föl. Elől

a Nicotera-dandár menetelt, a mely megszállotta Condinot s előle Höffern alezredes lassan visszavonult. Most ütött Khunnak a cselekvés órája, a ki hátul résen állott. Höffern támogatására előreküldte a Mont-luisant-dandárt s így hirtelen négyezer emberrel támadta meg Garibaldi előcsapatait. Az osztrákok július 16-dikán megostromolták a cimegoi hidat s Condinonál olyan hevesen csaptak a Nicotera csapataira, hogy azok sok fogoly hátrahagyásával megfutamodnikényszerülték. Az osztrákok a hegyekről figyelték meg, hogy Garibaldi, a ki kocsin sietett a csatamezőre, kíséretével Storo felé visszavágtatott. Az ütközet javában folyt, a midőn Kulin kellemetlen újságot kapott. Veronából tudósították, hogy a még ő Garibaldit a nyugati határon föltartotta, kelet felől, Velencéből nagyobb erő tört be a tartományba. Ügy látszott tehát, hogy a vörösingesek Tirol védőit csak azért csalták a nyugati határra, hogy azalatt az olasz rendes csapatok a császári sereget az Adige völgyén hátban támadhassák meg. — Kuhn tehát megparancsolta, hogy Condinonál hagyják abba a csatát, a két tartalékdandárt visszavezette az Adige völgyébe, Trient tájára, hogy kelet felé védekezhessék.

Másnap az olaszok gyönyörködve nézték, hogy az osztrákok visszavonultak. Garibaldi lassan előnyomult, de mert vereséget szenvedett volt, elhatározta, hogy főerejét a Ledro-völgyben, tehát a másik hadműveleti vonalán fejti ki. Valóban ott eleintén egy kis sikerre is szert tehetett. Gligenti erősség (Val Ampola), a mely az utat védte, s a melyet több napon át lövetett, július 19-én megadta magát. Ez az esemény, bár a várat csak kétszáz ember védte, Olaszországban nagy örömet keltett.

Kuhn e közben arról győződött meg, hogy a veronai várparancsnok tévesen tudósította, mert Tirol keleti határain nem mutatkozott ellenség s ezzel időt nyert, hogy Garibaldi ellen egy második, hatalmasabb támadást intézhessen. Garibaldi nem várta ezt a visszavágást, pedig az még aznap épp úgy bekövetkezett a Ledro-völgyben is, mint Judikáriában. A támadás erős volt, Montluisant alezredes itt vívta meg a tiroli hadjárat legszebb csatáját. Az olaszok gyanúlanul terjeszkedtek ki a Bececca-völgyben, a midőn az osztrákok július 21-én hirtelen a baloldalukban termettek és soraikat egy röppentyű-üteg tüzevel megzavarták. Azután a császárvadászok lerohantak a hegyekről, Locca falut rohammal elfoglalták, a házakban és az udvarokon számos foglyot ejtve zsákmányul. Ezután Beccát, az olasz hadállás kulcsát támadták meg. Garibaldi hasztalan erőlködött, hogy önkénteseit megállítsa; közéjük vitette magát és a midőn a golyók már sűrűn fütyöltek a feje körül, kísérete csaknem erőszakkal vitte vissza kocsijához. Fiai: Menotti és Riciotti minden megtettek, hogy az osztrák rohamot megállítsák, de nem bírtak vele és déltájban Becca elfoglalása vetett véget a csatának. Az olaszok halottban és sebesültben háromszázötven embert vesztettek, foglyul esett ezerszáznégy emberük, míg az osztrákok csak tizenhét tiszt s kilencvennégy legény elvesztését siratták. A mikor a csatának vége volt, Montluisant, a kinek csapata csak négyezer emberből állott, akkor vette észre, hogy hátrább még erős ellenséges csapat áll. Katonái lőszerüket ellőtték, ezért vissza kellett vonulnia s így Bececca ismét az olaszok kezébe esett. Kuhn azonban elérte céjlját, Garibaldinak az előnyomulást abban kel-

lett hagyni s az osztrákok egyelőre nem igen tarthat-tak tőle.

Tirol védelme szempontjából Garibaldi visszaverése a legjobb időben történt, mert keletről, a mitől már régen tartottak, az ellenség most valóban betört. Kuhn csapatai teljesen ki voltak merülve; mert három hét óta szakadatlanul őrségen voltak, sziklákon és hegygerinczeken tanyáztak vagy útban voltak és harcban állottak számosabb ellenséggel. Kezdetben Kuhn abban reménykedett, hogy a keleti határon csak holmi tüntetés készül. Július 23-án este azonban azt a fenyegető hírt kapta, hogy Medici tábornok hadosztálya Velencéből Trent felé nyomul elő. Most Kuhnnek erre a vonalra kellett irányítania ügyeimét, a hol rendes olasz katonaság lépett a csatamezőre.

A velenczei határtól a Sugana-völgy ön át három-négy menettel érhetni el Dél-Tirol fővárosát. A míg Kuhn az olasz önkéntesek visszaverésével foglalkozott, a keleti határ védelmére Pichler őrnagy vezetése alatt csak nyolcz-kilencszáz embert fordíthatott; Medicinek pedig tízezer embere volt, ezzelkönnyen visszaszoríthatta az előtte álló maroknyi ellenséget. Pichler mégis július 22-én a határon Primolanonál, július 23-án Borgonál úgy föl tudta tartani az ellenséget, hogy az az osztrák erőt három-négyezer főre becsülte. A Borgonál vívott ütközet után a kimerült csapatok segítségére egy osztrák zászlóalj érkezett, a mely Levicot szállotta meg; Medici azonban július 24-ikének éjjelét gyors és szerencsés támadásra használta, a mikor elfoglalta Levicot. Ez a szép siker annyira duzzasztotta bátor-ságát, hogy július 26-án már Trent alatt akart állani. A város olasz érzelmű lakosaival összeköttetésben állott s így pontosan ismerte Khun intézkedéseit. Kuhn

csakugyan válságos helyzetbe jutott; de munkához látott még július 24-ike éjjelén, hogy Medicivel hatalmasan szembeállhasson. Vakmerőén arra szánta elmagát, hogy Nyugat-Tirolból csaknem az összes csapatokat magához vonja; csupán kétezer emberre bízta Garibaldi harminczötezer emberének szemmelkartását. Erőltetett menetekben vezettette Kaim, Montluisant és Grünne csapatait Trient védelmére. A mi csapat kezénél volt, azt Trentből nyomban Medici elé rendelte, hogy tartsák föl őt addig, a míg az osztrák csapatok az Adige-völgyében összegyűlhetnek. Mindez intézkedések mellett is Kuhnnak meg kellett barátkozni azzal a gondolattal, hogy Dél-Tirolt ki kell ürítenie, mert az olasz erő háromszoros volt. Podgyászát, hadipénztárat északra küldte s fölszólította Innsbruck hatóságát, hogy Észak-Tirolban hirdesse ki a népfölkelést. Nem látott azonban még minden elvészettnek s még egy próbát szándékozott tenni Trentino védelmére. Szándékában megerősítette Albrecht főherczeg súrgönye, a mely Bécsből jött s a mely arról értesítette, hogy a fegyvernyugvást megkötötték, hogy az július 25-én reggel kezdődik. Egyúttal azt a parancsot kapván, hogy Trientet addig bármi áron tartsa, a várost hirtelen védelmi állapotba helyezte. A trientieknek nem tetszett ez az intézkedés s egy küldöttség Riccabona herczeg-érsek vezetése alatt arra figyelmeztette, hogy jobb volna a várost kiürítenie, mert az olaszok elvághatják Bozentől. Kuhn a küldöttségnek azt válaszolta, hogy a várost az utolsó csöpp vérig védeni fogja. Medici tábornok is erősen föltette magában, hogy Trientet a fegyvernyugvás beállta előtt megszerzi s július 24-én már Perginében volt, a honnan Trient az Adige-völgyén alig egy napi járás. Az olaszok a

vidék lakosságát bármí áron rá akarták venni, hogy szálljon le az Adige völgyébe s a Veronából Trentbe vezető síneket szakgassa föl; a föld népe azonban az osztrákhöz szított s még nagyobb összeg pénz igéretével sem lehetett az olaszok támogatására csábítani. Már e mozdulatok alatt a fegyvernyugvás megkezdődött; de Medici tábornok csak július 25-én délután értesült róla s Kuhn az olaszok előnyomulása miatt már attól félt, hogy Trentet még most is elragadhatják tőle. Vigolonál, a Sorda-völgyben még összecsapásra is került a dolog, ott aztán Medici tábornok is megkapta a parancsot, hogy álljon meg s az ellenséges felek megállották azon a helyen, a melyet ép kezükben tartottak.

Kuhn elhatározása, hogy majdnem egész erejét Medici föltártóztatására Trentben és Trent alatt összegyűjtí, a legnagyobb elismerésre méltó. Csak a csapatok gyors összevonása, csupán a menetképesség erélyes kihasználása árán lehetett a várost megmenteni. Helyesen számított, a midőn úgy fogta föl a dolgot, hogy Garibaldi vereségeitől megfélemlítve, csak óvatosan, minden lépését megfontolva nyomul elő nyugatról. Garibaldi serege valóban csak óvatosan s csak miután meggyőződött arról, hogy Nyugat-Tirolt senki sem védi, nyomult elő Judikárián s a Ledro-völgyén át; de a mint a Ponál-szoroson a Garda-tóhoz leereszkedtek, Rivát nem közelíthették meg az osztrák ágyúnaszádok tüzelése miatt.¹ A kérdés most csak az, vajon Kuhn Medici tábornoknak Trent előtt nyílt csatában olyan sikeresen tudott volna ellenállani, a

¹ A Garda-tavon, Monfroni százados vezetése alatt állomásoszó osztrák flottilla az olasz ágyúnaszádokat sakkban tartotta s bár a szárazról hevesen tüzeltek, Gargnano partján zsákmányul ejtett egy olasz gőzöst.

mily sikeresen Garibaldit Condinonál és Bececcánál visszaverte. Miután már nem adhatta próbáját a dolognak, az olaszok hihették azt, hogy csak a fegyvernyugvás ütötte őket el erőfeszítésük jutalmától. Annyi azonban bizonyos, hogy Kuhn hadjára mintája lehet a hegyi háborúnak. Albrecht főherczeggel, Tegett-hoffal, Johnnal és Gablenzzel ő is azok közé tartozik, a kik az 1866. évi hadjáratban megvédték az osztrák fegyverbecsületet.

A dél-németországi háború.

A míg Vilmos király hadsergével négy hét alatt a szász határról a Dunáig előnyomult, fegyvere Közép-Németországban is egyik sikert a másik után aratta: ebben a hadjáratban az összes német törzsek megérezték a poroszok katonafölényét. Közvetetlenül azután, hogy a hannoverek június 29-én Langensalzánnál letették a fegyvert, Vogel-Falckenstein tábornok azt a parancsot kapta, hogy hódítsa meg a dél-német államokat. Falckenstein ugyan északi hadjáratával megnyert minden, a mit csak kívánni lehetett, föladatától azonban nem egyszer eltért s Moltkenak ismételt ízben kellett figyelmeztetnie, hogy György király seregeit idejekorán kerítse be.

Ezután délnék fordult, a hol két ellenséggel kellett leszámolnia. Az erősebb ellenség a bajorok voltak, Károly bajor herczeg főparancsnoksága alatt. Frankfurtnál gyülekezett aztán a würtembergiekből, badeniekből, hesszeniekből és nasszauiakból a nyolczadik szövetséges hadtest, a melyhez csatlakozott Neiperg osztrák hadosztálya. A nyolczadik hadtestet a birodalmi seregnék hívták és fekete-vörös-arany lobogó alatt ment a csatába.

Falckensteinnek az volt a természetes föladata, hogy meggátolja e két sereg egyesülését s mindenikkel külön-külön bánjon el. A bajorok, hogy kezet foghassanak a szorongatott hannoverekkel, északra húzódtak s Meiningenig nyomultak elő; ott kapták György király kapitulációjáról a leverő tudósítást. Most aztán nyugatnak tartottak, hogy a nyolczadik szövetséges hadtesttel egyesülhessenek. A szövetséges hadtest élén Sándor hesszeni herczeg állott, aki az osztrák hadseregben altábornagy volt s a kiről azt hitték, hogy az olasz hadjáratban szerzett katonatapasztalatai képesítik a vezérségre. Sándor herczeg Kurhesszenen át szándékozott közeledni a bajorokhoz, hogy velük Fulda táján egyesüljön. Vogel-Falckenstein tábornoknak ezt kellett meggátolni. 0 is Fuldához igyekezett, mert ott csúszhatott legkönyebben a két ellenséges sereg közé. Minthogy a poroszok is, a bajorok is különböző irányból ugyanarra a helyre igyekeztek, korábban ütköztek egymásba, mint képzelték s július 4-én megmérkőztek a Dermbachnál vívott heves csatában. A poroszok mindenki által kezdetben bebizonyítottak taktikájuk különb voltát; a bajor gyalogság azonban elszántan harczolt; Károly herczeg nem tartotta magát legyőzöttnek; csak kissé meghátrált, hogy sergét összeszedhesse s hogy sikeresebb csatát kísérhessen meg. Közben meggyőződött arról, hogy a szövetséges hadtesttel Fuldánál nem egyesülhet; szilárdan megmaradt azonban annál a helyes elhatározásnál, hogy döntő csatába addig nem bocsátkozik, a míg szövetsége nem csatlakozik hozzá. Sürgősen fölszólította tehát a hesszeni herczeget, hogy nyomuljon feléje s egy kissé délebbre fekvő helyet, Kissington tűzte ki, olyan pontúi, ahol biztosan egyesülhetnek.

Most pattant ki csak, hogy a német szövetség katonai szervezete mennyire nem képes életrevaló hadakozásra. A hesszeni herczeg ugyan a bajor vezér főparancsnoksága alatt állott, még sem volt rávehető, hogy alkalmazkodjék jól megfontolt tervéhez. A szövetségi tanács, a mely Frankfurtban még együtt volt, azt kívánta, hogy a nyolczadik hadtest első sorban Frankfurtot védje; a würtembergiek s a badeniek pedig tiltakoztak az ellen, hogy csapataikat az Alsó-Majnától elvigyék, mert országuk akkor nyitva áll a porosz előtt. mindenik fejedelem először a maga tartományát akarta megvédeni s ebben a törekvésben a háború főcéljáról, a közös ellenség legyőzéséről megfelejtkeztek. A bajorra is olyan sors várakozott, a minő sorsot ő készített elő az osztrák hadseregnak. Benedek és Tann tábornokok Olmützben abban állapodtak volt meg, hogy a bajor hadserege Csehországba nyomul s ott az osztrák hadsereggel egyesül, a müncheni kormány azonban nem fogadta el ezt a helyes tervet, hogy a maga országát megvédelmezesse.

Falckenstein tábornok a Dermbachnál vívott ütközet után elhagyta a bajorokat, hogy Frankfurtot foglalja el. Eljárása homlokegyenest ellenkezett a Moltke intézkedésével, aki azt parancsolta, hogy először a bajorokra csapjon s őket semmisítse meg. Minthogy azonban a nyolczadik hadtest egész Frankfurtig visszavonult, ismét a bajorok ellen fordult azzal a szándékkal, hogy Kissingennél leszámol velük. Hadviselése ellen lehet kifogásokat emelni s önfejűségevel a királyt és Moltket komolyan maga ellen zúdította. A gyorsaság azonban, a melylyel hadsereget egyik helyről a másikra vezette, arra vall, hogy nagyon erélyes parancsnok volt, s mozdulatait méltán lehetett

azokhoz a húzásokhoz hasonlítani, a melylyel a sakk-tábla lovait mozgatják. Kissingennél július 10-én megtámadta a magukban álló bajorokat. Bármily vité-zül is harczoltak a bajorok, arra nem termettek, hogy Göben s wesztfáliai legényei támadását kiállják; így a poroszok véres utcza-harcz után elfoglalták a várost. A bajorok ezután a Kissingen mögött fekvő Siern-bergen foglaltak állást, de a poroszok onnan is ki-verték őket. A szívós ellenség ugyan állását még egyszer visszavette; de a poroszok ismét fölülkerek-edtek s nekik az a nap döntő győzelemmel záródott. A bajorok keleti irányban, a Majna mentén fölfelé húzódtak vissza s ezzel mindenki által eltávolodtak a hesszeni herczeg hadtestétől. Falckenstein nem üldözte őket, hanem most hirtelen, a mire már rég vágyako-zott, Frankfurt ellen vezette csapatait. A szövetséges hadserege ugyan újtát állotta, de annak hesszeniek-ből álló előcsapatait Laufachnál július 13-án szét-szórta s az ott is győző Göben az ellenséget kemé-nyen üldözte Aschaffenburg felé. Ezt a várost Neip-berg vezetése alatt hétezer osztrák tartotta megszállva, kik tízezer hesszen-darmstadtival egyesülten július 14-én védelmére keltek a városnak. A hesszeniek azonban csúfosan cserbenhagyták az osztrákokat s akkor a hatalmasabb ellenség levezte őket. Egy részük még elmenekülhetett a Majna hídján, de a mint a porosz hirtelen elfoglalta a hidat is, a hátra-maradottak foglyul estek a győző kezébe. Most aztán bevonulhatott Falckenstein Frankfurtba, hogy szét-ugrassa a szövetségi tanácsot, a mely Augsburgba menekült, ahol be is végezte dicstelen életét. Itt aztán Németország csodálkozására vége is szakadt a Falckenstein diadalmenetének. „A Majnától északra

eső országok királyi fölséged lábainál feküsznek\ jelentette július 16-án a királynak; de Csehországból öt nappal azelőtt már elindult I. Vilmos parancsa, a mely fölmentette a vezértiszt alól s kinevezte Csehország főkormányzójának. Győzött, de győzelmével nem tudta elfelejtetni, hogy György király, valamint a bajorok ellen viselt hadjáratában ismételt ízben nem engedelmeskedett a főhadiszállás parancsainak. Moltke szigorú engedelmességet követelt a legérdemesebb tábornokuktól is; ehhez az elvéhez a francia háború alatt is szigorúan ragaszkodott és Steinmetz önfeljúségéért szintén azzal lakolt, hogy a parancsnokságot elvették tőle.

A majnai hadsereg főparancsnokságát Manteuffel tábornok kapta. Bismarck parancsából keze súlyosan nehezedett Frankfurt városára. Az öt-hatmillió hadisarcz helyett, a mennyit Falckenstein kívánt, ő huszonötmilliót követelt s ráadásul még sok minden hadi- és élelmiszert. Fellner polgármester, a kinek meghagyta, hogy ezt az összeget a vagyonosabb lakosokon hajtsa föl, félve attól, a mivel Manteuffel fenyegetőzött, hogy a várost szabad prédára bocsátja, megölte magát. Csak később, a mikor már bizonyos volt, hogy Poroszország Frankfurtot bekebelezzi, engedték el ezt a sarczot.

E közben a bajor hadsereg is hozzájutott, hogy régi terve szerint a szövetséges hadtesttel egyesüljön. A szövetséges hadsereg most nyolczvanezer főből állott; de a vereségek miatt egyenetlenségek támadtak a vezérek között; mindenik fejedelem azon kezdte törni a fejét, hogy külön köt békét, kivált a mióta Poroszország és Ausztria július 22-én fegyvernyugvásra léptek. A hadjárat utolsó napjai már nem folyhattak siralmasabban.

Manteuffel negyvenezer emberrel megkezdte az offenzívát és átlépett a Majnán. Megígérték neki, hogy megerősítésül hozzá adják azt a huszonötezer főnyi tartaléksereget, a mely Lipcsénél gyült össze s a mely a mecklenburgi nagyherczeg vezetése alatt Hof táján tört be Bajorország keleti részébe. Manteuffel ügy értesült, hogy a délnémetek a Majna egyik mellékfolyója, a Tauber mögött taboroznak. Mindjárt kezdetben sikerült neki egy színleges támadással a bajor tábornokok megtévesztése. Ezek az ellenséget északon képzelték, ezért nyolcz mérföldnyire távolodtak el északi irányban s így a szövetséges hadtesttől ismét elváltak. Manteuffel ezalatt ráütött a szövetségesekre s a Bischofsheimnál és Werbchnál vívott ütközetek árán kicsikarta tölük a Tauberen való átkelést. Most a badeniek oldottak először kereket; vezérük, Vilmos herczeg olyan gyorsan elinált velük, hogy Sándor herczeg, a parancsnok, csak éjjel jött rá, hová húzták meg magukat biztonságba. A porosz vezér gyorsai? kihasználta az így nyert előnyt. Előbb néhány apróbb ütközetben a szövetséges hadtestet, aztán Neubrunnál és Rossbrunnál a segítségükre későn érkező bajorokat verte meg. Olyan szerencsésen tudta maga előtt hajtani a vert hadserget, hogy nem hátrálhattak dél felé, hazájukba, hanem igen siralmas állapotban Würzburgnál át kellett menniük a Majna északi partjára. E közben itt is tárgyalni kezdtek a fegyvernyugvásról; a badeni nagyherczeg azonban nem várta meg az alkudozás végét, hadosztályát előbb visszahívta a szövetséges seregből. „Csapataim ügyében magam fogok alkudozni „, sürgönyözte a hesszeni herczegnek. Az volt a reménye, hogy apósával, Vilmos királylyal így könnyebben dülöre juthat. Ámbár augusztus 2-án meg-

kezdődött a fegyvernyugvás, a poroszok a háború utolsó pillanatáig nem voltak kíméletesek az ellenség iránt, s a mikor ezek úgy képzelték, hogy már mindennek vége van, július 29-én Seubottenreuthnál a mecklenburgi nagyherczeg még megugratott egy magára hagyott bajor zászlóaljat. A német szövetség elavult katona-szervezete romlásba sodorta azokat a vitéz csapatokat, a melyek 1870-ben porosz vezetés alatt egyre-másra aratták a győzelmet.

HUSZONÖTÖDIK KÖNYV.

A lissai tengeri csata.

Már béke kezdett borulni a nyakig fegyverkezett Közép-Európára, a midőn egy fényes tengeri győzelm híre ismét bizalmat gerjesztett Ausztria katonai képessége iránt. Az abukiri és trafalgari napok óta az európai tengerekben nem mérkőztek egyenlő erők s most Ausztriának jutott osztályul, a mely ugyan a legnagyobb európai államok közé tartozik, de mélyen benn a szárazon fekszik, hogy egy fényes tengeri csatát nyerjen meg. Ezzel a győzelemmel sikeresen védte meg partjait olyan ellenséggel szemben, a melyről azt tartották, hogy a tengeren hatalmasabb Ausztriánál. Vegyük ehhez hozzá azt is, hogy Lissánál először ütköztek meg pánczélos hajók a nyílt tengeren. III. Napóleon a krimi hadjárat után, a melyben bebizonyosodott, hogy a pánczélos ütegek alkalmasak erődített kikötők megostromlására, építette az első pánczélos hajót. Anglia némi habozás után követte a példát, az amerikai polgárháborúban azután az új szerkezetű hajók egyenként mérkőztek még egymással. A vassoriások tömegesen először a lissai vizeken állottak iszonyatos tusában egymással szemközt.

Az osztrák flottában nem igen bíztak, s a venczei matrózok hűségét is kétségesnek tartották. Olasz-

ország ellenben a szárd s a nápolyi királyságok egyesült flottájával rendelkezett, azonfölül pedig 1860 óta mintegy kétszázmillió frankot költött tengerészeiére. Francziaország, Anglia és Amerika hajógyáraiban építetett hajókat s fölhasználta mindenkor a haladást, a mi az ágyúöntés terén történt. Már akkor általán elismerték, hogy igazi csatahajók csupán a pánczélosok. Olaszországnak tizenkét pánczélos hajója volt; Ausztriának ellenben a két készülőben levővel együtt csak hét. Ha a két állam egész flottáját, a pánczélos s a fácsatahajókat összehasonlítjuk egymással, úgy találjuk: hogy az osztrák haditengerészet tonnatartalom tekintetében úgy viszonylott az olasz tengerészeihez, a mint viszonylik 1 a 2 61-hez. Ez a körülmény igazolta azt a parancsot, a melyet az olasz kormány június 8-án adott Persano tengernagynak, hogy „az adriai tengert tisztítsa meg az ellenségtől; az ellenséget, ahol éri, támadja meg és fogja ostromzár alá!“ Persano válasza ez volt: „Minden rendben van. A kapott parancsra nincs semmi megjegyzésem. minden pontjában szigorúan végrehajtom“. A custozai vereség után az olaszok mélyen megsértett nemzeti büszkesége minden reményét egy fényes tengeri győzelembe helyezte s az olasz és más hírlapok hízelgő leírásai egészen megtévesztették a félszigeten a közvéleményt. Petrucci della Gattina olasz képviselő, a *Journal des Débats* hadi tudósítója, azt híresztette az osztrák-tengerészetről, hogy ügyetlenül kitatarozott régi lom s azt a mesét terjesztette, hogy Tegetthoff a sós vizet csak a tengeri fürdőből ismeri; hogy tulajdonképen lovastiszt, s hogy a schleswig-holsteini háborúban egy vértes-ezrednek volt a parancsnoka.

Az 1848. s az 1859. évi háborúk az osztrák flottát

igen sanyarú állapotban találták.¹ Az 1848. évi forradalom kitörésekor Velencze hajdani dicsősége még olyan elevenen élt Ausztria olasz származású tengerésztszíjének emlékében, hogy majdnem minden napján följánlották kardjukat a lázadó dogé-város szolgálatára s a *hajóknak egy része is* Velencze kezeibe került. Az osztrák hadi tengerészeti 1848-ban három fregattából és hat korvettból állott; a hat korvettból ötre a lázadók tettek kezet. Az addig voltaképen velenczei haditengerészet csak azután alakult át osztrák tengerészetié.

A tengeri erő fejlesztésében Ferdinánd Miksa főherczeg, aki 1854-től mexikói vállalatáig, 1864-ig, a flotta főparancsnoka volt, szerezte a legnagyobb érdemet. Oldalán Dahlerup altengernagy állott, aki 1849-ben dán szolgálatból lépett át az osztrákokhoz. A főherczegnek igazában sem rávalósága, sem hajlama nem volt a katonapályára, csak a természet ábrándos szeretete vonzotta a tengeri életre; de ezért becsületes odaadással fáradozott a tengerészeti fejlesztésen, noha gondolatai gyakran egészen máson jártak s nem a katonaigazgatás kérdésein. Heves természet, módtalanul csapongó fantázia volt; utinaplói, költeményei eleven képet adják nemes s egyúttal boldogtalan egyéniségeinek. Emelkedett szellemű volt s bár, a midőn reményeiben csalódott, a meláncoliának s a világfájdalomnak zsákmányul dobta magát, mégis úgy képzelte, hogy erejét megbénítják, hogy a császári *udvarban nem ismerik el* eléggé.² Ez a

¹ V. ö. Jerolim von Benko: *Geschichte der österreichischen Kriegsmarine in den Jahren 1848 und 1849.*

² Ez az érzés szólal meg többek között a *Bocche di Catтаро* című költeményben, 1860. július 13-án: *Aus meinem Le-*

viszálykodás talán a két velenczei hazafi, a Citadella és Marcelllo grófok tervére vezethető vissza, a kik a főherczeggel elhitették azt, hogy Ausztria a legokosabban akkor cselekednék, ha a főherczeget megtenné Lombardia és Velencze alkotmányos királyának.¹ A magány s a természet szeretete, a vágyakozás dél melegebb ege alá, minthogy a mi kiimánk zordonságát nagyon nehezen türte, elégületlensége a hazai viszonyokkal gyakran kiüzték őt a lármás nagyvilágóból kedves helyeire a tenger mellett, Miramárba és Lacomába, aztán egy nagy útra az óceánon túl, végül Mexikóba. Ábrándos vonzalma a katholicizmushoz, a melynek poetikus formaságai lebilincselték, valamint bátorsága, a mely halálos útján sem hagyta el, a középkori emberre emlékeztetnek. Sokszor kapkodott az elérhetetlen után, de mint flotta-parancsnok értett hozzá, hogy ügyes embereket vegyen maga mellé s azokat meg tudja tartani maga mellett. Igaza volt, a midőn reformokat és pánczélos hajók építését sürgette. 1860 tavaszán már két páncélos készült el: a *Drache* (Sárkány) és a *Salamander*. Azután hozzáláttak három másnak: a *Don Juan d'Austriá-nak*, a *Kaiser-Jíaa>nak* s a *Prinz Eugen-nek* építéséhez. A midőn az 1866 évi háború kitörőben volt, a trieszti hajógyárban még két pánczélos, a két legnagyobb: az *Erzherzog Ferdinand Max* s a *Habsburg* volt készülőben. Mert az állam szűkös pénzviszonyai nem engedték meg a tovább nyújtózkodást, azon fáradtak, hogy a régi rozoga járműveket modern

ben czímen összegyűjtött munkái VII. kötetében, a 284. lapon. (Leipzig, Duncker und Humblot, 1867.)

¹ V. ö. Revel: *La cessione del Veneto*, (Milano, 1889.) 119. lap.

hadihajókká alakítsák át. A *Novara* vitorlás fregattát, miután körüljárta a világot, szétfürészelték, megnyújtották s átalakították csavargőzössé; a *Don Juan-nak* fa-előrészeit pedig a háború kitörése előtt vassal cseréltek ki. Dicséretes dolog, hogy minden hajót hazai gyárban, többnyire belföldi anyagból építették, minthogy a steierországi vas, a szlavóniai tölgyesekből s az Alpokból kikerült fa-anyag s kivált az osztrákok kiváló ügyessége a technikai mesterségekben lehetővé tették, hogy idegenre ne szoruljanak.

E tevékenység képét megrajzolják azok a levelek, a melyeket az osztrák flotta korábbi parancsnoka, már mint mexikói császár, Tegetthoffnak és Dahlerupnak írt akkor, a midőn a lissai csatáról értesült.¹

Tegetthoff Vilmosnak az érdeme, hogy ezt a kitűnő, de szerény hadierőt szorosan össze tudta tartani s vakmerő dologra tudta fölhasználni. Ot megáldotta a természet azzal az adománnyal, hogy azzal a gondolattal, a mely ót lelkesítette, eltöltött másokat is, s hogy azokat erejük teljes kifejtésére tudta tüzelni. Tegetthoff mindenöt magának, a maga érdemének köszönhetett. Családja Westfáliából származott, de a család sarjai Mária Terézia háborúi óta Ausztriában vállaltak hadi szolgálatot. Ausztriában új hazát szereztek maguknak s minthogy csaknem mindannyian vitéz katonatisztek voltak, szereztek maguknak kitünteté-

¹ A főherczeg Dahleruphoz írt leveleit először egy dán folyóirat közölte, aztán lenyomatta Teuffenbach a *Neues Vaterlandisches Ehrenbuch* második kötete 408. lapján. Miksa császárnak joga volt rá, hogy az osztrák flotta szervezésében a maga részét vitassa.

seket és nemességet; a tengernagy egyik dédnagybátyja Károly főherczeg alatt megkappa a Mária Terézia-rendet. Azonban szegények maradtak, mint a katonatiszt-családok legtöbbje, a melyekből az osztrák hadsereg gerincze kerül ki. Tegetthoff Vilmos apja, egy komoly, tanult férfi, harczolt Austerlitznél, Aspernél és Wagramnál s mint százados Steierországban, Marburgban volt helyőrségen, a mikor híres fia 1827. december 23-án megszületett.¹ Apja 1830-tól hat éven át családjától távol, Itáliában szolgált; anyja egy egyszerű, de ügyes asszony, fiaival szűkös viszonyok között otthon maradt. Vilmos mindkét bátyját a hadseregebe, katonának szánták; öt pedig 1840-ben beadták a velenczei tengerész-akadémiába. Először meg kellett tanulnia az olasz nyelvet, a melyen az intézetben oktattak; eszessége és szorgalma

¹ Tegetthoff életrajzai: Beer Adolf: *Aus Wilhelm Tegetthoffs Nachlass*, Bécs, 1882. (Ez a munka minden más, később készült munkának alapja. Kiegészítésül v. ö. Beer tárczájával a *Neue Freie Presse* 1886. szeptember 24-iki számában; aztán Beer könyvének bírálatával a *Mitteilungen aus dem Gebiete des Seewesens* 1882. évfolyama 449. lapján, a melyet Benko írt). Du Nord Vümos: *Wilhelm von Tegetthoff* (Salzburg, 1882, az *Unsere Helden* című gyűjteményben). Werner Reinhold: *Berühmte Seeleute*, második kötet, 505—570. 1. (Berlin, 1884.). Lehnert József: *Wilhelm von Tegetthoff* (megjelent az *Oesterreichisch-ungarische Revue* 1886. évfolyamában). A bécsi Tegetthoff-emlék fölavatása alkalmából egész halom alkalmi cikkek jelent meg, ezek közül a Zvolensky s a Gerényi cikkekben van néhány jó megjegyzés. V. ö. még a Wurzbach s az *Allgemeine deutsche Biographic* cikkeivel, aztán Szathmáry Károly tárczájával, a mely magyarból fordítva a bécsi *Fremdenblatt* 1871. évi április 14-iki számában jelent meg; végül a *Neue Freie Presse* 1871. évi április 30-iki tárczájával, a melyet egy Tegetthoffal barátságos lábon álló ember írt.

azonban annyira legyőzte ezt a nehézséget, hogy az intézetből a lehető legjobb bizonyítványokkal került ki. Azok a levelek, a melyeket szüleinek írt, világot vetnek a fiú ritka értelmére és meleg kedélyére. Ott-honról nemcsak kellemes hírt kapott; apja, mint őrnagy, 1840-ben betegsége miatt nyugalomba vonult; a család viszonyai akkor olyan rosszra fordultak, hogy anyja kénytelen volt lemondani a szolgálótartásról is. Nem volt pénzük, hogy fiuk a szünidők alatt a szülői házba hazamehessen. Ez a dolog csak akkor állott előtte teljes világosságban, a midőn 1845-ben elhagyta az akadémiát s megtudta, hogy szülőinek nincs rá módjuk, hogy láthassák őt, mielőtt tengerre szállna. Ez a körülmény nagyon le-sújtotta. „Leírhatatlan vágyakozással bontottam föl a leveledet, írta az apjának, aztán a mikor megtudtam, hogy reményeim, szép álmaim hiábavalóságok voltak, meg voltam semmisülve; csak akkor nyugodtam meg valamennyire, a mikor sírással könnyítettem magamon!“ A nélkülözés sanyarú iskolájában és szigorú kötelességteljesítésben nőtt Tegetthoff férfivá. Hogy soká volt távol az otthonról, azért nem idegenedt! el; apja, a ki minden szellemi dolga iránt érdeklődött, mindvégig legjobb barátja maradt.¹

¹ Leveleiben gyöngéd és bensőséges szavakban beszél családja szomorú helyzetéről. Kilencz évi távoliét után, mint fiatal tiszt, látta viszont az anyját. Az első szempillantásban nem ismerték meg egymást s egy darabig némán állottak szemközt egymással. Anyja láthatta mint a lissai győzelem hősét is s az ünnepségeken, amelyekre fia meghívta; nagyon kitüntették. „Nem tudom, hogy anyám miért sír mindig, a mikor engem lát“, mondta később egy barátjának. Megérte azt a csapást is, hogy minden fiát eltemette s nagyon idős korában halt meg, 1883-ban, Gráczban.

Kezdetben nem sok szép reménnyel kecseggettette magát a fiatal tengerész-kadét. A flotta állapota az 1848. évi háborúban, a mikor már tiszt, siralmas volt. „Igazán bosszantó, képes az embert beteggé tenni az a körülmény, írta apjának az ellenség által körülzárt Triesztből, hogy az osztrák császárság olyan államok elől, a minő Szárdinia, a tengeren futni kénytelen. Ha nem biztatna az a remény, hogy változások történnek, ha nem bíznám abban, hogy a tengeri erőt hatalmasan megszaporítják, elbocsáttatásomat kérnéim.⁰ A föllázadt Velence ostromlásakor végre óhajtása teljesült: megismerkedett a golyók fütytével. A következő években gyorsan emelkedett a velenczei származású tisztek kilépése következtében. Tegetthoff ritka tulajdonságai hamar figyelmet kelttettek előljáróiban. 1854-ben először kapott önálló hajóparancsnokságot az *Elisabeth* nevű kisebb tengeri hajón. „Menyasszonyom, írta akkor tréfásan, egy esztendővel idősebb nálam, nem is gyorsfutású; de azért elégedett és boldog vagyok, hogy magaménak mondhatom.“ Ferdinánd Miksa főherczeg kineveztetése a tengerészet parancsnokává szép reményekkel töltötte el. És valóban nem sokkal utóbb a fiatal tiszttet fontos föladattal bízták meg. A Duna alsó folyásánál vívott háború miatt, kivált a Duna torkolata körül sokat szennedett a kereskedés. mindenfelől összeverődött kalendorok garázdálkodtak a szegényes, de igen fontos Sulina kikötőben. Tegetthoff 1855-ben azt a megbízást kapta, hogy teremtsen rendet s pár hónapon át ő volt az egyetlen úr a Duna torkolata táján.

Még fontosabb volt az a megbízás, a mit ezután kapott. Akkor kezdték meg a szuezi földszoros át-

vágását s Miksa Ferdinád főherczeg idejekorán fölismerve ennek az eseménynek fontosságát, azon volt, hogy Ausztria a Vöröstengeren magának alkalmas hajóállomást szerezzen. Tegetthoffot bízták meg azzal, hogy a Vöröstenger partjait kutassa át s keressen alkalmas kikötőt. Egyiptomon át utazott a Vöröstenger partjára s 1858 tavaszától egész esztendeig nyomorúságos arab alkalmatosságokon utazva, bejárta a szárazt s a szigeteket és mindenütt erősen szemügyre vette a kereskedést s a forgalmat.

Ebben a fárasztó és veszedelmes útjában vette annak a hírét, hogy előkelő állásra szemelték ki a tengerész-parancsnokságnál. Ez az emelkedés azonban nem elégítette ki. „Nem is szólva arról, írta az apjának, hogy az aktív tengerész-szolgálatot mindenél jobban szeretem, úgy gondolom, nem értek annyira a tollforgatáshoz, hogy olyan állásban, a mely irka-firkával jár, elől járóimnak teljes megelégedésükre szolgálhas-sak. Részben az a körülmény, hogy olaszok közt nevelkedtem, hogy sokáig éltem külföldön, ahol alig találkoztam valami német dologgal, az okai, hogy nekem könnyebb dolognak tetszik az éjszakákat esőben, szélben, viharban a hajó födelén tölteni, mint ülni jól fűtött szobában s ott parancsokon és jelen téseken törni a fejemet.“ Abban azonban, hogy ne tudna a tollal bánni, Tegetthoff túlszigorúan s igazságítalánul ítélte meg magát. Naplószerű leveleiben, a melyeket útjáról írt, nem nyilatkozik ugyan meg valamely nyomosabb író-tehetség; de plasztikusan, közvetetlenül, kissé nyers, de találó humorral fűszerzettel ír. Igen vonzó e levelek józansága, szigorú szakszerűsége s a minden sorában megnyilatkozó igazságsszeretet.

Útjának eredményeként azt a javaslatot tette, hogy Ausztria szerezze meg magának a perzsa öbölben fekvő Sokotora szigetet, a mely — véleménye szerint — Saad szultántól százezer talléron megvásárolható. A főherczeg ezt a tervet Bécsben elfogadásra ajánlotta, de az elővigyázatos angoloknak akkor már szerződés volt a zsebükben, a mely tiltakozott az ellen, hogy valamely európai hatalomnak kikötöt engedjenek át. Később a szigetet az angolok maguknak kaparintották meg.

Már harmincz éves korában Tegetthoff korvett-kapitány, tehát törzstiszt volt s a következő években még gyorsabban emelkedett. Elöljárói és bajtársai egyaránt elismerték róla, hogy gondosságban, parancsolni tudásban túltesz mindenjájukon. A főherczeg környezetébe fogadta s 1859-ben s 1860-ban magával vitte brazíliai útjára. Azok a jelentések, a melyeket császári bátyjának erről az útról küldött, Tegetthofftői származnak. Ez a barátságos viszony a főherczeggel Tegetthoff súlyát a tengrészisztek körében nagyon megnövelte. Egyenessége egyaránt tiszteletreméltó és leplezetlen volt; tétovázástól menten mert megmondani olyan dolgokat is, a melyeknek kimondására mások még gondolni sem mertek. A főherczegnek azonban nem volt minden ínyére ez a szigorú bíró, a ki minden a valóságot, a dolgok mivoltát tárta a szeme elé: viszonyukat félreértek zavarták meg. Tegetthoff világos, határozott természete nem talált a főherczeg álmودozásaihoz; a főherczeg pedig hadsegédének határozott beszédmorát, természetes elevenségét végül is türhetetlennek találta. Abban a vázlatban, a melyet a főherczeg brazíliai útjáról hátrahagyott, föl van jegyezve az az alkalom is, a midőn meghasonlottak; azonban

azokon a ritka helyeken, a hol Tegetthoffról megemlékezik, minden a legnagyobb elismeréssel nyilatkozik róla s „erélyes és okos vezéri tehetségéről.”¹ Magától értetődő dolog, hogy Tegetthoff, aki a tényleges tengeri szolgálatot szerette a legjobban, csakhamar leköszönt a főherczeg oldalán viselt hadsegédi állásáról. 1861-ben sorhajókapitánynak léptették elő; de a közelebbi évek viszonyait olyan mostoháknak láta, hogy megint egész komolyan a lemondáson jártatta az eszét. A főherczeg azonban nem bocsátotta el. Biztosította, hogy ritka tehetségét nagyra becsüli; azzal biztatta, hogy fog és kell karriert csinálnia, még ha egyelőre nem akarna is.³

Ez a jóslat csakhamar valóra vált, mert már 1862-ben megkapta a levantei flotta-osztály önálló parancsnokságát kommodore címmel, a mi az osztrák tengerészszolgálatban a legfontosabb állás. Csak harminczöt éves s rangsorban a flotta legifjabb sorhajó-kapitánya volt akkor; de mindenki rendjén levőnek találta, hogy mindenjáuknak elébe tegyék. Megjegyzésremélő, hogy milyen tekintélye volt már az 1863. évi görög forradalom

¹ A brazíliai út a főherczeg munkáinak ötödik, hatodik és hetedik kötetében foglal helyet. Az *utazó társaság meghasonlását* a hetedik kötet 163. lapja említi. Tegetthoff, úgy látszik, az össerdőkbe tett elsietett, élelmiszerrel kellően el nem látott kirándulásról, a miről a társaságnak már másnap vissza kellett fordulni, nyilatkozott szigorúan. (így tudja a dolgot a szóbeli hagyomány is.) A mint a főherczeg elbeszéléséből kivehető, hajlamai és kedvtelései miatt a társaság festője és botanikusa közelebb állottak hozzá Tegetthoffnál.

³ *Admiral Tegetthoff und die österreichische Kriegsmarine.* írta egy szakember. A munka 15. lapján. (Meran, 1867.). V. ö. Beer Adolf tárczájával a *Neue Freie Presse* 1886. évi szeptember 24. számában.

alatt az idegen admirálisok között, a mikor minden tengerész-nemzet hajórajjal szállotta meg a Pyraust. Tisztei büszkék voltak arra, hogy tanácsát mindenben kikérik s azt rendszerint el is fogadják. A főherczegnek irt jelentéseiben csípősen, drasztikusan ítéli meg azokat az eseményeket, a melyeknek következtében I. György elfoglalta a görög királyi széket. Miksa Ferdinánd főherczeg gondolt arra, hogy megszerezze magának a görög koronát; de tanácsadójának merész, velős fejtegetései abbanhagyatták vele ezt a szándékot.

így történt, hogy a dán háború kitörésekor (1864), a mikor az ellenséggel való mérkőzésről volt szó, Tegetthoffra s nem valamelyik idősebb flotta-parancsnokra gondoltak. A Helgolandnál vívott tengeri csatában Tegetthoff többet tett, mint a mennyit vártak tőle. A csatára szánt hajórajinak a terv szerint tíz hajóból kellett volna állania, de azzal hónapok alatt sem készülhettek volna el, végre arra szánták el magukat, hogy csak két fregattét indítanak az Északi-tengerre. 1864 május 9-ikén Helgolandnál rohanta meg a dánokat s miután vitézeit lelkes beszédével feltüzelte, másfél órán át irtózatos tűzcsatával szorongatta az ellenséget. Még akkor sem akart tágítani, a mikor hajója már két helyen égett. Arra a jelentésre, hogy a hajó tüzet fogott, hidegvérrel azt felelte, hogy a tüzet el kell oltani. A mikor hajóján az előárbocsz fáklya módjára lobogott, abban kellett hagynia a csatát; a dánok azonban nem merték üldözni. Inkább elhagyták a német vizeket, a melyeken addig uralkodtak. Taktikai szempontból a dánok tarthatták magukat győzteseknek, a stratégiai sikér azonban Tegetthoffe volt, mert fölszabadította Hamburgot az alól az ostromzár alól,

a mitől a német kereskedés annyi kárt szenvedett. Ez a siker nagy örömet keltett Németországon, mert mégis szomorú dolog lett volna, ha a kicsiny Dánia egy nagy országnak szabhat törvényt. A hőstett jutalma az volt, hogy Tegetthofft kinevezték ellen tengernagynak. Azonban már most is meglátszott, valamint később a lissai győzelem alkalmával, hogy a bécsi udvarnál nem tudtak bánni az egyenes emberrel. Bécsbe hívták, hogy részt vegyen a flotta szervezéséről folytatott tanácskozásokban; de mert nem volt olyan udvaroncz, a minők voltak mások, a kiknek döntő szavuk volt a hadsereg kérdéseiben, nyíltszívűségét olyan rossz néven vették, hogy a mint maga mondá, kegyvesztetté lőn.

Ilyenformán visszaadták őt kedves tengerének s keleti utazásának gyümölcse egy emlékirat, a melyben azokat az alapelveket fejtegette, a melyek a Suez-csatorna megnyitásával a trieszti kereskedelmet felvirágzatthatják. Ennek a munkájának nyelve száraz, szakszerű; de bizonyítja azt, hogy Tegetthoff gazdasági, kivált pedig kereskedeleml-politikai kérdésekkel milyen alaposan foglalkozott s hogy irányt tudott adni a jövendőnek is.¹

Tegetthoff azok közé a természetek közé tartozott, a melyek már ifjúságukban bizonyágát adják, hogy az emberek vezetésére s a dolgok irányítására születtek. Egész lénye azt a nyugodt, férfias erőt sugározta, a mely csak a harmonikus természetek sajá-

¹ Ez az emlékirat az *Oesterreichische Revue* 1866. évi harmadik füzetében jelent meg. Tegetthoff egy más: *Zür Würdigung des Aufsatzes „Zür Marinefrage“* című munkája Gerold E. bizományában (Bécs, 1862) jelent meg, szerző azonban nem láthatta, mert a könyvkereskedésből kifogyott és csodálatosképen nincs meg Bécs egyetlen nyüvános könyvtárában sem.

tossága. Nem lepte meg az embert szellemes megjegyzésekkel; nem volt, mint Moltke vagy Roon, a stílus mestere; de megtántoríthatatlan bátorságban, a melylyel a veszedelemnek, miután azt megfontolta, nekiment, kortársai közül nem múlta őt fölül senki.

* *

*

1866 elején úgy látszott, hogy Tegetthoffnak egy régi vágya teljesül s hogy meglátogathatja a keletázsiai partokat; mert az volt a terv, hogy vezetése alatt kereskedelmi expedíciót küldenek arra a tájra. Márczius 9-ikén Bécsbe hívták, hogy meghallgassák véleményét ebben a dologban. Ez az álma azonban most épp úgy nem valósult meg, a mint nem valósulhatott meg később sem, mert azonközben a fenyégető háború gondja minden egyebet háttérbe szorított. Tegetthoff élt az alkalommal, hogy a flotta fölszerelését megsürgesse. A vezetőemberek azonban ügyet sem vetettek sürgetésére; mert fogalmuk sem volt arról, hogy mit jelentene a hajóhad Tegetthoff kezében. Crenueville, a császár főhadsegéde nem érdeklődött a dolog iránt; a hadügymiszter, aki nyakig volt dologgal, nem szakított arra időt, hogy őt fogadja; a vezérkari főnök meghívta ugyan ebédre, de alig hallgatott rá. Mindnyájan időszerűtlennek találták, hogy a flottára nagyobb összeget költsenek, csupán az Albrecht főherczeg katonadolgokban eleven érzéke fogta föl, hogy a flottának milyen hasznát vehetik az Olaszország ellen viselendő háborúban.¹ „Bécsset, írta Tegetthoff, miután április 2-ikán Polába

¹ Tegetthoff csakis a tengerészeti osztály főnökére, Fautz altengernagyra haragudott, aki szakember létere nem állott sarokára a flotta érdekében. Haragosan jegyezte föl a naplójába, hogy minden valószínűség szerint „gyalázatos kudarczra számíthatunk

visszautazott, azzal a gyötörő érzéssel hagyta el, hogy a felsőbbek értelmetlensége, nembánomsága ebben az esztendőben is súlyos áldozatoknak teszi ki a mi ócsárolt, legyalázott tengerészetiunket s Polában, bár a belső a külföldi lapok egyaránt harczi lármával voltak tele, a kikötő- s az arzenál-parancsnokságot édes szendergesben találtam ...“ Mi tudjuk, Ausztriának komoly okai voltak arra, hogy a hadikészülést ne ő kezdje; mindenkorral meg tudjuk érteni az ellentengernagy türelmetlenségét, aki tudta, hogy a partok védtelenek s aggódott azon, hogy a gyárakban féligr készen heverő hadihajóival megkésve érkezik a cselekvés mezejére.

Végre április 30-ikán megjött a parancs egy hadiflotta fölszerelésére, a mely huszonnégy hajóból, köztük a már teljesen kész öt pánczélosból állott volna. A haditengerészet harczképességében kevésbé bíztak s csüggeteg hangon szólották a hadügymisztérium utasításai. A hadügymisztérium tengerész-osztályának tervező szerint Tegetthoffot a főhadparancsnok hatáskörével kellett volna fölruházni; de, valószínűen Albrecht főherczeg kívánságára, a császár másként rendelkezett. A déli hadsereg főparancsnoka alá rendelték azzal az utasítással, hogy „kötelessége olyan vállalatba nem bocsátkozni, a mely a császári királyi flottát koczkáztathatná, sem olyanba, a melyben az előrelátható áldozatok nem érnének föl a haszonnal“. Ez a titokzatos hangú utasítás voltaképen eltiltotta a tengeri csatát abból az okból, hogy az olasz flotta hatalmasabb. A Tegetthoff lángosze azonban a legnagyobb célt felé tört s ezeket az aggodalmaskodásokat azokra hagyta, a kik a módszeres hadvezetés hívei.

Az a szervező munkásság, a melyet Tegetthoff a

közelebbi hetekben kifejtett, egyszerűen csodás és éppen olyan elismerésre méltó, mint a tengeren kivívott győzelme. A türelmetlen, tettre szomjas emberben még lángolt az a keserűség, a mely akkor támadt benne, a midőn 1864-ben nem készültek el azzal a hajórajjal, a melyet parancsnoksága alá akartak adni. Ezért a maga s alárendeltjei erejét a végsőig megfeszítette s ebben az erőmegfeszítésben a polai tengeri arzenál parancsnokában, Eberan sorhajókapitányban mindenre gondoló segítőtársra talált. Éjjel-nappal talpon volt Tegetthoff a kikötőben s agyárakban; szakadatlanul munkára serkentett és ösztönzött; folyjegyzéseiben több számítást találunk, hogy a különböző hajóknak mely napon kell elkészülniök; a mérnökök s a tisztek meg-hajoltak vasakaratának. A baleset nem zavarta meg. Május 20-ikán a *Novara* tüzet fogott, a mi valószínűen árulásnak volt a munkája, hamarosan azonban ismét rendbehozták. Két pánczélos hajó, a *Ferdinand Max* s a *Habsburg*, a mint már mondduk, még munkában volt a trieszti gyárban. Május 16-ikán azt kérte, hogy ezt a két hajót oszszák az ő rajához; arra a kifogásra, hogy a hajók pánczéla még nem kész, fölszerelése még nem teljes, azt válaszolta: „Az nem baj, ha nincs ágyú, adják nekem csak a hajókat, azoknak is hasznát veszem.“ Úgy gondolta, hogy egy kis erőmegfeszítéssel három-négy hét alatt a pánczállal elkészülhetnek s a legrosszabb esetben használhatja ezeket a hajókat zúzóhajóknak a csatában. Szerencséjére azonban volt még annyi ideje, hogy ezeket a hajókat lövés és támadás dolgában félelmes harczi eszközökké formálhatta. Az arzenálban leszerelten hevert a *Kaiser* nevű régi sorhajó, a mely valamikor büszkesége volt az osztrák tengerészeinek,

de már nem tartották többé alkalmasnak a hadiselésre. A *Kaiser-t* átalakította hadihajónak s bebizo nyította, hogy az vízéz kapitány parancsnoksága alatt a legnehezebb vállalatra is alkalmas. Tegetthoff legénységét eltöltő tte a maga vakmerőségével. Ausztriának csak úgy lehetett réménye a sikerre, ha flottája szellemben meghaladja a hadieszközökkel jobban elláttott olasz flottát. A mint egy hajó elkészült, a többihez csatlakozott, a melyeket Fasana révében, Polától kissé északra gyűjtöttek össze.¹ Az állam pénzügyei miatt a besorozott matrózok nagy részét nem képezték ki kellően, hanem rövid szolgálat után hazabocsátották. Ezt a legénységet most szakadatlan munkával alkalmassá tette a hadiszolgálatra s begyakoroltatta a fegyverfogás s a hadiselés minden nemébe. A tisztek jobbára ifjú, tevékeny férfiak voltak, a kik a régi flotta 1848. évi feloszlatása s a haditengerészeti gyors fejlődése következtében gyorsan haladtak elő. Tegetthoff maga sem volt még harminc kilenc éves. Ebben a korban a monarchikus államokban bevett szokás szerint csak az uralkodóház sarjai juthatnak parancsnoki állásra. Ellentengernagy volt, az őt rangban megelőző altengernagyok részint a kikötőkben, részint Bécsben szolgáltak. Hasonlóan állott a dolog baj társaival is, a kik jobbára ifjúkori barátjai voltak s a kik őt az elsők között is a legelsőnek tartották.

¹ A hajók összegyűjtését Fasana révében s e helynek, mint hadműveleti alapnak jó és káros oldalait kitünnöen vázolja Attlmayr Ferdinánd lovag: *Der Krieg Oesterreichs in der Adria* című könyvében (Pola, 1896., Gerold Károly és fia bizománya Bécsben). Attlmayr, a ki 1866-ban mint korvett-kapitány Tegetthoff törzskarához tartozott, a leghivatottabb elbeszélője az 1866. évi tengeri hadjáratnak.

A tisztek többnyire németek voltak, míg a matrózok dalmaták és velenczeiek, a kik közül az előbbiektudva-levőleg Európa legjobb tengerészei közé tartoznak. A legénység bízott abban, hogy erősebb ellenséggel is sikeresen veheti fel a keztyűt. A mozgósítást kissé zavarta az a körülmény, hogy a tengerész gyalogezredet különböző tartományokból, még Galicziából is egészítették ki. Szerencsére azonban a hadsereg szervezésnek ez a különös módja sem volt káros a csapatok kitűnő szelleme következtében.

A mi pedig leginkább döntött, az volt, hogy Persano olasz tengernagy is meg volt győződve az osztrák tengerészeti erkölcsi túlsúlyáról. Pellione Károly, Persano grófja, 1808-ban született, részt vett Ancona és Gaeta elfoglalásában, 1860-ban nevezték ki altenger-nagynak s 1862 márciusától decemberig tengerészeti miniszter volt. Kevéssel azelőtt, hogy a miniszterségtől megvált volna, kinevezte magát tengernagynak. Aggodalmaskodó, merész elhatározásra képtelen természet volt; de nem volt annyira tehetetlen, a minőnek vádlói veresége után tartották; inkább az volt a hibája, hogy félígéretekkel, görbe utakon iparkodott menekülni kötelességei elől. A tengeri csatát nem merte megkoczkázatni, balszerencséjében megzavarodott, elveszítette méltóságát, a mint mutatják azok a csak félíg-meddig igaz vallomások, amelyeket pörében tett. A flottáját szintén készületlennek találta, panaszos leveleket írt a tengerész-miniszternek, folyton minden több és több hajót meg ágyút sürgetve, a helyett, hogy megütközésre szánta volna el magát. S ez akkor történt, a mikor maga is elismerte, hogy az olasz flotta az amerikai háború tapasztalatait a hajó-építésben, kivált pedig ágyúk dolgában jobban fölhasználta, mint a takarékoskodásra kénytelen Ausztria.

Az észak-amerikai polgárháborúban kezdődött meg a vetélkedés a pánczél s az ágyú között; mind újabb és újabb hajófajtákat építettek s azokat mind hatalmasabb ágyúkkal látták el s ez a vetélkedés tart még ma is. A legkiválóbb amerikai tengernagy, Farragut, kezdetben nem igen bízott a vasszörnyetegekben s minden végig hú maradt régi jelszavához, a mely úgy szólott, hogy: „*fahajó vasszwél*“. Az Egyesült-Államok neki köszönheti New-Orleans meghódítását s a Mississippi alsó vidékének megtisztítását az ellenségtől. Fölhajózott a folyamon, dacolva az erődökkel s a parti ütegekkel, az aknákkal s a torpedókkal; a melyeket vagy óvatosan elkerült, vagy lerombolt s ebben az útban, a melyben szakadatlanul lesett rá a halál, minden végig derék fahajóját, a *Hartford*-tá használta. 1862-ben ezt írta: „A pánczélosok gyáva alkotmányok, nem hiszem, hogy a világot valaha meghódíthatnák¹. A végén aztán elismerte ő is, hogy a fahajók kora lejárt. A midőn 1864-ben a déli államok utolsó menedékét, Mobilét akarta meghódítani, várnia kellett, hogy néhány pánczélos hajó (monitor) elkészüljön. Négy régi hajó, közte a *Hartford*, hasztalanul erőlködött, hogy a *Tennessee* pánczélost leverje, az összecsapásban többé-kevésbé mindannyian megsérültek s a csatát végül is nem a zúzó-támadás, hanem a monitorokon fekvő hatalmas Armstrong-ágyúk döntötték el. Ez eldöntötte a pánczélos hajók különbölgését, de ugyanakkor forradalom

¹ Tegetthoff ebben az esztendőben annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy a jövő csatahajói a pánczélosok s ebben a kérdésben Möring ezredessel olyan heves hírlapi vitába keveredett, hogy a dolog majdnem párbajra került. V. ö. Beer: *Aus dem Nachlasse Tegetthoffs*, 75. 1.

támadt az ágyúk dolgában is s a haladás elől egyetlen tengeri állam sem zárkózhatott el tartósan.

A tengerész-technika legújabb vívmányait az olasz flotta már hasznára fordította. Az osztrákoknak azonban még nem voltak olyan ágyúik, a melyek a páncélosokon rést üthettek, vagy azokat szétzúzhatták volna. Az osztrákoknak többnyire még a régi, simacsövű, negyvennyolc fontos ágyúik voltak s csak néhány ágyújuk volt hatvan fontos granátszóró. Legjobb fegyverük a vontcsövű, huszonnégy fontos ágyú volt, de az nagyobb távolságból alig árthatott valamit az ellenség páncélosainak. A háború kitörése előtt kevés idővel rendeltek ugyan Kruppnál nehéz ágyúkat, de szállítását a porosz kormány megtiltotta. Más volt az olaszok fölszerelése. Ágyúik többnyire a legújabb rendszer szerint készültek. A *Re di Portogallo*-nak volt két háromszáz fontosa, a *Re íΓΛαΖία*-nak, a PaZesíro-nak s a Varese-nek egyéb fajta ágyúk között volt egyenként két-két százötven fontos Armstrong ágyúja. Általános volt a vélemény, hogy az osztrák páncélosok ezeknek nem állhatnak ellent. Végül volt az olaszoknak legalább egy torony hajójuk is, hasonló azokhoz a hajókhöz, a melyek a James-folyó torkolatában, Charlestonnál és Mabilenél a régibb szerkezetű páncélos hajókkal vívott csatában az északi államok javára döntötték. A svéd Erikson építette az elsőt, a „Monitor“-t melynek nevéről neveztek el a későbbieket. Tudjuk, hogy ezt a hajófajtát fogadták el általánosan. Ezek a páncélosok olyan mélyen merülnek a vízbe, hogy párkányuk alig látszik ki s ezért nehéz őket eltalálni. Forgatható tornyok vannak rajtuk, mindenik toronyban egy-egy ágyú-óriás. A forgatható torony lehetővé tette, hogy a hajó fordulása nélkül bármely irányba lőjjenek.

A régi, sortűzű hajókkal fordulni kellett, a mi a manövrírozást igen nehézkessé tette. Az olasz kormány erre a mintára építette Angliában két forgatható toronynyal az *Affondatoré*-t, minden két tornyában egy-egy háromszáz fontos Armstrong-ágyúval. Ez a hajó épp akkor készült el és vitorlázott az Adriára.

Tegetthoff akkor sem szolgált volna rá az ócsárlásra, ha e túlnyomó erővel szemközt csak a partok védelmére szorítkozott volna; hisz rettenthetetlensége a helgolandi ütközet után nem szorult újabb bizonyításra. 0 azonban többre vágyott annál, a mire a közönséges bordában nőtt ember vágyhatik: a legnehezebben aratható babért kívánta. Eleitől fogva el volt határozva arra, hogy fölkeresi az ellenséget s megkíséri azt, a mi lehetetlenségnek látszott. Arról meg volt győződve, hogy az olasz flottát, még ha nem győz is, annyira megszorongatja, hogy elmegy a kedve az osztrák partok háborításától.

Mindazonáltal gondosan mérlegelte a veszedelmeteket. Az ellenség különb ágyúi miatt ágyú-csatába nem bocsátkozhatott, mert akkor minden valószínűség szerint vesztenie kellett. De számítania kellett erre az eshetőségre is. Hogy kiskaliberű ágyúival is sikert érhessen el, tüzéreit arra oktatta be, hogy a hajó-sortűz összes ágyúit, egyetlen pontra irányítsák s egyszerre tüzeljenek. Az össztűznek, a tömeges lövésnek kellett pótolnia azt, a mi az erőből hiányzott. A nagyobb ágyúk részére tüzes-golyókat öntetett, hogy azokkal felgyújthassa az ellenséges hajókat. Az ellenséges ágyúk első sorban fahajót fenyegették. Az amerikaiak példájára ezeknek oldalait horgonykötelekkel és vasabroncsokkal vonatta be. Nyomorúságos védekezés volt ez az olaszok hatalmas ágyúi

ellen; de jó volt a megrémült matrózok megnyugtatótására.

Csataterve lényegében abból állott, hogy az ütközetet az ellenség váratlan megrohanásával és legázolásával döntse el. Arra jogosan számíthatott, hogy az olaszok jobb fegyverükben bízva, ágyúcsatát kezdenek. Neki nem volt szabad ágyúcsatába bocsátkozni, azonnal neki kellett mennie csatarendjüknek, hogy hajói vassorrával az olasz pánczélosokat oldalba kaphassa. Embereit szakadatlanul oktatta a közelről való csatározásban. Vakmerősége annál nagyobb, mert nem volt még eset rá, hogy pánczélos hajót egy másik hajóval átbezúzzanak. A tengerészeiben járatosak még nem egyeztek meg abban, hogy az amerikai hadjárat tapasztalataiból minő tanulságok vonhatók le.¹ A pánczélos hajókkal vívott ütközetek taktikáját még azután kellett megállapítani. Tegetthoffnak volt bátorsága, hogy azokat a következtetéseket, a melyeket világos esze levont, a küszöbön álló háborúban kipróbálja. Meg volt róla győződve, hogy ha ő három-ötezer tonnás pánczélosaival, teljes gózerővel, derékszögben nekimegy az ellenség pánczélosainak, azok nem állják meg a támadást. Ebben a gondolatában annyira bízott, hogy arról senkivel sem tanácskozott. „Tegethoff, beszélte utóbb Sterneck Miksa, Tegethoff tengernagyi hajójának akkori kapitánya, erről a fogas kérdésről nem is kérdezte véleményünket. És helyesen cselekedett; mert

¹ Tegethoff mondja a lissai csatáról szóló jelentésében, hogy nyílt tengeren abból a célból, hogy bezúzza, teljes gózerővel ekkor ment neki először egy hajó a másiknak s a tapasztalat az, hogy „a leghatalmasabb hajót is bezúzhatni sokkal gyöngébb hajóval, a mit addig a szakemberek kétségesnek tartottak*.

az ilyen fontos kérdésekben mindig el szoktak ágazni a vélemények s minden szempontnak van bizonyos jogosultsága. A ki lelkében nagy gondolatokat forgat, az benső meggyőződéséből siet czélja felé/ 0 csak parancsolt s alantasai megbíztak tengernagyuk geniusában, a mely harmóniát teremtett taktikája s azok között az eszközök között, a melyekkel az osztrák flotta rendelkezett.⁴⁴ A vakmerő hadmozdulat végrehajtásáról azonban körülményesen tanácskozott a mérnökkkel és gépészekkel. ¹ A mérnökök megfontolandónak tartották, hogy maga a támadó hajó kibírja-e az összeütközést? Tegetthoff meg volt győződve, hogy ügyesen manövrirozva, ha a támadó hajó vasorrát hirtelen kiszakítják a megtámadott hajó bezúzott derekából, a támadó hajó épen kerül ki az összeütközésből. Természetesen arra is kellett gondolni, hogy az a hajó, a mely orrával az ellenséges hajó oldalát beszakítja, mozgékonyságával fog lakolni s abba a veszedelembe kerül, hogy valamelyik ellenséges pánczélos elgázolja. Ezeket a problémákat a tengerész-irodalom akkor már feszegette, de minthogy példa még nem volt rá, néme-lyek tagadták lehetőségét, mások erősködtek mellette. Tegetthoff hamar tisztába jött azzal, hogy mit kell tennie s a maga módján üzött szakadatlan gyakorlatok révén a gépészek megtanulták, hogy kell a támadó hajó orrát a megtámadott hajó réséből gyorsan kiszabadítani. Ezen a módon a tiszteket s a legénységet egyazon gondolattal töltötte el: a mire az emberi előrelátás képes, arról gondoskodtak; a többi aztán a hatalmas roham dolga.

A tengeri s a szárazföldi hadjáratokban egyaránt alig

¹ V. ö. A *Neue Freie Presse* 1866 július 29-iki számával

van egy is olyan, a melynek jellemét annyira egyetlen ember adta volna meg, mint Tegetthoff az 1866. évi tengeri hadjáratnak. Tegetthoffnak, hogy megütközhetők, arra formális engedelmet kellett kérnie, s amikor a vízre szállt, kérését, félíg-meddig megadták, félíg-meddig megtagadták. Fáradhatatlanul dolgozott azon, hogy hajói elkészüljenek a csatára s hogy tekintélyes flottával szállhasson a tengerre. A tökéletlen hadikészület pótlására alkalmas hajó-taktikát dolgozott ki s kapitányait és matrózait abba begyakorolta. A veszedelmeket előre láta s korántsem ringatózott a könnyű győzelem reményiségeiben, hisz testvérének a háború kitörésekor a következőket írta: „Az olaszok csalóni fognak, ha azt hiszik, hogy elbúvunk előlük. Ha vizeinkre jönnek, megtámadjuk őket, még ha utolsó hajócskánk szétzúzódik is páncélosaikon“. Legalább megmutatjuk, hogy becsülettel tudunk meghalni*. Ez szerényebb ki-jelentés annál, a melyet Nelson az Abukirnál vívott előtt tett tisztejének. „Holnap ilyenkorig vagy peerséget szereztem magamnak, vagy egy sírhelyet a Westminster-apátságban“. Nelson olyan flottának volt parancsnoka, a melynek túlnyomó hatalma elől a francziák évek óta megerősített kikötőikbe rejtőztek s azt párrát ritkító erővel és bátorsággal fordíthatta az ellenség teljes megsemmisítésére. Tegetthoff hasonlíthatatlanul súlyosabb viszonyok között harczolt s nem volt meg benne nagy mintájának szenvédélyes heve, szinte vad becsvágya; de az ő alakja az egyensúlyban levő élesítélet, elszántság dolgában mind ez ideig társtalanul áll.

* *

*

E közben az olasz hadiflotta nagyobb része a tarenti öbölben gyülekezett össze s a mint a háború kitört, Persano a flotta élén az anconai hadi kikötőbe vitor-

lázott, a hová június 25-ikén érkezett meg. A mint megérkezett, kijelentette, hogy a kormány rendszabályai őt nem elégítik ki. Nem kapta volt még meg az *Affondatoré-t*, az Angliában gyártott csodahajót; hajói máskülönben is fogyatékosan voltak fölszerelve s leghatalmasabb fegyverei, a nehéz ágyúk, nem voltak még a hajók födélzetén. Mialatt ő erről Firenzébe kedvetlen jelentést tett, azalatt Tegetthoff már megjelent. Albrecht főherczegtől határozott utasítást kért s június 26-ikán megkapta a kívánt választ, a mely úgy hangzott, hogy a flottát szabad mozgásában nem gátolja semmi, csak Lissán, a legszélső dalmata szigeten túl ne menjen, mert a flottának első sorban Velencze fenyegetett partjait kell fedeznie. Sajnos, hogy Tegetthoffnak két napig kellett várnia, míg a válasz a főhadiszállásról megjött, mert a főherczeg épp azokban a napokban volt dicsőségesen elfoglalva a custozai győzelemmel. Most azonban Tegetthoff szabad kezét kapott a cselekvésre s tettvágyától sarkalva, hat pánczélos hajóval és más járművekkel még azon az estén a tengerre szállott. Egyenesen az anconai kikötőnek tartott, nem tudván, hogy Persano már odaérkezett. Értesülései alapján úgy gondolta, hogy ezt a hadikikötőt túlnyomó erővel még idejében támadhatja meg. Azonban Ancona közelébe érve, arról győződött meg, hogy ott már tizenegy pánczélos hajó várja. Mindazáltal két óra bosszant nézett csatára készen farkasszemet az ellenséggel, várva, hogy az megtámadja. Az olaszok kivitorláltak ugyan a kikötőből, de csak addig, a meddig a parti ütegek védelmében bízhattak. Miután az osztrákok elhajóztak, Persano haditanácsot tartott, hogy üldözze-e az osztrákokat? A mint tisztjeinek értésükre adta, hogy utasítása más, fontosabb föl-

adattal bízta meg, tanácsosabbnak tartották, hogy Anconában maradjanak.

Az olasz kormány szakadatlanul támadásra sarkalta Persanot, hogy a custozai vereséget győzelmes tengeri csatával ellensúlyozza. Miután heteken át halogatta a dolgot, a közvélemény föl zúdult a tétovázó tengernagy ellen, aki nem mert kimozdulni a biztos kikötőből. Persano azonban ismerte ellenfelét s érdeme szerint ítélte meg. Nem merte vele fölvenni a keztyűt, mielőtt nincs együtt a megígért harminczöt csatahajó s kivált mielőtt nem kapja meg az *Affondatoré-t*. A megígért hajókból július első napjaiban is még hiányzott tizenegy. Alaposan számíthatott arra, hogy várakozván, túlnyomó erőt kap a kezébe, mert még több olasz hajó volt készülő-félben. Kevés kioktatott tüzére volt s a meglevők nem tudtak bánni az akkor kapott nehéz Armstrong-ágyúkkal; angol gépészei is fölmondták a szolgálatot, mert nem háborúra szerződtek. A kormány azonban úgy okoskodott, hogy az együtt levő hadierő, kivált a páncélos hajók elbánhatnak az osztrákokkal, ezért július 7-én határozottan utasította Persanot, hogy az osztrákokat haladéktalanul támadja meg s ha nem fogadnák el a csatát, a polai kikötőt vegye ostromzár alá. Másnap kihajózott tehát a tengerre Dalmácia irányában, de útját csak gyakorlatra s manövrirozásra szánta, a mire flottájának nagy szüksége volt, július 13-ikán aztán visszafordult, a nélkül, hogy a velencei, vagy a dalmata partokat látta volna. A midőn vezérkari főnöke, d'Amico útközben azt mondta, hogy lelkismeretében járó dolognak tekinti annak kijelentését, hogy a flotta további tétlenkedéséért felelősséget nem vállal, a tengernagy válasza az volt, hogy mint Persano egyetért vele, de mint főparancsnok, kötelességének

tartja, addig semmit sem kezdeni, a míg az egész hadierő együtt nem lesz.

Az olasz kormányt boszantotta a dolog. Július 15 ikén Despretis tengerészügyi miniszter Anconában termett s letevéssel fenyegette Persanot, ha nem váltja be azokat a reményeket, a melyeket a nemzet flottájához fűz. Hasonlóan határozott parancsot kapott a király főhadiszállásáról is. La Marmora azt izente Persanonak, hogy a július 14-ikén tartott hadi- és minisztertanács összes tagjai egyértelemmel megbotránkoztak a flotta tétlenségén s elhatározták, hogy a flotta vagy nyomban az akczióhoz lásson, vagy Persanot cseréljék ki olyan emberrel, a ki a tekintélyes hadierőt jobban tudja használni.

Anconába érkezett a tüzes, ékesszóló Boggio képviselő is, hogy a flottát útján elkísérje. Ez sarkalta a tengernagyot, hogy ócsárlót merész vállalattal megszégyenítse. Despretis azt tanácsolta, hogy a flottának Lissát kellene elfoglalnia, mert ez a meg-erősített sziget becses kézizáloga volna a kötendő békének. S ez a vállalkozás nem is járt akkora veszedelemmel, mint Velencze vagy Pola megtámadása. minden ellene volt Persanonak, abban kellett hagynia aggodalmaskodását. Azt remélte, hogy a szigetet elfoglalhatja, mielőtt az osztrák flotta Polából odaérkeznék. Azzal persze tisztában kellett volna lennie, hogy helyzete veszedelmesre fordul, ha elszánt ellenfele a támadás alatt s az ott szenvedett veszteségek után lepi meg. Minthogy azonban nem akart gyávának látszani, úgy nyilatkozott, hogy flottája elég erős a támadásra. Csak négy-ötezer főnyi gyalogcsapatot kért a jól őrzött sziget elfoglalására. Megígérték, hogy azt lehető gyorsan utána fogják küldeni.

* *

*

Lissa sziget sziklatömb, a mely a dalmata szigetek között déli irányban legmélyebbre nyúlik be az Adriába s a mely őrködésre előtolt őrszemhez hasonló. A sziget belseje kopasz szirtekből áll, a partok meredek sziklafalak, mindenből van több öble, a melyekben könnyű a kikötés, kivált észak-keleten, a San Giorgio-öbölben, a mely mellett főhelye Lissa fekszik, aztán nyugaton, a Comisa - öbölben. Az angolok egyszer elfoglalták ezt a szigetet s az I. Napóleonnal viselt háborúk alatt a San Giorgio öblöt három toronnyal erősítettek meg. Ezt a fontos helyet 1811-ben egy győzelmes tengeri csata árán védték meg, aztán uralkodtak az Adrián, annak főbb öbleit ostromzár alá fogva. Miután 1815-ben az osztrákok kapták Lissát, még gyarapították az erődítvényeket, sok sánczot hánnytak, a melyek közül a legfontosabb a lissai kikötő bensejében a Madonna-üteg volt, mely uralkodott az egész környéken. Az egész szigetet nyolczvannyolc ágyú védte, ezernyolcszáz harminczárom emberrel. Az erdélyi oláh származású marginal ürs ezredes volt a parancsnok, határozott ember, aki Solferinonál a Mária Terézia-rend kereszttjét szerezte meg s aki értett ahhoz, hogyan kell védekeznie.¹

Az olasz flotta, a mely huszonhárom hajóból, közte tizenegy páncélosból állott, július 16-ikán hagya el az anconai kikötőt. Nehézzé tette a vállalkozást az, hogy a szigetről nem volt megbízható térkép. Ezért Persano vezérkari főnökét, d'Amicot, egy hajóval előre

¹ Lissa védelmére lásd: az *Oesterreichische Militarische Zeitschrift* 1866. évfolyamának augusztusi füzetét, s Knoblock Vilmos főhadnagy: *Die Kanoniere von Lissa* című könyvét. (Pola, 1896.)

küldte, hogy a szigetről tájékozást szerezzen. D'Amico angol lobogó alatt körülevezte a szigetet, behajózott még a kikötőkbe is; szerzett megbízható értesülést s az volt a véleménye, hogy a támadás sikерrel fog járni. Más volt a véleménye Albini altengernagynak, a ki azon fáradozott, hogy Persanot a vállalkozásról lebeszélje s a ki azt állította, hogy Lissa az Adria Gibraltárja. Persano azonban ragaszkodott elhatározásához s elkészítette a parancsokat a július 18-ikán kezdődő támadásra.

Két napot töltött el az olasz flotta Lissa körülzárásával. Persano első dolga az volt, hogy Lissa s a közel Lesina között a távirati kapcsot, a mely a szigeteket a szárazfölddel s Polával összekötötte, elvágja. Sandri kapitányt Lesina alá küldte, a ki a Lissáról odavezető kábel szétrombolta s azt a hírt hozta, hogy Tegetthoff megígérte Lissa védőinek a fölmentést. Az első napon Persano nyolcz pánczélos hajóval a San Giorgio sáncait keményen szorongatta; az osztrákok bátran visszalöttek, de miután a pánczélos hajók nehéz golyói a sáncok mellvédéit szilánkká lötték, a San Giorgio-erőd ágyui elhallgattak.

De midőn hajói benyomultak magába a kikötőbe, a kikötő belsejében felállított Madonna-üteg akkora golyózáporral fogadta, hogy vissza kellett vonulniok. Persano nagy tevékenységet fejtett ki s Boggio, a kinek levéltárczáját a *Re d'Italia* elsülyesztése után az osztrákok kihalásztak, egy a tengerészügyi miniszternek szánt levélben erről becsületére váló bizonyítványt állít ki. „Persanot, mondja Boggio, igazságtalanul kárhoztatják. Megérdemli, hogy a kormány s a nemzet bízzék benne. Az a nagy felelősség, a mely az ő vállain fekszik, aggodalmaskodóvá tette

a siker dolgában; de ön, a ki tudja, hogy a flotta egy héttel ezelőtt még minő állapotban volt, igazat fog neki adni. Meg fogja látni, hogy tud harczolni. Most, hogy ütött a cselekvés órája, milyen különbség van közte és a többiek között!“ E többiekhez tartozott Albini altengernagy is, a kinek a közben a fahajókkal a kikötést kellett megkísérlnie s a ki nem bocsátkozott csatába, hanem visszafordult hajóival, mielőtt azokra rálőttek volna.

Másnap, július 19-ikén, Persano hajókból és gyalogságból álló megerősítést kapott. Ezzel a megerősítéssel megérkezett az *Affondatore* is, a mely nélkül Persano ki sem akart indulni az anconai öbölből. Boggio erélyesen sürgette a támadás folytatását. De ezen a napon Persanot szerencséje épp úgy cserbenhagyta, mint altengernagyja. Pedig az egyik pánczélos hajó, a *Formidable*, vakmerően a kikötőbe vitorlázott, hogy a Madonna-üteg gyilkos tüzelését elfojtsa, s a hajó vitéz kapitánya, Saint Bon, elszántan nekiment az ütegnek, hogy azt tönkretegye. Azonban kereszttűzbe került, mert a kikötő más sáncaiból is olyan erővel fogadták, hogy szétroncsolt vitorlákkal, roncsolt sajkákkal, a golyóktól átlyukasztott kéménnyel vissza kellett vonulnia. A pánczélosnak az osztrák golyók nem sokat ártottak. A főkikötő ellen vezetett sikertelen támadás mégis ért volna valamit, ha azalatt Albini nyugaton a Comisa-öbölben, parancsa szerint, a kikötést megkísértette volna. Albini azonban csak ímmel-ámmal próbálta meg föladata végrehajtását, mentségül azt hozva föl, hogy vállalkozását a part felől jövő hullámvérés hiúsította meg. Persanot ez a dolog nagyon bosszantotta, mert az erős hullámvérésből mitsem érzett.

Ilyen módon az olaszok fogta beletörött a sziklafészekbe. A sziget védelmezői éjjel a megrongált védműveket kijavították, a sáncokat élelemmel és lőszerrrel látták el. Boggio főjegyezte naplójába: „Az ellenállás a képzelhető legszívósabb. A védművek szétrombolása, ágyúk leszerelése, a levegőbe röpített löpraktárak, a tűz nem csüngesztik el az ellenséget“. A védekezők, miután túl voltak július 20-ikának válságos éjszakáján, elkészültek a védelemre az újabb támadás ellen, a melynek irányát, mert a reggel ködös volt, nem láthatták. Tíz óra tájban azonban kitisztult a szemhatár s északnyugaton megpillantották az osztrák flottát, a mely teljes gózerővel sietett fölmentésükre. Örömjongás tört ki a keblekből, aztán elszorult lélekzettel lesték az irtózatos tusát, a mely lábaik alatt csakhamar kibontakozott.¹

*

¹ A lissai csatáról a következő osztrák elbeszéléseket sorolhatjuk föl: *Die Operationen der österreichischen Marine während des Krieges 1866*, külön lenyomat az *Archiv für Seewesen*-ból (Bécs, 1866). Névtelenül jelent meg, de Ziegler János irta a hadügyi levéltár adatai nyomán. Aztán az osztrák vezérkar munkájának az a része, a mely *Der Kampf auf dem Adriatischen Meere 1866* címen (Bécs, 1869) külön lenyomatban is megjelent, kivált pedig *Attlmayr* már idézett munkája (1896), a mely előbb már *Über maritime Kriegsführung* (Bécs, 1884., államnyomda, a szerző fölolvásai a császári-királyi tengerész akadémián) című munkájában is megjelent a 405—445. lapokon. Olasz előadása a csatának első sorban a vezérkar kétkötetes munkája a hadjáratról, a mely *La campagna del 1866 in Italia* címen 1895-ben jelent meg; aztán *Randaccio: Storia della Marina Militare Italiana del 1867—1870* és *Vecchi: Storia generale della Marina Militare* című munkája. Igen érdekes a *Revue des deux Mondes* 1866. novemberi czikke. Ez a tanulmány az angol lapok tudósításaival a tengeren történt

A míg az olasz flotta Lissához vitorlázott, Tegett-hoff hajóival Fasana öblében támadásra készen, arra várakozott, hogy Persano talán mégis csak elhagyja a kikötőjét és elfogadja a csatát. Július 17-ikén aztán sürgönyt kapott Lissából, a mely az ellenség megérkezését jelentette. Komoly támadás-e, vagy csak cselfogás arra, hogy őt Istria közeléből elcsalja? A csel-fogás nem volt kizárvá, hogy figyelmét délré tereljék s a míg őt ott elfoglalják, kiköthessének Velenczében és Istriában s hirtelen támadással talán Triesztet is földúlhassák. Július 17-ikén délután, miután az olaszok a lissai vezetéket elvágták, tudósítás nélkül maradt. Brauner lesinai távirdahivatalnok azonban, a kit magához rendelt Sandri olasz kapitány s a ki az elektromos készülékkel a sziget úttalan hegyei közé menekült, az olaszok eltávozása után észrevette, hogy csak Lissával vágták el az összeköttetést, de nem a szárazfölddel is, ismét föllállítván a készüléket, Dalmácián át sürgönyözte meg, a mit a közel Lissa körül látott és tapasztalt. így tudta meg az ellentengernagy egész biztosan, hogy Lissát az egész olasz tengeri erő ostromolja. Tegetthoff erről jelentést tett a déli had-

eseményekről fordításban megjelent a *Die Seeschlacht von Lissa* című könyvben. (Bécs, Hilberg Arnold kiadása 1867.) (Ezekből a tudósításokból némi útmutatást és nemely szempontot átvettettem.) Használni lehet a bécsi lapok czikkeit 1866 júliusából és augusztusából, nemkülönben *Nezbeda* Eduárd: *Der 20. Juli 1866* (Bécs, 1891) című alkalmi iratát. Tegetthoff jelentése a *Wiener Zeitung* 1866. évi július 23-iki számában jelent meg, aztán más lapokban is. Persano a maga igazolására írta *I fatti di Lissa* (Torino 1866) című munkáját. Az olasz szenátus előtt folyó porét olvashatni a *Processo del conte Carlo Pellione di Persano* (Milano 1867) című munkában, aztán a *Neue Pitaval* harmadik sorozata harmadik kötetében (Lipcse, 1867).

sereg parancsnokságának, a melynek alá volt rendelve, azzal a kérdéssel, hogy most már mit tegyen? Maroicsics altábornagy, aki, miután Albrecht főherczeg az északi hadseregezhez távozott, a déli tartományok védelmével volt megbízva, július 18-ikán a következőket válaszolta: „A hajórajt nem kell megosztani s minden támadást az istriai partok és Trieszt ellen a lehetősséig meg kell hiúsítani“. Ebből az utasításból azt látta, hogy Maroicsics főként Istriát akarja a flottával megvédeni, hogy őt, aki az Isonzónál állott, az olaszok hátban meg ne támadhassák. Tegetthoffnak ezt a félre nem magyarázható parancsot úgy kellett fölfognia, hogy a kikötőt ne hagyja el. De ő nem volt az az ember, aki összedugott kézzel tudta volna nézni, hogy a déli, megerősített sziget elessék s a mint másnap reggel Dalmáciából Persano vállalatáról újabb tudósítást kapott, vakmerően elhatározta, hogy vezére aggodalmaskodásán túlteszi magát. A vállalat akkora felelősséggel járt, hogyha nem sikerül, dicsően indult pályája nyomorultan záródik. Még egy olyan körülmény volt, a mi a legbátrabb embert is megengathatta volna. Az újságok jelentéseiből tudta, hogy Velenczét már két héttel azelőtt átengedték Napóleonnak, az osztrák flottában pedig nyolczsáz olyan matróz szolgált, a kiket Velenczéből soroztak, a kik nem voltak többé osztrák polgárok s a kiknek mégis Ausztriáért kellett vérüköt ontaniok. Tegetthoff már július 11-ikén utasításért Bécsbe fordult, hogy a velen-czeiket használhatja-e a csatában? Akkor azt a választ kapta, hogy Velenczéről még nem mondottak le. Ez a válasz ugyan nem felelt meg a valóságnak, de fedezte őt és bízott a flotta szellemében. Ez a körülmény még vakmerőbbé tette tervét.

19-ikén délelőtt a flotta nagyobb fele elhagyta a ki-kötöt s akkor szándékáról a bécsi hadügymenisztériumot, valamint a déli hadsereg parancsnokságát tudósította. Még maga nem hagya el a kikötőt, a mikor Bécsből meg-jött a válasz, a mely úgy hangzott, hogy tegyen belátása szerint, de puszta tüntetés kedvéért mégis ne hajózzék Lissa alá. Az utasítás kétértelmű volt ugyan, de szabad kezet adott s elh aj ózását sem lehetett többé fegyelem-sértésnek minősíteni. A mikor már útban volt a flottával, Maroicscistől is érkezett utasítás Fasanába, hogy óvatosan szálljon a tengerre s vigyázzon, hogy a nagyobb erő be ne keríthesse. Ezt a parancsot azonban Tegetthoff nagy örömére szerencsésen csak akkor kapta meg, a midőn a lissai győzelmet már kivíta. Flottáját három rajra osztotta; az első rajban voltak a páncélosok, a másodikban a hét nagy fahajó, a harmadikban az ágyúnaszádok s a kisebb hajók.¹ Már most úgy rendezte el hajóit, hogy csatasorban álljanak. Délután félkét óra tájban állott az admirális-hajó, a *Ferdinand Max* a hajóraj élére, a miből megtudták, hogy csatába, a halál torkába mennek. A mint a vezér-hajót megpillantották, az egész flottán végigzúgott a viharos hurráh-kiáltás s minden hajón ünnepélyesen fölcsendült a néphimnusz. A hajóraj egész délután és egész éjjel hadirendben vitorlázott az ellenség elő.

Este Tegetthoff a kapitányokat haditanácsba gyűjtötte. Még egyszer lelkükre kötötte azt az utasítást, a melyet a páncélos hajóknak adott, hogy tétovázás

¹ A flotta a hét páncélos hajón kívül állott a *Kaiser* nevű sorhajóból, öt csavar-fregattából, egy korvettból, kilenc ágyunaszádból, egy jelző csavargőzsből s egy bérelt, fegyvertelen Lloyd-hajóból.

nélkül rontsanak az ellenségre és sülyeszszék el hajóit; a többi hajók is okozzanak annyi kárt, a mennyit csak tudnak. Bajtársainak tudtukra adta, hogy csatát vív még az esetben is, ha az olaszok Lissát már elfoglalták; akkor pánczálosaival az öbölbe nyomul s az ellenség kikötött hajóit megsemmisíti. Gondoskodott arról is, hogy a flotta erős kézbe kerüljön, ha a csata folyamán elesnék, vagy megsebesülne. mindenkinék megmondta kötelességét. Éjjel is készen állottak a csatára; a legénység ama része, a mely nem volt szolgálatban, teljesen fölkészülten hevert az ágyúk között; a dalmata matrózok, a mint hazájuk partjai mellett elvitorlázta, a sötétnél eltűnő partokat bánatos szláv dalaikkal üdvözölték. Tegetthoff az utolsó hetek alatt arról is gondoskodott, hogy minden kaptány megbízható értesülést kapjon az ellenség erejéről. Tudták tehát valamennyien, hogy erősebb ellenféllel kerülnek szembe. Július 23-ikán kelt csatajelentésében is ez áll: „Megjegyzendő dolog, hogy az osztrák azzal a tudattal ment a csatába, hogy anyagi eszközökben hatalmasabb ellenséggel kerül szembe s hogy csak erkölcsi erővel és tengerészügyességgel volt kiegyenlíthető az erők különbsége.“

A csata napjának reggele barátságtalan, esős idővel virradt föl. Július 20-ika Persanot gondokba merülten, helyén találta. A mikor a hajnal meghasadt, még nem tudta, hogy az ellenség közeledik. Nagyon bizakodott abban, hogy miután Lissa és Lesina között a kábelt elvágták, Tegetthoffnak sejtelme sincs az ő vállalatáról. Azt azonban mégis sejtette, hogy csak rövid ideje van Lissa meghódítására. Közben ébredezni kezdő aggodalmait, hogy az ostromot folytassa-e, elűzte egy tengerész gyalog-zászlóalj megérkezése, a

melynek jó hasznát vehette az esetleges kikötéskor. Azonban épp ez a szerencsének vélt körülmény okozta flottájának a veszedelmét. Mert a pánczélos hajók tüzet okadó torkaikat épp a kikötő ütege ellen fordították, a fa-flotta pedig a kikötésre szánt csapatokat már csónakokra szállította, az összes hajók egymástól távol, a nekik kijelölt helyeken, Lissa ellen fordultak, a midőn az őrhajó, a mely a tengert északi irányban figyelte meg, hanyatt-homlok rohanva, érkezett meg reggeli nyolcz óra tájban és a szemhatáron gyanús hajók föltünését jelentette. Nem lehetett benne kétség, hogy közeledik a döntés pillanata s Persano nem huzakodott a csata elfogadásától. Parancsot adott a pánczélos hajóknak, hogy állják el az ellenség útját Lissa felé, a fa-flottának pedig, hogy a sajkákra szállított legénységet vegye föl ismét s hogy csatára sorakozzék. A legnagyobb sietséggel kellett a csatára felkészülniök.

Az olasz tengernagynak nem sok ideje volt, hogy hajóit a csatára sorakoztassa. Július 20-ikán reggel, minthogy időközben a kért megerősítés megérkezett, harmincnegy hajó állott parancsa alatt, köztük tizenkét pánczélos hajó?

Ha az egész flotta borzalmas ágyúival a csata

¹ A pánczélosokon kívül volt Persanonak tizenegy nehéz fa-hajója, három ágyúnaszádja, öt jelzöhajója és három szálítóbázis. Ezek szerint tehát Lissánál az összes olasz hadierő kitett *nyolczvanhatezerhuszonkét* tonnát *hétszáznegyvenhat* ágyúval; az osztrák *ötvenhétezerháromszáznegyvennégy* tonnát *ötszázharminczkét* ágyúval. Osztrák részről, nem úgy mint az olaszoknál, minden hajó tűzbe került, a *Stadium* nevű fegyvertelen Lloyd-gőzösön kívül, a mely oldalvást állott s úgy figyelte a csata lefolyását.

alatt melléje sorakozik, a túlnyomóan nagy erő talán megfélémlíti az ellenséget. Mindenekelőtt nem használhatta a *Formidable* nevű páncélos korvettet, a melyet a *Madonna-üteg* annyira megrongált, hogy nem vehetett részt a csatában, hanem elvitorlázott Anconába. Ez azonban csak a kisebb baj volt. Nagyobb baj volt ennél, hogy az olasz fa-hajók, a rajtuk levő négysszáz ágyúval, bár parancsot kaptak, nem mutatkoztak a veszedelemben forgók oldalán. E flotta parancsnoka, a boldogtalan Albini, miután a partraszálásra szánt legénységet hajóira fölszedte, szépen félrekkullogott; biztos távolból tett ugyan néhány lövést az osztrákokra, de azt igen koczkázatosnak tartotta, hogy páncélos hajókkal kikezdjen. Pedig az ő csapatához csatlakozott szép csendesen egy hatalmas páncélos hajó is, a *Terrible*, a mely ugyancsak nem felelt meg a nevének.¹ A csata kezdetén Persano mindezt nem tudhatta, nem láthatta előre; csupán azt látta, hogy csak tíz páncélos hajó áll csatasorba a korábbi parancs szerint. Még ez is olyan erő volt, a melyet, kivált félelmes ágyúi miatt, az osztrákok hétféle páncélos hajójával egyenlő erőnek kell tartanunk. Persano minden valószínűség szerint hatalmasabb tüzérségére számíthatott, azért nem akart mindenkor előtt összeakasztani az ellenséges hajókkal. Először távolról, az Armstrong-ágyúkkal akart hatást kelteni.

Tegetthoff Fasana öbléből a flottával kész csatarendben hajózott ki, mert arra számított, hogy bármely pillanatban összeakadhat az ellenséggel. A pán-

¹ A *Terrible* s a *Varese* kora reggel azt a parancsot kapták, hogy nyugaton, a Comisa-öböl felől lőjjék a szigetet. Később parancsot kaptak, hogy csatlakozzanak a főerőhöz. A *Varese* meg is érkezett idejekorán.

czélos hajók parancsnokságát magának tartotta; a fa-hajókból álló csapatot Petz kommodorera, a Kaiser parancsnokára bízta. A *Kaiser-t*, a mint már említettük, a háború kitörése előtt le akarták szerelni, de most kilenczvenkét ágyúval, a mennyire csak lehetett, jól el volt készítve a csatára. A harmadik csoport az ágyúnaszádokból állott. Ennek a csoportnak az volt a rendeltetése, hogy a mint csatára kerül a dolog, szétbomoljon, körülfogja és nyugtalanítsa az ellenséget. Tegetthoff végső célpontját már az az alakulat elárulta, a melylyel flottája a csatába indult. Mind a három raj egyenként megtört vonalban hegyes szöget képezett, a legkülső hegyes szög csúcsán evezett a vezérhajó. Tehát egy-egy kilométer távolságban egymástól, három ék következett, élén a tengernagyi zászlós hajóval, a *Ferdinand* -Mra-szal. A három ék egymásba volt ereszte s együtt roppant erőt alkotott. Tegetthoffnak az volt a terve, hogy flottája élével az ellenséges csatarendbe nyomul s azt kettészakítja. Ez az éles szögeket alkotó csatarend, következetesen keresztülvívve, újítás volt a tengerész haditaktikában, a mint általán újak voltak Tegetthoff rendszabályai. A hadikészületek minden vonatkozásában Tegetthoff teremtő erőt árult el.¹

Az osztrák tengernagy a maga emberei által, a kik tudták, hogy az ellenség Lissánál áll, s azért délkeleti irányban szigorúan kémlégették, Persanónál egy órával korábban értesült az ellenség föltünéséről. Tegetthoff nyugodt, hidegvérű maradt, midőn ezt az

¹ Attlmayr taktikai ítélete: *Maritime Kriegsführung*, 429. 1. Werner II. 547. 1. ismét Attlmaymál: *Krieg in der Adria*, 123. lap.

értesítést megkapta. Megtiltotta, hogy a legénységet, a mely éppen reggelizett, erről értesítsék; úgy akarta, hogy reggelijüket ne zavarja semmi, hisz meleg napra kellett elkészülniük. Azután mindenki elfoglalta a maga helyét. Az idő kezdetben kedvezőtlen volt. Lissa fölött kora reggel nehéz esőfelhők borongtak. Mind a két flottát sűrű köd borította s az osztrákok nem lát-hatták a támadás célpontját. A tengert hatalmas hullámok fodrozták, a melyeken ide-oda hánykódtak a hajók. Péntek volt, a tengerész-babona szerint szerecsétnap; úgy látszott, a flottának vissza kell fordulni, mielőtt az ellenséggel összeakasztott volna. Kilencz óra felé azonban lassanként tisztni kezdett az ég s a haragos tenger is kissé csillapodott. Tíz óra tájban az egét takaró felhőfátylak meglepő hirtelenséggel megszakadoztak s a szemközt állók megpillanthatták az ellenséges flottát. Ebben a pillanatban a szívek hallatóan dobogtak s viharos hurráh- és evviva-kiáltás tört ki a harczrakész férfiak kebléből. Lissa-sziget északnyugati oldalán, szűk helyen hatvan hajó verődött össze ezerszáznyolczvankét ágyúval és tizennyolczezerkétszáz emberrel. Az osztrákoknak kedvezőtlen délkeleti szél megszűnt, északnyugati szellő kezdett fúni. A tisztek feszült figyelemmel tekintettek a tengernagyi hajó árboczára, hogy a parancsokat róla leolvassák. Az osztrák hajókon kétszer-háromszor tört ki az ujjongás, a mint hirtelen egymásutánban jelt kaptak a támadásra.

A milyen ellentétes jellemek voltak Tegetthoff és Persano, épp úgy különbözött egymástól csatarendjük; parancsuk. Ez az ellentéteség lényük gyökeréig nyomozható.

Tegetthoff a maga huszonhét hajóját szorosan egy

tömegben tartotta. Az ékalakon, a miben már Polában megállapodott, nem volt oka változtatni az ellenséggel szemközt sem; csupán azt rendelte el, hogy a hajók a csatára szorosabban zárkózzanak egymáshoz. A mint most a három hajó-osztály, élén a Ferdinand Max-szal, csatára készült, az osztrák flotta alakban a hármas tollú nyílhoz hasonlított, a melynek csúcsát a tengernagyi zászlós hajó alkotta. Tegetthoff kerülni akarta a meddő tüzcsatát, mert az ő huszonnégy- és negyvennyolczfontos ágyúi nagyobb távolságból alig lehettek valami kárt az ellenséges vasoriások páncéljában. Arról azonban gondoskodott, hogy azon a veszedelmes távolságon, a mely az ő s az ellenség hajói között feküdt, gyorsan keresztültörjön. „Teljes gőzerővel előre!“ ez a parancs jelent meg a zászlós hajón. Pompás északnyugati szél fútt, a mely az osztrák flottát gyorsan röpítette az ellenség felé. „A páncélos hajók törjének az ellenség hajóira és súlyesszék ell“ volt a következő, nagy lelkesedéssel fogadott parancs. Most dördültek el az első lövések. A füst elborította a hajókat s a következő csatajelszót: „A lissai csata lissai győzelmünk legyen!“ már nem lehetett megadni. Leírhatatlanul borzalmas volt, mondja a *Re di Portogallo* egyik olasz tisztje, az osztrákok megjelenése. Flottájuk mint egyetlen test rohant előre, szívük, mintha parancsnokuk keblében vert volna, a ki fenséges nyugalommal állott a helyén s villámlo kék szemeivel kereste azt a hajót, a melyet a maga hajójának vasorrával derékon akart törni.

Másként tett Persano. Ó tíz páncélos hajóját, hogy velük elállja az ellenség útját Lissához, öt kilométer hosszú vonalban állította föl, a mely vonal szabálytalanul meggyörbített ívet alkotott. Támadásra

ez a csatarend nem volt alkalmas. Persano parancsa szerint a csatarend csak két kilométer hosszú lehetett volna, de a mint hajói siettek, hogy csatarendbe sorakozzanak, szerencsétlenségükre a csatarend a megállapítottnál kétszerte is hosszabbra nyúlott. Az olasz tengernagy nem sejtette az osztrákok elszántságát, arról pedig még csak nem is álmodott, hogy minden tévoval nélkül reá rontsanak. Terve az volt, hogy előbb ágyúcsatát vív. Hajói ezért nem orrukkal, hanem oldalukkal fordultak az osztrák hajók felé, hogy ágyúikat rájok irányíthassák. Tengernagyi hajóján, a *Re D'Italián* tehát az a parancs jelent meg, hogy az ellenséges hajókat lőtávolba (appena alia portata) kell megközelíteni. A míg az osztrák hajók homlokegyenest az ő csatavonalára törtek, az olasz pánczélosok ágyúztak az ellenséges hajókra, de ez a nekik kellemes játék nem tartott soká. A császári hajók a két flotta közt levő távolságot hatalmas irammal átszelték s oldalba kapták az ellenséget. A vakmerő támadás Persano tervét meghiúsította; Tegetthoff elérte célpontját, hogy az egyes hajók ütközzenek meg egymással.

Közvetetlenül az első összecsapás előtt Persano megcserélte tengernagyi hajóját. Elhagyta a *Re d'Italiát* s a várva-várt *Affondatore*-ra szállott. Ezt tartotta a tengernagy flottájában a leggyorsabb és legerősebb hajónak. Az ellenséges hajó elsülyesztésére még borzalmatlan volt fölkészülve mint az ágyúcsatára. Orránál a víz alatt kilencez méter hosszú sarkantyúja volt. Menthetetlenül elsülyedt az a hajó, a melynek oldalába ez az aczél sarkantyú befürödött. A hajó kapitánya, Marini, ugyan úgy találta, hogy a hajó nehezen fordul; de abban az izgalmas pillanatban azzal nem igen törődtek. Persanot megrótták

azért, hogy a döntő pillanatban ráért hajót cserélni s ez volt az egyik ok, a miért bírái elítélték. Hibául rótták föl, hogy a tengernagyi hajó kicserélését jellel nem adta tudtára a flottának; a hajóceréről csak a hozzá legközelebb állók tudhattak. Tény, hogy ezzel zavart okozott, annyival is inkább, mert az olasz flotta szerencsétlenségére az *Affondatoré*-n csak altengernagyi lobogó lengett, melynek jelzéseit sok hajó figyelembe sem vette, más nem látta.¹ Vezérkari főnöke, d'Amico és fia, a ki hadsegéde volt, vele mentek, Boggio képviselő azonban szerencsétlenségére a *Re d'Italiá*-n maradt. Az *Affondatore* kissé hátrabb állott a más kilencz olasz pánczélosnál, hogy, Persano terve szerint, onnan ontsa a romlást s a halált. A kilencz olasz hajó három csoportra oszlott. A középen Faádi Bruno, a *Re d'Italia* kapitánya volt a parancsnok, a baloldalon Riboti kapitány, a jobbon Vacca ellen-tengernagy. Az olaszok ilyen állásban várták az ellen-ség támadását.

Tegetthoff elől a *Ferdinand Max*-szal s nyomában a többi hajóval tehát betört az ellenséges csatavonalba. Az első lövéssel Vacca hajója, a *Carignano* üdvözölte tíz óra negyvenhárom perczkor. Hirtelen sűrű ágyú-dörgés támadt s az egyes hajókat a fekete füst miatt többé nem lehetett látni. Az osztrák tengernagyi hajó villámgyorsan szelte át a veszedelmes közt, de a vastag puskaporfüstben orrával nem ütközött ellen-séges hajóba, hogy azt bezúzza. A *Ferdinand Max*

¹ A tengernagyi lobogón három, az altengernagyin csak két fehér golyó van. Az *Affondatore* alacsony hajó volt, jelzéseit nehezen lehetett észrevenni, aztán a hatalmas nemzeti lobogó az altengernagyi zászlót majdnem egészen eltakarta.

így az ürességbe döfött ugyan az orrával; a csata jellembét mégis az osztrákok ékalakú támadása adta meg.¹ Azzal, hogy a támadófél pánczélos hajói az ellen-ség harczvonalába betörtek, Vacca ellen-tengernagy három pánczélos hajóból álló osztályát elszakították az olasz flotta zömétől. Az osztrákoknak szerencsésebben nem is üthetett volna ki a dolog. Nelson is így nyitotta meg a trafalgarai csatát. Flottájával, a mely két rajra oszlott, előbb két helyen áttörte az ellen-ség vonalát, aztán vetette magát túlnyomó erővel a francia czentrumra. E kiváló tettével a Dumanoir parancsnoksága alatt álló francia elővédet elvágta a flotta zömétől s ennek a parancsnoknak határozatlansága és tétlensége Nelsonnak időt adott, hogy tönkretehesse az ellen-séges czentrumot. Ehhez hasonló dolog történt Lissánál is. Mert Vacca, hogy az összeütközést kikerülje, gyorsan kimozdult vesze-

¹ Tegetthoff fogását, a melylyel a csatát megnyitotta, sokat vitatták. Werner ellen-tengernagy (*Berühmte Scleute*, II. 459. 1.) kárhoztatja Tegetthoffot, hogy ő nem tiltotta meg, mint Nelson, hajónak a tüzelést mindaddig, a míg az ellen-ség csatavonalát át nem törték. Így a puskaporfüst elfedte szeme elől az ellen-séges flottát. Ha Tegetthoff hajói a maguk füstjével nem zavarják meg a látást, Werner véleménye szerint az olaszok, minthogy hajóik oldallal állottak az éssel támadó pánczélosok előtt, mindenjárt az első rohamban öt-hat hajót vesztettek volna. Más szakemberek Werner ez utóbbi állítását fantasztikusnak ítélik, mert az ékalakban támadó osztrák hajók közül csak az elől futó *Ferdinand Max* s talán még az utána szaladó két hajó kaphatta volna oldalba az ellen-séget. Tegetthoff célcélja, a mint tudjuk, az volt, hogy hirtelen kavarodást támasszon s azt előrohanásával elérte. Azzal a vérmes ábránddal, hogy az olaszok pánczélos flottájának felét mindenjárt az első rohamban átfürhatja, a higgadtan gondolkozó tengernagy aligha foglalkozott.

delmes állásából, oldalvást állott és így nem vehetett részt a megnyíló ádáz tusában.¹ Tegetthoff pedig, a mint az áttörés sikerült, a zászlóshajóval jobbra fordult s pánczélos hajóinak nagyobb részével a három hajóból álló olasz szentrumra vetette magát. így a kevesebb pánczélosból álló flotta egy ideig ezen a ponton túlnyomó erő volt, a mely az ellenséget tüzeléssel és zúzással keményen szorongatta.

Az osztrák tengernagy azonban nem léphetett volna föl túlnyomó erővel az olasz szentrum ellen, ha a fa-flotta nem fejt ki olyan erőt, a milyenre nem is számítottak, ha nem köt bele s nem foglalkoztat ez többet a legerősebb olasz csatahajók közül. Hogy történt, az mindenekelőtt a Petz kommodore érdeme, aki fa-hajóosztály parancsnoka volt. Petz Antal azelőtt is, azután is sokszor végzett diplomata föladatokat, a mire okos, mérsékelt természete kiválóan képesítette; a lissai csata napján azonban megmutatta, hogy a finom, udvarias külsőségek mögött vakmerőség lakozik. Egy pillanatig sem habozott, hogy fa-hajóival az osztrák pánczélosok jobb oldalára siessen. Azon a helyen, a mely közel feküdt a szigethez, láta az olasz fa-flottát és sietett, hogy azzal, mint egyenlő ellenféllel

¹ Az olasz vezérkari munka szerint Tegetthoff előbb úgy viselkedett, mintha Vacca ellen akarna fordulni s az a támadás elől futott meg. Az osztrákok előadása szerint néhány pánczélos hajó ugyan Vacca ellen fordult, de Tegetthoff hajója s a flotta zöme azonnal a szentrumot rohanta meg. Vacca, hogy á csatában részt vehessen, megfordult s hátban támadott az osztrákokra, azonban útját állották a fahajók s az ágyúnaszádok. Ekkor megkerülte az osztrákokat s a más oldalon csatlakozott az olasz hajókhoz, de megkésve, mert akkorra a csata már eldőlt. Hajói közül csupán az *Ancona* csatlakozhatott idejében a szentrumhoz.

összetűzzön. Albini altengernagy azonban kerülte az összetűzést, távol maradt s a szó teljes értelmében meglapult az őt védő olasz páncélosok balszárnya, a Riboty osztálya mögött.¹ Csak ez az egy tény is bizonyítja, hogy mennyivel több erély lakozott Petz kommodoreban. Hogy Petzet boldogtalan ellenfelével hasonlítsuk össze, nem volna hozzá méltó dicséret. Fontosabb az, hogy ő akkor sem tágított, a midőn Riboty három páncélosa a *Kaiser-t* s a nyomában járó fa-hajókat megrohanta. A kommodore régi módi hajót, még ha egyik vagy másik osztrák páncélos segítségére siet is, az a szomorú sors fenyegette, hogy az ellenséges páncélosokon összetörnek. Petz kommodore mégis elfogadta az élet-halálharczot.

glý aztán voltaképen két gomolyagba verődtek össze s a két gomolyagban az ellenfelek hol ádázul lőttek egymást, hol egész erejükől egymásnak mentek. Középen Tegetthoff alatt a páncélosok küzdöttek az olasz czentrummal; attól nyugatra, a sziget közelében pedig a fa-hajók Petz vezetése alatt föltartóztatták az elszánt Riboty páncélos rajának ádáz rohamát. Vacca páncélos osztálya s az Albini vezetése alatt álló fa-flotta alig vett részt a csatában.

* * *

Minden időben borzalmas dolognak tartották a tengeri csatát a tenger nyughatatlansága s a súlyedő

¹ Albini azzal igazolta magát, hogy Persano július 15-ikén kiadott utasítása szerint, a fahajóknak a páncélosok mögött háromezér méter távolságban kellett állani s ha a csatába szólítanák, a páncélosok mögött második csatavonalnak kellett sorakozniok. Ez a parancs, valamint végrehajtása arra vallanak, hogy az olasz flottában nem volt meg az a szellem, a mely Tegetthoffot és vitézeit lelkesítette.

hajókon a szinte elkerülhetetlen halál miatt. Ezt a borszalmasságot a lissai napon még növelte az a körülmény, hogy pánczélos hajókkal akkor vívtak először nyílt tengeren csatát s hogy akkor lőttek először hajóra az új szerkezetű ágyúoriásokkal. Arra még nem volt példa, hogy a pánczélosok teljes gózerővel egymásnak menjenek, hogy az ellenséges hajót derékben átszakítani akarják. Támadás után óvatosan aztán visszahúzódtak s olyan közel rohantak el egymás mellet, hogy a pánczélok egymáshoz verődtek. Egy-egy ilyen pillanatban hajósorfüzet adtak egymásra s mindenik hajón megdördültek a puskák. Ez azonban csak olyankor volt lehetséges, a midőn a hajók szorosan egymáshoz közelítettek, máskor a puskaporfüsttől semmit sem lehetett látni. Olykor egy-egy ideig sem látott, sem hallott az ember, mert az ágyúdörgés elnyelte a vezényszavakat. A kapitányoknak a gondolat gyorsaságával kellett elhatározni magukat, mert ha meg nem ragadta a zúzótámadásra alkalmas pillanatot, akkor a kedvező alkalom örökre elszabadult. A füstfelhőben nehéz dolog volt a barátot az ellenségtől megkülönböztetni, de Persano minden hajóját egyformán szürkére festette, hogy erősen elüssenek a fekete színű osztrák hajóktól. Ámbár a lissai csata vesztesége emberben, ha a hajókkal elsülyedtek számát leütjük, csak közepesnek mondható, mégis a mikor az osztrákok koncentrált tüzelése, vagy valamelyik olasz ágyúoriás végigsöpört a hajó födélzetén, megremegett a legbátrabb férfiszív is. Az osztrákok határozottan nyugodtabban lőttek s ezzel kiegyenlítődött az ellenség nagyobb ágyúinak pusztítása. A tenger nagyon hánykódott s ezzel megnehezítette a pontos célcélzást. Viszonylag legkevesebb

dolguk akadt az osztrák ágyúnaszádoknak. Minthogy az olasz pánczélosok hatalmasabb ellenséggel is mérkőzhettek, nem sok ügyet vetettek az ellenséges ágyúnaszádokra, a melyeknek árboczai mellett csak elvétve fütyült el egy-egy golyó. Azonban ezek mégis kitűnő szolgálatot tettek azzal, hogy ingerelték, körülrajzották s jól irányzott lövésekkel pusztították az elleniséget. Az osztrákoknak az vált leginkább hasznukra, hogy az összecsapásban, a mit fa-flottájuknak köszönhettek, az olaszoknál számosabb hajóval vettek részt. Ha ágyúnaszádaikkal nem is tehettek kárt a pánczélos óriásokban, de foglalkoztatták, nyugtalanították azokat s ezzel a nagyobb osztrák hajókról elhárították a veszedelmet. Az ágyúnaszádok úgy mozogtak, mint, hogy egy régibb csataleírás kitűnő hasonlatát idézzük: „a foglyok, a mikor nyár elején sebzettnek teszik magukat s lankadt szárnyaikkal, elhaló csipogásukkal a vadászt megtévesztik, s a míg az öket üldözi, a gyöngé madárfiak elmenekülnek/ Az újkori tengeri csaták taktikája ebben az ütközetben szülegett. A hajók összeakasztása most már lehetetlenség volt, mert a gőz erejével az ép kormányú hajó a veszedelemből könnyen menekülhetett. E helyett a gőz segítségével a hajóóriások a legnagyobb erővel ronthattak az elleniséges hajók testébe.

**

Ilyen jellemű volt az összecsapás, kivált a centrumon, ahol Tegetthoff pánczélos hajója egyenlő fegyverzetű ellenféllel vetélkedett a győzelemért. A másik csoportban, ott, ahol a tusa az osztrák fa-flotta s Riboty pánczélos osztálya között folyt, az eredmény nem lehetett kétséges. Azonban az az ellenállás, a melyet Petz a három elleniséges pánczélos ellen kifej-

tett, az egész háború legérdekesebb eseményei közé tartozik, már csak azért is, mert az *Affondatore* is a három olasz hajóhoz csatlakozott. Csodás szerencse volt, ha a vitézséget szerencsének szabad mondani, hogy az osztrák istent kísértő vakmerőségéért nem romlással fizetett. Persano hatalmas tornyos hajóját kezdetben az osztrák pánczélosok ellen vezette, de mindenki a csata kezdetén észrevette, hogy a kormány nem engedelmeskedik pontosan a kormányosnak. Ekkor az *Affondatore* a fa-hajók csetepatéjába vegyült s Armstrong-ágyúival a *Kaiser-t* vette célba. Ösztönszerüen, fene vadak módjára, együttesen vetették magukat az olasz pánczélosak a magas párkányú, már nagyságával is föltűnő, vezető osztrák fahajóra. Az kilencvenkét ágyájúval vitézül védekezett. A tornyos hajó ismét orrával fordult a *Kaiser-nek*, de az egy gyors mozdulattal elsíklott előle. Ekkor az *Affondatore* több háromszázfontos golyót küldött utána, a melyek közül egy a fahajón rémes pusztítást vitt véghez. A míg azonban, a mint már említettük, az öklelés nem sikerült s a míg az *Affondatore* teljes gózerővel rontott a *Kaiser-re* a nélkül, hogy bele ütődött volna, a füstfelhőben újabb veszedelem ólalkodott reá. Petz ugyanis csak az utolsó perczben vette észre, hogy a *Re di Portogallo* is hajójára rohan s azt el akarja gázolni. Olyan pillanat volt ez, a mely a tengerész bátorságát kipróbálja. A *Kaiser* menthetetlennek látszott, mert a kavarodásból csak nehezen s csak azon az áron menekedhetett, ha a mögötte harczió apróbb osztrák hajókat az ellenséges pánczélos haragjának áldozatul dobja. Petz ekkor hősi fogáshoz nyúlt. Megkoczkáztatta a támadást úgy verni vissza, hogy maga rohant teljes erővel a hatalmasabb ellenségre. Olyan

erővel iramodott elő, hogy Riboty kapitánynak, ha nem akarta, hogy hajóját derékon döfje, kissé fordítani kellett rajta. Az ellenséges hajók dübörögve, orrukkal csaptak össze. (Délelőtt tizenegy órakor.) Megtörtént, a minek meg kellett történnie. A fahajó súlyos sebet kapott, előárbocza szilánkokká zúzódott. Nagyobb baj volt ennél, hogy a széttört elő-árbocza a kéményre esett. Fekete füstbe borult egyszerre az egész hajó s belsejéből láng tört ki. Mind a mellett is ugyanakkor a *Re di Portogallo*-t irtózatos golyózáporral borította el, melynek legénységére a lökés és az ágyúzás a hatalmas támadás benyomását tette. Az erős olasz pánczélosnak természetesen a lökés semmit sem ártott. De a *Kaiser* is időt nyert és részt kapott a tovasiklásra. Ezzel meg is menekült. Minthogy a *Kaiser*-t lángban látták az olaszok, Riboty és emberei azt hitték, hogy menthetetlen s azt a hírt terjesztették, hogy az osztrák hajót halálosan megsebeztek, s hogy az később el is sülyedt. Petz azonban nem tartotta veszettnek a hajóját s erejének végső megfeszítésével a hajó még kiállotta a *Maria Pia* pánczélos támadását is. Minthogy azonban égett a hajó faszerkezete és kötélzete a kémény fölött, a gépész azt jelentette, hogy csak kis tüzzel evezhetnek. A *Kaiser* megtett minden lehetőt; szereplése a régi tengeri csatákról szóló hősköltemények hattyúdala, a mikor fa-sorhajók vívták a harcot. Most azonban a vasnak korszaka köszöntött be, melyben még az olyan derék harcosnak is, a minő a *Kaiser* volt, el kellett hagyni a csatamezőt. Megugrott az ellenség elől s Lissa sziget hosszában a *San Giorgio* kikötő felé evezett. A többi fa-hajók, a melyek szükségében erejük szerint segítették, nyomában jártak és védték.

Egy veszedelem azonban még ólalkodott rá. Az *Affondatore*, a mely előbb elzúgott mellette, üldözöként megjelent oldalán. Nyolcz-kilencz perczerre volt ugyanis szüksége, hogy forduljon első lökése után, melyet a Kaiser ellen tett s ezt a kis időt a *Kaiser* arra használta, hogy a *Re di Portogallo*-t lerázza magáról. De még mindig kérdés volt, hogy a súlyosan megrongált hajó menekülhet-e üldözőjétől?

*

* *

A döntés azonban nem itt történt, hanem a czen-trumon, a hol Tegetthoff tengernagyi lobogója lengett a szélben. Tegetthoff ügyes manövriozása következtében ott négy osztrák pánezelos tűzhetett össze három olasz páncélossal; a döntő szerepet azonban a tengernagyi hajó, a *Ferdinand Max* játszotta. Ezzel a hajóval csak az utolsó héten készültek el s arra már nem volt idő, hogy oldalait tisztes ségesen lesimitsák. A bárdolatlan fizikának azonban báró Sterneck Miksában olyan kapitánya volt, a kinek kiválóságait az ellentengernagy ismerte és becsülte. Nem volt olyan vakmerőség, a mitől ez a két férfi visszariadt volna. Tényleg Sterneck volt az egyetlen kapitány a flottában, aki Tegetthoff terveit teljesen megértette s aki meggyőződésből támadott zúzólökéssel az ellen-séges páncélosokra. Az a fogás, a mit Petz csak a legnagyobb veszedelemben használt mint utolsó mentő-eszközt, Sternecknél jól megfontolt szándék müve volt. A három zúzólökés közül, a melyet megkísérlett, az utolsó mintája a merész és szerencsés hadi mozdulatnak.¹

¹ Lásd: báró Benkó életrajzi vázlatát: *Admiral Max Freiherr von Sterneck*. Sterneck özvegye adta ki. (Becs, 1901.)

A mint Tegetthoff az ellenség vonalát áttörte, természetesen az olasz központ vezetőhajójára, a *Re d'Italia*-ra rontott, a legadázabb dühvei támadva meg azt. Az osztály más két hajója: a *Palestro* s a *San-Martino* nyomban segítségére siettek. Ez a három olasz páncélos az osztrák tengernagyi hajóval, aztán a *Don-Juan*-nál, a *Drache-val* (Sárkány) s a *Salamander*-val heves, döntő csatát kezdett. Mint a szilaj bika tombolt a *Ferdinand Max*, hogy áldozatát fölöklehesse. Az első lökés, a melyet az ellenséges páncélosra irányzott, nem sikerült. Azután a *Palestro* akadt az útjába, megrohanta, a lökés azonban ezt sem találta merőlegesen, hanem lapos szög alatt s így a *Palestro* is megmenekült. A páncél kibírta ugyan a lökést, de az akkora rázkódással járt, hogy az egyik árboc, a melyen az óriási háromszínű zászló lengett, letört, a *Ferdinand Max*-ra zuhant, ahol a lobogó zásákmányul esett. A másik két hajó ezalatt gyilkos tűzcsatát vívott, a melyben az osztrák tüzérség hidegvérű célfelvállal egyenlítette ki a hátrányt, hogy kisebb kaliberű ágyúi voltak. A szerencse is kiválóan kedvezett az osztrákoknak. Ezt első sorban a *Palestro* esete bizonyította. Egy gránát a tiszti hídra csapott le a puskaporos kamara szomszédságában s a tüzes golyó lángba borította a hajót. Ez tehát a menekülésen kívül egyébre nem gondolhatott; nagy kerülővel iparkodott a tusából kivergődni a nyílt tengerre. Nem sokkal utóbb hasonlóan járt a *San Martino* is, bár nem érte akkora baleset. A mint a *Don Juan*-nál s a *Drache*-val vitézül viaskodott, két gránát csapott le a hajó farába s azt fölgyűjtotta. Ennek is menekülnie kellett a tusából. Így a *Re d'Italia* magára maradt szorongatott helyzetében s nemsokára az is súlyos sebet

kapott.¹ Golyó csapott a kormányba s azt anynyira használhatatlanná tette, hogy a hajó mozgása megbénult. Négy ellenséges hajó fogta körül s így a romlásból nem menekülhetett. A *Ferdinand Max* éppen kibontakozott a füstfelhőből, a mint fölbukkant előtte a *Re d' Italia*. Egy pillanat alatt határozta el Sterneck, a mint a *Re d'Italia*t megpillantotta, hogy megkíséri annak oldalát bezúzni a maga hajójával. A zsákmány a más hajóknak épp úgy kínálkozott, mint neki; de a zsákmány jogosan jut annak, a ki a legvakmerőbben veti magát utána. Sterneck természetesen nem tudta, hogy az ellenséges hajó a kapott lövés következtében alig vonzolja magát; minden eshetőségre készen adta ki a parancsot, hogy teljes gózerővel kell oldalba kapni. Aztán a mint hajójának orrával az ellenséges hajó oldalába fúródott, csönetet nélkül jelt adtak a gépésznek, hogy a hajót nyomban állítsa meg; mert a milyen veszedelmes volt a *Re d' Italiának*, hogy az ellenséges hajó orra oldalába fúródott, olyan fontos volt a *Ferdinand Max-nak*, hogy az ütött lékből idejében visszahúzódjék. Különben mint a birkózó, szarvaiknál fogva összeakadt szarvasok, a két, egymásba akadt hajó közül az, a melyik a lökést kapta, haragos ellensegét maga után rántotta volna a mélységebe.

A veszedelem, a melyben a *Ferdinand Max* for-

¹ A midőn Persano elhagyta a *Re d'Italia*-t, a hajónak állandia kellett s ezzel közte és Vacca hajói között rés támadt s a *Ferdinand Max* azon tört be. Vacca és d'Amico vallomása szerint, a melyet az olasz szenátus előtt tettek, a *Re d'Italia* szerencsétlensegének az volt az oka, hogy tíz percet veszített, azzal elmaradt a csatavonaltól s így törtek rá az osztrák pánczélosok. Attilmayr más véleményen van, mint a két olasz tengerész. *Oesterreichs Krieg in der Adria*, 185. 1.)

gott, annyival nagyobb volt, mert a mint említettük, Sterneck csak akkor parancsolt hátrálást hajójának, a midőn az orrával már behatolt az ellenséges hajó testébe. A két előbbi próbálkozás alkalmával a gépet az összeütközés előtt megállította; de azt kellett tapasztalnia, hogy vállalatával így nem jut dűlőre. Most többet mert, szembeszállít a legnagyobb veszedelmemmel s így elérte a legnagyobb sikert.

A *Re d'Italia* parancsnoka, Faa di Bruno, látta a veszedelmet, de minthogy hajójának kormánya össze volt zúzva, hajója csak előre vagy hátrafelé mozoghatott, oldalra azonban ki nem téphetett. Parancsára hajója gyorsan előre tört, de ott egy más osztrák pánczélos fregatta állotta az útját. Aztán hátrálást parancsolt, a két ellenkező mozdulatnak azonban az volt az eredménye, hogy a hajó egy pillanatra megállott.

Ez volt az a pillanat, amelyben a négyezerötszáz tonnás *Ferdinand Max* nagy robajjal oldalába fúródott. Az osztrák hajó orra szilánkká zúzta a megtámadott hajó egész oldalfalát. Pánczéla szétmorzsolódott, nemkülönben a fabélés, a melyre a pánczél feszült. Akkora lék támadt az oldalán, hogy, a mint utóbbit a *Ferdinand Max*-on kiszámíthatták, tizenhat négyzetmétert tett ki. A lék nagyobb fele a viz színe alatt támadt; vége volt a legpompásabb, legnagyobb, ötezerhétszáz tonnás olasz hajónak.

A mint a lökés megtörtént, a *Ferdinand Max* gépét hátra igazították. Lassan, de készséggel engedelmeskedett a gép az újabb parancsnak s a hajó idejében vonta ki orrát az átdöfött ellenség törzséből.

A *Re d'Italia* baloldalán kapta a halálos csapást. A lökés következtében először erősen a jobb olda-

Iára billent. Aztán az egyensúlyt keresve, hirtelen a másik oldalára esett. A míg ide-oda tántorgott, a *Ferdinand Max*-ról jól láthatták tátongó sebét; láthatták, a mint özönlött be azon a piszkos víz, hogy bevégezze a rettenetes munkát. Ebben a halálos vergődésben a hajó orra magasan kiemelkedett a vízből úgy, hogy egy közelí osztrák hajó kapitánya felkiáltott: milyen szép födél! Ezzel vége is volt annak a látványnak, min csodálkozni lehetett. A mi nyomába következett, vérfagyasztó borzalmasság volt. Faa di Bruno kapitány attól tartva, hogy az ellenség hajóját elfoghatja, a hajófenékről a fedélzetre parancsolta embereit. Kezeit tördeelve rohant elő a legénység. Zavar támadt mindenütt. Látva, hogy elsülyednek, többen hátrafutottak, hogy a lobogót letépjék. A boldogtalanoknak azonban útját állotta két vitéz tiszt: Razetti és Del Santo, és szándékukban megakadályozták. Azok beszéltek el utóbb, a kik megmenekültek, hogy Faa di Bruno kapitány, a midőn láttá, hogy hajója elveszett, revolverét homlokának szegezte és agyonlőtte magát. Minthogy a víz a hajó baloldalán özönlött be, a túlsó oldalról, hogy meneküljenek, az emberek a tengerbe ugrottak. Aki a lékes oldalon volt, az a borzasztó örvénybe fuladt. Hirtelen, a halálos döfés után alig három perczczel, tizenegy óra húsz perczkor, elsülyedt a hajó, orrával bukva alá a lucskos sírba. Az olaszok csak azzal vigasztalódtak valamennyire, hogy a hajó legénysége az ütközés után is bátran lövöldözött a fedélzetről s az árboczokról s hogy a midőn a *Re d'Italia* eltűnt szemük elől, árboczán ott lengett még a háromszinű zászló.

Ezekben a pillanatokban a *Ferdinand Max*-on előbb

néma csönd volt, azután kitört a győzelem viharos hurrája. Az örvényben hajódongák, árbocz-töredékek tűntek föl, rajtuk boldogtalan emberek küzdöttek a hullámokkal. Tegetthoff parancsot adott, hogy meg-mentésükre sajkákat bocsássanak a vízre. Csupán egy ép sajkájuk volt már s a midőn éppen vízre akarták bocsátani, egy olasz páncélos, hogy bosszút álljon, dühösen rontott a *Ferdinand Max*-ra. Tegetthoff káromkodott és átkozódott, hogy nem adnak neki időt a könyörületesség munkájára. Sterneck a hajóval elsziklott az ellenséges hajó lökése elől s a csata tovább folyt.

*

* *

A csata most következő utolsó részében, minthogy az osztrák fa-hajók elhagyták volt az ütközetet, a döntő ponton csak páncélosok vívták. Az eddig külön harczoló két csoport most egyetlen sötét gomolyaggá verődött össze. Az osztrák támadás dühe, minthogy az olasz szentrumot már szétrabbantották, most Riboty osztályának esett, a ki a nagyobb erővel szemben is vitézül állotta meg helyét. A *Prinz Eugen* s az olasz *Maria Pia* szorosan egymás mellett zúgtak el, miután az osztrák hajó az olasz hajó lökése elől szerencsésen kitért. Midőn elhaladtak egymás mellett, a két hajó olyan közel került egymáshoz, hogy Barry, az osztrák kapitány, az ellenséges kapitánynak, del Caretto marchésének a szemébe nézhetett. Barry már a revolveréhez is kapott, de aztán mást gondolt s lovagiasan köszöntötte az olasz kapitányt, a mit az hasonló udvariassággal viszonzott. Az osztrákok szem melláthatón jobban állottak. Mert a *Re di Portogallo*-t két osztrák páncélos egy ideig keményen szorongatta

s két olasz pánczélos balvéletlenségből, vagy talán ügyetlenségből inkább, orrával egymásba ütődött.

De hol volt Persano ezalatt? Az olasz tengernagyi hajó előbb a *Kaiser-t* üldözte, a mely, miután rommá lőttek, a lissai kikötőbe menekült. Néhány ágyúna-szásd, hogy a menekülő sorhajót fedezze, bátran körül-fogta az *Affondatore-t*, ez a zúzóhajó azonban annyiba vette a támadást, mint az ölyv, ha verebek üldözik. Az *Affondatore* víz alatt járó sarkantyúját még egyszer nekiszögezte a *Kaiser-nek*, hogy oldalát átdöfje; az hajósortüzzel derekanan védekezett, a midőn a döntő pillanatban Persano, környezete nagy bámulatára, szándékáról lemondott. Marini kapitány a zúzásra már kiadta a parancsot, a mikor a tengernagy a *Kaiser* üldözését abban hagyatta. Persano később azzal védekezett, hogy ő helyesen rendelkezett, hogy a lökés megtörténék, de a kormány nem engedelmeskedett. Állítását azonban nem igazolta környezetének vallomása. Valószínűen nem bízott nehezen forduló hajójában, nem bízott talán a sarkantyúban sem, a mely oly hosszú volt, hogy könnyen eltörhetett. Tartott talán attól is, hogy a magas párkányú hajó sülyedése közben a lapos *Affondatore-t* is a víz alá nyomja és elsülyeszti. E kislekű aggodalmában még megerősítette az ágyúgolyók szakadatlan zápora, a mely hajója födélzetét keresztülyukgatta s azt hullámmal borította el.¹ Persano hírnevének legtöbbet

¹ Ez az esemény volt a Persano ellen emelt, különben túlszigorú és igazságtalan vádban a legfogasabb. Persano törekvése, a mikor biráinak azt akarta bizonyítani, hogy szándékában volt a *Kaiser* bezúzása, nem sikerült. Nagyon kínos benyomást okozott kivált az, hogy a tengernagy többször kitérő válaszokkal akarta megmenteni magát. Tény azonban, hogy a

ártott az, hogy aggodalmaskodott, tétovázott akkor, a midőn a vízéz tengerész, hogy czélt érjen, dacol a halállal s a romlással. Mint a villám a sötét tájat, úgy világítja meg egyetlen ilyen pillanat a férfi lélek-erejét. Persano a veszélyben nem állta meg helyét, azért pályafutása nem is egyéb a szerencsés véletlenek munkájánál A *Kaiser* ilyen módon elmekülhetett az öbölbe, az osztrák fa-hajók pedig, a mint látták, hogy túl van a veszedelmen, visszatértek a csatába, az osztrák páncélos flotta védelme alá.

Abban a kavarodásban, a mibe a *Ferdinand Max* bekerült, az osztrák tengernagynak lehetetlen volt tájékozódnia. Tegetthoffnak az lévén a szándéka, hogy a flotta vezetését ismét kezébe kapva, a támadást megújítsa, miután a csata mintegy másfél órán át tartott, tizenkét óra tíz perez táján jel adott a gyülekezésre. A kavarodásnak vége volt, a mint az olaszokat többé nem támadták s az osztrák páncélos hajóraj teljes számban tengernagyja köré gyülekezett, várva, hogy újra csatába vezesse. Minthogy az osztrákok az ellenség csatavonalát átszakították, az osztrákok most körülbelül ott állottak, ahol a csata előtt az olasz hajók állottak volt. Ezzel Lissa fől volt mentve az ostrom alól s az osztrák páncélosok fedezték az osztrák fa-flottát. Tegetthoff célfát elérte.

csata inkább az ellenség életrevalósága, mint a Persano hibája miatt veszett el. Az *Affondatore* mozdulatairól vesd össze Attlmayr véleményét: *Studien über Seetaktik* című munkája II. k. 176. 1., a melyből kitűnik, hogy az *Affondatore-ra* nagy veszedelemmel járt volna a zúzás megkísérlese. Persanónak azonban még sem volt szabad attól visszariadnia. Az *Affondatore-t* egyébként 1866. augusztus 6-án az anconai öbölben egy viharos éjszakán a hullámok tönkre tették.

Ezalatt Persano a *Kaiser* céltalan üldözését abban hagyva, visszafordult. Bosszúságát a balsiker miatt még növelte az a fölfedezés, hogy az egész olasz fa-flotta gyáván kívül maradt a csatavonalon. Feléje hajózott s jelek által kötelességükre emlékeztetve, csatába parancsolta a fa-flottát. Az osztrák fa-flotta éppen akkor evezett el az ellenség közeléből Tegetthoff parancsára, hogy az osztrák páncélos osztály mögött foglaljon állást. Ez a pillanat Persano csüggeteg lelkében hirtelen újabb reményeket fakaszott. Ideges izgatottságában a hajók mozgását hátrálásnak vette, azt álmodta, hogy győzött s hogy most az üldözés órája üt. Albininak parancsot adott, hogy vesse magát az osztrák hajók után, az pedig nem tudván, hogy a tengernagy az *Affondatore-n* van, ügyet sem vetett az *Affondatore*-ról kapott jelekre. Albini hajóról mégis lőttek néhányszor az osztrákokra s ennyi volt az egész, a mivel az olasz fa-flotta részt vett a csatában. Most az olasz tengernagy végig evezett az egész olasz flotta előtt, megadatva a jelét, a mely ezt mondta: „A parancsnok figyelmezteti a flottát, hogy vannak olyan hajók, a melyek nem harczaznak és nincsenek a maguk helyén.“ Az a jel volt az, a melyet a szerencsétlen Villeneuve tengernagy is használt Trafalgárnál, a midőn megtudta, hogy a Dumannoir parancsnoksága alatt álló elővéd nem vesz részt a csatában. E közben Persano egymásután kapta a Hiób-híreket. Kérdezőskodésére, hogy a *Re d'Italia*, a melyet szeme elől elvesztett, merre van? azt a borzasztó tudósítást kapta, hogy: elsülyedt. Nemsokára aztán a *San-Martino* jelentette harcra képtelen voltát, végül a maga és az újabb csatára kész, büszke osztrák flotta közt megpillantotta a *Palestro-t* lángban, a

mint legénysége a gyilkos elemmel élete megmentéséért küzdött. Persano megvertnek, megalázottnak láta magát s érthető, hogy környezetében a kétségbetesés kapott lábra. Vezérkari főnöke azt tanácsolta, hogy az *Affondatore*-val rontson az osztrák flotta közé s egymagára is vegye föl vele a harcot, még ha biztosan belepusztul is. Persano azonban nem volt a heroikus elhatározások embere. Mit is használ ő azzal, ha hajóját oktalanul áldozatul dobja a halálnak?

Az *Affondatore* körül lassanként összeverődött az olasz flotta. Vacca is, a ki két hajójával mindenki a csata kezdetén elvágatott az olasz flottától, megkerülve az osztrák flottát, megérkezett és hozzájárult, hogy a flottát az ellenség megtámadására rendbeszedje, míg észrevette, hogy az *Affondatore*-ra fölvonták a tengernagyi lobogót. Persano izgatott kedélyhangulatának egymást gyorsan követő egész sor jelzésben adott kifejezést. A jelzések annyira gyorsan követték egymást, hogy a parancsokat nem lehetett végrehajtani, már azért is, mert azok ellenmondottak egymásnak. A flotta, a mely addig nem tudta, hogy parancsnoka hol van, most arra a leverő fölfedezésre ébredt, hogy annak oltalma alatt sincsen jobban megvédve. Az égő *Palestro* megmentésére ugyan megtett minden, a mi módjában állott. Tegetthoff parancsára az osztrák hajók már meg akarták azt rohanni; de aztán sorsára hagyták, a mint észrevették, hogy az olasz páncélosok közelednek. A *Palestro* kapitányának, Capellininek módjában volt, hogy a hajó elhagyásával, a legénységgel meneküljön. Ő azonban nem látta a helyzetet annyira kétségbetűnek s miután a puskaporos kamarát a víz alá süllyeszítette, azt hitte, hogy a tüzzel megbirkózhatik. A sebesülteket sajkkára szállítatva, a legénységnek azt mondta: „A

ki akar, menekülhet, én azonban itt maradok.“ Vakmerő bátorsága átragadt a legénységre is s mindenjában vele maradtak. A tűz azonban észrevétlénél utat kapott abba a kamarába, ahol a csata alatt a granátgolyókat tartották és ott elhalálmasodott. Az osztrákok egyszer csak azt látták, hogy óriás füstoszlop emelkedik a levegőbe, húsz másodperczel rá rémítő dördülés következett, a hajó kétfelé szakadt s délután félhárom órakor a két flotta szemeláttára a vége felé járó dráma zárjelenete gyanánt elsülyedt.¹

*

* *

Tegetthoffnak az volt a szándéka, a mint flottája három osztályban ismét köréje gyűlt, hogy a csatát megújítsa. „Sorakozni, aztán zárkózni támadó-szögeben!“ olvasták a tengernagyi hajó árboczában; parancsát a kapitányok szigorú fegyelemmel hajtották végre.² Azonban Persano harczikédvénék utolsó föllobbanása után kerülővel a Lissától nyugatra eső vizekre vitorlázott. Egy pillanatig mintha az ellenség üldözésére gondolt volna Tegetthoff, mert a páncélos s a fa-hajóknak azt jelezte: „általános vadászat az ellenségre.“ De a mint a két flotta között a távolság mind nagyobb lón s egészen megbizonyosodott

¹ A *Re d'Italia*-n körülbelül négyszáz, a *Palestro*-n kétszázharmincz ember pusztult el. A veszteség ezenkívül mind a két fél részén csekély. Az olaszok vesztesége az említetteken kívül a csatában öt halott és harminczkilencz sebesült; az osztrákok harmincznyolc halottat és százhannincznyolc sebesültet vesztettek. Ebből a veszteségből csupán a *Kaiser*-re négy tiszt és kilencvenöt ember esett.

² Tegetthoff utolsó jelzéseit az osztrák vezérkar munkája — sajnos — nem közli. Azokat részben *Ziegler* írásainból, részben a *Neue Freie Presse* 1866. július 28-iki számából kell összeszedni.

győzelméről, minthogy csak négy olyan pánczélosa s két olyan fa-hajója volt, a melyek nyolcz-kilencz tengeri mértföldet tettek óránként, a többiek pedig nem lévén gyors hajók, az ellenség üldözésére nem voltak alkalmasak, igen koczkázatos vállalkozásnak tartotta, hogy ilyen kis erővel húsnál több ellenséges hajó után eredjen s azt harczra kényszerítse. Aztán néme-lyik hajón a szén is fogyatékán volt. Azt sem akarta, hogy nagyobb távolságból ágyúcsatát vívjon. Minthogy Lissa fölszabadult, az ellenség megszaladt, beérte a kivívott győzelemmel. Persano délután nagy kerülővel körüljárta a csata helyét s a *Re d'Italia* hajótöröt-téinek egy részét megmentve, esti tíz óra tájban az olasz partok felé elvitorlázott, átengedve a csatateret az osztrákoknak.

A mint Anconába érkezett, dicsekedve jelentette kormányának, hogy az osztrákok az újabb csata elől meghátráltak; de a csata lefolyását és kimenetelét nem sokáig tudta titkolni az olaszok előtt. Az olasz szenátus 1866 október 11-én vád alá helyezte és elfogatta. A gyávaság vádját elejtették, de vadtolták azzal, hogy engedetlenkedett, hogy a flottát meggondolatlanul és hanyagul vezette. 1867 április 1-én kezdődött pörének nyilvános tárgyalása s április 15-én hivatalából letették s tengernagyi rangjától megfosztották.¹

Tegetthoff pedig, miután az utolsó ellenséges vitorla is eltűnt a szemhatárról, előbb az ágyúaszá-dokat, aztán a fa-hajókat, végül a pánczélosokat küldte a lissai kikötőbe. Utolsónak, kevéssel alkony előtt a *Ferdinand Max*-al ű is követte a flottát.

¹ Az ítéletet lásd: a *Neue Pitaval*. Új folyam, III. kötet, 126. lap.

Tegetthoff hajójával a csatába elsőnek, a kikötőbe utolsónak érkezett. A kikötőhöz ezzel tódult a nép, hogy lássák a győzöt, aki öket az ostrom alól föl-szabadította.

Tegetthoff a hódolás s a kitüntetések között, a melyekben hazája részesítette, olyan egyszerű maradt, a milyen volt előbb. Bajtárai a győzelmet legnagyobb részében az ő érdemének tulajdonították. Abban a bizonyítványban a melyet Petznek vítezségről állított ki, hogy megkapja a Mária Terézia-rendet, azt mondja, hogy Petz, a midőn fa-hajójával pánezelos ellen zúzó-lökést próbált meg, „olyan dologra szánta magát, a mely valószínűen a maga nemében mindig páratlan lesz a tengerészeti évkönyveiben“. A *Re d'Italiá*-nak átszakítását nem a maga, hanem Sterneck barátja érdemének tulajdonította. „Báro Sterneck sorhajókapitány, írta a bizonyítványban, a melyet vítezségről kiállított, hajójával olyan műveletet vitt véghez, a mely művelet végrehajtására építí ugyan mindenik tengerészállam újabb hajót, de a mely műveletet mégis mindeddig, a nyílt tengeren, ahol barát és ellenség egyaránt teljes gózerővel evez, még egy tengerész sem hajtotta végre. Báro Sterneck sorhajókapitány a heves ágyútűben csodás hidegvérűséggel és elszánt-sággal vezette hajóját, a mit szerencsés vagyok mint szemtanú bizonyítani, a miért a csata sikere kivált az ő érdeme.“ Nehéz volna eldönten, hogy ezek az utolsó szavak Sternecknek, vagy Tegetthoffnak válnak-e nagyobb dicséretére. Ez a dicséret annál nyomosabb, mert Tegetthoff a csatáról írt részletes jelentésében ismert szerénysége miatt, magáról tel-jesen megfeledkezett.

◆
* *

Tegetthoff a legnagyobb elszántsággal doba magát a veszedelem árjába s a győzelmet kapott utasításai mellőzésével vívta ki. Az elszántság kicsiny és nagy dolgokban egyaránt egyik alapvonása volt egyéniségenek. A Vörös-tengeren tett kutató-útjában egyszer, hajójától távol, Heuglin utítársával a benszülöttek fogásába került s midőn roppant váltságdíjat követeltek tőle, halállal fenyegették, szemükbe kaczagott. Brazíliában egyszer egy kis csónakon egymagában evezett egy belföldi tavon, s egy állatot üldözött, a melyet, rövidlátása miatt alligátorak nézett, végül evezőjével kiemelt egy hosszú kígyót s a csónakba tette. Az kábultságából csakhamar magához tért és sziszegve rontott a bátor hajósra. „Tegetthoff pedig, a kit a természet ritka bátorsággal ajándékozott meg, a mint Ferdinánd Miksa főherczeg útleírásában elbeszéli, egy szempillantásra sem veszítette el az erotikus kirándulásokban annyira szükséges lélekjelenlétet, evezőjével biztosan céltzott és szétzúzta ellenisége fejét. Az ilyen pillanatok mutatják meg, hogy ki milyen ember; Tegetthoff lélekjelenléte, nyugalma, hidegvére engem mindig csodálkozással töltött el.*¹ A ki a váratlan veszedelemben ilyen hidegvérű, annak van mersze a veszedelem fölkeresésére is. Kora legnagyobb harczosai közül egy sem szolgált annyira rá a hős névre, mint ö. Hazájának, a melyet annyira szeregett, gyöngeségeit élesen láta, de az elhatározását nem gyöngítette; a mit más megtehetett, arra magát is mindig képesnek tartotta. Alárendeltjei e tulajdon-ságai miatt bíztak benne vakon. Szerették őt, pedig szigorú elöljárójuk volt; s reggel, a midőn hajószobájából

¹ A főherczeg munkájának *hatodik* kötetében, a 248. lapon.

kilépett, szorongva várták ítéletét, mert figyelmét a hajón semmi sem kerülte el. A mikor minden megvizsgált és rendben talált, akkor vidám, szíves természetében mutatkozott. Igazi osztrák-német temperamentum volt; élénk beszédű, de nem barátja a sok szónak; könyvenyén fölcsattant; a mi nem volt ínyére, arról a nyílt-szívű ember gyakran goromba, csípős módján nyilatkozott. Olyan ember volt, a kiről az osztrákok azt mondják, hogy resch (kemény) ez a tulajdonság az északnémetek keménységétől (Schneidigkeit) abban különbözik, hogy nincs benne semmi kihívó, semmi sértő. Szerény volt tettetéstől menten; egyszerű, becsületes ember; a milyen önmegtagadó volt ifjúságában szülőivel szemben, olyan önzetlen volt élete minden körülmenyében; a híúság sohasem csiklándozta, a mint bizonyítják jelentései a helgolandi s a lissai csatákról.¹ Ilyennek is maradt haláláig. A midőn New-Yorkban megfordult s a *Herald* megérkezésekor czikkben üdvözölte, nyomatékosan kérte, hogy többé ne is említsék a nevét. Kevés emberrel barátkozott meg teljesen, de bensőséges családi érzése mutatja, hogy szíve minden szereetre volt képes. Nem házasodott meg, mert hivatala egészen lefoglalta. Halála volna, mondta féligrátfában, féligrátfában komolyan, ha felesége s gyermekei volnának, mert a „jó katona nem lehet jó férj és jó apa. Már kis fiú koromban megütközéssel olvastam Homéroszban, hogy a feleség s a gyermekek mint akarják otthon tartani a harczba siető apát. A ki

¹ Olyan szegényen halt meg, mint ősei. Hagyatékában a hónap hetedik napján csak kétszáz forint készpénzt találtak. (*Mittheilungen aus dem Gebiete des Seevereins* 1882. 454. lap.) Jelleméről lásd: *Briefe eines Unbekannten* első kötet, 97. lap. (Ez az ismeretlen Villers szász diplomata.)

katonának szánta magát, nem oszthatja meg szívét senkivel; az egészen hazájának adta magát.“

Tegetthoff szellemi érdeklődésének köre szokatlannul tág volt. Hogy az angol, a franczia s az olasz nyelvet tudta s hogy a Vöröstengeren tett útjára jól megtanult törökül és arabul is, az hivatásához tartozott. A derék tengerésznek szükséges ismereteken kívül azonban voltak bő természettudományi s nemzetgazdasági ismeretei is s könyvtára arra vall, hogy majdnem minden tudományágból érdekelte az, a mi igazán figyelemremélőt. A Vöröstengeren tett útjára magával vitte Kant és Feuchtersleben munkáit. Halálos ágyánál, mint utolsó olvasmányát, Darwin: *A fajok eredete* című munkáját s Döllinger vita-iratát találták a pápa csalatkozhatatlansága ellen. Mint a hadügymisztérium tengerészszöztályának főnöke, megalapította a hydrographiai intézetet, mely a tengerészszisztek nevelésével megbecsülhetetlen szolgálatokat tett. Elsősorban mégis a cselekvés, az élet embere volt s a midőn a bécsi tudományos akadémia a lissai hőst tagjának választotta, tréfásan azt mondta, hogy abban a rendkívül tudós társaságban mindig némi félelem szállt a meg.

A legfontosabb dolgokról, a mint az az olyan modern képzettségű embernél lenni szokott, a kiben az értelem hatalmasabb a fantáziánál, szabadelvű, raczionálisztikus nézeti voltak. A politikában is a liberális alapeltek vonzották, azt szokta mondani, hogy „csak tudományra és szabad mozgásra van szükségük az embereknek s akkor még balkörülmények között is hatalmassá és nagygyá teszik a hazát“. Ezért erélyesen ellene volt az egyházi befolyásnak s az osztrák liberálizmus tavaszkorában abban bízott, hogy

a parlamentáris intézmények meg fogják ifjítani a birodalmat. Kotelességét nagyon komolyan és szigorúan vette, a midőn a tengerészeti költségvetést a képviselők előtt védte. Véget vetett annak a kisszerű alakoskodásnak, a mely a flotta költségeit pontatlanul és leplezgetve terjesztette a képviselők elé és a midőn a delegációkban egyszer tetszésére bízták, hogy egy összeget két különböző célra fordíthasson, az ajánlatot köszönettel elutasította és félreérthetetlenül világos javaslattal állott elő.

A nemzetiségi kérdésben, önként értetődik, az volt az álláspontja, a mi volt minden lelkes emberé: német fajrokonai mellé állott, szemben a szlávok hatalmi törekvésével. A midőn 1870-ben a polgármisztérium megbukott, egy bizalmas levelében nagyon csípősen nyilatkozott *Beust* és *Taaff'e szédelgéseiről*; a Hohenwarth minisztériumnak pedig arra a fenyegetésére, hogy az alkotmányt felfüggeszti, legszívesebben azzal felelt volna, hogy az urakháza helyezze a kormányt vád alá. Ezek az érzések nyilatkoztak meg akkor is, a midőn az 1870. évi hadjáratban a német sikereknek teljes szívéből örvendett. „Bizonyos határig nagy megelégültéssel tölt el az a körülmény, írta akkortájban, hogy a henczegő francziák sanyarú leczkét kaptak s hogy azt a németektől kapták; mert a németekre nagy szerep vár még Európa jövendőjében/ Magas szempontokból nézte a politikai dolgokat s elvtársai az urakházában, a melynek 1868 óta tagja volt, a német czentralista párt meg volt róla győződve, hogy mint államférfi is nagy dolgokra volna képes. Ezkről a reményekről megemlékezett a tudományos akadémia főtitkára, Schrötter is, Tegetthoffról mondott emlékbeszédében, a midőn a következőket mondta: „Ratal-

mássá tette az osztrák tengerészettel az, hogy egységes gondolat alapján szervezte; hasonló eszméket táplált a politika terén is s e ritka erő kilobbanásával ezen a téren talán még súlyosabb veszteséget szenvedtünk“.

A halál Tegetthoffot ereje teljében, negyvennéggyéves korában ragadta el, a mikor hazájának még nagy szolgálatokat tehetett volna. A lényeges dolgokban már ifjúkorában kész, határozott, higgadt természet volt. Sem a győzelem, sem a hálátlanság, a melyet, a mit még el kell beszélnünk, nemsokára tapasztalt, nem változtatott egy vonást sem vasból kovácsolt jellemén. Emléke élni fog, a míg a tengeren emberek járnak s a míg az emberek versengetnek a tengeri uralomért. A mint a képfaragó a bécsi Práter elején érczbe öntötte: nyugodtan, hidegvérrel figyelve a csatát, úgy fog élni alakja az eljövendő ivadékok emlékezetében.

HUSZONHATODIK KÖNYV.

A béke.

A nikolsburgi kastélyban, a melynek ormán július 18-ka óta a porosz királyi lobogó lengett, gyűltek össze a porosz s az osztrák meghatalmazottak, hogy megállapítsák az előzetes békét. Az egyik részről Bismarck gróf és Moltke tábornok, a másról gróf Károlyi, báró Brenner-Felsach, a berlini s a darmstadtzi osztrák követek, továbbá gróf Degenfeld táborszernagy vitték a szót. Gróf Mensdorffnak nagyon kínos lett volna Nikolsburgba menni; mert a nikolsburgi kastély és uradalom, mióta az utolsó Dietrichstein herczeg leányával házasságra lépett, az ő birtoka volt s mert az ő birtokán kellett a győztes porosz királyt vendégül látni s tárgyalni az Ausztria megalázásával járó békét. A közeli eisgrubi kastélyban, a mely Liechtenstein herczeg birtoka volt, ütötte föl hadiszállását a porosz trónörökös, onnan hívták át királyi apjához. Hogy sorsukat biztosítás, a német fejedelmek egy része minisztereivel Bécsbe utazott és érdekeit Ausztria szívére kötötte. Hannover, Hesszen-Darmstadt és Nasszau földönfutó uralkodói, Frigyes württembergi herczeg, meg Pfordten és Dalwigk miniszterek segítségéért kopogtattak; de hogyan támogathatta volna őket a szíven talált Ausztria? Hisz ő is Franczia-országtól várt támogatást, a melynek meghatalma-

zottjai: Benedetti és Grammont sokat sürögve, lényegében azonban tétlenül követték az alkudozást.

A porosz kabinetnek alapos okai voltak, hogy az előzetes békét minél gyorsabban megkösse. Eddig sikerült ugyan meggyőzni Orosz- és Francziaország intervencióját, de az irigykedő szomszédonként bármely pillanatban beleárthatták magukat dolgába. Oroszország azt a kívánságot fejezte ki, hogy kongresszust hívjanak össze Párisba, mert Poroszországnak nincs jogában Európa térképét önkényesen megváltoztatni; a német szövetséget a nagyhatalmak állapították meg a bécsi kongresszus jegyzőkönyvében s új jogot csak közös akarattal teremthetnek. Poroszországnak semmi sem lehetett kellemetlenebb ennél a követelésnél, mert így a mit kardjával szerzett, azt a diplomaták ítélozséke elé kellett volna terjesztenie.

Bismarcknak azonban sikerült Oroszországot és Francziaországot egymástól távol tartani. Napoleon, ámbár folyvást kongresszusról álmودozott, nem reagált Oroszország javaslatára, mert Poroszország még mindig azzal áltatta, hogy Francziaországgal a zsákmányt megfelezi. Ez könnyebben törtéhetett, ha Poroszország és Francziaország suttymiben játszik össze. Napoleon ragaszkodott ehhez, ámbár a közvélemény Francziaországban hangosan kárhoztatta a császár legyamatagságát Poroszországgal szemben s erélyes közelépést sürgetett. Drouyn de Lhuys szakadatlanul ebben az értelemben dolgozott; Napóleon ingadozott, bár inkább hajlott ahoz a helyes nézethez, hogy Francziaország boldogulását a német egység nem veszélyezteti szükségképen. Francziaország diplomata szekere a szerint nyikorgói ereszékeiben, a mint a császár vagy minisztere mozgatta. Drouyn de Lhuys

egyelőre fontos sikert ért el: a nikolsburgi francia meghatalmazottak utasítást kaptak annak kijelentésére, hogy az alkudozások megkezdésével közvetítő szerepük lejárt. A miniszter ezzel azt akarta meggátolni, hogy Francziaország ne kösse meg a kezét azzal, hogy hozzájárul a békéhez s hogy ne vállaljon kezességet Németország új alkotmányáért. Azért Napóleon meghatalmazottal nem is írták alá a békészerződést, hogy Francziaország keze a jövőre szabadon maradjon.

Mindjárt ezután Napóleon császár a kormányt épp az ellenkező irányba fordította. Személyesen tárgyalt Goltczal és csupa barátság volt Poroszország iránt. A porosz követ engedelmeskedve a július 20-ikán kapott utasításának, arra kérte a császárt, hogy járuljon hozzá a július 14-ikén megállapított pontozatok módsításához, a mint Vilmos király kívánja. E nyomatékos szavak beiktatásáról volt szó: a császár helybenhagyja és támogatja, hogy Poroszország három-négy milliónyi észak-németet annektáljon. A császár majd fölolvadt a szeretetreméltóságban, hozzájárult a kívánsághoz s végül az ellen sem volt semmi kifogása, hogy Szászország egy része is, a lipcsei s a bautzeni kerület bekebeleztessék. Sőt arra biztatgatta Poroszországot, hogy Thuringia egy részét, a melyet Goltz-nak a mappán meg is jelölt s Felső-Hesszent, a mely a nagyherczeg birtoka volt, tulajdonába vegye. Ez a nagy szeretetreméltóság majdnem megzavarta Goltzot, mert a Poroszországgal barátságos lábon álló thüringiai fejedelmeknek, a kik közül csupán a meinigeni szított Ausztriához, a szűrét országukból mégsem lehetett egyszerűen kitenni.

Napóleon azért rakott annyi kövér falatot Porosz-

ország tányérjára, hogy maga is a tálba markolhasson. Miután, úgy gondolta, hogy szeretetreméltóságával elég hasznos szolgálatot tett: jutalmát követelte. Július 23-án utasította Benedettit, hogy végre Francziaországnak is nyomatékosan követeljen kárpótlást, mert az méltányos, hogy Francziaország is gyarapodjék s hogy Poroszország növekedése arányában növelje védelmi erejét. Szorongva várták Párisban Poroszország válaszát s igen megkönnyebbültek, hogy eleintén minden simán ment. Bismarck most ismét ahhoz a vakmerő játékhöz folyamodott, hogy Francziaországot a porosz föld határain kívül eső tartományokra utalja. A Francziaország által fölállított alapelvek jogosságát huzakodás nélkül elismerte s igen barátságosan beszélt Benedettivel a módról, a melyen azok az eszmék megvalósíthatók. Természetesen a győztes Poroszország nem adhat a magáéból, azt azonban nem bánná — a mint Benedetti könyvében elbeszéli — ha Francziaország a bajor Pfalz területén kapna valahol kárpótlást, mindazáltal Belgiumra tehetne kezét a legkönnyebben, az ellen Poroszországnak nem volna semmi kifogása. Hivatalos nyilatkozatot azonban, mondta Bismarck a francia követnek, most még ne tegyenek. Ezekkel a sima, lekötelező szavakkal Benedetti tökéletesen beérte, mert a porosz miniszter szinte megbabonázta; figyelmét pedig elkerülte a feltételes mód, a melyben e szép reménységekkel kecsegtette. Még Napoleon is megfogatta magát s az a részletek elintézését elhalasztotta a nikolsburgi előzetes béke megkötéséig. Nem akart igen mohónak látszani, hadd lássa Poroszország, hogy milyen kellemes szövetséges ö. Az osztrák meghatalmazottak elbámultak, a midőn a franciaik elhídegülését észre-

vették. Gróf Degenfeld panaszkodott is Koburg hercegnek, hogy Francziaország csak színleg áll Ausztria oldalán, a valóságban nem iparkodik hasznára dolgozni, így történt, hogy Napoleon hozzájárult a *nagyobb annxió-hw*, mielőtt árában Poroszországgal megállapodott volna. A császár, valamint miniszterei, Rouher és La Valette még nem ismerték alaposan Bismarck grófot; nemsokára azonban észre kellett venniök, hogy becsapatták magukat; hogy naivak voltak, midőn azt hitték, hogy Francziaország számító nagylelkűségéért lekötelezettnek érzi magát.

Bismarcknak azonban váltig készen kellett arra lenni, hogy Orosz- és Francziaország zavarólag közelépnek; számításában biztosan csupán Olaszországra építhetett. Az olasz hadsereg ugyan nem váltott be s a midőn Albrecht főherczeg hadseregenek zömével északra vonult, még azt a szolgálatot sem tette meg többé, hogy néhány hadtestet lekössön. A porosz vezérkarnak nagyon zokon esett, hogy az elvonuló osztrákokat nem üldözték és nem állították meg. A firenzei porosz követ, Usedom, ennek a neheztelésnek július 13-iki jegyzékében olyan erős kitételekben adott kifejezést, hogy La Marmora e gyámkodás miatt Bernhardinak, aki épp az olasz király főhadiszállásán időzött, keservesen panaszkodott. La Marmora és Viktor Emánuel király sértve érezték magukat, hogy Poroszország épp akkor korholja őket, a mikor a kívánt átkelést a Pón megkezdették. A király égett a vágytól, hogy szenvédett vereségét valamely fegyvertényivel helyreüsse s a midőn Poroszország követe sürgette, hogy nyomuljon Ausztriába s annak fejében komoly ügérétet tett, hogy hozzájárulása nélkül Poroszország nem köt fegyverszünetet,

Napóleon császár tanácsait visszautasította. Duzzogott, hogy a császár elfogadta Velencze átengedését s Bernhardinak azt ígérte, hogy a hozzáküldött Napoleon herczeget, a vejét, úgy fogadja mint a *Icuryát*. Minthogy most már osztrák hadsereg nem állott az olaszok útjában, Dél-Tirol meghódítását egészen bizonyosra vették.

Mint a tiszta égből lecsapó villám, úgy találta őket az a hír, hogy Ausztria és Poroszország fegyverszünetet kötöttek. Kijátszottnak hitték magukat s azt Usedom és Bernhardi is egyaránt elismerték, hogy Bismarck a hirtelen békekötéssel szövetségesét kellelmetlen helyzetbe juttatta. Bismarck azonban csak azokkal volt kíméletes, a kiknek ereje tiszteletet parancsolt. Az olaszokat sarkalta, hogy nyomuljanak előre, most aztán, a mikor a késedelmezőkre nem volt többé szüksége, Usedom előterjesztésére félvállról azzal válaszolt, hogy: „Mi szorosan a szerződéshez tartjuk magunkat s ha öt napon pihenünk, nem teszünk egyebet, mint a mit tettek az olaszok négy héten át“. Békét akart s azért július 23-ikán az olasz követtől, Barraltól, határozottan azt sürgette, hogy királya is kössön fegyverszünetet. Poroszország szövetségesének megszerezte Velenczét s nagyobb terület megszerzéséről a szövetségi szerződésben szó sem volt. Az olaszok ebből megtudták, hogy Olasz-Tirol után, a melyet saját katonai érdemük díjának tekintettek, későn s ezért hiába nyújtották ki kezüket.

Barral hirtelen, Bismarcktól búcsút sem véve, utazott el Nikolsburgból, annyira bántotta ez az esemény. Itália duzzogó vonakodása azonban, hogy békét kössön, Poroszországnak kapóra jött, Ausztria e miatt

is kénytelen volt minél gyorsabban tisztázni dolgát Poroszországgal.¹

A nikolsburgi tárgyalások e fajta cselszövények háttérében játszódtak le. Különböző okokból mind a két félnek érdekében állott a sietés, ezért két ülésben végeztek, a harmadik ülésre már csak a megállapodás formulázása maradt. Néhány főpontban már korábban egyesség jött létre. Velencéről Ausztria már korábban lemondott, egyéb területcsonkításról nem volt szó. A háború valódi díját a második czikkelyben állapították meg. Ausztria ebben hozzájárult, hogy „Németország az osztrák császári állam részesedése nélkül új alakot kapjon“. Poroszország a szerződés értelmében az észak-német államokból szövetséget alkothatott, s ha a déli államok is szövetségbe állanának, az északi szövetséggel nemzeti egysége léphetnek. Végül Ausztria lemondott a reá eső részről Schleswig-Holsteinban; Poroszország csupán arra kötelezte magát, hogy a dán nyelvterületet, Schleswig északi részén, átengedi Dániának.²

Nehezebben ment a dolog a hadiköltség megállapításánál. Poroszország hadiköltségét százmillió talléra számította; ennek felét Ausztriának, felét német szövetségeinek kellett megtéríteni. Ausztria követei azt állí-

¹ E tárgyalások történetére Bernhardi *Tagebucher-jeinek* hedenik kötete a fölörök, bár napi féljegyzéseihez nemely tévedések is becsúsztak.

² Ez a kötelezettség, minthogy Francziaország nem járult a békéhez, Poroszországot csak Ausztriával szemben kötelezte. Utóbb Ausztria is az 1878. évi október 11-én kötött szerződésben lemondott e jogáról. Világos, hogy ezzel azokat a diplomáciai szolgálatokat honorálta, a melyekkel Németország Bosznia okkupálása alkalmával támogatta.

tották, hogy a kimerült császári állam ezt az összeget nem bírja meg. Ausztriának ezenkívül is volt leszámlani valója, mert Dániával úgy kötöttek békét, hogy a harmincmillió tallérnyi hadiköltség Schleswig-Holsteint terhelje, ennek az összegnek fele illette mindenik győzöt s ez a számla még nem volt kiegyenlítve. Poroszország, most már Schleswig-Holstein egyedüli birtokosa, magára vállalta az Ausztriára eső rész kifizetését s beleegyezett, hogy ezt a tizenötmillió tallért a hadi kárpótlásból levonják, továbbá hogy még ötmillió tallért vonjanak le az élelmezésért, a mit a porosz csapatok osztrák területen fogyasztottak el. így a porosz követelés leapadt harmincmillió talléra, de Ausztriának az is igen sok volt. Poroszország képviselői ekkor azzal hozakodtak elő, hogy lemondanak az egész pénzbeli kárpótlásról, ha Ausztria határkikerekités czímén lemond mintegy húsz négy-szögmérföldnyi területről s mintegy százezernyi lakosról. így a dolog az állam becsületébe vágott, ezért az osztrák meghatalmazottak azt válaszolták, hogy a határrendezés csak valamely vidék elcserélése útján történhetnék. Az osztrákok olyan keményen tartották magukat, hogy a második ülésen Poroszország a hadi kárpótlást húszmillió talléra s hadserege élelmezésére mérsékelte. A császár Eszterházynak köszönhette, hogy ezt a kárpótlást meg kellett fizetnie. Bismarck Brünnből békét ajánlott hadi kárpótlás követelése nélkül az alatt a föltétel alatt, hogy Ausztria mondjon le a francia közvetítésről. Ezt az ajánlatot Eszterházy tanácsára elutasították s most azért kellett fölaldozni a nemzeti bank ezüst érczkészletét.

A komolyabb természetű nehézségek akkor támadtak, a midőn Poroszország Ausztriától azt követelte,

hogy hódítását Észak-Németországon ismerje el. Ferencz József császárral nem volt könnyű dolog elfogadattni, hogy szövetségeseit a győzönek föláldozza. Különösebb kötelezettsége azonban csak két szövetségese iránt volt: Szászország iránt, a mely állhatatosan melléje állott és Bajorország iránt, a mely állammal a június 14-ikén kötött szerződésben úgy állapodott meg, hogy békét csak együttesen köthetnek. Ettől a szerződéstől azonban a császár megszabadult, a midőn Bajorország jobbnak ítélte, hogy Poroszországgal maga alkudozzék. Pfordten bajor miniszterek azonban balul ütött ki az első kísérlete, a mint Bismarckkal közvetetlenül kezdett egyezkedni. Poroszország és Bajorország még nem kötöttek volt fegyverszünetet egymással, a midőn Pfordten megjelent Nikolsburgban és Bismarcktól kihallgatást kért. Bismarck ekkor ezekkel a kemény szavakkal förmeldt reá: „Tudja-e, hogy önt mint hadifoglyot letartóztathatnám?” A porosz miniszterek azonban alapjában véve az volt a törekvése, hogy Dél-Németországot Ausztriától elválassza. Pfordten, a mint Bismarck kijelentette, hogy Bajorországnak le kell mondania a kulmbachi kerületről, hamar ráállott az alkura s a hű barát nem általa ezért szövetségesétől, Ausztriától azt követelni, hogy cserében engedje át Bajorországnak az Inn-kerületet.¹ így aztán teljesen fölbomlott a bécsi

¹ *Österreichische Kämpfe*, IV. 184.1. Bismarck a Pfordtennel való alkudozás közben, Berlinben, augusztus 10-én azt állította, hogy Ausztria föláldozta Bajorországot s hogy bajor tartományokat kívánt kárpótlásul. (Bray-Steinburg: *Denkwürdigkeiten*, 102.1.) De erről más hir nincs s Bismarck állításával bizonyosan csak nyomást akart gyakorolni Bajorországra.

s a müncheni kabinetek között az a laza kapocs is, a mely volt addig közöttük.

Másként állott a doleg Szászországgal, a melynek dinasziája életre-halálra szövetkezett Ausztriával s ezért Ferencz József császár kötelességének val-lotta, hogy teljes erejéből Szászország mellé álljon. Poroszország beleegyezést követelte, hogy bekebe-lezhesse az egész szász királyságot, épp úgy mint Hannover, Kurrhesszent, Nasszaut és Frankfurtot; a darmstadtzi nagyherczegtől követelte Felső-Hesszent, Bajorországtól a kulmbachi kerületet. Ausztria kész volt, hogy rááll mindenre, kivált mert Napoleon már beleegyezett az annektálásba, csupán Szászország tekintetében volt hajthatatlan. Ferencz József császár azokban a tanácskozásokban, a melyeket János király-lyal és Beusttal tartott, megígérte, hogy Szászország épségét megvédi; a mennyire módjában állott, meg akarta menteni a szász királyt attól is, hogy be kelljen lépnie az északnémet szövetségbe s lehetővé akarta tenni, hogy a délnémet szövetséghoz tartozhassék. Adott szavát becsülettel beváltotta. Az osztrák meg-hatalmazottak ünnepi komolysággal jelentették ki, hogy Ferencz József császár inkább még egyszer megkíséri a hadi szerencsét, semhogy Szászországot föláldozza. Bismarck belátta, hogy ellenállását ebben nem győzheti le. Engedett tehát a követelésből s azt kívánta, hogy Szászország legalább a lipcsei s a bautzeni kerületekről mondjon le. Ausztria ezt a kívánságot is föltétlenül elutasította s attól lehetett tartani, hogy az egész doleg meghiúsul. A meghatalma-zottak első tanácskozása után félős volt, hogy a háború ismét kitör, mert Vilmos király szívósan ragaszkodott ahoz, hogy Szászországnak egy részét megkapja.

A király inkább csüngött azon Bismarcknál, hogy Poroszország jelentősen gyarapodjék s úgy találta, hogy minisztere ebben a törekvésben nem eléggé határozott; mert a miniszter a német nemzet és Poroszországpontjából egyaránt nagyobb nyereségnek tartotta az egységes Németország megteremtését Poroszország bármí nagy arányú gyarapodásánál. A király legyőzött ellenségének különböző tartományaira vetett szemet s minthogy követelése sikerei arányában növekedett: most a béke tárgyalásakor olyasformára nehézségek támadtak ismét, a minők támadtak volt a dán háború végén. Akkor is a végül támadt újabb követelések miatt Bismarcknak a dolog megoldása végett a királynál Roon segítségéhez kellett folyamodnia.¹ Vilmos király most úgy gondolkozott, hogy túlön-tül nagylelkű volna, ha megengendné, hogy Szászország a vereségből épen kerüljön ki; mert a drezdai kormányt tartotta legludasabbnak abban, hogy a szövetség hadat izent Poroszországnak. Még jobban a szívén feküdt, hogy Bajorország északi részét, a régi Hohenzollern őrgrófságokat, Ansbachot, Bayreuthot és Kulmbachot, családjá ősi fészkeit megszerezze. S erős családi érzése miatt a király ezt a szerzémenyt tar-totta volna a legnagyobb diadalának.

Természetesen Ausztriának sem volna szabad csonkítatlanul kikerülni a dologból. Frigyes Károly herczeg a királyt Csehország északnyugati részére figyelmezette, az Erczhegység aljában fekvő, németek által lakott vidékre, a széles Éger-völgyre, a mely Égertől és Karlsbadtól Teplitzig és Reichenbergig terjed. Csehországiak németek által lakott nagyobb részét így Poroszországhoz csatolták volna.

¹ Horst Kohl: *Bismarck- Jahrbuch*, IV. 76. lap. V. Ö. még Busch *Naplóival* (német kiadás) II. kötet, 466. 1.

A király Nikolsburgban éppen kolerinben szenvedett s egy pillanatig attól féltek, hogy megkapja a kolerát; de gyöngélkedése nem akadályozta a munkában s nem lazította meg makacs elhatározását. Bismarck *Visszaemlékezés-tibwn.* kitűnő plasztikával rajzolta meg azt a harcot, a melyet vívnia kellett, hogy mérsékelje a királyt követeléseiben. Neki Ausztriával és a délnémet államokkal a teljes kibékülés lebegett a szeme előtt s ezt a nagy tervét fenyegette veszedelemmel a királynak mind mohóbb annektáló hajlama. A július 23-ikán tartott haditanácsban a táboronokok arra szavaztak, hogy Poroszország vagy megkap minden, a mit követel, vagy folytatja a háborút s így Bismarck terve megbukott. A pillanat történeti fontosságát mélyen érezte; felelőssége teljes tudatában azért, a minek megalkotását élete főszéljának tartotta, a tanácskozás alatt arról kellett meggyőződni, hogy többé nem ura önmagának. Némán állott föl, hogy szomszédos hálószobájába vonuljon vissza, a hol idegeinek viharán megrázó síró görcscsel könnyített.

A dolgot azonban még nem tartotta teljesen megbukottnak. Még azon a napon emlékiratot szerkesztett, a melyben a békekötésnek mérsékeltebb föltételeit fejtegette, s amely emlékirat elméjének egyik leghatalmasabb és legérettebb munkája. Emlékeztette a királyt arra a veszedelemre, a mely a semleges hatalmakrészéről fenyeget, valamint arra, hogy Ausztria minden lehető föltételt elfogadott s hogy a területkérdésben méltányosságból is engedniük kell. Politikai hibát követhet el, ha azért, hogy néhány mérfölddel nagyobb területet szerzenek s hogy Ausztriától pár millióval több kárpótlást csikarjanak ki, koczkára teszik az

addig elért sikert. A hadseregben kiütött kolera is arra int, hogy fontolják meg az augusztusi hadjáráttal járó veszedelmet. Az emlékirat végén ünnepi formában hárítja el magáról Bismarck a felelősséget, ha „tiszteletteljes előterjesztése és tanácsa“ ellenére a gyors békekötést megnehezítik.

A midőn Bismarck másnap I. Vilmos válaszáért ment, az osztrák és szász területek átengedése dolgában hajthatatlannak találta. A királylyal izgatottsága miatt lehetetlenség volt tanácskozni s Bismarcknak azt kellett hinnie, hogy tanácsát visszautasítják. A nagy miniszter életének döntő s a mint látszott, igen fájdalmas fordulópontjára jutott. Ennek a bonyodalomnak a megoldását lehetetlenség jobban elmondani, mint a hogy Bismarck beszélte. *Visszaemléfceá és-einek (Erinnerungen)* ez a helye nem maradhat ki az 1866. évi békekötés történetéből.

„A mint szobámba visszatértem, beszéli Bismarck, olyan hangulatban voltam, hogy legjobbnak gondoltam, ha a nyitott, négyemeletnyi magas ablakból leugrom s ügyet sem vetettem rá, a midőn ajtóm megnyílt, pedig sejtettem, hogy a trónörökös jön hozzám, a kinek szobája előtt, a folyosón eljöttem. Ereztem, hogy vállamra teszi a kezét, aztán megszólalt: „Emlékezhetik rá, hogy én a háború ellen voltam, ön szükségesnek tartotta s viseli érte a felelősséget. Ha most meg van győződve róla, hogy czélunkat elérünk s hogy békét kell kötnünk: kész vagyok önhöz szegődni s tolmácsolni meggyőződését atyámnál“. Nyomban a királyhoz ment, a honnan egy kis félórás múltán tért vissza s ugyanazon a csöndes, barátságos hangon mondta: „Nehéz dolog volt, de végül is atyám beleegyezett.“ Beleegyezését plajbász-

szál utolsó előterjesztésem szélére körülbelől ezekkel a szavakkal jegyezte rá: „Minthogy miniszterelnököm az ellenség előtt cserben hagyott s minthogy itt nincs módomban őt kicserélni, a kérdést fiammal megfontoltam s minthogy a fiam is miniszterelnököm pártjára állott, nagy sajnálatomra kénytelen vagyok a hadsereg fényes győzelmei után is beleharapni ebbe a savanyú almába s elfogadni ezt a silány békét¹“

A király csak nagynehezen engedett a fiának, habár véleménye elmondására e szavakkal szólította föl: „Beszélj a jövendő nevében!“ A király környezetében tudták, hogy a békékötés föltételeinek megállapításában nagy a nézeteltérés, a midőn a trónörököst a királyhoz hívták. Koburg herczeg láttá, hogy a trónörökös tétovázva, aggodalmasan lépett a király szobájába. „Gróf Bismarck és én — beszéli Koburg herczeg, a ki egyébként a tanácskozás tárnyáról semmit sem tudott — az előszobában vártuk a dolog eldölesét s világosan emlékszem, hogy azok a fontos pillanatok milyen lomhán múltak. Végre megjelent a trónörökös. Kimerültnek látszott, de annyit mondhatott, hogy a dolog lényegében a király engedett.“

Ezekben az izgalmas napokban egyébként is sok torzsalkodás volt a főhadiszálláson. Egy tudósítás szerint Vilmos király Roon javaslatát, hogy a honvédség magasabb korosztályait a Francziaország

¹ V. ö. Lenz Miksa: *Zür Kritik der Gedanken und Erinnerungen des Fürsten Bismarck* című tanulmányával a *Deutsche Rundschw/u* 1899. évi harmadik kötet. Lenz bebizonyítja, hogy Bismarck elbeszélése nemely dolgokban, kivált a fönnebb említett haditanács napjának megjelölésében, nem egészen pontos. De az bizonyos, hogy ama napok eseményeit és hangulatát Bismarck általán teljes történeti hűséggel rajzolta meg.

ellen felállítandó új zászlóaljak alakítása végett hívják be, sokáig nem fogadta el, bár arra szemmegállatához sürgős szükség volt. Egy ilyen elégületlen pillanatában Roon lemondott, a király természetesen nem fogadta el lemondását. Nyilván erre az eseményre czélzott július 25-én, a midőn ezt írta: „A túlfeszített munka s az utóbbi idők sokfajta benyomása a döntő körök idegrend-szerét, köztük az enyémet is annyira túlizgatta, hogy a padlásszoba födelén hol itt, hol amott kicsap a láng s minden keresztyén léleknek vedrével oltásra kell sietnie

így aztán a porosz s az osztrák meghatalmazottak második ülésükön, július 25-ikén, megegyeztek a hadi kárpótlásban s abban hogy Szászország épségét nem bántják. Az ülésnek csupán egy izgalmas pillanata volt. Az egyik osztrák meghatalmazott, gróf Károlyi, minthogy Ausztria reményén túl sok engedményt kapott, szóba hozta azt a kívánságot, hogy Szászországnak szabadságában álljon a délnémet szövetséghoz való csatlakozás. Ez már sok volt Bismarcknak. Fölpattant ültéből s kemény hangon jelentette ki, hogy az alkudozást megszakítják, ha Ausztria ehhez a kívánságához ragaszkodik. Azután hozzátette, hogy ebben a kérdésben nem alkuszik s tüstént lemond, ha a király e föltétel elfogadását parancsolná. Bismarcknak nem került nagy fáradtságába ez a kemény fenyegetőzés, a mikor biztos volt benne, hogy a király kevésbé engedékeny nála.

A háború s a béke kérdésében a döntés most megint Ferencz József császáron állott. Nagyobb dolgokról volt szó, mint csupán Szászország jövőjéről. János király azonban maga mondott le arról a kívánságról, hogy a délnémet szövetséghoz csatlakozzék, miután

Dresdában maradt miniszterei sem helyeselték ezt a lépést; üdvösebbnek tartván, ha becsülettel Poroszországhoz csatlakozhatnak. A császár, úgyszólvan, szövetségesére bízta, hogy folytassa-e a harczot, de, a mint mondják, hozzátette, hogy ha a háború ismét balul ütne ki, abban az esetben a békekötéskor Ausztria csupán a maga érdekeivel törődhetné.¹ A mire Beust királya nevében így válaszolt: „Hogy folytassuk a háborút az esetben, hafölséged békét akar kötni,akkora felelősséggel jár, a mekkora felelősséget királyom nem vállalhat magára*. Az osztrák hadseregen volt azonban egy párt, a mely a háború folytatásából becsületkérdést csinált. Ez a hangulat a *Kamerád* című katona-újságban szólalt meg a legelősebben, a mely egyenesen kimondta: „nem kell béké, míg olyan békét nem kaphatunk, a melyben annyit nyerünk, mintha mi vertük volna meg az ellenséget*. Még a császár környezetében is hallatszottak ilyen hangok. Bécsben jól tudták, hogy a porosz hadsereget nagyon tizedeli a kolera s valóban a kór elragadott félannyi katonát, a mennyi elesett vagy sebébe belehalt; a harcz áldozatainak száma egészben megütötte a négy ezerötszázat. Aztán a fegyverszünet alatt a Dunától délre eső táborhelyeken tekintélyes osztrák

¹ Hogy ezt a figyelmeztetést a császár valóban megtette, arról hitelre érdemes forrásból biztosítottak. V. ö. Friesen: *Erinnerungen* II. 225. 1. Azt a vádat, a melyet Friesen kollegája ellen emelt, hogy nem nagyon viselte szívén Szászország érdekeit, Beust *Erinnerungen zu Erinnerungen* című röpiratában, aztán *Denkwürdigkeiten*en czáfolta. A föltételek, a melyek alapján Szászország október 21-én békét kötött, az országnak valóban terhesek voltak. Fizetnie kellett tízmillió tallér hadi kárpótlást s a porosz csapatok 1867 végéig az országban maradtak.

sereg verődött össze ismét. Július 21-ikén az északi hadsereg első zászlóaljai Pozsonyba érkeztek; a menetelést s az átkelést a déli partra az erők végső megfeszítéséig annyira siettették, hogy július 17-ikén Benedek egész hadserege bevégezte fáradságos visszavonulását. Egy nappal előbb Benedek letette a fővezérséget. Albrecht főherczeg intézkedéseiben az ellenség föltartóztatására már alig volt hézag. Azt a históriai nevezetességi, átkelésre alkalmas helyet a Dunán, a melyet Napoleon az asperni s a wagrami csaták alkalmával használt, a folyamtól északra sánaczok védték s a sánaczokban Gablenz hadteste foglalt állást. Bécstől nyugatra, Túlin táján, a Felső-Duna őrzésére Fratricsevics tábornok alatt csak egy dandárt s egy huszárezredet rendelt; mert a poroszok Pozsony felé tartottak s ott szándékoztak támadni, ezért Pozsonytól délre, a Duna s a Fertő-tava között vonta össze az osztrák hadsereg zömét, százkilenczvenezer gyalogost s tizenhétezer lovast. Mint a custozai csata előtt, most is majdnem az egész haderőt összevonta a döntő csatára. A fegyverszünet megkötése előtt két nappal John tábornok és Neuber ezredes bejárták a vidéket Pozsony és a lajthamelli Bruck között, hogy szemügyre vegyék a csatateret, ahol a poroszokat a Dunán való átkelésük közben meg akarták támadni.¹ A floridsdorfi s a tullni csapatokkal együtt Albrecht főherczegnek kétszáztizennégyezer főnyi gyalogsága, húszezer kilencszáz lovasa és nyolczszáz ágyúja volt. Július 27-ikén este a pozsonyi hajóhidat szétszedték, minden hajót és malmot mérföldekre szétromboltak vagy elvittek.

¹ A brucki tábort a hadjárat után a most is meglevő gyakorló táborrá változtatták át.

Melknél és Bécsben a Duna-csatornán egyenesen a zúzásra épített gépek horgonyoztak, hogy zavarják az ellenséget a hídépítésben, azonkívül Kaisermühlen mellett két zúzó-hajó módjára fölszerelt gózös állott készen, hogy szétrombolja a poroszok hajóhidjait.

Ebben az időpontban a porosz királynak, hogy a Dunánál csatát vívjon, százkilenczvennégyezer embere volt: a folyón való átkelésért tehát óriási küzdelem támadhatott volna. A főherczeget és környezetét Napoleon korának nagy emlékei tüzeltek. Apja hasonló viszonyok között a háború nagymestere ellen szívósan védte hazája sokat megénekelt folyóját s kezdetben Aspernnél szerencsésen visszaúzte a Dunán. 1809-ben az osztrákok az északi, most a déli partot védték. A terep szempontjából Albrecht főherczegek kedvezőbb helyzete volt, mint apjának; mert a déli part magasabb fekvésű lévén, uralkodik az északi parton; azonkívül a floridsdorfi sáncok arra kényszerítették az ellenséget, hogy Gablenz tábornok kirohanásának meggátlására a Dunától északra jelentős haderőt állítson föl. Az nem volt valószínű, hogy mindenkor kezdetben döntő csatára kerüljön a sor: mert a porosz osztályok részben még úton voltak s mert a Dunán való átkeléshez alaposabb hozzákészülés kellett.

Az ismét kitöréssel fenyegető háborúban a döntés, minthogy a felek számbeli ereje majdnem egyforma volt, a két hadsereg harczra termetségétől függött. Szabad volt-e azonban számítani arra, hogy az északi osztrák hadsereg a szenvédett vereség után is csorbítatlan erővel veszi föl a harcot? A hadsereg fogyatkozásait néhány rövid hét alatt pótolták-e? Erre a kérdésre a hadsereg mélyebb belátású tisztjei s velők a vezérkari főnök csak tétovázva feleltek.

Mindazáltal Ausztria még, miután északon megveretett is, tekintélyes katona-hatalomnak maradt, 1870-ben a metzi csata után a győzönek nyitott útja volt Párisba, míg a poroszok Bécs falai alatt harczra kész serget találtak. Albrecht főherczeg nem félt a csatától, bár az ellenségnek különb volt a fegyvere s a sereg is, addig kivívott győzelmei alapján, bízott benne. Azonban igen alapos okok szólották a béke mellett is.¹ A bécsi burgban tartott tanácskozáson ezért Albrecht főherczeg átengedte a szót vezérkari főnökének, Johnnak, s az nyomatékosan a békét ajánlotta. A pillanat fontosságát tartva szeme előtt, egészen őszintén, lényegében feszegette John a kérdést és szokott nyiltságával tárta föl Ausztria minden gyengeségét, nem leplezve azt a veszedelmet sem, a melynek újabb csatavesztés esetén Ausztria, sőt a dinaszcia is kiteszi magát. így aztán a császár is a békére szavazott. A mikor azonban a főherczeg és John lefelé jöttek a József-térre vezető lépcsőn, a főherczeg úgy nyilatkozott, hogy John bántóan kétésségeesettnek rajzolta a helyzetet, a mikor még győzelmet is remélhettek. John szokása szerint röviden és szárazon így felelt: „Térjünk vissza, hogy ő felisége a főnséged szájából hallja ezt a lehetőséget“. Azonban bármennyire sarkalta is a büszkeség afőherczeget az ily fokú engedékenység ellen, katona-belátása azt súgta, hogy Ausztria, a mely taktika és fegyver dolgában annyira gyöngébb volt az ellenséges hadsereg-nél, ne kisírtse meg még egyszer fegyvere szerencséjét.

Egyébként Poroszország helyzete, bár szép reményeket táplálhatott, mégis sem katonai, sem politikai

¹ V. ö. Teuber: *Herzog Wilhelm von Württemberg*, 185. l.

szempontból nem volt ment a veszedelemtől. Ausztria viszont tarthatott az olasz hadsereg betörésétől is, a mely elő csak egy maroknyi hadserget állíthatott. Ha az olasz hadsereg fővezérét, Cialdinit, olyan-forma szellem tüzel, a minő a porosz hadvezetőséget tüzelte, akkor attól is tartani lehetett volna, hogy az osztrák hatalmat a Dunánál hátban támadja meg. Ausztriának és Poroszországnak egyaránt sürgős okai voltak a béke aláírására. így aztán Ferencz József császár kevessel a fegyver nyugvás lejárta előtt, július 26-án délután öt órakor, parancsot küldött Nikolsburgba, hogy a szász kérdésben engedjenek s az előzetes békét írják alá. A porosz főhadiszálláson már tartottak a tárgyalás meghiúsulásáról. Roon úgy vélekedett, hogy: „ki tudja, lesz-e béke? Holnapután ismét megkezdjük az ellenségeskedést, ha addig nem találunk alapot a megegyezésre. Itt minden ideg feszült az elpattanásig. Csak türelem s az Istenbe vetett bizodalom segíthet rajtunk¹! A mint a béke-preliminárt aláírták, föllállott Vilmos király, megöllelte, sírva és hálalkodva megcsókolta először Bismarckot, aztán Roont és Moltket.

A fegyvernyugvást, a mely július 27-én délben lejárt, megnyújtották augusztus másodikáig. A most kezdődő fegyverszünetet kiterjesztették a délnémet államokra is. A végleges békéről Prágában tárgyal-tak s míg ezeket a tárgyalásokat le nem zárták, Poroszország zsákmányát nem tarthatta biztosnak.

* *

*

Ausztria és Olaszország között még mindig nagy akadályok állottak. Cialdini az olasz hadserget igen vontatott napi menetekben, a miért a porosz főhadi-

szálláson váltig panaszkoztak, Velencze határára s az Isonzóig vezette. Július 18-án Borgoforte erősségét, a mely Mantuától délre a Pót elzárja, elfoglalta heves ágyúzás után. Az egész hadjáratban az olaszoknak ez volt egyetlen hadi sikertük. Az egyetlen hadtestnek, a melyet Albrecht foherczeg Maroicsics altábornagy vezetése alatt Cialdini ellen hátrahagyott, vissza kellett vonulnia. Maroicsics most huszonötezer emberével az Isonzo-vonalat próbálta megtartani. Az augusztus 2-án lejáró fegyvernyugvást meghosszabbították ugyan augusztus 9-ikéig, de a fegyverszünet föltételeiben nem tudtak egyezségre jutni.¹ Az olaszok katonaszempontból az úti *possidetis* elismerését követelték, mert föltétlenül meg akarták tartani kezeik kötött Dél-Tirolnak azt a részét, a melyet addig elfoglaltak; hogy a tartomány sorsáról aztán a békekötés alkalmával döntsenek véglegesen. Az volt a szándékuk, hogy azalatt Olasz-Tirolt megdolgozzák, hogy maguk kérjék Olaszországhoz csatoltatásukat, ámbár a földnépe arról hallani sem akart. Reméltek mégis, hogy végre így is megszerezhetik a tartományt maguknak. De ebben a dologban Ausztria nem értette a tréfát. Csak úgy állott rá a fegyverszünetre, hogy a német szövetség teljes területéről az olasz csapatok kitakarodjanak. Fenyegető hangon adták tudtára az olasz királynak, hogy augusztus 10-én egész erővel megújítják a háborút, ha csapatai nem vonulnak ki Tirol egész terüle-

¹ Július 26-ikán, a fegyvernyugvás első napján, volt még egy ütközet. Török ezredes, aki két zászlóaljjal és harmadfél század huszárral még nyugatra átolt az Isonzótól s a folyóhoz akart húzódni. Az olaszok, aki a fegyverszünet beálltáról még nem tudtak, útját állták, ő azonban Versánál kicsikarta a visszavonulást.

térről, meg minden darabka földről az Isonzo mellékén, mely a német szövetség birtoka. Miután Ausztria északon megszabadult ellenségtől, nagy hirtelenséggel a dunai hadsereg egy részét délről indíthatták. Augusztus 2-án megkezdődött a katonaszállítás, naponként átlag huszonhét vonat kelt útra katonasággal és hadiszerekkel, s így augusztus 16-ikáig négy hadtesttel gyarapították a Maroicsics hadtestét. Egy egész hadsereg ide-oda szállítása Olaszországból a Dunához és vissza, nem csekélylendő munkája az osztrák vezérkarnak. Most százötvenhatzézer embert ültettek vasútra. A déli vasút vonala akkor nagyobb részében egyes vágányú volt, a Semmeringen azonkívül a nagy emelkedés miatt a nagy katona-vonatokat többszörösen meg kellett osztani, úgy hogy naponként nyolczvan-kilenczven ilyen osztály húsz-harmincz szemközt jövő vonattal találkozott. Mindazáltal nem történt semmi vasúti baleset s az egész hadseregmozgósítást a legnagyobb rendben bonyolították le.

Albrecht főherczege főhadiszállását áttette az Isonzóhoz s Nabresinában találkozott Tegetthoffal, ahol a két győzelmes vezér a hadsereg s a flotta vállvetett működését megbeszélte. A flotta Trieszben csak egy zászlóaljat vesz föl, aztán teljes pompájában átvitorlázik a hatalmában levő Adrián Velencze elé, ahol tüntetve vesz föl még harmincezer embert. Az olasz hadsereggel e tüntetés árán azt akarták elhitetni, hogy a tenger felől akarnak támadni. A főherczegek azonban egészen más volt a szándéka. Négy hadtesttel át akart kelni az Isonzón, az ötödik hadtest, a melyet Karinthiában, Villach táján szállítottak le a vasútról, északról támadta volna Cialdinit. Mintegy Olaszország a kikötött föltételeket vonakodott elfogadni, még adtak neki huszonnégy óra haladékot

s azval fenyegették, hogy augusztus 11-én ismét megkezdik a háborút. Hasztalan szólalt fel Napoleon védencze érdekében, hogy azt a megalázástól megvédje. ügy gondolta, hogy a béke megkötéséig Ausztria elismerheti az úti *prossidetis* elvét. Ausztria azonban hajthatatlan volt; mert meg akarta mutatni a világnak, hogy a csehországi vereség után is meny nyire harczképes még a birodalom. Kuhn tábornoknak Trientbe már szintén elment a parancs, hogy támadjon. Kuhnnak vezetése alatt akkor tizenkilenczezer főnyi sorkatonaság állott s augusztus 11-én átkaroló támadást rendelt el Medici Perginénél álló osztálya ellen. Ugyanakkor Német-Tirolból az önkéntes vadászoknak a Sugana völgyébe kellett előnyomulniuk, hogy Medici és Cosenz visszavonulását elvágják. Végre engedett Olaszország, Velenczét megtartotta birtokában, de minden más vitás területről kivonult. E föltétel alatt megkötötték a fegyverszünetet; az olaszok mindenünnben kivonultak s helyüket gyorsan elfoglalták az osztrákok. Garibaldi önkéntesei Condinoból a kapott parancs után olyan gyorsan takarodtak el, hogy ott feledtek néhány ezer palaczk tüzes déli bort, a hazafias olasz honfitársak ajándékát. A palaczkokat visszakövetelték ugyan a császárvadászoktól, de Tirol védői jobbnak látták, hogy a zsákmányt a maguk üdülésére fordításá.

* *

*

A porosz hadsereg a szél gyorsaságával tette meg az utat Drezdától Bécsig s épp oly hamarosan kötötték meg a békét Nikolsburgban. A győzelem, valamint a békékötés gyorsaságával bámulatba ejtette Európát; mert az nem tudta az okot, a mely Vilmos

királyt a Dunánál megállította s nem tudta azt sem, hogy Francziaországon kívül Oroszország is mennyi alkalmatlanságot okozott épp akkor a berlini kabinetnek. Éppen akkor, a midőn a Dunánál és Olaszországban megszűnt a harcz, akartak közbelépni a semleges hatalmak s hozakodtak elő igényeikkel. A poroszok eddig nem nyertek egyebet időhaladéknál. Még Nikolsburgban, július 27-ikén kapta Bismarck azt a kellemetlen tudósítást, hogy Oroszország a kongresszus összehívására formális javaslatot tett. Eltürje-e Poroszország, hogy Észak-Németország megalakításáról a reá irigykedő Európa döntsön? Bismarck e balfordulat miatt bosszusan készült a csapás elhárítására. A király már elutazott volt Nikolsburgból s éppen három nagy katona-szemlét tartott: az elbei hadsereg, a Frigyes Károly hadserege s a Steinmetz hadteste fölött, a melynél tartózkodott a trónörökös is. Pompás katona-látványosság volt az, a midőn Vilmos király csapatainak köszönetét mondott vítezségükért, kivált pedig Austerlitznél az a jelelhetetlen, ahol egy ezred élre állott s azt a trónörökös és Steinmetz előtt ezekkel a hódoló szavakkal vezette el: „a király vezérlő tábornokainak “. így Bismarcknak magára kellett gondoskodni arról, hogy Oroszország beavatkozását megakadályozza. mindenekelőtt sürgönyt küldött Szent-Pétervárra, a melyben elégé nyomatékosan azzal fenyegetőzött, hogy Poroszország annak biztosítására, a mit meghódított, nemcsak Németország nemzeti erejét, hanem Lengyelországot is fel fogja szabadítani. Az egyáltalán nem volt lehetetlen, hogy Ausztria lélekzethet jutva, bízva a kongresszusban, megnehezítse a béke végleges megkötését. Ez módjában állott még a nikols-

burgi fegyverszünet megkötése után is. A porosz miniszter, aki az eszközök megválasztásában soha sem finnyáskodott, arra szánta magát, hogy Ausztriának megmutatja azokat a hatalmi eszközöket, a melyekkel Poroszország hadsergén kívül rendelkezett. Erre azokat a szabadcsapatokat szánta, a melyeket Klapka és Vetter táborkok Sziléziában s azokat a délszlávokat, a kiket Türr tábornok Szerbiában gyűjtötték össze.

A Klapka-legió.

Bismarck és Klapka már a háború kitörése előtt megállapodtak abban, hogy Klapka megbízottai a magyar hadifoglyok között toborzást tarthatnak a szerint a példa szerint, a melyet III. Napoleon adott az 1859. évi háború alatt. 1866-ban a poroszok negyven-ötvenezér hadifogolyra tettek szert, a melynek kisebb fele volt sebesült, a nagyobb fele ép s a melynek ötödrésze magyarokból állott. A toborzás megkönnyítése végett a huszonhárom magyar ezredből szerzett foglyokat Sziléziába: Glogau, Neisse és Koséi várakba vitték, a többi fogoly Magdeburgba s más északi erősségekbe került. Hatalmas csáb volt a magyaroknak az, hogy silány táplálkozás mellett napi tíz órán át tartó sanyarú sánczmunkát kellett végezniük. Csak ezután jelentek meg a toborzók, a kik jó zsoldot ígértek s azzal biztatták őket, hogy rövid időn visszatérhetnek hazájukba. A szökevény katonák között az volt a hír, hogy Frigyes Károly herczeget magyar királynak szánták. Ily módon megnyerték a magyar foglyok negyedrészét, nem egészen kétezer embert, a kiknek nagyobb része a negyvenhatodik ezredhez, tehát ahhoz az ezredhez tartozott, a mely Chlumot

olyan gyöngén védelmezte. Kivált hűségesen viselte magát a második s a huszonharmadik ezred; ezekből szórványosan csak egynehányan léptek a légióba. A porosz tábornokok nem rokonszenveztek Klapka toborzóival; július 14-ikén királyi parancscsal kellett őket eltiltani az ellenségeskedéstől. De a glogaui várparancsnok még ezután is sok akadályt gördített a tisztelességtelen üzlet útjába. Az így toborzott Klapka-legióban azon a pár tuczat tiszten kívül, a mely már az 1849. évi forradalomban is harczolt, a legénységből senki sem állott önként a zászló alá; a tiszt pedig oly kevés volt, hogy tizenhét átlépett altisztból, nagy meglepetésükre, nyomban tiszttet csináltak, egyet pedig, Hutkát, hadsegédnek neveztek ki. A csapatot nem háltoltövel fegyverezték föl, arra nem tartották a csapatot eléggyé megbízhatónak, hanem Minié-puskát kaptak s a zsákmányolt osztrák ágyúkból egy üteget. Toborzottak egy huszárosztagot is. Július 26-án Neisseben a légiót tábornoka ünnepiesen föleskette Magyarország hűségére.

Július 27-én Klapka nem egészen hatezer ember élén átlépte Osztrák-Szilézia határát, hogy onnan Magyarországba törjön. A vállalat megkönnyítése okából Stolberg tábornok parancsot kapott, hogy szállj a meg ismét a vidéket Teschen és a Kárpátok között, a mi meg is történt, ámbár a fegyvernyugvás már megkezdődött volt. Forma szerint erre joguk is volt a poroszoknak, minthogy az augusztus másodikáig terjedő fegyvernyugvás csak a Dunánál álló két főhadserget kötelezte. Ellenben ettől a határvonaltól nyugatra, valamint Csehországban porosz és osztrák csapatok a főhadseregek előőrséig portyáztak. így nyomultak az osztrákok a Dunától Znaim ellen;

így szállották meg hirtelen a poroszok Égert és Csehország nyugati részének városait, hogy azokat hadisarczzal sújthassák. Másként állott a dolog augusztus harmadika után, mert ettől a naptól kezdve a Nikolsburgban megállapított fegyverszünet értelmében bármely csapatmozdulat a kötés megszegését jelentette. E körülmény szemmel tartásával sürgönyzött Boon hadügymiszter Stolberg tábornoknak és Döring ezredesnek Sziléziába, hogy a légió föl szerelését hagyják abban s hogy a légió Magyarországba törését gátolják meg s nyomban intézkedtek a légió föl oszlatásáról is. Ez intézkedések szerint Klapkának egyelőre csakugyan, mielőtt még magyar földre tehette a lábat, el kellett hagynia az osztrák területet s vissza kellett térnie Porosz-Sziléziába.

Klapka ezen nagyon elkedvetenedve, kíséretéből Komáromyt és Simonyit, — Simonyi mint Kossuth megbízotta tartózkodott a táborban — július 31-én Stolberg tábornokhoz küldte, hogy az előnyomulás meg tiltása ellen óvást emeljenek. Stolberg hivatalosan és színből utasítása szerint járt el, de maga is, hadsegéde is elég érthetően tudtára adták a két magyarnak, hogy a porosz kormánynak nem volna az ellen kifogása, ha a légió mégis szerencsét próbálna Magyarországon. Ez a tény csak akkor derült ki, a midőn Simonyinak Kossuthhoz küldött jelentése nyomtatásban is megjelent.¹

Miért történt ez a hirtelen fordulat? Sybel fölvilágosítása szerint Bismarck volt az, aki a légió

¹ Kienast A.: *Die Klapka'sche Legion* (Bécs, 1900) 195—197. lap. A Kienast által használt irodalmon kívül lásd még Dragomiroff: *(xesammelte Aufsdtze* című munkáját (Hannover, 1870) 10. 1.

föloszlatását meggátolta, s a ki a fegyverszünet megkötése után parancsot adott, hogy a légiót erősítsék meg.¹ Erről Vetter magyar tábornok, aki Berlinben maradt, nyomban értesült s egyik tiszttjét megnyugtató izeettel küldte Klapkához. Ugyanilyen tartalmú sürgönyt küldött Bismarck augusztus első napjaiban Túrrnek is Belgrádba, hogy az összetorozott legényiséget tartsa együtt. Bismarck Oroszország beavatkozása s Francziaország újabban támasztott igényei miatt aggódott; ezért jónak láta, hogy Ausztriát Magyarország fölláztásának s az alsó Dunánál a nemzetiségi háború fölkeltésének rémképével riassza meg. Bismarck még nagyobb dolgot is forgatott az agyában. Seherr-Thosz magyar emigránsnak mondta már korábban, hogy ha Napoleon közelép, fölláztja egész Németországot s ha a körülmények úgy parancsolják, Poroszország túllíczít azon is, a mivel Németországot 1849-ben a frankfurti birodalmi alkotmány kecsegtette.

A fölidézett rémképek közül azonban egy nyomban fölmondta a szolgálatot. Románia és Szerbia nem koczkáztathatták a támadást, mert Orosz- és Francziaország feltékenyek lévén a porosz fegyverek sikereire, Bukarestben és Belgrádban a leghatározottabban léptek föl a béke mellett. így történt, hogy július 15-én a román hadügyminszter az osztrák főkonzulnak formális kijelentést tett, hogy Romániának eszeágában sincs a támadás; utána Bratianu, a reformmozgalmak lelke kilépett a minisztériumból s augusztus elsején az oláh csapatokat a szerény hétezerhatszáz före szállították le. Ugyanaz történt Belgrádban: a szerbeknek le kellett szerelniök, bárhogyan panaszkodtak,

¹ *Sybel*: V. 348. 1.

hogy a délszlávok szép reménységeit az orosz diplomácia mulékony érdekeknek fólaldozza.

Másként állott a dolog a Klapka-legióval, a mely Poroszország hatalmi területén állott. A légió vezérének a poroszok értésére adták, hogy menetgyakorlat örve alatt megkísértheti a támadást. És a porosz vezérkar munkája utóbb valóban azt állította, hogy az őrködést ezen a módon játszották ki. Azt kell hinnünk, hogy Moltke épp úgy, mint Roon nem ártották be magukat e kétkulacsos játékba; minthogy Moltke augusztus 2-án megtiltotta, hogy a légió az osztrák határt átlépje. Klapka azonban e közben augusztus 3-án átvonult Osztrák-Szilézián s még azon a napon magyar földre lépett. Abban a haditanácsban, a melyet a határ átlépése előtt tartott, majdnem összes tisztei ellene voltak a céltalan vállalatnak; Klapka azonban becsületkérdést csinált abból, hogy őt ne használhassák csupán madárijesz-tőnek. Ezért tovább ment útján. A magyar határon két tudósítást kapott. Az egyik tudósítás, a melyet a Vetter által küldött tiszt útján Berlinből kapott, biztató volt: arról értesítette, hogy a porosz miniszterium hangulata megfordult; a másik tudósítást Stolberg hadsegéde adta a kezébe, a melyben Stolberg arra figyelmeztette, hogy a fegyverszünet megkezdődött, továbbá jelentette, hogy a légióhoz több legénység küldését szigorúan megtiltották. Klapka szempontjából az volt a döntő, hogy ama vidék tót népessége, a melyet megszállott, semmi hajlandóságot sem mutatott a vállalat támogatására s hogy délről, a magyar vidékről sem érkezett semmi biztatás. Másrészről azonban nagy veszedelem fenyegette. Északkeletről Krakkó várparancsnoka, Fischer ezredes parancsnoksága alatt két zászlóalj gyalogságot küldött üldözésére s délről is nagy siet-

séggel osztrák csapatok indultak ellene. Klapka ilyen módon két tűz közé szorult s azonfölül parancsot adtak ki ellene, hogy mint fölsegysértőt haditörvényszék elé állítsák. Lehetetlenség volt tehát, hogy hazája földjén megállapodjék s hogy az üldözésére küldött osztrák csapatok elől elosonhasson, nyugatra, a hegyek közé vonult s majdnem járhatatlan utakon érkezett morva földre. Roznaig a szó teljes értelmében futva menekült, ott északra fordult és szerencséjének tarthatta, hogy augusztus 6-án a porosz hadsorok oltalma alá jutott.

E közben kiderült, hogy mit érhet a Klapka szökevényekből álló csapata. Három altiszt, a kiket tisztekké léptetett elő, köztük Hutka segédtiszt, menekülös közben mintegy hetven legénnyel elláttak s még nagyobb számmal szöktek volna meg, ha Klapka táborát nem őrizteti szigorúan. Még egy más szerencsétlenség is sújtotta. Hadsegédét, gróf Seherr-Toszt, a ki Stolberg táborknok sürgönyét hozta, az osztrákok elfogták s Krakkóban haditörvényszék elé állították, a mely halálra ítélte. Bismarck azzal fenyegetőzött, hogy ha kivégzik, ó is agyonlöveti azokat a trautenau fogoly polgárokat, a kiket azzal vágoltak, hogy június 27-én az ablakokból a poroszokra lőttek. Ezzel megmentette a gróf életét. így hagyta el a Klapka-legió Magyarország földjét, mielőtt még egy lövést tehetett volna. Kossuth, a ki különben is sértve érezte magát, hogy rá nem voltak kellő tekintettel, ezt a tót vidékre intézett betörést őrültségnek mondta, midőn pedig azt telegrafálták neki, hogy a betörést meg kellett tenni a zászló becsületéért, azt jegyezte meg: „Mintha a zászló becsületét meg lehetett volna menteni egy páratlanul nevetséges fiaskóval!“

A porosz kormány azonban Klapka visszatérése

után is, egészen a végleges béke megkötéséig, habár nagyon csekély eredménnyel, folytatta a toborzást a légió számára. Gróf Csákynak, aki ebből a célból a hadifoglyok közé ment, el kellett tűrnie, hogy kol-dusnak, tetves grófnak csúfolják. A porosz állami pénztárból „a porosz királyi pártütő csapatnak“ összesen kétszázötvenezer tallért fizettek ki. Még augusztus 23-án is, a midőn a békét Prágában megkötötték, a porosz belügyminisztérium úgy intézkedett, hogy a légió további rendelkezésig együtt maradjon. Keudell, nyilván Bismarck félhatalmazásával, már korábban azt mondta a magyaroknak, hogy Poroszország számit rájuk, mert ha Francziaország követelései háborúra vezetnek, Ausztria minden valószínűség szerint ismét támadni fog. Csak a midőn Ausztria már Olaszországgal is békét kötött, „végződött be teljesen a komédia“, a mint Simonyi Kossuthnak írta.

Ilyenformán a Klapka-legiónak nem volt semmi sikere s fölállítása határozott hibának bizonyult.¹ A háborúban, kivált ha monarchikus államok vívják egymással, alaptörvény, hogy a katonának azt a hűséget, a melyet zászlajának esküdött, az ellenség is becsülje meg. Az még érthető lett volna, ha Poroszország végső szorultságában, abban a háborúban, a melyet önfentartásáért kellett volna vívnia, nem riad meg ettől a fegyvertől sem. De a magyar szökevények toborzása győzelmes csaták után, abból a célból történt, hogy az ellenséget minél gyorsabban,

¹ A *Gedanken und Erinnerungen* második kötete 103. lapján Bismarck a Klapka-legiód fölállítását az állam kényszerű helyzetével védi. 1870-ben nem tétovázott volna az olasz republikánusokat pénzzel támogatni, ha Viktor Emmanuel király Francziaországgal szövetkezik.

minél nagyobb engedékenységre bírják. Régi sebeket tépnénk föl, ha ezt az eljárást a megérdemelt módon akarnók megítélni.

* *

*

Az orosz bonyodalom sokkal könnyebben oldódott meg, mint kezdetben hitték volna. Manteuffel tábornokot augusztus elején Szent-Pétervárra küldték s nem sok fáradtsággal sikerült neki Sándor czárt, a ki nem felejtkezett el arról, hogy nagybátyja, Vilmos király 1863-ban, a lengyel fölkelés alatt minő jelentős szolgálatot tett, lecsillapítani. A kibékülés teljessé lőn, a midön a király II. Sándort, a ki Berlinben hesszendorf-i atyafiságát védelmébe vette, meghallgatta. Az ő kedvéért hagyták meg a nagyherczegek Felső-Hesszent, melyet pedig Poroszország már a magáénak tekintett.

Végezetül; a mikor már mindenkel szépen rendben voltak, előállott Napoleon császár és részt követelt a zsákmányból. E szerint a módszer szerint járt el 1859-ben is Olaszországgal; a lombardiai háború bevégeztével Viktor Emmanuel királyt rákényszerítette, hogy Szavojáról és Nizzáról mondjon le. A dolog a háborúra csak félíg kész Itáliával sikerült; de Bismarckra nem hatott a francia diplomácia e felmelegített ötlete. A porosz népet a hadi sikerek nagyon fölkelkesítették s Vilmos királyt épp azokban a napokban fogadták Berlinben ujonganással. A diadalmas király parlamentjének békejobbot nyújtott s augusztus 5-én trónbeszédben jelentette ki, hogy elismeri szükségét az 1863 óta tett hadiköltségek utólagos megszavazásának az országgyűlés által. Ezt a lépést a királynak Bismarck konzervatív kollegái ellenére tanácsolta s e nagyszabású politikával korábbi elleniségeinek nagyobb részét meghódít-

tóttá. Augusztus 3-án Prágából írta Bismarck kollegáiról a feleségének: „Nagy czivakodás a trónbeszéd miatt. Ezeknek az emberkéknak nincs semmi dolguk, nem látnak tovább az orruknl s az úszást a dagályos szolamok hullámaiban tanulják. Majdnem mindannyian szemellenzőt viselnek s csak egy arasznyit látnak a világóból*.

Mekkora balgaság volt a francia politikától, hogy a porosz lelkesültség napjainál nem kapott alkalmasabb időpontot, hogy Vilmos királytól német terület átengedését követelje. A követelés, a melylyel Benedetti Bismarckkal az augusztus 5-én folytatott emlékezetes beszélgetésben hozakodott elő, nem volt éppen szerény. Mainz, Németország ősi bástyája, a bajor rajna Pfalz, Saarlouis és Saarbrückken kellett volna Francziaországnak. Bismarcknak most már nem volt oka a kiméletessségre. A régebbi idők nyájas megbeszéléseinek vége szakadt, a kedveskedés eltűnt minta köd s mögötte föltűntek a német ágyúk. Néhány nappal utóbb először hallotta Francziaország Bismarckot a büszke német önérzet hangján beszálni. „Ha önk nem tesznek le a követelésekéről, mondotta, legyenek meggyőződve, hogy minden követ megmozgatunk ellen. Nem csupán az egész német népet szólítjuk fegyverbe, hanem nyomban, bárm áron békét kötünk Ausztriával, átengedjük egész Dél-Németországot, beleegyezünk, hogy visszaállítsák a birodalmi tanácsot. Akkor együttesen nyolczszázezer emberrel vonulunk a Rajnához s elvesszük önkötől Elszászt. Nekünk mind a két hadsergünk hadilábon áll, az önké nem; annak megállapítását, a mi ebből következhetik, önre bízom.“ Ezek a szavak a francia kormányt felfrázták álmaiból s Benedetti, a kit Parisba hívtak, megerősítette, hogy Bismarck meg

is teszi, a mivel fenyegetőzik. Egyébként Moltke készen volt haditervével s abban Ausztria ellenséges érzületével is számolt. Négy hadtest, körülbelül százhúszezer ember Prága környékén marad védelmük Ausztria ellen; Francziaország ellen szeptember elején a Neckar és a Majna között kétszázezer észak-németet állíthatnak fegyverbe s Moltke bizton számított rá, hogy a nemzeti háborúban nyolczvanezer dél-német is melléjük fog állani.

Ez elég erő volt az ellenség első támadása ellen. Már a csehországi hadjárat alatt a porosz tartaléksereg újjáalakítása szakadatlanul folyt, a nagyszámú, katonának kioktatott legénység a föladatot könnyűvé tette. A háború előtt a katonakötelesek idősebb korosztályában sok volt a zúgolódás, sőt az ellenszegülés sem volt példátlan; de az első győzelmek a honvésségen annyira megnövelték a harczikedvet, hogy még a negyvenéves embereket is fegyverbe szólították. Az egész honvédség (összesen százszízenhat, egyenként ezerkét főből álló gyalogzászlóalj) nagyobb részben várőrségi szolgálatra fordítattat; huszonnégy zászlóalj azonban mint tartalék-hadtest (v. d. Mühlbe altábornagy parancsnoksága alatt, a Rosenberg és a Bentheim osztálya) a hadsereg után Csehországba vonult; hat zászlóalj pedig Stolberg tábornok parancsnoksága alatt a sziléziai határon tett igen jó szolgálatot. Már csak ezzel is a hadsereg harminczezer emberrel erősödött. Hasonlóan összevonták a póttartaléket is s ebben is bevált Vilmos kiráytól és Roontól teremtett hadseregszervezés. Alig néhány héttel százhuszonkilencz, nyolczszáz főből álló negyedik zászlóaljat állítottak föl, felében már szolgált emberekből, másik felében ujonczokból. Ebből is negyven-

nyolcz zászlójalj már fegyverben állott,¹ a többi zászlóaljak akkor voltak alakulóban, hogy a nyugatról támadó ellenség ellen menjenek. Európa elbámult, hogy a kicsiny Poroszország hadjárat végén újabb és újabb hadseregeket teremt elő, míg Francziaország és Ausztria 1859-ben összes fegyverfogható legénységét kimerítette. Még ez események hatása alatt írta Moltke augusztus 19-ikén egyik barátjának: „Napoleon császár nem választhatott volna a háborúra rosszabb alkalmat; hatszáznegyvenezer emberünk van fegyverben. Dél-Németország is velünk tartott volna s a legrosszabb esetben mérkőzhetünk egyszerre Ausztriával és Francziaországgal. Akkor aztán nemcsak egyesült Eszak-Németország, hanem egységes Németország alakult volna“. Vilmos király azonban ezt a hatalmas fegyverkezést csak tétovázva rendelte el, mert eredetileg úgy gondolta, hogy a negyedik zászlóaljának nem vehetik semmi hasznát; de a midőn kellő időben katonás rendben láttá, Roonnak, hadserege nagy szervezőjének ezt mondta: „EZ kedvet ad az embernek arra, hogy nyomban új háborúba fogjon“.²

¹ Ebből tizenhét zászlóaljat Ausztria ellen küldtek, ötöt a majnai hadsereghoz, tizenhetet Schleswig-Holsteinban. Hannoverben és Kurhessenben tartottak, vagy a nagyobb városokban voltak őrségen. Hét zászlóaljból a mecklenburgiakkal, braunschweigiakkal s az anhaltiakkal, összesen huszonégyezer emberből a mecklenburgi nagyherczeget vezetése alatt a második tartalékkerget alakították, a mely még a háború vége előtt betört Bajorországbba.

² Moltke: *Gesammelte Schriften*, V. k. 162. lap. A porosz *Militärische Blätter* 1867. évi negyedik füzeté pontosan leírja a porosz haderőt a hadjárat végén. E szerint hatszázhatvan-kilenczezerhetvenhat ember állott zászló alatt. E szerint a rendelkezésre álló mezei hadsereget háromszázötven—négyszázezer főre kell tenni. Bernhardi: *Tagebücher* VH. 295 1.

Bismarck ugyanakkor gondoskodott arról is, hogy a fegyverbe szólított legénység Napoleon ellen harcias haraggal teljék meg. A hadikészületek alatt a németek megtudták, hogy a császárnak szándéka a rajnai tartományokat elhorgászni. Alapos okokból Bismarck ezt az indiskréciót nem valamely német újsággal követte el; egy szép napon a párisi *Siecle* hozta azt a hírt, hogy Francziaország német területre tart jogot.¹ Ezzel megszűnt Németországon minden versengés; az egymás ellen fenekdé német törzsek kibékültek abban a gondolatban, hogy szembeszálljanak a közös ellenséggel. Bismarck ezt az alkalmat arra használta föl, hogy Württemberggel, Badennel s végül Bajorországgal egyezséget kössön, a melynek erejénél fogva a porosz király háborúban a német szövetség fővezére. (Augusztus 13-ikától augusztus 21-ikéig.) A szövetséget egyelőre titokban tartották; de a nemzeti érzés lángolása Francziaország ellen szemmelábató volt. Napoleon megrémült és dicstelenül meghátrált. Augusztus 11-ikén azt mondta Goltznak, hogy a váratlan diplomáciai összekocczanás tudta nélkül történt, hogy annak Drouyn de Lhuys az oka s hogy alapja félreértés. A dologgal járó egész felelősséget minisztere nyakába tolta még abban az írásban is, a melyet a császár másnap La Valettehez intézett. Drouyn de Lhuysnak észre kellett ebből vennie, hogy föláldozták s kényszerülve volt lemondását benyújtani, a mit a császár fagyos szavakkal fogadott el.

De vájon Napoleon császár teljesen ártatlan volt-e abban, hogy meg akarták nyirbálni az egyesülni kész

¹ A mint Rothan könyve 358-ik lapján elbeszéli, Bismarck Vilbortot használta erre az ügyes fogásra. Vilbort nem említi ezt: *L'oeuvre de M. Bismarck* című könyvében.

Németországot? vájon csupán egy régi szabású miniszter áldozata volt-e, a míg maga mélyebb belátástól eltelen a francia s a német nép barátságát akarta megteremteni? A császár barátai ez utóbbi fölfogás mellett kardosodnak s azt beszélik, hogy maga Vichy-ben súlyos betegen feküdt, a midőn Drouyn de Lhuys kicsikarta tőle az engedélyt, hogy Bismarctól a német Rajna-mellékből egy darab földet követeljen. Napóleon kapott rajta, hogy a francia diplomácia 1866. évi vereségéért a hadügy- s a külügyminisztert tegyék felelőssé. Drouyn de Lhuys azonban nem állott rá, hogy őt bűnbakul használják. Egy iratában, a melyet 1867 október 12-én intézett a császárhoz, nagy nyomatékkal védekezett s fagyos, csaknem tiszteletlen szavakban emlékezette a császárt arra, hogy a Benedettinek küldött utasítást, a melyben Poroszországtól követelni kellett, hogy egy darab területéről lemondjon, maga átolvasta, javította és pótolta. A bizonyítékok az elbocsátott miniszter kezében voltak. írását ezzel zárta: „*„EZ VOLNA AZ IGAZSÁGI” „Sajnos volna, ha ezt az igazságot a magyarázat úgy elcsavarhatná, hogy ebben a dologban fölséged és én egyaránt méltatlan szerepet játszunk.”* Napóleonnak ezt zsebre kellett dognia, s ezzel vitathatatlanul meg van állapítva, hogy ha a miniszter volt is a mozgató erő, III. Napóleon a javaslathoz hozzájárult.¹ A császár legnagyobb hibája az volt, hogy előbb július hónapját haszontalanul elfebruálta, mielőtt elfogadta volna a Drouyn de Lhuys tanácsát. A miniszter kezdetben alkalmazkodott s

¹ Rothan ezzel ellenkező nézetét Sybel elfogadta s mind a két történetíró III. Napóleonról nagyon kedvezően ítélt. Kandón emlékiratai azonban idézik Napoleon herczeg mondását, a melyben „a hü miniszterről s a hü telen uralkodóról“ van szó.

heteken át alkudozott, folyton a császár hangulatváltozására számítva, a vele ellenséges politikai áramlattal. A midőn végül Drouyn de Lhuys czéljához jutott, tévedett a megkapható zsákmány mértékében és nem ismerte föl a kedvezőtlen időt. A mint azonban a balsiker, a melyben Napóleonnak is része volt, beköszöntött, félrelökték az útból minden tekteriázástól menten. Drouyn de Lhuys ebben az időtájban mondta a porosz követnek: „Három dinaszia trónfoglalásának s bukásának voltam a szemtanúja; látom a közeledő bukás tüneteit s ezért félrevonulok. Ön ért engem“.¹

Igy foszlott szét az az ábrándos terv, a melyen a császár 1866 tavasz óta tűnődött. Akkor mondta Nigrának, a kivel bizalmas lábon állott, hogy a német hatalmak háborújában Németországban döntő bíró lesz. Ebből a czélból fogatott kezet Viktor Emmanuellel és a porosz királylyal még áprilisban; e szövetség nélkül I. Vilmos az Ausztria s a német fejedelmek ellen viselendő háborút igen koczkázatos dolognak tartotta volna. De a hirtelen következett porosz győzelmek, valamint a maga gyöngesége megtörték a császárt és politikáját meghiúsították. A legszegényebb, a legörömtelenebb életben is vannak kedvező pillanatok, mennyivel több ilyen pillanat találkozik a föld hatalmasainak életében. De energiára van szükségünk, hogy a földi dolgokat meghódíthassuk. A császárból pedig 1859 tavasza óta mindenki által eltűnt a gyors elhatározás. Ingatagok, csaknem álomkórosak voltak már lengyel és mexikói tervei is. Most, diplomáciájának veresége után, egy ideig ismét korábbi terveivel

¹ Bernhardi VII. 296 1.

foglalkozott, hogy Franczia- és Poroszország között semleges államot teremtsen s augusztus 12-én este, a midön Drouyn de Lhuys megbukott, egy ügynöke, a dán Hansen, Berlinbe utazott azzal a javaslattal, hogy Poroszország kebelezze be egész Szászországot s János királyt veszteségéért a Rajna balpartján kár-pótolja.¹ Hansen csak Keudellel, Bismarck titkárával beszélhetett; minthogy a kalandoz terv tárgyalására nem volt hivatalos meghatalmazása, Bismarck nem is bocsátotta maga elé.

* *

*

A végleges békét Poroszország és Ausztria némi keserves huzakodások után augusztus 23-ikán Prágában aláírták és augusztus 30-ikán ratifikálták. Ezzel a békével Poroszország ezerháromszáz négyzetmérföld területet s hárommilliószázhetvenezerháromszázharmincikkét lelket nyert. Ez azonban csak kicsiség volt a mellett, hogy hatalma alá került egész Eszak-Német-ország s hogy ezt a példát nemsokára a déli német föld is követte. A porosz hadsereg vesztesége nem igen állott arányban a hatalmas zsákmánynyal. A halottak számát, a kik a csatamezőn meg a kórházzakban haltak el, már közöltük. Az összes ütközetekben elestek háromszázegyszázhetvenhárman, megsebesült tizenkétezerháromszázötönen ember, eltüntek negyszázkilencvenötön. Ausztriát sokkal súlyosabb csapás érte. A porosz háborúban meghalt tízezernégy-száznégy, megsebesült harminczezerháromszáz embere. A hatezerkétszáz eltűnt nagyobb részét is a halottakhoz kell számítani.²

¹ Hansen: *Les coulisses de la diplomatie*, 108. 1.

² V. ö. az *Österreichs Kampfe* negyedik kötete végén álló

Meglepő, kivált ha az ember a későbbi viszonyokkal hasonlítja össze, az a rendkívül kis összeg, a melyet Poroszország a háborúra költött. A porosz országgyűlés elő terjesztett zárszámadások szerint 1866-ban a porosz szárazföldi hadsereg rendkívüli költsége nyolczvanegy és héttizedmillió tallér volt; a haditengerészet költségével, a tábornokok jutalomdíja s más kisebb kiadásokkal együtt az összes hadiköltség csak kilenczvennégy milliókilencszázhuszonkétezer nyolcszázharminczkét talléra rúgott. Ebből le kell vonni Ausztriának és szövetségeinek összesen hatvan és négytizedmilliónyi hadikárpótlását s így Poroszországnak az egész háború csak harminczötödfélmillió tallérjába került. Tulajdonképen le kell számítani még azt a tizenötmilliót is, a melyet Ausztria Poroszországtól Schleswig-Holsteinért követelt s a mely összegről a békében lemondott. így a költség nem mondható valami nagynak; hogy a finánczia nyelvén szólunk, a szerencsés háború csaknem minden igen jó tőkeelhelyezés is.

Az osztrák részről nincsenek ilyen pontos számadatank. A hadsereg és a flotta számára április 11-ikétől augusztus 1-éig a rendkívüli hitel százhatvannégy és félmillió forintra rúgott. Ebben a számban azonban nincs benne az egész költség, mert a hadsereg augusztus elseje után is hadilábon maradt. Ehhez hozzá kell még adni harminczmillió forintot ezüstben, a mit Poroszországnak hadikárpótlásul fizettek, aztán azt a huszonegymillió forintot, a mit megtérítésül saját polgárainak fizetett a porosz hadisarezokért. Olaszország táblával. A custozai csatával járó veszteséget e csata leírásakor közöltük. V. ö. még dr. Myrdacz Pál: *Sanitäts-Geschicichte der Feldzüge von 1864 und 1866* című munkájával. (Bécs, 1897.)

viszont Ausztria államadósságából, mint Velenczére eső részt, átvett harmincötmillió forint adósságot.¹

A békeszerződést Ausztria és Olaszország között 1866 október 3-án Bécsben írták alá és október 12-én ratifikálták. A katonai rész lebonyolítása némi nehézséggel járt, a mennyiben az erősségek átadása s a fölszerelés megváltása vitákra adott alkalmat. Ez a tárgyalás Velenczében folyt le Möring és Revei tábornokok között. A tartományról Ausztria már lemondott, az már olasz hatalom alatt állott; de a várak még osztrák kézben voltak. így törtéhetett meg, hogy végül is Veronában és Chioggiában az osztrák csapatok ellen utczai tüntetéseket rendeztek. Napóleon kívánságára nép szavazattal döntöttek arról, hogy az a tartomány Olaszországhoz tartozzék-e? Hatszáz-hetvenegyezerkétszázötvenhét szavazat esett az olasz egységre, hatvankilenc ellene és háromszázhatvanhat szavazatot érvénytelennék nyilvánítottak. Ausztria önként visszaadta a lombard vaskoronát, a melyet 1859-ben Bécsbe vittek. Möring és Revei tábornokok az alkudozás végén barátságosan váltak meg egymástól és üdvösnek találták volna minden két birodalom szempontjából, hogy dinasztái a házasság révén is közeledjenek egymáshoz. Fölvetették., hogy Mariid főherczegnőt, Albrecht főherczeg egyik leányát feleségül vehetné Umbertó olasz trónörökös; Albrecht főherczeg azonban elutasította ezt a tervet. A két tábornok kölcsönös jó véleménye más téren mégis érvényesült; pár eszten-

¹ V. ö. Becke pénzügyminiszter 1867 július 13-án az osztrák képviselőházban tartott beszédével. Az ő számítása szerint az 1859. évi háború százhuzzonkilenc millió forintba került. Ez a szám azonban épp annyira pontatlan, mint az 1866. évi háborúra vonatkozó számítás.

dővel utóbb Ausztria és Olaszország szövetségre léptek egymással.¹

III. Napóleonnak azonban a németországi béké megkötése után sem volt nyugta. Az ország közvéleményétől sarkalva újabb annexiótervekkel foglalkozott. Most már Belgiumra vetett szemet, a melynek annektálására Bismarck korábban olyan nagylelkűen céltzott. Augusztus 20-án Benedetti védés dacszövetség tervét terjesztette a porosz miniszterelnök elő, a melynek értelmében az egyik fél Belgiumot, a másik Dél-Németországot annektálhatta volna. Ez az alkudozás rövid időn nyakát szegte a Napóleon uralmának. A mint Bismarck szóval tartotta a francia kormányt — egy későbbi kifejezése szerint „dilatorikus“ elbánásban részesítette — az 1870. évi háború kitörésekor pedig Francziaország veszedelmes hódító politikájának bizonyoságául Benedetti tervét a Benedetti kéziratából közzétette, az reális politikájának egyik leghatalmasabb fogása volt. Benedetti nem tagadhatta el kézírását, de a dolgot egészen más színben tüntette föl azzal az állításával, hogy a tervet neki maga Bismarck diktálta. De Bismarck a boldogtalan diplomatát azzal nemította el, hogy kivonatokat közöltetett Rouher titkos írásainból, a melyek 1870-ben, Cerceyben, a miniszter birtokán kerültek a poroszok kezébe. Ámbár a kisértő szerepét kezdetben csakugyan Bismarck játszotta, de ő idejekorán visszavonult s Napóleont tervező Anglia és Európa szemében menthetetlenül elítélték. Poroszország nem akart Francziaországhoz czinkosul szegődni; a szélső határ, ameddig

¹ Revei utóbb közreadta: *La cessione del Veneto* című könyvét (Milano, 1889).

a többi miniszternél, a vazallus alázatosságával szolgálta azt a politikát, a mely ellen különbén is hiába küzdött volna.

Bismarck is hasonló eszmék között nőtt föl; de az ő szelleme utat tört magának a kor szükségleteinek megismeréséhez. Az osztrák diplomácia előítéleteit, a mely előítéletekkel ő már rég szakított, hasznára fordította a dánok ellen kötött szövetségen; de a mint Schleswig-Holsteint meghódították, szakított velük s a bécsi kabinetet az osztrák érdekek, még inkább az osztrák érzelmek sértegetésével addig ingerelte, a míg az elkeseredett Ausztria kardjához kapott s aztán elesett.

Az osztrák kül- és belpolitikának 1850 és 1871 között, Schwarzenberg herczeg halálától egész addig, a míg a külügymenisztérium vezetését gróf Andrássy vette át, a türelmetlenség volt a legfelötlőbb jellemvonása s felötlő az is, hogy ebben az időszakban Ausztria hányszor cserélt politikai rendszert, nemkülönbén az, hogy valahányszor jogaiban megrövidítettnek érezte magát, igazságát mindig a háború útján kereste. Szomorú tapasztalatokra s a császárnak mélyebb belátására volt szükség, hogy a birodalom kormányát megváltoztassa s aztán nyugodtabb és szilárdabb külpolitikát kezdjen.

Elhatározását, a mely 1866. áprilisában támadt, hogy Poroszország kihívását elfogadja s hogy fegyverre bízza a döntést északon és délen egyaránt, Belcredi és Biegeleben átkosan befolyásolta, kik még Eszterházyt sem találták elég energikusnak a porosz követelések visszautasításában. A kiegyezés Poroszországgal, a mit Rechberg és Mensdorff kívánatosnak tartottak, ezáltal lön lehetetlenné. Ausztria, hogy elkerülje a kettős hadjáratot, vagy hozzájárulhatott volna ahhoz, hogy a német

hegemóniát megosszák s ez esetben Velenczét megtharthatta volna, vagy annak fejében, hogy e déli tartományról lemond, Poroszországgal szemben szerezhetett volna túlnyomó hatalmat. Az első lehetőséget visszautasította, a másodikra csak akkor gondolt, a mikor Olaszország már szövetkezett Poroszországgal. Eszterházy iszonya a cselekvéstől addig halogatta a döntést, a míg a hősibb elhatározás a csomót elvágta. De az egyház még a régi rendszei bukásakor is befolyással volt a birodalmi politikára. Kevéssel a háború kitörése előtt, a június 12-ikén kötött szerződésben ígérite meg Ausztria a francia császárnak, hogy Velencéről lemond s ugyanakkor arra törekedett, hogy a pápának visszaszerezze elvesztett tartományait. Az epigonok ezzel, valamint az 1855. évi konkordátum megkötésével azt bizonyították be, hogy ők még a II. Ferdinánd eszejárában, az ő tanácsai szerint élnek. Ez a szellem volt az, a mely Antonelli, a pápai bíbornoktitkár ajkain megszólalt, a midőn hírt kapott a königgratzi csatáról s így kiáltott föl: *Il mondo casco*, a világ összersoskad!

Az 1866. évi vereség véget vetett azok uralmának, a kik a régi Ausztriát kormányozták. Minthogy a régi rendszer oszlopai jobbára az időtlen idők óta uralkodó családok tagjai voltak, igen simán buktak s a mint gróf Taaffe jutott a kormányra, a még életben levők, vagy utódaik visszakapták hivatalait és ismét részt kaptak a kormányzásban. Az állam tönkrejutásáért azonban valakit mégis felelőssé kellett tenni, a bűnbak szerepére az északi hadsereg boldogtalan fővezérét szemelték ki.

Hevesen és nyomósan esdekelte Benedek a császárnak, hogy hagyja meg őt az olaszországi főparancs-

ZÁRSZÓ.

A világtörténet meghozta ítéletét: Poroszország abban a versenyben, a melyet a német hegemoniáért vívtak, legyőzte Ausztriát. És Ausztria, minthogy komolyan nem próbálta meg az ítélet revideáltatását, magaviseletével e tény változhatatlanságát ismerte el. így lakolt meg azért, hogy a nében lakozó eleven erőt előbb az ellenreformáció, utóbb Ferencz császár és Metternich kormánya elfojtotta. Nem bírta kiheverni azt a veszteséget, a mely akkor érte, a midőn II. Ferdinánd császár győzelme után a protestáns vallás miatt sok ezer családot száműzött. Az a nyomás, a mely attól kezdve egy századnál nagyobb időn át nyomaszkodott a szellemre, ivadékok akaraterejét és elhatározó képességét bénította meg s élvahajhászó, nagyobb erőfeszítésre alkalmatlan utódokat nevelt föl. A XVIII. század uralkodóinak és államférfiamak, kivált pedig Mária Teréziának és Thugutnak levelei tele vannak panaszszal, hogy a tábornokok s a tisztek irtóznak a cselekvéssel s a támadással járó felelősségtől. Ez a körülmény talán károsabb volt az államra annál a szellemi meddőségénél is, a melyet az iskola s a tudomány tár elénk; mert a históriában nem egy példa van arra, hogy a képzettség hiányát az erő s a tevékenység pótolta. Ez a silány helyzet 1848-ig folyton súlyosodott; a forradalmi 1848. esztendő táján pedig, a mint maguk Metternich hívei bizonyítják, a kor-

mány olyan szervezet volt, a miből régen kiveszett minden energia. Az abszolutisztikus kormány elnyomta, zablára fogta a népnek minden önálló hajlamát s csak azt követelte, hogy a parancsnak vakon engedelmeskedjék. Ez a gyámkodó szellem aztán azzal bosszulta meg magát, hogy a magyar ezredek egy része s a flotta Velencében csak úgy engedelmeskedett Kossuth és Manin parancsának, a hogy engedelmeskedett korábban törvényes uralkodóinak.

Azonban, hálá a népjellem elpusztithatatlanságának, mindig egészséges ellenáramlat támadt, a mely meggyártotta, hogy a birodalom olyan mélyre sülyedjen, mint sülyedt a hasonló elvek szerint kormányzott Spanyolország. Jenő herczeghez, Leibnitz barátjához s a jezsuiták ellenségéhez, József császárhoz, aztán rokonszellemű unokaöccséhez, Károly főherczeghez fűződnek az osztrák történet legszebb emlékei. Azonban a maradiság hatalmával vívott harcz a legtöbbször nem volt egyéb martiroskodásnál, a miből II. Józsefnak épp úgy kijutott, mint az asperni győzönek.

Azok a férfiak, a kik 1866-ban vezérszerepet játszottak, Metternich és a restauráció eszméiben nőttek föl. Ezek a férfiak kétségbenvonták, hogy a népnek joga volna állam alkotására; a nemzeti érzés erejét csekélyre becsülték; nekik nemcsak a pozitív jognak forrása, de a történeti fejlődés gyökere is a legitimítás s a szerződések voltak. A szent szövetség államrendjét s vele egy sülyedő, nekik pótolhatatlannak tetsző világot képviseltek. Gróf Eszterházy Móricz volt oszlopa ennek a rendszernek; gróf Belcredi Richárd, mint miniszterelnök, adott a rendszernek nevet; Biegeleben volt a pennája s államjogi ismereteinek tárháza; gróf Mensdorff, bár mélyebb belátással dicsekedhetett

a többi miniszternél, a vazallus alázatosságával szolgálta azt a politikát, a mely ellen különbén is hiába küzdött volna.

Bismarck is hasonló eszmék között nőtt föl; de az ő szelleme utat tört magának a kor szükségleteinek megismeréséhez. Az osztrák diplomácia előítéleteit, a mely előítéletekkel ő már rég szakított, hasznára fordította a dánok ellen kötött szövetségen; de a mint Schleswig-Holsteint meghódították, szakított velük s a bécsi kabinetet az osztrák érdekek, még inkább az osztrák érzelmek sértegetésével addig ingerelte, a míg az elkeseredett Ausztria kardjához kapott s aztán elesett.

Az osztrák kül- és belpolitikának 1850 és 1871 között, Schwarzenberg herczeg halálától egész addig, a míg a külügymenisztérium vezetését gróf Andrássy vette át, a türelmetlenség volt a legfelötlőbb jellemvonása s felötlő az is, hogy ebben az időszakban Ausztria hányszor cserélt politikai rendszert, nemkülönbén az, hogy valahányszor jogaiban megróvidítettnek érezte magát, igazságát mindig a háború útján kereste. Szomorú tapasztalatokra s a császárnak mélyebb belátására volt szükség, hogy a birodalom kormányát megváltoztassa s aztán nyugodtabb és szilárdabb külpolitikát kezdjen.

Elhatározását, a mely 1866. áprilisában támadt, hogy Poroszország kihívását elfogadja s hogy fegyverre bízza a döntést északon és délen egyaránt, Belcredi és Biegeleben átkosan befolyásolta, kik még Eszterházyt sem találták elég energikusnak a porosz követelések visszautasításában. A kiegyezés Poroszországgal, a mit Rechberg és Mensdorff kívánatosnak tartottak, ezáltal Ion lehetetlenné. Ausztria, hogy elkerülje a kettős hadjáratot, vagy hozzájárulhatott volna ahhoz, hogy a német

hegemóniát megosszák s ez esetben Velenczét megtharthatta volna, vagy annak fejében, hogy e déli tartományról lemond, Poroszországgal szemben szerezhetett volna túlnyomó hatalmat. Az első lehetőséget visszautasította, a másodikra csukákkor gondolt, a mikor Olaszország már szövetkezett Poroszországgal. Eszterházy iszonya a cselekvéstől addig halogatta a döntést, a míg a hősibb elhatározás a csomót elvágta. De az egyház még a régi rendszer bukásakor is befolyással volt a birodalmi politikára. Kevéssel a háború kitörése előtt, a június 12-ikén kötött szerződésben ígérite meg Ausztria a francia császárnak, hogy Velencéről lemond s ugyanakkor arra törekedett, hogy a pápának visszaszerezze elvesztett tartományait. Az epigonok ezzel, valamint az 1855. évi konkordátum megkötésével azt bizonyították be, hogy ők még a II. Ferdinand eszejárásában, az ő tanácsai szerint élnek. Ez a szellem volt az, a mely Antonelli, a pápai bíbornoktitkár ajkain megszólalt, a midőn hírt kapott a königgratzi csatáról s így kiáltott föl: *Il mondo casca*, a világ összersoskad!

Az 1866. évi vereség véget vetett azok uralmának, a kik a régi Ausztriát kormányozták. Minthogy a régi rendszer oszlopai jobbára az időtlen idők óta uralkodó családok tagjai voltak, igen simán buktak s a mint gróf Taaffe jutott a kormányra, a még életben levők, vagy utódaik visszakapták hivatalaikat és ismét részt kaptak a kormányzásban. Az állam tönkrejutásáért azonban valakit mégis felelőssé kellett tenni, a bűnbak szerepére az északi hadsereg boldogtalan fővezérét szemelték ki.

Hevesen és nyomósan esdekelte Benedek a császárnak, hogy hagyja meg őt az olaszországi főparancs-

nokságban, azon a helyen, ahol Curtatonenál, Mortaránál, San-Martinonál győzött s kijelentette, hogy nem termett arra a föladatra, a melylyel északon bízták meg. Csak a császár rábeszélésének engedett; mert bármilyen nyers és hányiveti volt is Benedek, ellagyult, akármire is kész volt, mihelyt dinasz틱us érzéseire hivatkoztak. Azt mégis kikötötte, hogy a hadvezetésért, bárhogy is üssön ki az, csupán a császárnak tartozzék felelősséggel. A königgrátzi csata után mégis, miután a hadserget előbb Morvába, aztán Magyarországba vezette, Bécsből parancsot kapott, hogy a parancsnokságot adja át Albrecht főherczegnek s aztán jelentkezzék Bécs-Ujhelyen, annál a bizottságnál, a mely az előleges vizsgálatot vezeti, hogy hadvezetéséről számot adjon. Hasonló sors jutott osztályul Henikstein, Krismanics és Clam-Gallas tábornokoknak. A bizottság Nobili és Hauslab táborszernagyokból, Nagy altábor nagyból és Pfiffer tábornok-hadbiróból állott. Benedek azonban bízva a császár ígéretében, keresztbefont karral hallgatta a katona-bíró hozzáintézett kérdéseit s a mint feleségéhez írt leveleiből tudjuk, csupán az elkerülhetetlen dolgokra felelt. Kivált állhatatosan megtagadott minden olyan feleletet, a mely Henikstein és Krismanics tábornokokat s általán bármely alárendeltjét vádolhatná; kijelentette, hogy mint fővezér magára vállalja az egész felelősséget s hogy maga kimosakodjék, nem áztatja el katona-tanácsadóit. A balsorsában is ennyire méltóságos hadvezért elbocsátották s az hazatért Gráczba. A bizottság ítélete úgy hangzott, hogy Clam-Gallas tábornok teljesen ártatlan az ellene emelt vágákban; ellenben Benedek, Henikstein és Krismanics olyan súlyos hibákat követtek el, hogy haditörvényszék elé

állítandók. A legfőbb katonai hatóság, a katona ítélő szenátus ezt az ítéletet helybenhagyta s most súlyos lakolás fenyegette a három tábornokot, a mitől a császár parancsa mentette meg őket, a ki minden további vizsgálatot megszüntetett.¹

Benedek 1866. november 1-én váltott meg a hadseregtől; érdemes múltját az utolsó év balszerencséje ügy elsöpörte, mint vihar a pelyhet. Csapások szakadtak rá s kereszttjét egyedül kellett hordania. A mi vétket századokon át fölhalmoztak, minden a vitéz katona vallaira szakadt. De csupán egy doleg nyomta, hogy a császár nem hivatta magához s hogy nem kért tőle számot a dolgok folyásáról. Mert úgy érezte, hogy csupán a császárnak tartozik felelősséggel s mint polgár és katona, egyaránt összes hajlamaival, egész kötelességérzetével csüngött császárán.

A trón környezetében azonban másként határoztak. Azt az egy szót, a melyet II. Fülöp intézett Medina-Sidonia herczegez az armáda tönkrejutása után, Benedektől megtagadták. Még sóváron leste Bécsből a követséget, a midőn Albrecht főherczege fölkereste abban a gráci házban, a melyben Benedek utolsó éveit töltötte. Megható volt a két hadvezér találkozása,

¹ Lásd: ezekről az eseményekről a *Függelék* Vili—XII. számú okmányait. A *Kamerád* című katonafolyóirat 1866. október 23-ki számában egy hivatalos közlemény kifejti a vizsgálat megszüntetésének okait. A vád alatt álló tábornokokra nem lehetett rásütni a rosszhiszeműséget, csupán tehetősük volt csekélyebb a rájuk bízott föladatnál. Benedek 1866. szeptember 5-én Bécs-Újhelyből a következőket írta feleségének: „Ennek az elővizsgálatnak meg kell történnie; de legkésőbb két hét alatt véget ér. Azután teljesen független leszek. Baj nem érhet. ... A mit P. fecseg: ostobaság; *engem nem alázhat meg senki*,“

a kik közül az egyik szerencsés, a másik szerencsétlen volt, s a kik a sors rendeléséből cseréltek szerepet. A főherczeg most az utolsó áldozatot kérte Benedek-től. Elmondta, hogy egyaránt káros volna a birodalomnak s a hadseregnak, ha a nyilvánosság előtt igazolná magát, mert igazolásában vádolnia kellene másokat. A mi a hadvezér s a császár, aztán a hadvezér és tábornokai között történt, menjen örök feledésbe S a hűséges ember megtette most is, a mire kérték. Becsületszavát adta a főherczegnek, hogy tetteinek igazolásával semmi körülmenyek között és semmi szín alatt sem lép a világ elé s a főherczeg kívánságára erről kötelezvényt adott, mely a hadjárat titkos okmányai közt elhelyeztetett. Még erre is kész volt, ámbár mindenfelől rosszakaratú, félíg koholt híreket bocsátottak világára a háborúról; ó mindazáltal hallgatást fogadott.

A nagyobb szennedés azonban még hátra volt. Deczember 8-án terjedelmes czikkely jelent meg a hivatalos *Wiener Zeitung-ban*, a mely bírói hangon az egész világ szemeláttára tört pálczát Benedek fölött. Elismerte, hogy múltja tiszteletreméltó; de magatartása a 1866 évi háborúban nem tarthat jogot a kíméletre. A katona-bíróság ítéletét részletesen megokolta s nyomatékosan emelte ki, hogy minő különbséget kell tenni az ő, meg a Henikstein s a Krismanics magaviseleté között, jóllehet a bíróság mindenhangmukat egyforma ítélettel sújtotta. Erről a két tábornokról azt mondta, hogy nem feleltek meg a várakozásnak, helyesebben hogy „a háború folyamán csekélyfokú vezéri tehetséget árultak el“, azonban „a mit meg tudtak tenni, azt megtették legjobb tudásuk szerint⁴⁴; és minthogy javaslataikban a döntés a fővezért illette,

a történtekért egyedül a fővezér a felelős. így aztán lényegében az összes felelősséget Ausztria balszerencséjéért Benedekre hárították. „Nincs azonban olyan törvénykönyv, mondja tovább a czikk, a mely buntést szabna a nagyobb fokú szellemi képesség hiányára s így a hasonló esetekben nincs más lakolás a benső vezeklésnél, a mely annál lesújtóbb, minél nagyobb és megtisztelőbb volt az illető hatásköre... *A császári hadúr bizalmának elveszítése, katonai hírnevének eljátszása a kortársak s az utódok előtt*, tudata annak a megmérhetetlen szerencsétlenségnek, a mely vezetése alatt a hadserget s a hadsereg veresége miatt az egész monarchiát érte: az olyan becsvágyó és emelkedett szellemű embernek, a minőnek Benedek mutatkozott, súlyosabb lakolás bárminő büntetésnél, a melylyel sújthatták volna, ha pörétteljesen lejáratják.“

Benedeket tehát a vereségért a nyilvánosság előtt felelössé tették, mert úgy kívánta a hadsereg becsülete. E szerint csupán a hadvezéren műlött, hogy a csehországi csatamezőkön nem arattak épp úgy győzelmet, mint Custozánnál. Pedig másként áll a dolog. Mert ha Benedekben nem volt meg a képesség nagy hadsereg vezetésére, ha meg kellett volna fontolnia katona-képzettségének fogyatékosságát, járatlanságát a hadi-történetben: ebben nem hibázott, gyengeségét tudtára adta a császárnak s a hogy ő magáról ítélt, abban egyetértettek vele szakavatott bajtársai. Akkor azzal nyugtatták meg, hogy melléje adják Krismanicsot s most azt, a ki akkor elég vakmerő volt a hadvezetésre vállalkozni, megvédte valamely gondviselőkéz a legsúlyosabb vánaktól. Még jobban ütött ki a dolga gróf Clam-Gallasnak, a kit a vizsgálat fölmentett s a kinek érdemeit a császár kézirattal

ismerve el, ezáltal fényes elégtételhez juttatta. Krismanicsot is pár év múltán meglehetősen rehabilitálták; mert 1872 június 13-án ismét tényleges szolgálatba léphetett, habár csak péterváradi parancsnoknak nevezték ki s ebben az állásban halt is meg 1876 május 23-án. Ilyen szellemben írta meg az osztrák vezérkar a háború történetét is, a mely általán pontosan tudósít az eseményekről, de abban a gondolatban csúcson sodik ki, hogy mert a győzelem dicsősége a vezéré, a vereségéért is csupán őt terheli a felelősséget.

E tapasztalatok Benedeket teljesen kiforgatták a sodrából. Napközben, bánatos, álmatlanságban azzal a gondolattal gyötörte magát, hogy ne lázadjon-e föl a mód ellen, a melylyel őt kihasználták és aztán eldobták. Környezete aggódva nézte, hogyan küzd magával s a ránehezedő sorossal. De nem tehetett másként, mert szent volt neki a főherczegek adott szava. A midőn felesége láta, hogyan szeneved, azt tanácsolta, hogy igazolja magát ama levelek közlésével, a melyeket a császár írt hozzá veresége előtt és után. Vivenot Alfréd, a történetíró, aki Benedeknek rokona volt, abban az időben adatokat kért tőle, hogy hadvezetését igazolhassa. minden kérést megtagadott, habár nem benső küzdelmektől menten. Feleségét nyugtalanította töprengése, mély hallgatása s megpróbálta rábeszélni, hogy könnyítsen szívén; tanácsát azonban ezekkel a szavakkal utasította vissza: „Ha használna valamit, megtenném! Azzal azonban sem a császárnak, sem a hadseregnak nem használlok. A vert hadvezér viselje békén kereszjtét.“ S a midőn felesége tovább is kapacitálta, nyersen ezzel vágta végét a vitának: „Ha nem akarod, hogy elhagyjam ezt a házat, ne kapacitálj!“

Így még haragjában is csupán a közjóval törödött. Albrecht főherczegre és Johnra azonban egész őszintén haragudott, az utolsóra kivált azért, mert a főherczegnek első tanácsosa s akkor hadügyminiszter is volt, a kiről azt hitte, hogy része van az őt annyira sértő czikkben. A mint mondta, Johnnak nem volt szabad azt tennie, mert neki vezérkari főnöke volt olaszországi parancsnoksága alatt. Johnt bántotta ez a vág, kijelentette, hogy ártatlan a történtekben s Benedeknél igazolattá magát. Benedek azonban nem engesztelődött s midőn John utóbb Gráczban nála bejelentette magát s majdnem sírva kérte, hogy fogadja s hallgassa meg, küszöbéről kérlelhetetlenül elutasította. Albrecht főherczeg sem találkozott Benedekkel ama beszélgetés után soha többé.

De szavát Benedek hősi állhatatossággal meg-tartotta s kötelezőnek vallotta még a síron túl is. Egyik volt segédtisztje, Müller Jenő, a ki Königgrätz-nél mellette sebesült meg, volt legbensőbb bizalmasa s mert Benedeknek nem volt gyermeké, úgy szerette, mintha fia volna. Vele nézte át írásait és elégetett minden, a mi az 1866. évi háborúra vonatkozott, még a császár sajátkezű leveleit is. „Csupán egy írást nem lett volna szabad megsemmisítenie/ mondotta Müller Benedek halála után. Benedek neki is föltéti hallgatást parancsolt s a parancsot ő is hűségesen meg-tartotta haláláig.

Lassanként megszűnt az a nyughatatlanság, a mely Benedeket éveken át gyötörte. Ismét olvasott, eljárt vadászni, a színház lebilincselte és néha-néha, a midőn a gráci szép parkokban magánosán bolyongott, megszólított egy-egy tisztet, a ki Olaszországban alatta szolgált és elbeszélgetett vele „a régi szép

időkről“. Magatartása mindenig nyugodt és méltóságos volt. Jól esett neki, hogy polgártársai mindenkor tisztelettel viseltettek iránta.

Az évek teltek, a megvert hadvezér büszke hallgatása volt az utolsó s egyúttal a legsúlyosabb szolgálat, a mit császáranak s hazájának, a monarchiának tehetett. Ferencz József császár mélyen érezte ezt s évek múltán finom tapintattal fiát szemelte ki arra, hogy jelét adja részvétének. 1873-ban a még csak serdülő Rudolf trónörökös Gráczba utazott s Benedeknek írt, hogy császári apja megbízásából tudakozódik hogylétéről. Ez a körülmény mintha arra vallott volna, hogy az utókor hajlandó begyógyítani azt a sebet, a melyet Benedeken az államérdek ütött. A midőn a levelet megkapta, szomorúan sóhajtott föl, hogy: „késő már!* Azután büszkesége támadt föl e szavakban: „s ez kevés is!“ Következetességből nem is kért kihallgatást a trónörököstől, hogy megköszönje az iránta tanúsított részvétet, hanem levélben igen hódolatteljes szavakkal köszönte meg, megjegyezvén, hogy nincs semmi kívánsága s hogy a nyugalmon kívül semmiré síncs szüksége. Lemondott arról, hogy közeledjék az udvarhoz, de ben sej ében most is sóvárgott azért, hogy a császár magához hívja s komolyan meghallgassa, a mivel meggyőződése szerint a múlt lezáródott volna. Hogy e kegyben nem részesült, mélyen bántotta. Még végrendeletében is, a melyet az ő kívánságára mindenjárt halála után közzétettek, kitört belőle a keserű érzés, Albrecht főherczeg ellen kivált; ennek semmivel sem adhatott élesebb kifejezést, mint azzal a rendelkezésével, hogy őt, ki testtel-lélekkel katona volt, polgári ruhában temessék el. Károly főherczeg kardját, a melylyel Mortaránál tanúsított vitézségének

elismeréséül ajándékozta meg Albrecht főherczeg, halála után Müller visszavitte a főherczegnek. A főherczeg emlékül Müllernek akarta ajándékozni a kardot, de az köszönettel visszautasította, azt mondván, hogy ajándékozza meg vele a főherczeg valamelyik unokaöccsét s annak, a kinek adja, mondja meg, hogy azt Benedeknél derekabb katona sohasem viselte.¹

1881 április 27-én halt meg Benedek hetvenhét éves korában. Bizonyára nem volt nagy hadvezér, de a legderekabb férfiak egyike volt azok között, a kik valaha az osztrák hadseregből kikerültek. Nagyon csábító volna megrajzolni azt, hogy milyen más szerepet játszhatott volna kortársai között s az utódok emlékezetében, ha ragaszkodik ahoz a szándékához, hogy az 1866. évi háborúban is csak Olaszországban vállal el vezérséget. Ausztriának és a hadseregnak megbecsülhetetlen szolgálatot tett azzal, hogy hallgatása folytán a vereségért felelősek között nem tört ki olyan undok czivakodás, a minő czivakodás a román országokban minden szerencsétlen háborút követni szokott. Persano és Bazaine pőre sem a vádlottaknak, sem a vádlóknak nem szolgált becsületükre. A Benedek iránt tanúsított eljárásról emberi szempontból igen sok kifogás tehető; Albrecht főherczeg azonban úgy hitte, hogy az állam érdekéből joga van Benedeket előbb hallgatásra bírni, azután erkölcsileg elmarasztalni. A főherczeg természetéből és meggyőződéséből folyt az az eljárás, a mely megsemmisíti az egyes

¹ Müller 1891-ben halt meg Gráczban mint altábornagy. Mint Benedek, ő is olyan méltóságosan tagadott meg minden fölvilágosítást atyai barátjának sorsáról. Ezzel az esettel kapcsolatban meg kell említenünk, hogy Albrecht főherczeg 1871-től 1875-ig szolgálatra a maga környezetébe rendelte.

embert, hogy a hadsereg becsülete mocsoktalan maradjon; ezért a magasabb rendű czélért nem habozott kitenni magát a szívtelenség vádjának. De hogy Benedeknek mégis mekkora hálával adózott, az kitűnik a következő szavaiból: „Nincs nemesebb és a köznek hasznosabb dolog annál, írta 1869-ben világos czélzással Benedekre, mint ha a szerencsétlenül járt hadvezér a katasztrófa után magára vállalja a balsorsért a felelősséget s néma lemondással hordozza súlyos kereszttjét. Nem érdemli-e meg ezzel mindenek hálás elismerését, a kik méltányosan tudnak gondolkozni? Nem kell-e ezt benne minden igaz katonának és minden nemesen érző embernek igen sokra becsülni s iránta részvéttel lenni?*¹ így járt el Károly főherczeg, aki sohasem czélzott arra, hogy az 1805. s az 1809. évi háborúkat tanácsa ellenére kezdették és soha egy szóval sem panaszkodott Ferencz császár ellen. Ez az önmegtagadás nemes gondolkozásra vall és elárulja, hogy miben gyökerezik Ausztria ereje. A míg e fajta hűség él a hadseregeben, addig hatalmas viharokat bír kiállani.

Csak habozva jegyzi fel a történetíró tolla, hogy az 1866. évi háború egy győzelmes hadvezérére is, épp úgy mint Benedekre, rákényszerítették, hogy gyakorolja magát az önmegtagadásban. Tegetthoffnak alig volt ideje győzelmét élvezni, a midőn az egész világ csodálkozására az a hír támadt, hogy elmozdítják a flotta éléről. 1866 szeptember 24-én, tehát csak néhány héttel a lissai csata után, hirtelen fölmentették a parancsnokság alól, és — bár nem

¹ Über die Verantwortlichkeit im Kriege című iratában a 15. lapon.

kérte, külföldi küldetéssel bízták meg, hogy — a mint hivatalosan mondták, Tegetthoffnak alkalmat adjanak idegen flották tanulmányozására. Mai napig sem tudjuk hitelesen, hogy a győzelmes tengernagy mivel érdemelte ki balszerencséjét. Hasonló módon bántak el vele a helgolandi csata után, egyenes szókimondását, a melylyel ítélt az emberekről s a dolgokról, akkor is rossz néven vették. 1866 őszén már különös mesét terjesztettek az újságok, hogy miért mentették föl a flottaparancsnokságtól. Minthogy az olaszok azzal kérkedtek, hogy a *Kaisert* a lissai csatában lövészikkel elsülyesztették, Tegetthoff éppen a Aiziser fedélzetén adott baj társainak pompás lakkomát. Amidőn azonban alakoma költsége a számvevőség elé került, a számvevőség, tekintettel az állam megrendült pénzügyi viszonyaira, azt jegyezte meg, hogy a tengernagy erre a haszontalan költségre nem volt fölhatalmazva s ezért a költséget fizesse vissza az üres kincstárnak. Minthogy azonban Tegetthoffnak nem volt semmi magánvagyona, úgy bántak vele, mint valami hadnagyocskával, aki adósságai miatt fizetését kénytelen elzálogosítani, fizetéslevonást róttak reá. Tegetthoff ezért megharagudott s előljáróiról, a legfőbbeket sem kímélve, meglehetősen kemény szavakban mondta volna el véleményét. Aki a Tegetthoff leveleit valaha megrövidítés nélkül olvasta, az tudja, hogy a vízéz tengerész szükség esetén milyen nyers szavakra tudott fakadni. Erre aztán azt tanácsolták, hogy távozzék hazájából, mert firkászokkal és udvaronczokkal szemben többet engedett meg magának, mint a mennyit egy győzelmes hadvezér vagy tengernagy megengedhet magának. Nem lehetetlen, hogy oly befolyás érvényesült, a melynek ostobasága ebből az elbeszélésből is kír, befolyással volt sorsára. Elég az hozzá, hogy

Tegetthoff, miután a császár október 11-én búcsúkihallgatáson fogadta, útra kelt s a diákok szorgalmával látogatta Anglia s az észak-amerikai Egyesült-Államok kikötőit. Nagy tisztelettel fogadták a lissai győzőt, kivált az oczeánon túl. Nem volt titok, hogy félíg-meddig száműzték s ezért nem valótlan-szinű az az állítás, hogy több államból, kivált pedig Észak-Amerikából igen fényes ajánlatokat kapott, hogy szolgálatot vállaljon. Tegetthoff azonban, bár hálátlanok voltak iránta, nem kevésbbé szerette hazáját s nemes büszkeséggel azt felelte: „Nem vagyok többé osztrák tengernagy, de osztrák hazafi leszek halálomig⁴⁴. Ausztria sem nélkülözhette tehetségét sokáig. Éppen Párisban, a világkiállításon időzött, a midőn 1867 július 1-én egy sürgöny haza, az ural-kodóhoz rendelte. Miksa császárt Mexikóban, Queretaróban agyonlőtték, Ferencz József császár most Tegett-hoffot azzal a föladattal bízta meg, hogy öcsce ham-vait hozza haza, mert a bécsi kapuczinus-templom kriptájában akarta örök pihenőre elhelyezni. Hogy mennyire megtisztelőnek tartotta Tegetthoff ezt a föladatot s mennyire kiengesztelődött általa, mutatja egy későbbi kijelentése: „Munkásságom legbecsesebb jutalmának nem a nagy állást tartom, a mire gyor-san eljutottam, nem is a rendjeleket, a melyeket mellemen viselek; a legszebb jutalomnak azt a föl-

¹ Ez az elbeszélés először a bécsi *Presse* 1866. évi október 19-iki számában jelent meg. Tegetthoff halálakor körülménye sebben megírta Szathmáry, egy magyarító (czikke fordításban a bécsi *Fremdenblatt* 1871. évi április 14-iki számában jelent meg) onnan aztán bekerült a Wurzbach: *Biographisches Lexikon-jába* s más munkákba is. Tegetthoff hallgatott a dologról, de a híreszteléseket sem czáfolta meg.

adatot tartom, a melylyel császárom lovagias érzésből bízott meg, hogy öcscse hamvait a tengeren haza-szállítsam". Hazatérése után arra a helyre állították, a hol leginkább a helyén volt, rábízták a hadügy-miniszteriumban a tengerészeti osztály vezetését. Kora haláláig, a mely 1871 nagypéntekén ragadta el, nagy szervező tehetségét az osztrák flottának szentelte.

Tegetthoff hazahívása már a dolgoknak abban az új állapotában történt, a mely a hadserget s az államot gyökeresen átalakította. 1866 szeptemberében a hadügyminiszterséget a beteges Francktól John vette át s akkor kezdődtek meg Albrecht főherczeg hathatós közreműködésével a hadsereg újjászervezésében azok a munkák, a melyek többnyire a Kuhn hadügyminiszter nevéhez fűződnek, a ki hivatalát 1868-tól 1874-ig viselte.

* *

*

Emberi és politikai szempontból egyaránt érthető, hogy az 1866. évi háború Ausztriában fulánkot hagyott hátra s hogy kisértett a megtorlás gondolata. A porosz politika első szempillantásra a rászedések láncolatának tetszik; s az a szövetség, a melyet Ferencz József császár Dánia ellen őszintén kötött, mintha kelepcze lett volna Ausztriának. Bismarck czéljai és eszközei csak lassanként találtak méltánylásra. Kezdetben nem tudtak Bécsben beletörödni abba a szomorú valóságba, hogy a Habsburg-házból származott császárök hosszú sorának vége szakadjon. Poroszország nemely tettei, például a Klapka-legiő fölállítása, a magyar katonák fölbujtatása esküjök megszegésére, méltán szültek elkeseredést az osztrák udvarban. Az

elkeseredés még fokozódott, a midőn Poroszország a magyar légiót rémeszköznek a béke megkötése után egy hónapig még együtt tartotta. A főherczegek érzéseiknek félremagyarázhatatlan kifejezést adtak akkor, a midőn a nekik adományozott porosz ezred-tulajdonosságról együttesen lemondottak. Még nagyobbat is tettek, az a hét osztrák ezred, a mely addig a porosz király, porosz herczegek s a porosz király táborkok - szárnysegédeinek nevét viselte, parancsot kapott, hogy címét tegye le. Ez az intézkedés azonban nem tartott sokáig, a következő esztendőben az ezredek ismét régi tulajdonosaik neveit viselik.

Kezdetben Ausztria nem mondott le németországi igényeiről s föltétlenül ez lehetett a döntő ok, hogy Beustot állították a kormány élére abban a hiszember, hogy képes lesz erős ellenzéket szervezni Németországon a győztes Poroszország ellen. Tőle lehetett remélni ama szálak tovább fonását, a melyek Ausztriát több, leginkább délnémetországi fejedelemmel összekötötték. A népszellemben gyökerező erőt sem akarták elhanyagolni, a mint az 1868. évi bécsi általános lövészünnep tanúsította, mely utolsó megnyilatkozása volt a nagynémetországi párnak.

így bogoződtak össze Ausztria új életében a háború után a külső és belső politika igen fontos szempontjai. Új, friss szellemi erőre volt szükség, hogy Ausztria tespedtségéből föltámadjon; a megtorló háborúra a németeknek s a magyaroknak össze kellett fogni. Ekkor következett be a legfontosabb esemény Ferencz József belső kormányzásában: az örökök tartományok 1867 deczember 21-én alkotmányt kaptak; Magyarországon pedig az önkormányzat olyan fokban lépett életbe, a minőt a magyarok nem élveztek azóta, a

mióta az országot a császári német hadak a török hódoltság alól fölszabadították.

Kevéssel előbb, 1867-ben, Ferencz József császár és III. Napoleon találkoztak Salzburgban. Azok közé a dolgok közé, a melyekben a találkozáson meggyeztek, tartozott az a szükségesség, hogy Ausztria a szabad szellemnek tágabb teret adjon már csak az európai közvéleményre való tekintetből is.¹

Azokban a szövetségi alkudozásokban, a melyek nem sokkal utóbb megkezdődtek, 1869-ben Ausztria-Magyarország egyik föltételül azt kötötte ki, hogy Olaszország is, az állam déli határainak biztossága érdekéből, vonassék a szövetségbe, a mi könnyen megy, ha a francia csapatok eltávoznak Rómából s ha az olasz király bevonulhat fővárosába. 1870 áprilisában Albrecht főherczeg Párisban Napóleon császárral megbeszélte a közös háború tervét. Júniusban a császár egy megbízotta, Lebrun tábornok Bécsbe utazott, a kinek a főherczeg kifejtette sztratégiai nézeteit, a melyek szerint, 1871 tavaszra előtt az osztrák-magyar, a francia s az olasz hadseregek Németország ellen nem szállhatnak táborba, A beszélgetés folyamán Ferencz József császár a következőket mondta Lebrunnek: „Meg kell jegyeznem mindenek előtt, hogy a békét óhajtom s csak úgy viselek háborút, ha arra rákényszerítenek. Ha Napóleon császárral egyszerre megizenném a háborút, Poroszország kétségtelenül hasznára fordíthatná a nénetség új eszméjét, fölizgathatná és föllázíthatná vele a német népet, még pedig nemcsak otthon és Dél-Németországon, hanem Ausztria-Magyarországban is, a mi kormányom-

¹ Beust: *Aus drei Vierteljahrhunderten*, II. k. 134. 1.

nak nem kicsiny baj volna. Ha azonban Napoleon császár a háborúra kényszerítve, hadsergével Dél-Németországban nem mint ellenség, de mint szabadító jelennék meg, úgy én is kényeten volnék kijelenteni, hogy ügyét magamévá teszem¹ Abban az emlékiratban, a melyet akkortájban küldtek III-ik Napóleonnak, Albrecht főherczeg többször pedzi azt a gondolatot, hogy Ausztria-Magyarországnak politikai és katonai okokból azt kell követelni, hogy előbb Francziaország támadjon.

Francziaország szerencsétlenségére, Németországnak pedig szerencséjére, Napoleon császár minisztereit, felesége és népe ösztönzésére megkezdte a háborút, mielőtt Ausztria-Magyarországgal és Olaszországgal szövetséget kötött volna. Beust már azelőtt meggyőződött arról a tévedéséről, hogy Ausztria németjeit liberalis kormány Németország ellen harczba vihetné. Valószínűen ez volt a legfontosabb ok arra, hogy ellensége legyen a német polgár-miniszteriumnak s hogy elbocsátását keresztlőlhaitsa. A döntő pillanatban Magyarország is megtagadta a segítséget s abban a koronatanácsban, a mely arról határozott, hogy Ausztria minő állást foglaljon el a megindult háborúval szemben, gróf Andrássy keresztlüvitte a monarchia semlegességét; mert ellentében Beusttal, bízott a német fegyverek győzelmében, mint magyarnak pedig

¹ Lebrun az alkudozásokról: *Souvenirs militaires* (Paris, 1895) című könyve 145. lapján emlékezik meg. Könyve Albrecht főherczeg megítélése tekintetében fontos adalék. Lásd még a főherczeg beszélgetését Hansennel 1875-ben, Hansen: *Les coulisses de la diplomatic* című könyve 311. lapján. Ezeket a tárgyalásokat könnyen áttekinthető módon adja elő Busch Vilmos: *Die Beziehungen Frankreichs zu Österreich und Halién zivischen 1866 und 1870* (Tübingen, 1900) című könyve.

az volt a hite, hogy az osztrák hatalom föltámasztása Németországban káros lesz hazájának.¹ Az osztrák németek többsége 1870 után lelkesen üdvözölte a németek diadalát. A wörthi s a metzi csaták még az addig engesztelhetetlen osztrák patrióták szívéből is kiirtották a bosszú gondolatát; azóta a bosszú el van temetve és Ferencz József császár bölcs elhatározása gondoskodott róla, hogy föl se támadhasson.

* *
*

Talán páratlan a történetben az az elfogulatlanság, a melylyel Ferencz József császár Porosz- és Olaszországgal, tehát azokkal a hatalmakkal, a melyek ősi örökségét megnyirbálták, szövetséget kötött. A maga érzéseit elnémította s alája rendelte az államérdeknek. Bizonyssága a császár szabadelvű gondolkozásának az is, hogy az 1866. évi háború után szakított a régi Ausztria hagyományaival, hogy a pápával kötött konkordátumot föloldta s hogy az államügyekben Ausztriában és Magyaroszágban egyaránt tért nyitott a szabad eszméknek. A most serdülő osztrák ivadék felejtkezzék meg bár megint arról, hogy ennek a változásnak mekkora előhaladásc köszönhet a birodalom; a korosabb emberek még mindig fájdalommal emlékeznek vissza azokra az időkre, a mikor a műveit Európa leírhatatlan csekélyléssel nézett az osztrákokra és tudományos állapotairól, meg iskoláiról gúnyosan beszélt. Az intelligenczia gyarapodásának legtöbbet mégis a császári hadsereg köszönhet. Már lerajzoltuk a fővezér s a parancsnokok

¹ Andrassy fia, gróf Andrassy Gyula így adja elő ezt *Az 1867-iki kiegyezésről* című könyvében.

egy részének ügyefogyottságát a döntő csatáteren. Benedek, Henikstein, Krismanics egyaránt képviselték jó és rossz oldalait annak az avult rendszernek, a mely összeroskadt a königgrátzi csatamezőn. Mint a hadsereg s mint az iskola, nemsokára megérezték a zilált pénzügyi viszonyok is, hogy mekkora áldás volt szakítani az „örököt b aj okkal A kik tanúi voltak az 1811, 1815 és 1867. évi három államtönknek, nem is sejtették, hogy alig egy emberélet tartama alatt az államháztartás a rendes kerékvágásba zökkenhet. Részben Ausztria megváltozott viszonya Német- és Olaszországgal magyarázza ezt a körülményt. Ausztria nem kénytelen többé most Francziaország ellen a Rajnánál, majd északi határain egy önző szomszéd ellen védekezni s nem kénytelen ugyanakkor egy hadserget Olaszországban állandóan hadilábon tartani. Ennek már vége van s az ellenőrző parlamentek, mint az okos orvos, a természeti erőket támogatják munkásságukban. A Magyarországgal való kiegyezés, bár pénzügyi részében elhamarkodott, Ausztria szempontjából káros alkotás, a birodalom külpolitikáját megifjította; s a nemzeti büszkeséggel eltelt magyar nép, a mely 1859-ben és 1866-ban csak képtelenségből szolgálta a birodalmat, most hatalmi állásának egyik legerősebb támasza. Az erők szétforgácsolása, a mire az állam előbb kénytelen volt, 1866 után a külpolitikában olyan központosítással cserélodt ki, a mit korábban lehetetlenségnek tartottak volna s ez a külpolitika szakadatlanul keletre néz. így törtéhetett az, hogy az 1859. s az 1866. évi vereségek a birodalmat voltaképen nem gyöngítették.

Mégis a dolgok e fordulatának volt egy nemes áldozata is, az osztrák nénetség, a melyet az anyai

földtől elszakítottak. Az osztrák nénetség elveszítette akkor politikai súlypontját és mai napig sem tudta visszaszerezni. Egykor tekintetét, hogy a birodalmi politikát megértse, oly tágas szemhatárhoz kellett szoktatnia, a melynek sarkpontjai Frankfurt, Milano, Konstantinápoly és Pest voltak. Minthogy régi hatalmi állását Német-, Olasz- és Magyarországon elveszítette, ez a szemhatár azóta megszüktült, a minek folyománya, hogy a nénetség lényegtelen kérdésekben pártokra szakadt s úgy él és úgy cselekszik, mintha nemzeti életét nem gyökerében fenyedegetné veszedelem. Ebből a csalódásukból időről-időre a kormány ellenséges rendszabályai szokták fölriasztani. Ez történt a Badeniminiszterium napjaiban; a midőn Badeni a nénetség benső viszályai miatt vérszemre kapva, úgy tett, mintha a nénetség jogainak fölösztása a más néptörzsek között az osztrák államnak alapelve és ősi szokásjoga volna, s a németeknek akkor jutott eszükbe, hogy nekik más a helyzetük, mint a szlávoknak s a magyaroknak, a kik kénytelenek Ausztriában hazájukat látni, hogy nekik, mint egy nagy kulturnemzet tagjának van egy más útjuk is, ha Ausztriához, mint századok óta, többé nem szabad választásuk és szakadatlan véráldozatokkal tanúsított ragaszkodásuk köti. Elég oktalan dolog volt fölkelteni ezt a gondolatot olyan népben, a melynek nem természete nemzeti és politikai életének alapjait untalanul átvizsgálni, a mely megszokta a hagyományos kapcsokat s az uralkodóházzal és a birodalommal élni-halni akar.

Az osztrák nénetség benső meghasonlására s a nemzetiségek versengésére akarta gróf Taaffe a korona meggyarapodott hatalmát alapítani s éveken át úgy tetszett, hogy számítása be fog ütni. Alkotását azon-

ban szétrombolták azok a tömegek, a melyek gróf Badeni bukása előtt és után Bécs, Prága és Grácz utcáin rakkonczátlankodtak. Ez a tapasztalás aztán bebizonyította, hogy az olyan politika, a mely a birodalom benső békéjét bontja meg, egyúttal alapjában ingatja meg a monarchia tekintélyét is.

Ausztria-Magyarország egyébként olyan állam, a melynek fejlődése a jövendőben is túlnyomóan külpolitikájától függ és külpolitikája lényegében a német birodalommal való viszonyán nyugszik. Az ősrégi összekötő szálakat csak nehezen rendezték véglegesen az 1879-ben kötött szövetség által. A történet is a két birodalom szoros kapcsolata mellett tanúskodik. Bismarck még a háború napjaiban megjósolta, hogy a Habsburg-monarchiának kilépése a szükebb értelemben vett német kötelékből csak átmenet a német törzseknek egymással való szorosabb kapcsolatára. Az 1866. évi háborút azért idézte föl, mert a császárak régi ivadékától el akarta ragadni a vezérhatalmat; de még a gondolata ellen is tiltakozott annak, hogy Ausztriától olyan tartományok szakítatassanak el, a melyek vele régóta szervesen összeforttak. Elmondhatta Bismarck a háború előtt, a mit Shakespeare *Julius Caesar*-jában mond az összesküvők feje, a ki ellenségében is tisztei a nagyságot, hogy: „a mit tettünk, annak oka a szükség s nem a gyűlölet volt“.

Közvetetlenül a sadowai győzelem után, már 1866 júliusában Bismarck azon jártatta az eszét, hogy ne olyan békével kinálja-e meg Ausztriát, a melynek alapján szélesebb körű német szövetséget alakíthatnának? A szövetséget az északi szövetségből, Ausztriából s a dél-német államokból, öt-hat kúriával vélte

megalakíthatni.¹ Az idő azonban nem volt alkalmas az ilyen, a messzi jövendőbe kiható tervekre; az okosság azt parancsolta, hogy egyelőre érje be Észak - Németország egyesítésével. Ezek a gondolatok azonban nem sokáig szunnyadtak lelkében. 1879-ben azt ajánlotta Andrássynak, hogy a szövetséget alapjában tegyék pragmatikussá azáltal, hogy minden állam parlamentje járuljon hozzá s hogy a szóban forgó államok iktassák azt alkotmányukba.² A javaslat úgy hangzott, hogy „nyílt, alkotmányszerű, koaliczióellenes szövetség legyen, a mely az összes alkotmányos tényezők közreműködésével jó létre s mely ugyancsak alkotmányos úton, azaz Németországon csak a császár, a szövetségi tanács s az országgyűlés, az osztrák monarchiában pedig csak a Lajthán innenni és túli képviselő megegyezésével bontható föl. Bismarcknak ez volt utolsó szava az osztrák-magyar monarchiához; ez a védelmi szövetség tehát a német egységi törekvéseknek logikai folyománya volna. Ausztria-Magyarországon azonban a vezető férfiak még nem voltak készek a régi nemzeti kötelékek viszsaállítására; ennek az eszmének a megérésig még forrásra volt szüksége. Utóbb Bismarck ismét alkalmat adott, hogy mélyen bepillantsanak politikai kohójába. II. Vilmos császár első trónbeszédében, az országgyűlésen, 1888 június 25-én, a midőn a rászálrott hatalmi és eszmei örökséget tényleg kezéhez vette, Bismarck a következő szavakat adta az uralkodó ajkára:

„Az osztrák szövetséghez nemcsak azért ragaszkodom német hűséggel, mert megkötöttük, hanem

¹ Sybel: V. k. 253. 1.

² Busch: *Unser Reichskanzler*, I. k. 451. 1.

főképen azért, mert ebben a védelmi szövetségen az európai súlyegyen biztos alapját s a német történet egyik hagyományát látom, a melynek tartalmat az egész német nép köztudata adott s a mely megfelel az európai népjognak abban a formában, a melyben 1866-ig érvényben volt.“

Egész addig gondosan kerültek a porosz államférfiak minden olyas vonatkozást, a mely Ausztria-Magyarországot az 1866 előtti időkre emlékeztethette volna. II. Vilmos császár azonban nem harczolt nagyapjával és apjával Sadowánál; ő célozhatott a régi német szövetségre a nélkül, hogy az 1866-ban ütött, hegedni kezdő sebek ismét fölszakadtak volna.

Ha majd a német testvérháború harcosai már mind apáikhoz költöztek, akkor jő el az a nap, a melyen örököseik valósággá érlelik a német történet hagyományát.

FÜGGELÉK.

I.

Bismarck az 1866. évi háború előzményeiről.

(Beszélgetés a szerzővel.)

A herczeg kegyes volt a szerzővel 1890. július 13-án beszélgetni az 1866. évi háború előzményeiről. A beszélgetés arra a tárgyalásra fordult, a melyet akkor folytattak, a midőn Vilmos király és Bismarck 1864. őszén Schönbrunnban látogatást tettek: a herczeg arra a kérdésre, hogy Ausztria hajlandó volt volna-e Schleswig-Holsteinról lemondani olaszországi birtokainak biztosításáért? a következőket mondta:

„Nem emlékszem — mondta a herczeg, — hogy Ausztria olyasforma ajánlatot tett volna s ha emlékezőtethetségeiben megbízhatom, azt hiszem, hogy valóban nem is tett. En azonban akkor, sőt későbbi szándékaim szerint is örömet ráállottam volna; mert az Ausztriával való szoros szövetkezés volt a czélon s királyi uram is, hogy Ausztriával barátságot tarthasson s békében élhessen, Scbleswig-Holsteinért szívesen vállalt volna ilyen kezesést. Négyen ültünk akkor a schönbrunni kastély egyik szobájában: a császár ő felsége, királyi uram, gróf Rechberg és én. Schleswig-Holstein sorsáról kellett döntenünk. Gróf Rechberg úgy nyilatkozott, hogy a tartományt csak úgy engedhetnék át Poroszországnak, ha Ausztria a német egyensúly füntartásáért annak megfelelő kárpótlást kapna. Megfelelő kárpótlás gyanánt Glatz grófságot jelölte meg.

Erről azonban a király gondolkozásmóda szerint szó sem lehetett. Aztán Ausztria még csak arra sem hivatkozhatott, hogy a tartomány lakói kívánták volna az uralom megcserélését. Az eset annyira nem volt az, hogy a király kérvényeket és föliratokat kapott, a melyekben azért esedeztek, hogy ne szakítsák el őket Poroszországtól. Én akkor kifejtettem az osztrák császárnak, hogy szövetségünk természetének az felelne meg, ha a herczegségekért nem kívánnak Poroszországtól ilyen áldozatot. Az mondám, hogy szövetségünk nem közkereseti társaság, a mely a jóvedelmen perczentek arányában osztozik, hanem inkább olyan vadásztársaság féle, a melyben mindenki rendelkezik a maga zsákmányával. Ha aztán a szövetség tartania alatt Franczia- és Olaszország ellen közös háborút viselnénk s Ausztria porosz segítséggel visszahódítaná Milánót, Poroszország nem kéme magának kárpótlást területben, hanem pénzzel kárpótoltná magát. Hogy előadásom hatást tett a császárra, ezt abból a kérdéséből következtettem, a melylyel hozzám fordult, hogy Poroszország a herczegségek annektálását tartja-e a kérdés legjobb megoldásának? Nekem nagyon kellemes volt, hogy a kérdést ilyen őszintén, a király jelenlétében tette föl: mert királyi uram, valahányszor a herczegségek jövendőjéről beszélgettünk, minden zárkózottan viselkedett, sehogy sem tudtam belőle kivenni, hogy mit akar tulajdonképen. Hozzáfordultam tehát s úgy válaszoltam, hogy nem vagyok fölhatalmazva e kérdésre felelni. A király most is tétovázott s azt mondta, hogy Schleswig-Holstein bekebelezése nem éppen megingathatatlan szándéka. Ezzel természetesen be kellett érnem, s a kérdés további feszegetését ez alkalommal abban kellett hagynom. Magam sokkal határozottabban híve voltam a kérdés véleges megoldásának, mint királyom, aki akkor még az augstenburgi herczeg felé hajlott. Annak a háznak azonban semmi gyökeres joga

sem volt Schleswig-Holstein; mert két ízben is lemondott róla: először 1721-ben, aztán 1852-ben. Tehát nem állotta semmi újtát annak, hogy a herczegségek Poroszországba kebelezzenek. Ha Ausztria erre ráállott volna, úgy az olaszországi háborúban oldalán harcziunk.

Az osztrák államférfiaknak — vetettem közbe, Ausztria hatalmi állása szempontjából nyomosabbnak tetszett Schleswig-Holstein közös birtoklása a már elveszített s így soha vissza nem hódítható Milánónál?

Nem akarok most bírálatot mondani, válaszolt Bismarck, hanem a dolgok folyását vázolom. Rechberg, a kivel a Frankfurtban együtt töltött idő óta igen barátságos lábon állottam, a kérdés ilyen megoldásától akkor nem idegenkedett. Igazságszerető ember volt s abban teljesen megbíztam, a mit mondott. Mindig az a gondolat lebegett előttem, a mint tetteim is mutatják, hogy Ausztriával meg kell egymást értenünk s hogy szövetkezünk kell egymással. Csak jóval utóbb, 1879-ben valósítahattam meg ezt a tervemet, bár akkor úgy kívántam volna, hogy szövetségünk pragmatikus legyen. Andrássynak azt fejtegettem, hogy a szövetséget erősítsek meg a két birodalom törvényhozói; mert becsesebb a kötés, ha Német- és Ausztria-Magyarország parlamentjei hozzájárulnak, tartama sem függ akkor csupán kormányoktól s ez tartós voltának is biztosabb kezessége. De nem tudtam kereszttülvinni minden, a mit akartam s az is elég bajjal járt, a mit tényleg elértünk. Rechberggel a háború előtt meg tudtam volna egyezni. Ezért sajnáltam, hogy nem sokkal a schönbrunni találkozás után állását elhagyta. Királyomnak akkor azt tanácsoltam, hogy adja meg Ausztriának azt az engedményt, a mit Rechberg szükségesnek tartott arra, hogy hivatalában megmaradhasson. Azt kívánta, hogy Poroszország az Ausztriával kötendő új kereskedelmi szerződésben tartsa fönn a régi szerződés ama pontját hogy Ausztria

később a vámszövetségbe beléphessen. Én éppen Biarritzban Napóleon császárnál jártam, a mikor ezek az alkudozások folytak s azalatt kollegáim öreg uramat körfogták s rávették, hogy Ausztria kívánságát megtagadja. Akkor ellenem harczolt minden az a befolyás, a melyet utóbb a Delbrück neve alatt foglaltak össze. Ellenem dolgozott akkor a kereskedelmi miniszter, gróf Itzenplitz is, ez az aláíró-gép s ott volt mindenütt, a hol nekem ártani lehetett, Bodelswingh pénzügyminiszter. Azt a szándékomat, hogy Ausztriával békésen megegyezzem, így hiúsították meg.

Itt közbenvetőleg azt a megjegyzést engedtem meg magamnak, hogy a herczeg államirataiból, a melyeket Frankfurtból Berlinbe küldött, az tűnik ki, hogy már akkor a német kérdés megoldására a háborút szükséges és elkerülhetetlen eszköznek tartotta.

Általanosságban minden esetre, volt a válasza, de nem egyszer, másszor, nem politikánk egyes fordulatain. Az félreérte a politika lényegét, a ki úgy fogja föl a dologot, hogy az államférfi, a mikor a messzi jövőbe kiható tervet készít, akkor törvénynyé teheti magának, hogy azt két-három év alatt keresztül is hajtja. Az bizonyos, hogy Schleswig-Holstein megszerzése érdemes volt a háborúra; a politikában azonban nem készíthet az ember tervet huzamos időre s nem lehet vakon előre a kész ten' szerrint. A követendő irányt csak nagyjában szabad kimódolni, azt természetesen nem szabad eltéveszteni a szem elől; de az utakat, a melyek céljához vezetik, nem ismerheti pontosan előre. Az államférfi hasonlít az erdőben utazóhoz, aki csak útjának irányát tudja, de azt nem, hogy mely ponton lyukad ki az erdőből. Mint az erdei utasnak, úgy kell az államférfinak kiszimatolni a járható utakat, ha eltévedni nem akar. Bizonyára nehéz dolog volt elkerülni

a háborút Ausztriával, de a ki csak kevessé érzi is azt a felelősséget, a melylyel millióknak tartozik, az irtózik a háborútól mindaddig, a míg minden más módot meg nem próbált. Mindig hibát követték el a németek, a mikor mindenre, vagy semmire játsztak s hogy makacsul ragaszkodtak az egy előre megállapított rendszerhez. Viszont nekem már az is gyönyörűség volt, ha a német egységet, bármely úton, csak három lépéssel is közelebb vihettem a megvalósuláshoz. Bármi megoldáson örömmel kaptam volna, a mely a háború elkerülésével Poroszország nagyobbodásához s a német egységezhez vezet. Több út vezethetett czélomhoz, nekem sorban mindenket meg kellett próbálnom, a legveszedelmesebbet hagytam legutoljára. Az egyforma cselekvés nem természtem.

Ez a gondolat vezetett arra is, folytatta a herczeg, hogy Gablenz urat, a tábornok testvérét, még a háború kitörése előtt, 1866 májusában Bécsbe küldjük, Ausztriával a békés kiegyezés megkísérlése végett. Utóbb mind a két részről ezt az epizódot szégyenletes dolognak tartották, s azért semmi sem szívárgott róla a nyilvánosság elé. Gablenz azt az ajánlatot vitte az osztrák császárnak, hogy Ausztria és Poroszország osztozzék meg a német hatalmon. Mi északon kaptuk volna meg a fővezérséget, Ausztria délen. Senki sem gátolhatott volna meg bennünket abban, hogy Németországon megosztozzunk. Mind a két német hatalom teljesen föl volt fegyverezve s Európának, a mely erre a fordulatra nem volt elkészülve, törvényt diktálhatott volna. A bajor király s a többi dél-németországi fejedelmek természetesen hatalmuk egy részéről kénytelenek lettek volna Ausztria javára lemondani; de ez nem lett volna akkora áldozat, a mekkorára 1871-ben önként ráállottak. Ez a körülmény volt az, hogy ezt az alkut, a mint már említettem, utóbb szégyenletesnek tartották. Sem mi, sem

pedig Ausztria, a mely egy hónappal utóbb Bajorországgal a háborúra szövetséget kötött, nem hozakodhattunk elő azzal, hogy májusban még Németország fölöstésáról alkudoztunk. Azt nem tudom, hogy végleges lett volna-e ez a rendezés s utóbb nem lett volna-e szükséges Poroszország és Ausztria között a fegyveres mérkőzés, hogy Németország állandó alakot kapjon? De az bizonyos, hogy Ausztria 1866-ban a háborút s a vereséget elkerülhette volna. Azonfölül javasoltam Ausztriának azt is, hogy készek lévén a háborúra, közösen fordulunk Francziaország ellen s kényszerítsük Elszász kiadására; Ausztria megkaphatta volna Strassburgot, Poroszország Mainzot tartotta volna magának.

Gablenz tehát — kérdeztem — ajánlatot hozott Francziaország ellen a közös háborúra?

A mint mondtam. Napóleonnak akkor csak gyöngé, a mexikói expedíció által megrongált hadserege volt, nem állhatott volna meg előttünk. Az osztrák császár talán nem idegenkedett volna, hogy a dologba kapjon; minisztertanácsának alkalmat adott legalább, hogy a dolgot megfontolja. Franck hadügymiszternek azonban az volt a nézete, hogy az utóbbi hónapok izgalmas hadikészületei után nem illenék a békét egy ágyú lövés nélkül megkötni, még ráfognák az osztrák hadseregre, hogy fél a puskáportól; az ajánlatról inkább beszélhetnek az első csata után. Gablenz tábornoknak természetesen nem volt oka férni a rágalomtól, hisz a schleswig-holsteini háborúban bebizonyította, hogy a puskáportól nem irtózik. Még határozottabban utasította vissza az ajánlatot gróf Larisch pénzügymiszter. Az volt a véleménye, hogy Ausztria pénzügyi viszonyainak föltétlenül szükséges a háború; mert vagy nagy hadikárpótlást csikarhatnak ki Poroszországtól, ha a vállalat jól sül el, vagy vereség esetén az állam-

adósságok miatt becsülettel mondhatnak csődöt. Ausztria ez okból utasította vissza az ajánlatot.

Talán jobb is volt, hogy a dolgot hamarosan, karddal döntöttük el. A német dualizmus órájának járását addig is századonként egyszer háborúval kellett szabályozni. Ez a dualizmus ősibb, mint Ausztria és Poroszország; először a frankok s a szászok, azután a Illohenstauffok s a Wel-fek közt levő ellenlábasságban mutatkozott. Később a reformáció alatt kísértett, a midőn Szász Móricz föllázadt V. Károly ellen határozottan abból a célból, hogy a császár s a birodalom uralmát lerázza magáról. Akkor ezt tartották a *német szabadságnak*. Avagy azt hiszi ön, hogy a midőn a *baromi szolgaságot* emlegette, a mibe akkor Németország állítólag nyakig sülyedt, talán a Németországban szolgáságra vetett paraszt sanyarú sorsára gondolt? Szó sincs róla; ez alatt ő csak azt az engedelmes-séget értette, a melyet a császár a fejedelmekre erőszakolt. Hasonló módon állandak szemközt egymással a sziléziai háborúk óta Ausztria és Poroszország s most ebben az ellenlábasságban az egyén lázadt föl az állam ellen. Nevezetes, hogy a háború minden a század derekán tört ki, míg az ellentétek elsimulása csak a század végén történt. Én azonban nem vagyok olyan babonás, hogy ebben az időszakosságban valami eleve elrendeltetést látnék; szemmegeláthatóan a dolog természetében fek-szik, hogy minden században az egymás ellen küzdő erők körülbelül egyforma időközök lefolyása alatt találják meg nyugvópontjukat. minden nemzet hivatását a vele-született képesség s a termézzettől nyert adomány ará-nyában tölti be. így mi németek soha nem férhettünk meg egymással, a míg az idegenek iránt sokkal türelmesebbek tudtunk lenni.

A mikor a königgratzi csatát már megvívtuk, Ausztria

még egyszer megpróbálta, hogy Napóleon segítségével velünk új háborút kezdjen. Helyzetünk nem volt ment a veszedelemtől. Ámbár Napóleon császár az első pillanatban csak negyven-hatvan ezer embert küldhetett volna a határra; hátunk mögött a vitéz délnémet csapatok támogatásával az is komoly zavarokat támaszthatott volna. Mi történt volna akkor, ha mi végül vereséget szenvedünk s ha Németországon az osztrák uralom még egyszer megérősödik? azt nehéz volna megmondani. Mert ha minket nem ver le teljesen, Ausztriának nem sok idő múltán egy porosz-francia-orosz szövetséggel kellett volna mérkőznie, a mi nem valószínű, hogy sikerült volna. Ezek azonban már történeti-filozófiái elmélkedések, a melyek messze vezetnének. Ausztria tehát elutasította ajánlatunkat, kardra bízta a dolog eldöntését, a háború kimenetele pedig a legkülönbözőbb erők és befolyások játékának eredménye. A német dualizmus sorsát ismét az ágyúk döntötték el; a dolog azonban úgy fordult, hogy annak daczára Ausztriával szövetségre léptünk s ez a körülmeny Közép-Európában nagy időre valóban kielégítő állapotokat teremtett. A tény az, hogy a mint a dolgok azóta az én hozzájárulásommal fejlődtek, azzal igazán és alapos okból meg vagyok elégedve. Ez a megoldás huzamos időre szól.

— A pragmatikus szövetség, a melyre herczegséged 1879-ben törekedett, nem volna-e kívánatosabb későbbi időben?

— Az a jövendő politikájának a gondja, válaszolta a herczeg, arról most nem akarok beszélni. Mert Berlinben attól tartanak, hogy befolyást akarok szerezni az állami ügyekre. Pedig eszem ágában sincs. Életemben eleget dolgoztam arra, hogy öregségemben megengedhessem magamnak a falusi nemesember nyugalmát. Most ismét van időm költői olvasmányokra. Elővettem Schiller drámáit és kelet-

kezésük sorrendjében ismét elolvasom. A mid ön legutóbb lefekvéskor a *Haramiák* című drámája került a kezembe, s midőn ahhoz a megható jelenethez értem, a melyben Ferencz az öreg Moort ezekkel a szavakkal taszítja vissza a sírjába: „Hát örökké akarsz élni? — a magam sorsa jutott az eszembe.

E szavak leírhatatlan hatást tettek rám. A midőn kimondta, hangjában volt egy kis remegés, de a mélyen barázdált arczon egy izom sem rándult meg. Engem nagyon megrázott, mert a herczeg azután hosszasan hallgatott s tűnődésében botjával a nedves földbe alakokat rajzolt. Nem mertem a csendet megtörni. Végre a herczeg magához tért elmerengéséből s hamarosan úgy rontotta össze rajzait, mintha agyból valamely sötét gondolatot akart volna elűzni. Fölálltattam s hódolatteljes szavakban köszöntem meg, hogy a herczeg nekem annyi időt áldozott. A herczeg ekkor reggelire hívott meg s a midőn hálásan meghajtottam magamat, ismét fölvette a beszélgetés megszakadt fonalát s csodás nyugalommal, szelíd hangon így szólott: Ön azonban ne higye azt, hogy a legutóbbi évek tapasztalatai bántanak. Arra büszke vagyok, a mit cselekedtem s ezért semmi fajta tapasztalás sem bánthat. A ki annyit átélt, annyit dolgozott, mint én, annak joga van rá, hogy élete utolsó éveit nyugalomban töltse el.

A midőn azt jegyeztem meg, hogy Németország mégsem lehet el végképen nagy államférfia szolgálatai nélkül, a herczeg így felelt: „Még ha hívnának is, akkor sem jelennék még újra, mert nem érzek magamban elég erőt arra, hogy újra kezdjem a dolgot, s nem bízom képességemben, hogy ismét rendbe tudnám szedni, a mit mások talán összejártak. A nekem még járó időt nyugalomban és békében fogom eltölteni/

II.

Gróf Rechberg a maga hivatalos működéséről.**(Szóbeli közlések.)**

Gróf Rechberg a megbeszélések egész sorozatában közölte velem munkásságát mint osztrák külügyminiszter. Elbeszélését kronologikus rendben a következőkben adom:

Elődöm, gróf Buol, mondta a gróf, 1859-ben nem azért mondott le a külügyminiszterségről, mert nem akart háborút; de mert az időpontot, a mikor a háborút meg akarták indítani, nem tartotta alkalmasnak s mert a hadizenertről nem tudott semmit. A parancs Gyulaihoz, hogy nyomuljon Piemontba, közvetetlenül a császár katonairodájából érkezett s arról Buolt előzetesen nem is érte- sítették. Erre aztán beadta lemondását.

Kevés idővel azután, hogy a minisztérium vezetését átvettem, a Solferinonál vívott csata előtt történt, hogy a császár elutazott a hadsereghöz. Azután sürgönyt kaptam, hogy a császár elrendelte Ancona kiürítését. Nyomban sürgönyöztem, hogy a parancsot vonják vissza, mert Ancona az Adriai tenger birtokának a kulcsa. Hasztalan volt. Azt a választ kaptam, hogy a kiürítés már megtörtént. Hivatalba lépésem után meglátogattam Metternich herceget. A herceg voltaképen bánatában halt meg a magentai csata elvesztése miatt, mert a csatavesztésről kapott hír nagyon fölizgatta. Félórával utóbb, még jelenlétemben, mély aléltsságba sülyedt, a miből nem is tért többé magához és másnap meghalt.

Politikámnak az volt a célja, hogy Ausztriát meg szabadítsam abból az egyedülállásból, a melyben Buol kormánya alatt volt. Oroszországgal örömet léptem volna szorosabb viszonyba; de úgy láttam, hogy Gortschakoff

Ausztriának halálos ellensége, s hogy hiában próbálnám meg a közeledést, kísérletem fiaskóval végződnek. III. Napóleon teljesen megbízhatatlan volt s akkor már fejébe vette, hogy Ausztriát Olaszországban meg fogja gyengíteni. Egyébként a bécsi külügyminisztériumban volt egy francia párt, a melynek kivált báró Meysenbug, a miniszterium igazgatója, volt a lelke. Azt vitatta, hogy Napoleon nem engedi meg Olaszországnak, hogy Ausztriát még egyszer megtámadja. Ezt én bolondságnak tartottam s azt erősítettem, hogy Napoleon nem nyughatik addig, a míg ígéretét, a melyet ifjúságában a carbonáriknak, azután Cavournak tett, be nem váltja s a míg az olaszoknak meg nem szerzi Velencét. Egy különös véletlen következtében ismertem Napoleon terveit. Palmerston előbb szoros összeköttetésben volt Napóleonnal, de Savója és Nizza annektálása óta gyanakvó, ellenséges szemmel tekintett reá. Azóta kereste a kapcsot Ausztriával, a mi nekem igen kellemes volt. A közeledésre Klindworth államtanácsost használta. Ez igen tehetséges, de egyúttal megvásárolható ember volt, aki kékmeddett bárkinek, ha megfizette érte. Egyszerre több halamat szolgált s annak, aki többet fizetett, elárulta a többi állam titkait. Meg vagyok győződve róla, hogy 1847-ben, a külüönszövetség háborúja alatt, a mikor Metternich használta, tulajdonképen Angliának volt a kéme. Nekem is folajánlta szolgálatait, de mert szűkös rendelkezési alapom volt s mert gyanakvó voltam irányában, csupán laza viszonyba léptem vele. Annál jobban fizette öt akkor Palmerston. Leveleit nem a bécsi angol követség, hanem Klindworth útján küldte hozzám s én ugyanazon az úton válaszoltam neki. E levelezés útján tudtam meg, hogy Palmerston nagy összeg pénzen, százezer fonton, Napóleonnak néhány magánlevelét vásárolta meg, a melyek megerősítettek abban a meggyőződésben, hogy Napóleon a legkomolyab-

ban törekszik Velencze elszakítására. Ezt azonban nem köthettem a francia barát udvari tanácsosok orrára.

Gramonttal, a francia követtel, kellemetlen volt az érintkezés, mert neki közömbös volt az igazság s mert egyáltalán nem lehetett benne megbízni. Velem folytatott tárgyalásainból csupán azt jelentette Párisba, a mi neki tetszett. Napóleon ugyanis jelentéseit néha megmutatta Metternichnek. Nem ritkán épp az ellenkezőjét jelentette annak, a mit én neki mondta. Elődje a hivatalban ellenségünk volt, de szavában meg lehetett bízni. Azért nem is olvastam el könyveit sem, a melyeket Grammont utóbb politikájáról írt; mert csupán arról győződtem volna meg, hogy a mit írt, az épp annyira megbízhatatlan, mint a mit beszélt. Az 1863. évi lengyel lázadás idején fölkeresett s rá akart beszálni, hogy Ausztria adja ki kezéből Galiciát, hogy magva legyen a független Lengyelországnak s mondjon le Velenczéről Olaszország javára s ezekért az áldozatokért kárpótolja magát a dunai fejedelemségekkel. E tanács elfogadása az orosz háborút zúdította volna reánk. Akkor azt mondta, hogy mégis csak furcsa dolog volna, ha Ausztria azért viselne háborút, hogy egy tartományát elveszítse, a mikor rendesen azért szoktak kardot rántani, hogy egy tartományt meghódítanak.

Külügyminiszteri munkásságom különös nehézségekkel járt. Schmerlinggel kezdtől fogva feszült viszonyban voltam. Schmerling 1849 óta féltékenykedett reám. A midőn a porosz királyt Frankfurtban német császárrá választották, Schwarzenberg herczeg magához hívattott, elmondta, hogy Schmerlinggel, az osztrák meghatalmazottal elégületlen s engem Frankfurtba küldött, ahol a német parlamentben sikerült a porosz párt törekvésein meghiúsítanom. Schmerling, aki különben is sokat tartott magáról, ezt nem tudta nekem sohasem megbocsátani.

A mikor felmerült a neufchateli kérdés, írtam Buolnak, hogy álljon a porosz érdek pártjára; mert a milyen hévvel Frigyes Vilmos király ezen a kérdésen csüngött, ha Poroszország mellé állunk, viszontszolgálatul kérhettük volna tőle, hogy a nem német osztrák tartományok birtokát nekünk szerződésben biztosítsa. De ő nem fogadta meg szavamat. Frankfurtban azáltal szereztem magamnak tűrhető helyzetet, hogy, a mint a szükség parancsolta, színből lemondtam a személyes befolyásolásról. Elődöm, Prokesch-Osten annyira lejárta volt magát, hogy megírta Bécsbe, hívják haza, mert egyetlen szavazattal sem rendelkezik. Nekem sikerült a dologt annyira rendbehoznom, hogy Bismarcknak végre Berlinbe ugyanazt kellett jelentenie.

A német ügyekben Biegeleben udvari tanácsos volt Ferencz József császár orákuluma. Kitűnő, sokat tudó, becsületes szerkesztő volt, de nem volt semmi államférfiú érzéke. A porosz háborút elkerülhetetlennek tartotta s ebben tért el véleményünk. így kerültem szembe két legbefolyásosabb hivatalnokommal Meyseubuggal és Biegelebennel; mert nem voltam sem poroszellenes, sem franciabarát.

A magyar kérdésben meghasonlottam gróf Eszterházy minisztertársammal. Egy ideig egyetértettünk. 1863 nyarán azzal állott elő, hogy ideje volna Schmerlinget gróf Belcredivel, Csehország helytartójával kicsérálni. En nem ismertem Belcredit. Minthogy azonban Karlsbadba utaztam, kész voltam vele összeköttetésbe lépni. Valami különösebb benyomást nem tett reám. A mikor hazajöttem, azt mondtam Eszterházynak, hogy Belcredy lehet igen jó helytartó, de nem olyan, a minő fából a miniszterelnököket faragják.

Helyzemet Schmerlinggel tarthatatlan volt. Az általa sugalt újságok heves czikkeket írtak ellenem. Schmerlingnek a sajtóra nagy befolyása volt, mert a titkos rendelkezési alapot ő s nem én kezeltem. A *Presse* kiadója, Zang

egész űszintén bevallotta, hogy Schmerling sajtóirodájában egyenest elrendelték, hogy engem támadjon.

Eszterházyval sem tudtam teljes egyetértésre vergődni, minthogy nem voltam vele egy véleményen a magyar kérdésben. Magyarnak érezte magát s bátyjának, Pál herczegek állott a befolyása alatt, aki 1848-ban részt vett a lázadásban. Egy este hozzám jött, hogy némely kérdéseket velem megbeszéljen. Azt mondta, tudja rólam, hogy a Magyarországgal való kibékülésnek nem vagyok ellenisége s azt kérdezte, hogy beleegyezném-e, hogy a magyarok kívánsága szerint Erdély Magyarországgal egyesüljön? Azt hoztam föl ellene, hogy nem volt még olyan osztrák miniszterium, a mely, még legnagyobb szorultságában is, Erdélyt föláldozta volna. Mária Terézia sem volt arra hajlandó, még a legnagyobb szükségében sem. Ezek az okok döntenek ma is, Eszterházy azóta politikai célpontnak ellenségét láttá bennem.

Ismert dolog, hogy megbuktatta Schmerlinget, de csak lemondásom után. A mikor akarta, Eszterházy a legmegnyerőbb egyéniség tudott lenni; szellemes, nagyon művelt, nagy olvasottságú ember volt. Épp olyan kitűnően írt, mint a minden jól beszél. Nagy hatalma volt az asszonyokon, a kiket elbüvölt. Azoknál az udvaroknál, ahol követséget viselt, még a királyi ház asszonyai is szívesen látták. Auguszta, a későbbi porosz királyné, szellemre miatt nagyra becsülté. Bár kis termetű volt, annyira el tudta bájolni az asszonyokat, hogy egy orosz hölgy, Kisszeff grófné, aki majdnem kétszer akkora volt, megölte magát érte. De már akkor különös természet volt; érintkezéseiben gyakran mogorva, magával meghasonlott; azaz olyan természet, a mit a francia mániákusnak hív. Aztán nagy tehetsége volt a cselszövésre, hajlama a gonoszságra, a mi később őrültséggé fajult. A midőn később feleségét

verte és kastélyát felgyújtotta, az örültek házába kellett csukni.

Tanácsom ellenére utazott el a császár a frankfurti fejedelmi gyűlésre. Biegeleben nem akarta belátni, hogy ez a politika háborúra vezet; nekem az volt a véleményem, hogy Ausztria szerencsénk vallhatja magát, ha csupán Velenczét veszíti el. Schmerling, Biegeleben és Thurn-Taxis herczeg követe, báros Dörnberg dolgozták ki hámát mögött a fejedelmi gyűlés programját. Csak akkor közölték velem, a mikor a császár már elfogadta. Rámutattam a veszedelmekre, a melyeket ez a politika maga után von s aztán beadtam lemondásomat, de a császár nem fogadta el. „Nem engedhetem meg, mondotta, hogy minisztereim cserben hagyjanak, mihelyt valamely intézkedésem nincsen ínyükre/ Maradtam tehát, de azt meg én nem tűrhettem el, hogy a míg én külügyminiszter vagyok, Ausztriát Frankfurtban másvalaki képviselje.

Miután a fejedelmi gyűlés eredménytelen maradt, visszatértek a poroszbarát politikához. Én frankfurti tartózkodásom óta jó lábon állottam Bismarckkal, de eszejárása visszatettszett nekem. Történetesen volt a porosz követségnél akkor egy igen szeretetreméltó, tehetséges fiatal ember, a kit hirtelen visszahívtak. Megkérdeztem Bismarcktól, hogy miért küldte haza, a mire ő azt válaszolta: „Nem használhattam a ficskót; nem tud hazudni^a. Bécsben egyetértettek velem, hogy a frankfurti fejedelmi gyűlés politikájával nem lehetne semmiről; mert sem Poroszország, sem a fejedelmek nem engednek, hacsak tüzzel-vassal nem kényszerítik őket az engedékenységre.

A schleswig-holsteini kérdésben a szerződések alapján állottam; a herczegségek államjogi függetlensége mellett küzdöttettem; de azt kívántam, hogy azok a szerződések értelmében a dán király kormánya alatt maradjanak. Úgy iparkodtam hatni a bécsi dán követre, hogy kormánya ne

vigye a dolgot a végletekig s hogy kerülje el a háborút. Az egyetértett velem, de hasztalanul fáradozott, mert kor-mánya elégületlen volt vele s hazahívta. Igen sok okból, osztrák belpolitikai érdekből is nem egyezhettem bele, hogy a schleswig-holsteini kérdés megítélésénél csupán a nemzetiségi elv döntsön. minden szövetség között, a melyet Ausztria köthetett, a Poroszországgal való szövetkezést tar-tottam a legjobbnak. Az igaz, hogy a háború előtt Poroszországgal nem beszéltük meg kellöképen, hogy mi történék a herczegségekkel elfoglalásuk után. Ez is csak azért történt, mert a viszonyok rohamosabban fejlődtek, mint kívántam volna. Bécsben igen sokan követelték, hogy Dánia ellen erélyesen lépjünk föl; mert nem hitték, hogy Dánia meg merje koczkáztatni a háborút. Kigúnyoltak, a midőn azt jósltam, hogy Dánia verekedni fog. Nem ismerik a dánokat öök, mondtam én. Hamarabb háborúba kevered-tünk, mint a hogy Ausztriának kívánatos volt; a hadügy-miniszter csak bajjal tudott huszonötezer embert a kellő időben kiállítani. így vonultunk Schleswig-Holsteinba s nagyon sokáig kellett küzdenem az ellen, hogy Jütlandot is el ne foglaljuk. Bismarck túl akart csalni minket a tengeren, de akkor Angliával kaptunk volna össze s ezért ellene voltam. Ha Angliával összetűünk, tönkreteszi kereskedelmi flottán-kat s parti városainkat romokká löveti. így sürgönyzött aztán a császár Gablenznek, hogy ne keljen át a tengeren, még ha a porosz hadvezetőség parancsolná is. A béke-kötésben a hadijog alapján vettük el a két tartományt Dániától. Azon törtem magamat, hogy a békeszerződés Schleswiget Poroszországnak, Holsteint Ausztriának juttassa, így kellett volna maradni a dolognak addig az európai nagy kavarodásig, a mikor gyaníthatóan Ausztria és Poroszország Francziaországgal került volna szembe. Akkor alkalom nyílott volna a cserére s arra számítottam, hogy

Holsteinért legalább olasz tartományaink biztosítását kap-hatjuk cserébe s így Velenczét megmenthetjük. Csodálatos-képen Biegeleben más véleményen volt s azt vitatta, hogy Schleswig-Holstein Ausztriát és Poroszországot közösen illeti. Tanácsom, úgy vélte, nem fogadható el már azért sem, mert „akkor nem volna olyan pont, a melyen Porosz-országgal s urlódh atnánk“.

Czélom általánosságban az volt, hogy Poroszországgal barátságos viszonyban maradjunk, mert Ausztriát politikai és katonai szempontból egyaránt nem tartottam elég erőssnek a háborúra. Nagy gondot okozott nekem a magyar ezredeknek az 1859. évi háborúban tanúsított maguktartása. Biegeleben mindezen túltette magát; túlontúl bízott Ausztria katonaerejében. Ilyen értelemben tárgyaltam Vilmos király-lyal és Bismarckkal, a midőn 1864 augusztusában Bécsben jártak. Egy este együtt voltunk Bismarckkal s azt mondtam neki, hogy Poroszországnak s Ausztriának Össze kell tartaniok, akkor aztán akaratuk nélkül egy lövés sem törtéhetik Európában, „Magam is úgy hiszem, mondta Bismarck, de belső helyzetünk föltétlenül ránk parancsolja a külső háborút.“ „Napoleon ugyanabban a helyzetben van, válaszoltam, s a mennyire a dolgokat áttekintetem, a belső ellenzéket nem fékezheti sokáig győzelmes háború nélkül. Akkor európai háború támad s Franczia-országot könnyen leverhetjük.“ Bismarck sürgetésemre beleegyezett, hogy Francziaország támadása esetére némely dolgokban megállapodjunk. Ez éjféltájban történt s nyomban Biegelebenhez siettem s közölve vele a történeteket, meghagytam, hogy ebben az értelemben szerződéstervezetet készítsen. Biegeleben azonban, mert nem bízott Porosz-országgban s mert nem akart vele szorosabb kapcsolatot, kijelentette, hogy ő ehhez nem járul hozzá s a szerződés tervének elkészítésétől vonakodott. Erre a legfontosabb

pontjait én állítottam össze s másnap már a két ural-kodó elé is terjesztettem. Ők a pontozatokat elfogadták s így vállottak meg egymástól.

Eközben helyzemet a miniszterségen mindenki ából gyöngült. Egy napon hozzám jött Eszterházy s a következőt mondta: „A császár Öntől azt a szolgálatot kéri, hogy nyújtsa be lemondását“. Egyébként az udvarnál ellenségeket szereztem magamnak azzal is, hogy a leghatározottabban ellene dolgoztam annak, hogy Miksa főherczeg a mexikói császári koronát elfogadjá.

Visszalépsem a következő módon történt. Meghívást kaptam egy miniszteri tanácskozásra, az utolsóra, a melyben részt vettem. Meg voltam lepődve, hogy Biegeleben udvari tanácsost is ott találtam, a kinek nem volt helye a miniszter-tanácsban. Biegeleben Poroszország ellen egy jegyzék ter-vét terjesztette elő, a melyet elleneztettem, a mire le-szavaztak s nekem ki kellett jelentenem, hogy kérnem kell elbocsátásomat. A jegyzőkönyvben kijelentettem, hogy az ellentétek hánytorgatása Poroszországgal háborúra vezet s az ilyen merényletek ellen tiltakozom.

A mint visszaléptem, a császár azt kérdezte tőlem, hogy Eszterházyt ajánlhatom-e utódomnak? Erre kijelen-tettem, hogy Eszterházyban nincs elég energia az ilyen állásra s Mensdorffot ajánlottam, a kiről Radetzkynek az volt a véleménye, hogy ama kevesek közé tartozik, a kik őt pótolni tudják. Mensdorff nem volt jelentéktelen egyé-niség, de nem bízott magában eléggé. Határozott ellen-sége volt a Poroszországgal viselendő háborúnak s azt mondta nekem, hogy a porosz hadserget kicsinyük, pedig az többet ér, mint hinnék.

A mikor visszalépsem már eldöntött dolog volt, föl-keresett egy tekintélyes egyéniség s rá akart beszélni, hogy utódomul Beustot ajánljam a császárnak. Azt gyaní-

tottam, hogy Biegeleben áll a közbenjáró háta mögött. Ezt a választást azonban szerencsétlennek tartottam. Már Buolnak is utódja akart lenni. A midőn 1859-ben miniszterré lettem, mondta nekem az Öreg Metternich herczeg: „Örvendek, hogy önt nevezték ki, nem önért magáért, hisz nekem mindegy, hogy ki ül az államkancelláriában. De csapás lesz, ha Beustot, ezt a politikai kötéltánczost, megteszik valaha osztrák miniszternek*. Beust hevesen harcolt ellenem miniszterségem alatt, midőn a szövetségi tanács ellenzékének élére állott. Annyira elragadtatta magát, hogy a császár megbízásából be kellett panaszolnom János királynál. „Kár Beustért, mondta a király, nagy tehetséggel megáldott ember; de folyvást aczélzablán kell tartani, hogy ne tehessen oldalugrásokat. „Végül a szász trónörökös ajánlotta osztrák miniszternek. Emlékirataiban ugyan kereken tagadja, hogy így történt volna, de a dolog mégis így történt.

A midőn a kabinetből már kiléptem, egy napon Eszterházy egy jegyzék vázlatával látogatott meg. A császár bízta meg azzal, hogy kérdezze meg véleményemet. Eszterházy szándékosan egy hónapig halogatta a dolgot s az írásból azt vettettem ki, hogy dátuma szerint már el is küldték.

Lehetségesnek tartottam, hogy ha a háború Poroszországgal nem is kerülhető el, legalább halasztható addig, a míg Ausztria belsőleg megszilárdul. A bécsi kabinetnek kezében volt a mód, hogy Bismarckot háborús törekvéseiben ellensúlyozza. Berlinben jó összeköttetésem voltak. A trónörökös és Manteuffel egyáltalán nem akarták a háborút. Meg kellett várni csak, míg Bismarck valami barátságtalanságot a maga szakállára követ el s akkor a maga útján-módján be kellett volna panaszolni Vilmos királynál. Ausztria minden esetre a legokosabban cselekszik, 'ha Schleswig-Holsteindról lemond Poroszország javára s cse-

rében olaszországi birtokainak biztosítását köti ki. Én erre dolgoztam s határozottan ellene voltam azoknak, a kik Velenczét bár mekkora pénzösszegért át akarták adni Olaszországnak. A midőn visszalépésem után Eszterházyt arra figyelmeztettem, hogy Biegeleben Ausztriát Poroszországgal háborúba keveri, válasza az volt, hogy olyan kitűnő pennát, mint Biegeleben, nem nélkülözhetnek. De magától Biegelebentől kaptam elégtételt. A midőn a háború után egyszer találkoztam vele, így szólott hozzá: „Ha Önben emberi érzés lakik, úgy hallgatni fog a háború boldog-talan előzményeiről. Emlékirataimban azonban, a melyeken most dolgozom, igazságot szolgáltatok önnek. „ Mint Biegeleben, Belcredi is a háborúpárhoz tartozott. Azt hitte, hogy szerencsés háború árán állásában megszilárdul. Én azonban azt tartom, hogy az ember csak olyan háborúba foghat bele, a melynek sikeréről biztos, s nem olyanba, a melynek esélyei eleitől fogva aggasztók voltak. Végre Eszterházy is melléjük állott s ezzel Mensdorffnak, aki becsületes és lelkismeretes ember volt, helyzetét igen megnehezítette. A döntő tanácsban, a leszerelés kérdésében Eszterházy cserben hagyta. Mensdorff azt indítányaozta, hogy Olaszországgal szemben is szereljenek le. Eszterházy nem jelent meg az ülésen, betegséggel mentette ki magát. Tudta, hogy a többi miniszterek Mensdorffot le fogják szavazni s így hozták meg azt a kárhozatos határozatot. Gyalázatos dolog volt, hogy a bécsi kabinet a Napóleonnal kötött szerződésben Velencze minden körülmények között való átadását állapította meg s mégis ezrek vérét ontotta Velenczéért. Valószínű, hogy Vilmos királyt nem tudják a támadásra rábeszélni, ha Schleswig-Holsteint neki átengedik. Azzal a gondolattal kellett volna megbarátkozni, hogy vagy a herczegségekről, vagy Velenczéről mondanak le, minthogy mind a két tar-

tomány megtartása lehetetlenség volt. Nekem s Mensdóriinak az volt a véleményünk, hogy egy időben északon és délen Ausztria nem viselhet háborút.

III.

Gróf Nigra a maga 1866. évi szerepéről.

(Beszélgetés a szerzővel.)

Gróf Nigra 1866-ban párisi, jelenben bécsi olasz nagykövet, kegyes volt a szerzővel 1893. évi szeptember 23-án az 1866. évi háború előzményeiről a következőket közölni. Arra a kérdésemre, hogy Napóleon akarta-e a háborút s Poroszországot biztatta-e reá? így válaszolt:

„Úgy van, III. Napóleon biztatta Poroszországot. A midőn Olaszországot Poroszország szövetkezésre szólította fel, megbíztak, hogy puhatoljam ki Napóleon véleményét. Megmondtam tehát, hogy Olaszországnak mindegy, a vitás felek bármelyikével, akár Ausztriával, akár Poroszországgal szövetkezik-e? csakhogy Velencze az idegen urával alól fölszabaduljon. Napóleon azt felelte: „Tanácsosabb Olaszországnak Poroszországgal szövetkezni, mert Poroszország csak az esetben merészél háborút izenni Ausztriának. Aztán a szemben álló erők csak így egyenlők, csak így állhat helyre az az egyensúly, a mely Poroszországnak sikert ígér. Ilyen módon Olaszország megkapja Velenczét, Francziaországnak pedig abból lesz haszna, hogy az a két hatalom, a melyeknek szövetsége feszélyezi, egymás ellen háborúskodnak. A míg önök megszerzik Velenczét, megkaphatom én is, a mire szükségem van. Francziaország aháború alatt kardját a serpenyőbe dobhatja. Remélhető, hogy Francziaország a helyzet ura s döntő bíró lesz. Én aztán annak a részére állhatok, a hon-

nan Francziaországot nagyobb haszon kecsegéti. Ha a háború alatt százezer emberrel a Rajna mellékére nyomulok, megszabhatom a béke föltételeit. Akkor aztán döntő bíró leszek az egymással küzdő államok között". Francziaország szempontjából ez is volt a leghelyesebb politika. Napóleonnak azonban az volt a szerencsétlensége, hogy nála a gondolat s a cselekvés között roppant örvény tátongott. Nagy eszméi voltak; de az eszme nem elég, az eszméknak testet kell ölteniök. A míg Napóleonnak olyan emberei voltak, a kik terveit ki tudták vinni, nagy sikerekkel dicsekedhetett. Az államcsínyt Morny hajtotta végre; az olasz háborút Cavour rendezte. Ö maga nem olyan ember volt, hogy a pillanatot hirtelen ki tudja használni. A midőn 1866 április 8-án a szerződést Porosz- és Olaszország egymással megkötötték, mielőtt az Turinban aláíratott volna, Párisba került. Hozzáérkezett s én terjesztettem Napóleon elő. Helybenhagyta. Azt képzelte, hogy most már az egymás ellen törö államok hadereje körülbelül egyenlő. Ebben tévedett. A sadowai katasztrófa teljesen meglepte. Úgy képzelte a dolgot, hogy mind a két fél fog nyerni és veszíteni csatákat. Neki pedig szabad keze lesz, hogy a dolgot tetszése szerint intézze. Azt nem tudom, hogy Drouyn de Lhuys szívében rosszalta-e ezt a politikát? de az bizonyos, hogy támogatta és Sadowa után azt kívánta, hogy a császár egész erélylyel tovább folytassa. Minthogy a császár akkor a nagy események következtében megdöbbent és meghátrált, hivatalát letette. Napóleon, bár 1866-ban már betegségek gyötörték, még ura volt a helyzetnek s még minden fontosabb ügyben maga intézkedett. Rendszerint egyik miniszterétől sem kért tanácsot, de ha kért is, nem követte, hanem cselekedett a maga belátása szerint. Akkorában elég erősnek és egészségesnek láttam, hogy az ügyeket mind maga intézze, nem

úgy, mint 1870-ben, a midőn már egészen roskadt s idegen befolyások rabja volt.

A midőn Ausztria 1866 májusában nekünk azt az ajánlatott tette, hogy Velenczét békés úton átadja, kérdést intéztem Napóleonhoz, hogy mit tegyünk? Nem adott semmi határozott tanácsot; miután Poroszországgal szövetséget kötöttünk, hogy mit tegyünk, egészen ránk hagyta. Én czeloztam arra, hogy a porosz szövetséget ő tanácsolta, hogy a szerződést lássa, mielőtt aláírunk volna. A firenzei kabinet elhatározására bízta teljesen, hogy elfogadja-e, nem-e Velenczét?

Fölhoztam Nigrának, hogy La Marmora könyvében azt sejteti, mintha ő maga is habozott volna, hogy Olaszország ne békés úton fogadja-e el Velenczét?

Gróf Nigra tagadta ezt. „Olaszországnak, miután Poroszországgal szövetséget kötött, meg kellett maradnia a szövetségben.“

Azután azt kérdeztem, hogy igaza van-e Sybelnek, a midőn azt állítja, hogy Napoleon májusban, miután Poroszország, nem ajánlotta föl neki a Rajnamellékét, a mint remélte, nagyon bujtotta Olaszországot, hogy lépjen vissza a poroszsal kötött szerződéstől? Sybel szerint Napoleon el akarta szakítani Olaszországot Poroszországtól, s miután terve nem sikerült, levette róla a kezét.

„Nem tudom, válaszolta gróf Nigra, hogy Napóleon kívánta-e az utolsó időben, hogy Olaszország szakadjon el a porosz szövetségtől? de azt határozottan állíthatom, hogy tölem effélét sohasem kívánt s hogy nem is nehezelhetett volna azért, ha tanácsát nem követjük.“

„De hát nem feltűnő-e az, kérdeztem tovább, hogy Napoleon június 12-én Ausztriával titkos szerződést kötött, a melyben egyebek között azt is ígérte, hogyha a nép az olasz

fejedelmek visszatérését fogja kívánni, ő a visszatérésüket nem gátolja?“

„Én azt a szerződést nem láttam, tehát nem tudhatom, hogy a dolog úgy áll-e? Én csak azt tudom, hogy Napóleon Ausztriával formálisan megigértette, hogy Velenczét a háború után, bárhogy forduljon is a dolog, Olaszországnak átadja. Ez elég kedvező volt Olaszországnak. Nem csodálkoznám azonban azon sem, ha a június 12-én kötött szerződésben az előző fejedelmek visszatérése mellett foglalt volna állást. Az csak a zürichi béke teljes végrehajtása lett volna. Abban is Napóleon a közép-olaszországi népek óhajtásával szemben a szigorú semlegességet alapelvek mondotta ki. És ez volt Olaszország szerencséje, mert ezen az úton lehető volt a nép fölkelése és megszavaztatása, a mi az olasz egységet teremtette meg. Napoleon tehát csak következetes volt, ha a június 12-én kötött szerződésbe, a melyet nem ismerek, egy ilyen záradékot félvétetett. Azt sem vettettem észre, hogy Napoleon akkor Olaszország politikájával elégületlen lett volna. Előttem legalább sohasem nyilatkozott olyanformán. Csak azután kedvetlenedet! el, a midőn Olaszország a sadowai csata után, a mikor Velenczét neki már formálisan átadták, nem állott meg Velencze határán, a melyet tulajdonának tekintett, hanem csapatainak további előnyomulást parancsolt.

A sadowai csata nagy csapás volt Napóleonra; Drouyn de Lhuys akkor azt tanácsolta, hogy vegye a dolgot komolyan s kétszázzer emberrel nyomuljon a Rajna mellékére. Maga Vilmos császár mondta nekem utóbb, hogy akkor csak hatezer embere volt a rajnai tartományban. Napoleon azonban írtózott a háborútól. Az a hadsereg, a melyet Drouyn de Lhuys kért, nem volt meg; Francziaország hadirejét még a mexikói expedíció kötötte le. Minthogy nem változtathatott rajta, megadta magát a dolgok folyásának.“

Arra a kérdésemre, hogy az osztrák kabinetet bír-hatta rá, hogy az utolsó órában, 1866 májusában Velencéről lemondjon, nevetve felelte: „Azt kérdezze meg az osztrák államférfiaktól. Politikájukat magam sem tudtam megérteni. Teljesen elhibázottnak tartom. Ha ezt az ajánlatot korábban, a porosz szerződés megkötése előtt teszik, velük szövetkezünk s Ausztria szempontjából az lett volna a legbőlcsebb politika, ha Olaszországot megnyeri barátjának. Ausztria eljárását nem bírom megérteni. Metternich herczeg, a párisi követ, nem irányította ezt a politikát; ő csak végrehajtotta, a mit neki parancsoltak. Valószínűen a bécsi kabinet kezdetben semmit sem tudott a porosz-olasz szövetség megkötéséről; a mikor megtudta, elvesztette a fejét s nyakra-főre békülni akart Olaszországgal. De már akkor késő volt“.

IV.

Benedek levelei feleségéhez 1866-ból.

1.

Olmütz, 1866 június 20.

Édes jó Júliám!

Hogy utolsó, 17-én írt kedves leveledet megkaptam, azt az én drága Müllerem (Müller alezredes, Benedek hadsegéde) már megírta neked.

Köszönöm azokat a kedves szavakat, a melyekkel felelősségteljes állásomba léptemkor köszöntötték Az igazság az, hogy én ezt az állást nem kerestem, nem is vágytam reá, de nyugodtan, teljes szívemből, legjobb tudásom szerint meg fogok tenni minden lehetőt.

Kérem az Isten áldását.

Ma töltöm Olmützben az utolsó napot s most gondo-

latban még egyszer igaz áhitattal szívemhez szorítlak, megcsókollak és megáldalak.

Köszönöm türelmedet, a melylyel irántam viseltettél, köszönöm barátságodat, szerelmedet s minden a jót, a miben részesítettél több mint húsz esztendő óta.

Ha az úristen megáldaná Ausztriát és hadseregét, ha testben akár betegen, akár egészségesen, de erkölcsi megelégedéssel még egyszer megvonhatnám magamat abban a csöndes, kedves házban, a melyet a te szerelmed és gondosságod olyan otthonossá, olyan vonzóvá varázsol: akkor mutatnám meg csak igazán, hogy milyen alázatos katona vagyok. Ha az úristen Ausztriát és hadseregét megáldja, de én elesem valahol, életemet milliomoszoros áron adtam el s te keresztedet hívő lélekkel s talán jogos büszkeséggel fogod hordani.

Ha pedig mint megvert hadvezér térnék vissza hozzád, légy hozzám kíméletes, hadd viseljem szerencsétlenségemet némán, a mint férfihoz illik.

Nyugodtan, elszántan meggyek sorsom elé. Bár császáromért, nagy hazánkért, a hadseregről szívesen feláldozom magamat, mert istenfől, istenben bízó ember vagyok; hiszem, hogy katona-szerencsém nem fordul felém háttal. Most egészséges vagyok testben és lélekben, jókedvű vagyok, uralkodom idegeimen, birtokában vagyok energiámnak s vasakaratomnak; szívem mélyében azonban szerény és alázatos vagyok. Isten őrizzen édes, jó Júliám; Isten őrizze Ausztriát és legyen irgalmas téged igazán szerető

Lajosodhoz.

Édes jó gyermekem vagy. Köszöntsд Gusztávot és a kedves Körner professzort, a kinek sok hálával vagyok adósa. Sűrűn nem írhatok neked; de Müller fog gondoskodni erről is. Áldásom teád.

2.

Dubenetz, június 30-án, szombaton, délután fél öt órakor.

Édes jó Júliám!

Ma talán utolszor szólok hozzád. A császárnak a tanácsban, aztán négyszem között őszintén megmondottam, hogyha kívánja — polgári és katonabecsületemet is föláldozom érte; és az most megtörtént.

Hogyan és miért jutott a hadsereg, a melynek mindenek csapata eddig olyan halálmegvetéssel harczolt, ilyen kétségejtő helyzetbe, arról ezerféle változatban fogsz hallani és olvasni igazat és koholt dolgot vegyesen; arra tehát egy szót sem vesztegetek.

Sok a dolgom. Kedélyem, lelkem nyugodt, alázatosan mondomb: legyen, a mint Isten akarja. De neked, édes Júliám, hadd mondjam el még egyszer, hogy végig tényleg szeretlek és ezzel megáldalak. Isten órizzen

Lajosod.

Már jelentik, hogy ágyú-tüzelés kezdődik, a mi egyéb-iránt, mint a reggel is történt, merő ingerkedés is lehet.

Nem lehetetlen azonban, hogy két óra múltán nagy csatát vívunk.

Lehet, hogy még viszontlátlak. Jobb volna azonban, ha golyó találna; de elviselem a gyalázatot is, ha azzal a császárnak s a hadseregnak még egy utolsó szolgálatot tehetek.

Csókollak mély fájdalommal, de azért mégis nyugodt vagyok.

Benedek, táborszernagy.

3.

Königgrätz, prágai előváros, 1866 július 3.

A szerencse annyiban kedvezett, hogy abból a bal-szárnyamon s hátban erősen fenyegettet helyzetből, a melybe

a szászokat s a Clamot ért vereség juttatott, kiszabadultam s csapataimnak tegnap pihenőt adhattam. Most ma még, legkésőbb holnap nagy, döntő csatára számítok. Ha régi szerencsém el nem hagy egészen: jó végre juthatunk. Ha másként történnék, alázattal azt mondom: legyen meg Isten akarata. Te, a császár és Ausztria lesztek utolsó gondolataim, szívem utolsó dobbanása. Nyugodt és elszánt vagyok s ha az ágyúk körülöttem megdördülnek: ismét jól is fogom magamat érezni. Isten őrizzen, édes Júliám; csókollak igaz szívemből és megáldalak.

Benedek.

Köszönts a derék, nemes Gusztávot.

4.

Olmütz, 1866 július 13.

Habár tegnap délután küldtem neked, édes Júliám, levelet s habár azóta semmi különös mondanivalóm nem akadt, mégis, minthogy néhány szabad perczem van, sietek neked ismét írni. Tegnap este ismét figyelmesen, szivemmel olvastam át összes leveleidet. Köszönöm vigasztaló szavaidat, nemes érzésedet, gyöngéd részvétedet. Azokban a szomorú órákban, abban az időben, a mikor az a nagy csapás szakadt rám, hűséged fényesen megállta a próbát. Látod, hogy teljesen méltányollak s hogy azt ilyen mértékben tehetem, nekem nagy, jóleső vigasz. Csupán arra kérlek, hogy másokról ne ítélij túlságos szigorral; nem lehet mindenki olyan nemeslelkű, mint te; aztán azt sem kívánhatod, hogy a világ helyzetemet attól a pillanattól kezdve, hogy az északi hadsereg vezetését átvettem, csak megközelítően is helyesen ítélez meg. A mikor ezt a parancsnokságot jól megokolt vonakodásom ellenére rám tukmálták, egy tanácskozásban nyíltan, leplezetlenül megmondtam, hogy hazárdjátékot játszunk, hogy a császárnak egész polgári

és katonabecsületemet föláldozom s csak azt kívánom, hogy ne bánja meg, a miért a vezérséget rám ruházta. Szószerint azt mondtam, hogy a német csatamezükön szamár vagyok, a míg Olaszországban talán hasznomat vehetnék stb. stb.

Az eddig történtek után érzésem, szivem, jellemem, szegény, sok csapás által sújtott császárom iránt érzett korlátlan hódolatom szerint nem tehetek egyebet, mint hogy szerényen, lelki nyugalommal, némán türjem az író és beszélő világ kárhoztató ítéletét. Senkire sem panaszokom, nem védem magam, nem írok és nem beszélek, hogy mentsem s hogy igazoljam magamat. Csak császáromnak, ha sor kerül rá, ha ő kívánja, fogok elmondani minden, de minden, a mit tudok és hiszek. Mert magammal, lelkiismeretemmel, istenemmel békében vagyok: igaz, istenfélő katona vagyok.

Ebben a bizonyára leghelyesebb elhatározásomban nem szabad megtántorítanod; neked uralkodnod kell tüzes fejecskeiben; az én nagy lelki nyugalmamat nem szabad földálni; meg kell engedned, hogy erre kérhesselek téged, édes, jó, nemesen érző Júliám.

8-án írt leveled óta semmi hírem rólad; mert őrhegyeinken sok a zavar, sok a fönnakadás. Ha semmi sem jő közbe, holnapután a főhadiszállással Bécs felé vonulok s az olmützi elsánczolt taborban csak egy hadtestet hagyok hátra. Én menetelő csapataim között maradok. Seregem egy részét már előreküldtem. Mi történik tovább, az ezer vélettentől s kivált Albrecht főherczeg parancsától függ, a ki ma Bécsbe érkezik.

Délután.

Már két napja jár hozzá a szász trónörökös, a mikor a villásreggelimet hozzák, a mit én természetesen a legnagyobb örömmel átengedek neki. Csak nagyon soká marad

és sok időmet rabolja el. Ma Vivenot kapitány Josefstadt-ból, az ellenségen átlopozva, fontos hírekkel érkezett ide. Föladatát sok értelemmel és ügyességgel végezte. Ügyes ember, de kissé excentrikus és igen fontoskodó. Szinte elfeledtem, hogy kérjelek: ne dobj Clamra igazságtalanul követ. Csókollak egész szívemből igaz fájdalommal. Vagyok és maradok utolsó leheletemig leghűbb barátod

Lajos.

Isten tartson és áldjon meg édes, édes Júliám. Gusztávnak mondj minden kedves dolgot.

5.

Olmütz, 1866 juliús 13-án. Éjjel.

Alig adtam át hozzád ma írt levelemet a Bécs felé induló futárnak, a mikor kaptam 10-én írt kedves soraidat. Leveleid közül megkaptam, a melyeket juniús 7-én, 17-én és 28-án, aztán a melyeket július 4-én, 5-én, 6-án, 7-én, 8-án és 10-én írtál. Hogy én hányszor írtam neked, már nem tudom megmondani; de a mióta visszajöttem Olmützbe, csaknem minden nap.

Ha valahol egy pillanatra találkozhatom veled, bizonyára nem mulasztom el. Csak még egyszer szoríthassák forró szívemre; csak még egyszer mondhassam el neked előszóval, hogy igazán, nemesen és végiglenül szeretlek; hogy te az én jó, édes, nagylelkű gyermekem vagy. Egyébként isméttem neked, hogy még békés, boldog napokra számítok veled. Mit törődök én a világgal! Olyan ember vagyok, aki leszámoltam magammal, a kinek a külső tisztességre nincs semmi szüksége; a benső becsületemet mocsoktalannak tudom. Ebben a tekintetben nem ismerek el magam fölött földi bírót.

Kérded, hogy ki pótolja nekem Müllert?

Ezredtulajdonos szárnysegédem, Pova százados viseli istállóm és tábori háztartásom gondját. Szárnysegédem nincs, sem Müller, sem Grünne helyét nem töltöttem be, minthogy magam sem tudom, hogy mi történik velem. mindenekelőtt hadsereg maradványát a Dunához kell vezetnem. (Van még öt hadtestem s egy lovashadosztályom, a többit már átadtam.)

Nézetem szerint leghelyesebb volna, ha a még el nem szállított csapatok pihentetése és rendezése után a porosz hadsereg Olmütz ellen operáló részére vethetném magamat. De egyebet parancsolnak s én engedelmeskedem.

Müller az ütközetben egy barna lovamon ült s az is megsebesült. Embereim mindenjában jól vannak s úgy élnek jól-rosszul, a hogy élek én és a hogj- élünk mindenjában. Császár-barna lovam az ütközetben pompásan viselte magát, csak este tíz óra felé rokkant meg, remélem, nem-sokára meggyógyul. Holnapután tíz napig tartó menetelést kezdek meg, valószínűen ütközetektől megszakítva. A lényeges dolgokról valószínűen sürgönytudósítást kapsz; de ha nem kapnál sürgönyt, akkor is nyugodt lehetsz.

Ezzel minden elmondtam neked, a mit tudnod érdekes. Pompás parancs-örtiszteim vannak. Kriz (Kriz ezredes, az északi hadsereg részlet-irodájának főnöke) megfizethetetlen ember. Egészsegem csodásán jó, kedélyem és idegeim nyugodtak, csupán régi katonaszerencsém hagyott cserben. Végül csupán egy forró vágyam van, hogy téged, édes, jó Júliám viszontlássalak s hogy veled nyugodt, csöndes, de nem örömtelenül fejzhessem be életemet.

Jó éjszakát édes, édes gyermekem. Gusztávnak, mint mindenig, szíves üdvözlet.

Lajosod.

6.

Bécs-Újhely, 1866 szeptember 5.

Szegény, jó gyermekem!

4-én írt leveleddel, a melyet ma kaptam, nagy fájdalmat okoztál.

Miért gyötrőd magad annyira, haszontalanul, ostoba, kíméletlen emberek fecsegései miatt?

Ennek az előleges vizsgálatnak meg kell történnie s legkésőbb két hét alatt lefoly. Akkor aztán egészen független ember leszek. Baj nem érhet. Katona-balesetem és szerencsétlenségem szomorú záradéka negyvennégynégy éves derék és becsületes katonapályámnak; de a császárt s a monarchiát sokkal nagyobb szerencsétlenség stújtotta. Még néhány hét, aztán mellettes leszek s veled még derűs napokat fogok élni. Törődjünk mi csak azzal, hogy egészségesek maradjunk s hogy egymást boldogíthassuk.

Müller holnap hozzáim jö s egyelőre nálam marad. Mintehogy tegnap óta nagyon szorgalmas vagyok s írásbeli munkámat már majdnem bevégeztem, bármely nap van időm a kirándulásra. Csupán Gráczba nem mehetek, a míg a vizsgálatnak nincs vége. Határozd el tehát, hogy Reichenaua, vagy Bruckba menjek? Oda megyek, a hova kívánod s Müllert is magammal viszem.

A mit P. fecsegett neked: ostobaság; engem nem alázhat meg senki; a császár pedig jól tudja az okot, hogy a bizottsággal miért nem beszélek s miért nem válaszolok kérdéseire. A közvélemény miatt azonban velem sem tehet kivételt. Jó vége lesz a dolognak. Légy nyugodt, kíméld magad az én kedvemért.

Lajosod.

Várom, hogy találkozóra hívj. R. barátunk (Schufterle) mint osztályparancsnok megy Gráczba s Ernő főherczeg mint kormányzó tábornok.

V.

Albert szász trónörökös levele Benedekhez.

(Bécsi hadi levéltár.)

Drezda, 1866 május 20.

Engedje meg Exczellenciád hogy egy régi ismerőse írásban közeledjék önhöz, a ki tiszteletteljesen azt a reményt táplálja, hogy nemsokára az ön dicsőséges parancsnoksága alá kerül.

Exczellenciád bizonyára tudja, hogy a vezetésem alatt álló szász hadtestnek az a földatát jutott, hogy az esetleges porosz betörés után a báro Ringelsheim vezérőrnagygyal történt megállapodás szerint Teplitzen, Theresienstadtton, Münchegrátzen át Josephstadt táján (körülbelül tizenötöni menettel) a császári királyi csapatokhoz csatlakozzék. Nagyon kívánatos volna tudnom, hogy ez az irány s annak célpontja még mindig megfelel-e Exczellenciád szándékainak? Épp olyan fontos, sőt még fontosabb, hogy általánosságban ismerjem Exczellenciád szándékait, hogy magam törekvésemben azok szerint igazodjam. A prágai tartományi katonai parancsnokság nem tartotta magát illetékesnek, hogy hozzá intézett kérdésemre érdemlegesen válaszoljon, ezért vagyok kétségből.

Csapataim állása huszonkettődikén ez: elővéd: egy zászlóalj, nyolc lovasszázad, egy lovastüeg Meissennél; négy zászlóalj s egy gyalogüteg Kesselsdorfnál áll; a zöm: kilencz zászlóalj, egy lovasszázad, két üteg Drezdában és Drezda körül. A tartalék: hat zászlóalj és hat üteg, meg

két lőszereszlop lépcsőzetesen van föllállítva a Pirna Dippoldiswalde felé vezető úton; a telep Dippoldiswaldeban van. Összesen körülbelül huszonháromezer ember. Társkezreim Saydánál állnak s parancsuk van, hogy Laun felé esetleg Prágáig vonuljannak vissza.

Löbaunál, Bautzennél, Riesánál, Wurzennél a vasúthidak, Meissennél az Elbe-híd lerombolását elrendeltem, ha az ellenség megrohanna az országot.

Ha Exczellenciád azt óhajtaná, hogy a hadtest az Elbe jobb partjára keljen át, az esetben, ha az ellenség még nem nyomult elő, jelen állomásomból egy vagy más-fél nap alatt megtörténhetik. Ez óhajtásáról kívánnám, hogy kellő időben értesítsen.

Legújabb híreink szerint a porosz sereg az Elbe jobb partján gyülekezik: Herzbergnél a hetedik hadosztály, Hoyerswerdánál a harmadik hadtest s a gárda valószínűen mögötte. Berlinnél a második hadtest. Az előbb említett három csapat legfőlebb nyolczvan-százezer embert számlálhat.

Ha Exczellenciád kegyeskednék időnként minket értesíteni, az nekünk bceses tájékoztatás volna. Mi készek vagyunk minden fontosabb dolgot jelenteni. Kérem értesítsen, hogy jelentéseimet kihez küldjem?

Abban a szép reményben, hogy nemsokára Exczellenciád dicső parancsnoksága alatt, derék hadserege oldalán fogok harcolni a jog és az igazság védelmében az elbizakodottság s a hatalmaskodás ellen, vagyok Exczellenciád iránt kiváló hódolattal

Albert, szász trónörökös.

VI.

Benedek válasza Albert szász trónörökösnek.

(Bécsi hadi levéltár.)

Bécs, főhadiszállás, 1866 május 23.

Királyi fönség!

Fönséged e hó 20-án kelt kegyelmes sorait ma vettettem s nem mulasztok el egy pillanatot sem, hogy eleget tegyek királyi fönséged azokban kifejezett kívánságának.

A mint fönséged is tudja, a császári királyi kormány minden támadó jellegű eljárást kerülni akarván, a poroszokkal való nézeteltérések kezdetén már úgy döntött, hogy hadikészületeit csak az ellenséges hadikészületek arányában fogja megtenni. Minthogy a hadseregnek Csehországban való összevonásával is a támadás szándékára adhatna gyanút, a korábbi döntés logikai folyományaként s mert akkor szövetségesekre nem is számíthatott, úgy intézkedett, hogy a hadsereg Morvaországban álljon föl. Ez az oka annak a halogatásnak, a mely oka annak, hogy a jelen pillanatban Poroszországnak jut a kezdeményezés.

Időközben királyi fönséged a császári királyi hadügymenisztérium által a prágai tartományi katonai parancsnoksághoz e hó 17-én 2292 C. K. szám alatt intézett s a szász királyi hadtestnek osztrák területre lépését illető utasításáról, valamint ulygancsak a császári királyi hadügymenisztériumnak e hó 19-én 2253 C. K. szám alatt a szász királyi hadügymenisztériumhoz intézett átiratáról bizonyosan értesült.

Továbbá királyi fönséged azt az óhajtását nyilvánította, hogy szándékomról általánosságban tájékoztassam; ennek a kegyelmes kívánságának az idezárt mellékletben teszek eleget.

Miután a szász királyi hadtest egyesült a császári királyi első hadtesttel, annak főparancsnokságát királyi fönsegédre kívánám ruházni arra az időre, a míg az a két hadtest a hadseregtől különváltan harczi.

Nekem is nagy öröömre szolgál, ha a szövetséges két hadsereg egymást kölcsönösen becsülő vételei parancsnokságom alatt alkalmat kapnak a régi fegyver barátosság megújítására.

Engedje meg fönséged továbbá, hogy a legforróbb hálaérzet szavaival köszönjem meg megemlékezését s hogy halálomig tartó hálás érzelmeimről biztosíthassam.

Végül hódolattal arra kérem fönségedet, hogy netán nekem szánt közléseit, a melyek közül az ellenséget illető megbízható hírek bírnak legnagyobb értékkel, hozzám Olmützbe, a hová e hó 26-án utazom el, kegyeskedjék intézni, valamint magam is kész vagyok fönségedet minden fontosabb körülményről értesíteni.

Fogadja fönséged mély hódolatom kifejezését, a melyet vagyok királyi fönségednek alázatos szolgája

Benedek.

Melléklet.

Miután a vezetésemre bízott császári királyi hadsereg csak a jövő hónap 10-ike táján fejezi be gyülekezését Morvaországban, a Csehországban taborozó első hadtest utasítatott, hogy Josephstadt és Königgrätz környékén gyűljön össze arra az esetre, ha a porosz hadsereg időbeli előnyét használni akarva, támadásra készülne, akár Lausitzból egyenest Csehország ellen, akár előbb Szászországot rohanva meg.

Az első hadtest összevonása után a már mondott helyeken szoros kapcsolatba lép hadsereggel s ezáltal én abban a helyzetben leszek, hogy a körülmények szerint

teljes erővel támadhatok. Ha már most a föltett esetben a megállapodások szerint a szász királyi hadtest osztrák területre lép, legczélszerűbbnek találnám, ha az báró Ringelsheim vezérőrnagy dandárával egyesülten Teplitzen, Leitmeritzen és Münchengratzen át, a legrövidebb úton iparkodnék az első hadtesttel Josephstadt táján egyesülni.

Abban az esetben, ha ez az útvonal a háború megízenése után többé nem volna kellőképen bátoroságos, a délről esőbb, Weltruson és Podiebradon át vezető utat kell használni, a legrosszabb esetben pedig a minden esetben biztos fő-útvonalat az Elbe balpartján. Mindez esetekben a prágai tartományi katonai parancsnoksággal egyetértésben használhatnák a vasutat is.

Minthogy Hoyerswerdánál és Görlitznél porosz csapatokat vontak össze, nagyon vakmerő vállalkozásnak találom a szász királyi hadtestnek az Elbe jobb partjára való átkelését.

Löbaunál, Bautzennél, Riesanál és Wurzennél a vasúti hidaknak, valamint Meissennél az Elbe-hídnak a kellő időben való lerombolását teljesen helybenhagyom.

VII.

Ferencz József császár utasítása Benedeknek, 1866 június 5-én.

(Bécsi hadi levéltár.)

E *legmagasabb szóbeli utasítást*, a mint fölirata nevezi, Beck alezredes vitte Benedeknek Olmützbe. Az utasítás így szól:

A poroszoknak Holsteinba történt erőszakos betöréséből minden valószínűség szerint nehány nap alatt Poroszország ellen *casus belli* támad s ez esetre ő felsége rendeli,

hogy Benedek táborszernagy ő kegyelmessége tegyen meg minden olyan előkészületet a vezetése alatt álló északi hadsereg körében, a melyet alkalmasnak lát a porosz támadás visszaverésére. 0 felsége éppenséggel nem akar ő kegyelmessége intézkedéseibe avatkozni, miután abban ő kegyelmességének teljesen szabad kezet engedett, csupán azt kívánja, hogy a szász csapatok megvédéséről minden esetre gondoskodás történjék s hogy azok semmi szín alatt föl ne áldoztassanak.

0 felsége különös súlyt fektet arra, hogy a szász királyi csapatok a poroszok hirtelen támadása által a császári főhadsergentől el ne vágassanak, mert abban az esetben az egyesülés a lehetetlenséggel határos. Ezért fölbatalmazza Benedek táborszernagy úr ő kegyelmességét, hogy Bécs elkerülésével egyenes érintkezésbe léphessen a szász hadvezetőséggel s azt hívja föl, hogy a nagy hadműködési terv megvalósítására szükség esetén egyesüljön a császári hadsereggel.

Az ötödik zászlóaljakkal s a raktárrakkal való rendelkezése a hadsereg parancsnokának kezébe bocsáttatik.

A főhadvezér úr ő kegyelmessége által elrendelt mozdulatokról, előkészületekről, valamint a hadsereg élelmezése dolgában tett intézkedésekéről a jelen legmagasabb földadtal megbízott Beck alezredestől körülményes jelentést vár.“

„Bécs, 1866 június 5“

Az irat első kikezdésének a szélére Krismanics vezérőrnagy a következőket jegyezte föl:

„Csak úgy lehetséges, ha föláldozzuk legsajátosabb, legfontosabb érdekeinket.“

A hátlapon ez áll:

„A főhadvezér úr válaszát Beck alezredes úrnak előszóban adván át, minthogy további intézkedésnek nincs helye: *ad acta*.“

„Olmütz, 1866 6. 6.“

Krismanics, m. p.

VII. a)

Gróf Crenneville, Ferenez József császár főhadsegéde,
Benedeknek.

(Bécsi hadi levéltár.)

Mellékelten van szerencsém Exczellenzciádnak alázatosan két kivonatot küldeni. Az egyik a szász trónörökös ő fönsége a császár ő felségéhez intézett, a másik gróf Biome a külügymintiszter úrholz írt levelének kivonata. (A szász trónörökös levelét lásd: a második kötet 157-dik lapján, a Blome levelét alább a VII. b) szám alatt.)

Az utóbbi jelentésből arról értesül Exczellenzciád, hogy a bajor kormány nem hajlandó csapatait Csehországba küldeni s együtt harczolni az északi hadsereggel.

Gróf Huyn altábornagynak, a ki holnap este Münchenbe utazik, az az utasítása, hogy első sorban próbálja meg Tann altábornagygyal együttesen, ama katona-pontozatok végrehajtását, a mely pontozatokat katonai részről 01-mützben állapítottak meg. (E pontozatokat lásd: *Oesterreichs Kämpfe*. I. k. 145. 1.) Megújítja tehát a javaslatot s végrehajtását fogja sürgetni. Arra az esetre, ha ez nem sikertül, gróf Huyn altábornagy úrnak az az utasítása, hogy a bajor hadvezetőséget, helyesebben mondva a bajor kormányt arra bírja, hogy északi irányban minél hamarább s minél elszántabban úgy kezdje meg hadműveletét, hogy azzal közvetett úton a Csehországban harczoló északi hadsereget is támogassa. Kérem e sürgöny vételét távirati úton igazolni.

Bécs, 1866 június 18.

*Crenneville,
altábornagy, főhadsegéd.*

VII. b)

Gróf Biome gróf Mensdorffhoz írt leveléből.¹

(Bécsi hadi levéltár.)

München, 1866 június 17.

Tann tábornokot tegnap este tíz órakor a vasúttól egyenesen a miniszteriumba rendelték. Ott volt Károly herczeg is, hogy meghallgassa a vezérkar főnökének szóbeli jelentését osztrák küldetéséről s hogy a bajor hadsereg föllállítására a szükséges intézkedéseket megtegyék. A tanácskozás két órán át tartott s bár Tann tábornok Benedek táborszernagygyal történt megállapodását melegen védelmezte, törekvését báró Pfördten határozott ellenállása mégis meghiúsította. A miniszter egyenesen kabinetkérdést csinált abból, hogy a bajor csapatokat Csehországba vezessék s ha Károly herczeg eszejárását helyesen ítélem meg, azt gyanítom, hogy ő királyi fönsége inkább a miniszter, mint a tábornok véleménye felé hajlott.

Báró Pfördtent ettől a véleményétől eltéríteni lehetetlenségek tartom. A közös indítvány előterjesztésére sem akart ráállani a fövezérség kérdése miatt mindaddig, a míg nem biztosították róla, hogy a bajor csapatokat Benedek táborszernagy parancsnoksága alá és Csehországba vagy Sziléziába semmi szín alatt sem fogják rendelni. Lehetetlenségnek mondja, hogy Bajorországot kitégyék az ellenség inváziójának s hogy a nyolczadik szövetséges hadtestet magára hagyják. Ezenkívül fölveendők a hannoveri s a kurheszseni csapatok; az olmützi pontozatoknak pedig olyan a záradéka, a melynek alapján azt vitatja, hogy a megváltozott viszonyok a megállapodás módosítását elkerül-

¹ Gróf Blowe müncheni osztrák követ volt.

hetetlenné teszik. Ő exczellenciája legközelebb sürgönyt készül küldeni gróf Braynak, a melyben nézeteit fejtegeti. Mivel Exczellenciád tegnap azt sürgönyözte, hogy kívánatos volna, ha Bajorország Koburgot megszállaná, s ezzel Szászországot a szövetségi szerződés értelmében támogatná, jobban mondva fölmentené, a miniszterek még ürügye is van, a mivel eljárását szépítheti. Ellene vettem, hogy Bajorország nem félhet az inváziótól, hogy defenzív állásában Bajorország északi részén semleges szerepet játszik, sőt a porosz érdekeket szolgálja. Báró Pfordten erre arról biztosított, hogy eréyles támadás van szándékában Szászország vagy Hannover felé.

A másolat hiteléül
Beck alezredes.

VIII.

A haditörvényszék vizsgálata Benedek ellen

(Crenneville Benedeknek 1866 július.)

A császár ő felsége elrendelni kegyeskedett, hogy Exczellenciád ellen az előleges vizsgálat a kegyelmességed vezetésére bízott hadsereg vezetése, a hiányos szolgálat, a szerencsétlen hadiműködés színében, attól az időtől, hogy Olmützben a hadsereg vezetését átvette, addig a napig, a melyen a parancsnokságot átadja, indítassék meg.

Exczellenciád a legmagasabb parancs szerint a hadserget még a Duna jobb partjára vezeti, aztán a Bécsújhelyen székelő vizsgáló-bizottságnál jelentkezik. Kérem kegyelmességet, kegyeskedjék jelenteni, mikor indul Bécsújhelybe.

*Crenneville
altábornagy, első főhadsegéd.*

VIII. a)

A Benedek ellen indított pör megszüntetése.

(A császár rendelete.)

A legfelsőbb katonai ítélo-tanács által Benedek lovag, tábor-szernagy, báró Henikstein altábornagy és Krismanics lovag, vezérőrnagy ellen, a legutóbbi hadjárat alatt tanúsított maguktartása tárgyában a hadtörvényszéki vizsgálat elrendelését illetőleg hozott határozatot tudomásul veszem; de egyúttal elrendelem, hogy a nevezett három tábornok ellen minden további eljárás szűnjék meg.

Hasonló módon kell eljárnai a többi tábornokok és vezérkari tisztek ellen is, a kik hasonló természetű tak-tikai és stratégiai hibákért felelősségre vonattak, vagy felelősségre vonandók volnának.

Jelen elhatározásom végrehajtására a szükséges intézkedések megteendők.

Schönbrunn, 1866 deczember 4.

Ferencz József.

IX.

Ferencz József császár gróf Clam-Gallasnak.

Kedves gróf Clam-Gallas lovassági tábornok!

Az északi hadsereg hadvezetésétől beérkezett jelentések alapján, melyek szerint az ön hadtestének állapota a Gitschinnél vívott ütközet után a főhadserget az ofifenzíva abbanhagyására kényszerítette, ily súlyos következményű eseményeket illetőleg a közelebbi vizsgálatot meg kellett indítanom s Önt a hadseregtől vissza kellett hívnom.

Miután az előzetes vizsgálat nem tudott megállapítani olyan ténykörülményt, a mely önt vádolná, örö mest egyeztem bele, hogy az ön rehabilitálására hadtörvényszéki eljárás indittassék s most teljes megelégedéssel nyilvánítom,

hogy a minden illetékes fórumon megerősített hadtörvény-széki ítélet önt teljes ártatlannak találta s ezzel hadser-gem és birodalmam egy vitéz tábornokának, a ki engem és házamat hosszú évek során hűségesen szolgált, nevét és hírét megtisztította minden mocsoktól.

Ferencz József.

(Megjelent a *Kamerád* című katonai folyóirat 1042-dik számában 1866 deczember 1-én.)

X.

Hivatalos czikk Benedekről.

(Megjelent a hivatalos *Wiener Zeitungban*, 1866 deczember 8-án.)

Csak fájdalmas érzéssel tekinthet vissza minden osztrák, a ki hazáját szereti, ama gyászos napokra, a midőn a monarchia északi részén vitéz hadsergünk ből sok ezeren heves harczokban vérüköt és életüket áldozták a nélkül, hogy az igaz ügynek diadalt szerezhettek volna. Hogy mi mégis gyöngédtenenél érintjük ezt a friss sebet, erre az okot e lap hivatalos részében ma megjelent legmagasabb döntés adta meg, a mely ama rendszabályok eredményéről dönt, a melyről egy czikkünkben már július 4-én meg-emlékeztünk.

Olvasóink tudják, hogy a császár ő felsége a königrátki katasztrófa után Bécsújhelyen egy katona-bizottságot volt kegyes összeállítani s azt megbízni annak megvizsgálásával, hogy az északi hadsereg gyászos és súlyos következésű balesetét mennyiben okozta a fővezér és környezetének vétkes mulasztása. Föl vagyunk hatalmazva a vizsgálat eredményéből a következők közlésére:

A már említett s a legkiválóbb katonákból kiváló gonddal összeállított bizottság a főhadvezér, Benedek lovag, táborzernagy mellett, báró Henikstein altábornagyot, mint vezérkari főnököt s Krismanics lovag vezérőrnagyot, mint

az északi hadsereg hadműveleti irodájának főnökét is felelősségre vonta.

A két utóbbi tábornok, az igaz, nem igazolta ama vára-kozásokat, melyeket nagyfontosságú feladataikat illetőleg tehetségükhez fűztek, s melyeket bizalmi állásaiakra való kineveztetésükkor előbbi kiváló szolgálataik alapján tár-láltak s táplálni lehetett.

Már az elővizsgálat is Henikstein altábornagy és Krismanics vezérőrnagy hivatalviselésében csupán olyan hibákra bukkant, a melyek a helyzet hibás fölfogásából s rendelkező képességük csekélyebb fokából támadtak, de a melyek föltétlenül kizárták azt a föltevést, mintha azok a tábornokok hivatalos kötelességeiket akár vétkesen elhanya-golták, akár a becsületes akarat híjával lettek volna. Sőt inkább mind a ketten legjobb tudomásuk szerint megtettek minden módjukban állót, hogy felelősségteljes állásuknak, a melyet köteles engedelmességgel vállaltak magukra, eleget tegyenek.

Továbbá tekintettel kell lenni arra, hogy a had-vezetésre döntö befolyása nincs sem a vezérkari főnöknek, sem a hadműveleti iroda főnökének. A mit báró Henikstein altábornagy és Krismanics vezérőrnagy hivatalos állásuknál fogva tanácsoltak, abban a hadvezér döntött, a ki egyedül parancsolt, a ki egyedül viselte a császár s a birodalom előtt intézkedéseiért a felelősséget s a kit elhatározásában semmiféle felsőbb befolyás nem gátolt és nem zavart.

Egyébiránt attól, hogy az effajta felelősséget magáról elhárítsa, senki sem állhat távolabb Benedek lovag, tábor-szernagynál, a ki ismételt ízben, a leghatározottabban kijelentette, hogy alárendeltjei közül senkit sem vágol köte-lességmulasztással, általán senkit sem hibáztat, hogy a balsiker egyedüli okának magát tartja s ezért bárminő büntetést, a melylyel sújtani akarják, hódolattal és sza-

bálysszerű köszönettel fogad. Ez az elhatározás, bár kétségtelenül a legtisztteletreméltóbb okokból támadt, mégis nemely szükséges nyomozást rendkívül megnehezített s az elővizzsgálat lefolyását jelentősen hátrálta.

Mindazálta a bizottságnak sikerült elismerésre méltó tapintattal az összes lényeges körülmények leggondosabb összeállításának és lelkiiismeretes mérlegelésének útján elég-séges támaszpontot gyűjteni össze a boldogtalan hadvezér igazságos elítélésére. Meg vagyunk győződve, hogy az olvasó nem veszi zokon tölünk, ha még halogatjuk az ítélet elmondását, ha előbb tisztelettel emlékezünk meg azokról a nagy érdemekről, a melyeket negyven évnél hosszabb hűséges és odaadó szolgálatával szerzett az a férfi, aki egy időben veszítette el egész életén át szerzett dicsőségét s tette szegény, sok csapártól sújtott hazánkat egy büszke reménységgel szegényebbé s egy keserű csalódással dúsabbá.

Hogy senki ellen se legyünk méltánytalanok, meg kell emlékeznünk arról, hogy milyen általános és alapos bizalom fogadta az északi hadsereg élén azt a táborkot, aki Gdownál, utóbb az olasz s a magyar csatamezőkön a katonabeiátás, a szokatlan erély s a bátor elszántság annyi kiváló próbáját adta.

Az utolsó hadjárat kitörésekor ki tamáskodhatott volna jogosan a Benedek táborszernagy rátermettségében, ki merte volna megjósolni azt a csalódást, a miért most panaszokdunk? Nem jogosan kárhoztattuk volna inkább azt, ha a nagyobb katonarang, vagy a születés dönt a választásnál? Avagy az olyan jellemű embernél, a minő Benedek, elítélhetjük-e azt a korlátlan engedelmességet, a mely, vonakodva bár, de hódoló hűséggel vállalkozott arra a tisztre, a melylyel felséges hadura jószántából ruházta föl?

Bármilyen nehezünkre essék is, ki kell mondanunk a kemény ítéletet, hogy — sajnos — Benedek táborszernagy nem

született akkora feladatra; hogy terveiben és intézkedéseiben olyan tévedések történtek, a melyek a hadviselés szabályaival sehogysem igazolhatók s a melyek, magukban véve, bírói szempontból is a törvényszéki eljárás folytatására elégsges támaszpontot nyújthatnának, ha igen súlyos természetű okok nem ajánlanák a dolog más, enyhébb fölfogását.

Ha a megejtett nyomozás a rossz szándék, vagy a tudatos mulasztás legcsekélyebb jelét állapíthatta volna meg, akkor jogos volna és megtörtént volna a legszigorúbb igazságszolgáltatás alkalmazása. A vizsgálat azonban valami ilyennek a jelét sehogysem állapíthatta meg. Nem hanyagságból vagy erélytelenségből, és nem közömbösségből vagy gondatlanságból fakadtak a Benedek hadvezetésének a hibái. Jobb akarattal, nagyobb buzgósággal már senki sem törekedhetett arra, hogy hadsergünk győzzön, hogy az osztrák fegyver dicsőséget arasson; de azok a politikai és katonai viszonyok, a melyek tudvalévően e szerencsétlen háború folyamán támadtak, olyan lángeszű hadvezért kívántak volna, a milyen ritkaság minden időben s a kik közé Benedek táborszernagyot igen kiváló katonai képességei mellett sem számíthatjuk már többé. Hogy ez így történt, a már beállott s egész horderejében alig felfogható csapás után mélyen fájlaljuk; de mert nincs olyan törvénykönyv, a mely a nagyobbfokú szellemi képesség hiányát büntethetőnek tartaná, a hasonló esetekben nincs is más büntetés a benső vezeklésnél, a mely annál súlyosabb, minél nagyobb és megtisztelőbb volt az illető hatásköre.

Ebből a szempontból kell megítélni Benedek táborszernagy, báró Henikstein altábornagy és Krismanics vezérőrnagy ezelőtt egy hónappal megtörtént nyugdíjba helyezését is, a mely intézkedés akkor még nem jelentette a végét a fölsorolt tábormokok ellen indított eljárásnak.

Az elővizzsgálatot vezető bizottság véleménye, miután a legfelső katonabíróság is átvizsgálta és helybenhagyta, csak legutóbb került a legfelsőbb döntés alá, s most ő császári és királyi apostoli felsége az összes ténykörülmények igazságos mérlegelése után ma kiadott elhatározásával elrendelni kegyeskedett, hogy ebben az ügyben a további bírói eljárás megszüntetendő.

Császári hadura bizalmának elvesztése, katonai hírnevének eljátszása a kortársak s az utódok előtt, felismerése annak a megmérhetetlen szerencsétlenségnek, a mely vezetése alatt a hadsereget s a hadsereg vereségével az egész monarchiát érte: az olyan becsvágyó és emelkedett szellemű embernek, a minőnek Benedek mindig mutatkozott, súlyosabb lakolás bárminő büntetésnél, a mcllyel sújthatták volna, ha pörét teljesen lejáratják. Hogy a császár ő felisége báró Henikstein altábornagy és Krismanics vezérőrnagy nyugdíjazásával az eljárást e tábornokok ellen is abbanhagyatta, annak termézeszetes magyarázata az a már említett viszony, a melyben egykor hadvezérükkel állottak.

Meg kell még említenünk, hogy a most lezajlott háborúnak hiteles előadásával, a melyet már munkába vettek, s mely lehetőleg hamar fog megjelenni, szélesebb köröknek is megadatik az alkalom, hogy a tények őszinte, igazságos, tárgyias vázlata nyomán a dologról s a cselekvő személyiségekről pártatlan ítélet alkothassanak.

Másrészről a hadsereg hiányai, a melyek a történtek elfogulatlan vizsgálata után nem tagadhatók, már kímélet nélkül földerítettek s így remélhetjük, hogy a fölismert szükségesség nyomán a legfelsőbb hadvezetőség már megkezdett reformmunkájához megkapja az elengedhetetlen támaszt, tudniillik azokat az anyagi eszközöket, a melyeket súlyos pénzügyi helyzetünk lelkismeretes mérlegelése mellett is kényetlenek vagyunk e célra áldozni, hogy az alig

mult idők kemény leczkéjéből okultunk, hogy a hadsereg szervezése, igazgatása, fölszerelése, fegyverzete, továbbá a rendszeres és nagyobb csapatgyakorlatok terén az alaposabb taktikai kiképzésben az idők követelményeitől s a más nagyhatalmak véderejének arányaitól nem maradhatunk el s hogy becsületünket, hazánk hatalmát és boldogságát nem teszszük ki többé a legnagyobb veszedelemek.

XI.

Benedek végrendelete.

(Teljes szövegében lásd: Benedek: *Nachgelassene Papiere*, 421.1.)

„Hosszú, fáradalmas, hányatott katonaélet áll a hátam mögött, mégis jelen végakaratomat nyugodt, világos elmével írom meg. Sohasem törekedtem a pénzszerzésre, nem is értettem hozzá s csupán feleségemnek köszönhetem, hogy nem hagyok hátra adósságot, mert ő, a midőn egy török sorsjegyével nyert, bőkezűen kisegített. Mindig kötelességtudó, hűséges, becsületes katona s a formaságuktól ment alázatos keresztyén voltam. Nyugodt lelkismerettel gondolok utolsó órámra s határozottan kijelentem, hogy sem emlékíratokat, sem önéletrajzot nem hagyok hátra. Adatokat sem nem adtam senkinek, hogy katonapályámat s életem folyását megírhassa. minden jegyzetet, írásbeli megjegyzést, a mely az 1866. évi hadjáratra s a mely az északi hadseregben az alattvalói és katonai hűségemre való hivatkozással rám erőszakolt fővezérségre vonatkozott, magam égetttem el.

1866. november 19-én az akkori fővezérnek, Albrecht főherczegek sub pers. 22. szám alatt írásban megírtem, hogy a mit tudok, tovább is elhallgatom s magammal fogom vinni a sírba. Ez az ígéretem lehetett elhamarkodott,

lehetett ostoba is; de épp ez az ígéret legbékelyegzőbb vonása katonaj elleniemnek.

Hogy az osztrák kormány, miután Ígéretem kezében volt, bizva becsületes Ígéretemben, 1866. deczember 9-én vagy 10-én az újságban egy furcsa czikket közöltetett rólam, a melyben letagadta egész múltamat, hogy a kormány lapjának ezt a nem minősíthető czikkét a vezérkar elnöki irodájában fogalmazták s rajta John altábornagy és Albrecht főherczeg, tábornagy javítottak és simítottak s hogy végül a kormány különös parancsára közzétették, az olyan eljárás, a mely meghaladja a jogról, méltányosságról, tisztességről alkotott fogalmamat. Némán tűrtem ezt is s már hét éve hordom kemény katonasorsomat filozófiával és önmegtagadással. Szerencsémre mégsem táplálok senki iránt haragot s el sem butultam. Leszámoltam magammal és a világgal; magammal tisztában vagyok, de a katonaélet költészetével fizettem meg érte.

Ennyit bevezetésül végakaratomhoz. Egykor szárnysegédem, Müller Jenő, most vezérkari ezredes Albrecht főherczeg, tábornagy mellett, a ki, mint egész ifjú kadét, parancsnokságom alatt kapta meg a vitézség ezüstérmét s érdemelte ki a hadnagy rangot, a ki leginkább az én parancsnokságom alatt érlelődött jellemes férfiúvá s a ki minden hárunk derék fiaként viselte magát, mihelyt meg haltam, rendezni fogja dolgaimat és támasza lesz szegény jó feleségemnek azokban a szomorú napokban, a mikor az legjobb, legszeretőbb barátját veszítí el.

*

* *

Az itteni helyőrség parancsnokságát már régebben értesítettem, sőt szabályszerűen, írásban is kikértem magammak, hogy nekem katonai temetést rendezzen. Úgy akarom, hogy minél egyszerűbben, minden katonajelvény nélkül tegyenek síromba. Síromra, akár a katholikus Szent-

Leonhárd, akár a protestáns Szent-Péter temetőben (a hogy feleségem jobbnak láta) vagy egyszerű köemléket, vagy egy vaskereszettel állítsanak minden frázs nélkül. Müller ezredes vegye át összes írásaimat és papirosaimat, feleségem tartsa meg, a mit a megőrzésre méltónak talál, a többit Müller égesse el. Albrecht főherczeg kardját, a melyet a novarai csata után az enyémmel kicserélte, vigye vissza neki, valamint azokat a rendjeleket (a katonai Mária-Terézia-rendet, a katonai érdemkeresztet), a melyeket a főherczeg, a midőn 1866-ban összes rendjeleimet eloptákt, kegyelmesen nekem megküldött.

Öreg, hosszú évek óta hűséges szolgámnak, Mateyka Józsefnak hagyom minden ruhámat és fehérneműmet, hagyok neki egy évi bért és azt, a mi neve alatt íróasztalom fiókjában van. Csupán azt az órát, a melylyel báró Haynau táborszernagy ajándékozott meg 1849-ben a magyarországi hadjárat után, kell emlékül átadnia régi hűséges barátomnak, báró Sina Simonnak s fegyvereimet és vadászkészletemet, a melyeket már régebben elajándékoztam Müller barátomnak, szolgáltassák ki neki,

Remélem, hogy utolsó órámban feleségemtől előszóval búcsúzhatom el. Ha nem tehetném, mondják el neki e sorok, hogy forrón köszönöm neki minden a szeretetet és jóságot, a melylyel házasságunkban elhalmozott. És különösen köszönöm, hogy katona-balsorsomat olyan okosan, annyi lemondással hordozta. Áldott lelkű sógoromat, báró Krieg Gusztávot, herczeg Liechtenstein Frigyes és Rupprecht Henrik lovag, altábornagy régi barátaimat nevemben Müller ezredes úr köszöntse szívesen.

És ezzel basta!

Grácz, 1873. június 15.

*Benedek Lajos,
táboroszernagy.*

XII.

Benedek Júlia férje, Benedek táborzsernagy sorsáról.

(Benedeknél asszony ezt az általa 1886-ban írt czikket lemásolás végett adta a szerzőnek 1889-ben.)

Németországból jövő levelek annak idején sokkal inkább szolgáltattak igazságot a hősnek, mint kortársai hazájában. Bizonyága ennek Bismarck herczeg is, aki az elsők között volt, hogy sajátkezű levelével a halott iránt kegyeletes részvétet tanúsítson.

Soraiból azt olvasom, uram, hogy részleteket kíván Benedek életéből. Sok történeti értékű dolgot tudnék életéből elbeszélni előszóval, de a nyilvánosság elé tárható bizonyítványaim nincsenek.

Néhány epizódot jegyzek föl Benedek életéből és jellemeiről, mert az ön rokonérzséről bizonyos vagyok. 1866-ban, a midőn Benedeket Bécsbe hívták, hogy rábízzák az északi hadsereg parancsnokságát, könyörgött a császárnak, hogy hagyja öt az olasz hadsereg élén, a melyben több harminc esztendejénél, hogy szolgál, ahol minden talpalatnyi földet alaposan ismer, ahol a csapatokat a háborúra kiképezte és *kezeskedik* Olaszországról. Ez olyan szó volt, a melyet Benedek, akit szerény embernek ismertek, jól megfontolt, mielőtt kimondotta volna. Végül az uralkodó, bár nem szívesen hajlott kérésére, visszabocsátotta öt Olaszországra. Másnap kora reggel meglátogatta Albrecht főherczeg s erőltette, kérte, hogy fogadja el az északi hadsereg fővezérségét, mert a csapatok csupán benne bíznak; jobbágyhúségre hivatkozott, azt állította (tévesen), hogy a dinasztia állása rendülne meg, ha ő csatát vesztene. „Míg ha ön veszít csatát, folytatta a főherczeg, csak egyedül esik áldozatául. „Az áldozat engedett a kényszernek és elbukott.

Benedek nem igen bízott a sikerben, mert nem voltak a háborúra elkészülve s a Bécsben tartott utolsó haditanácsban nyíltan megmondta: „Felség, veszödelmes játéket játszunk s már előre vesztettük“. A császár hevesen kérdezte: „Miért?“ „Mert nem vagyunk eléggyé elkészülve rá, hogy egyszerre két háborút viseljünk!“

Még hadd mondjak el egy epizódot abból az időből. A haditanácsban belenézett az előterjesztendő névsorba s láttá, hogy tábornagynak akarják kinevezni. Gyorsan elhagyta a termet s tudván a járást, egyenest a császárhoz sietett. Aztán könyörgött, hogy a kinevezést ne hozzák nyilvánosságra. Ha szerencsés lesz, hogy a háborút megnyerje, akkor a csataterületen úgy is megteszi tábornagynak; de ha veszíteni találna, agyonnyomná őt az a kitüntetés, a melyet nem érdemelt meg.

A mint a háborúban Ausztriát szerencsétlenség érte, nem találkozott hang, sem fönn, sem alant, a mely a monarchia előtt őt védeni merte volna. Albrecht főherczeg hallgatott; Gráczba azonban el tudott jönni, a kötelességtudó férfitől ki tudta csikarni becsületszavát, hogy az 1866. évi hadjáratról sem előszóval, sem írásban semmit sem ad a nyilvánosságra. A fáradt, lehangolt, a sok igazságtalanúság miatt mélyen sérült Benedek, aki magának nem akart és nem keresett már semmit, aki sorsával leszármolt, kötelező igéretet tett és hallgatott a sírig.

Később talán megbánta igéretét, de Benedeknek szentség volt a becsületszó.

Utóbb aztán láttam, hogy sok írást, sok bizonyítékot égetett el. Megpróbáltam lebeszélni róla, de válasza ez volt: „Miért ne tenném? minden és mindenkit kellene vádolnom az elsőtől az utolsóig s azért mégis csak a legyőzött hadvezér maradnék“.

Remélte és nagyon óhajtotta, hogy beszélhessen császárával; neki megmondott volna minden, nemcsak Önigazo-

lásul, hanem a hadsereg jövendője érdekében is, de ez a kívánsága nem valósult.“

Benedekné asszony ezután szóvá teszi, hogy Albrecht főherczege férjének temetésére sem ment el, aztán így folytatja:

„Ürűgyül azt mondta, hogy Benedeket végső akarata szerint polgárruhában, katonai tisztagés nélkül temették el.

Milyen érzések dúlhatták azt az embert, aki katona volt tetőtől talpig, a midőn megtagadta a katonaruhát.

De Albrecht főherczegeknek, a bajtársnak, a barátnak így is kisérni kellett volna Benedeket utolsó útján.

Grácz, 1886. augusztus.“

XIII.

Moltke az 1866. évi hadjáratról.

(Beszélgetés a szerzővel 1889 szeptember 22-én.)

„Ön azt kívánja, mondta a tábornagy, levelem egy helyét idézve, hogy többek között világosítam fel arról, hogy 1866-han miért választottuk a porosz hadseregnak különálló hadseregekben való felvonulását, mi magábanvéve is veszedelmes művelet? Mert hadserünk összegyűjtése más-ként nem volt lehető, csak hosszú vonalban a cseh-szász határ hosszában. Görlitz táján ugyan Összevonhattuk volna a hadserget, de oda akkor csak egyetlenegy egyvágányú vasút vezetett s így pár héttel megkéstünk volna. Később ezekről a viszonyokról egy czikket tétettem közzé, a melyben azt mondtam, hogy mivel Csehország földrajzi alakulásán, a mely Eszak-Németországba mélyen benyulik, nem változtathattunk, kényetlenek voltunk hadserünkkel elnyújtott vonalban állitani föl.¹ Ha Benedek Csehország

¹ Gróf Moltke ezzel bizonyára a *Militärwochenblatt* 1867. évi 18-dik számában megjelent czikkére céltzott.

északi részében állítja föl hadsergét, föltétlenül rendelkezik a harcztér belső vonalaival. Ebből a körülményből önként az következett, hogy ne várjuk be támadását, hanem törjünk be Csehországra s ott egyesítsük sergeinket. Ismerem az ellenvetéseket, a melyeket föl szoktak hozni. De ha mi egy helyen vonjuk össze hadsergünket, úgy föl kell áldoznunk Sziléziát, a mit bármí áron el kellett kerülnünk. Ezért kényszerültünk amaz első felállásra, mely kezdetben veszedelmesnek tetszett, mert egy hetven mérföld hosszúságú vonalon történt. Ezért aztán más nem volt lehető a támadó hadjáratnál.

A midőn azt jegyeztem meg, hogy Govone tábornok, az olasz meghatalmazott, a háború előtt Moltke tervét szintén aggodalmASNak találta s a mint jelentésében mondja,¹ megnyugtatásul azt felelték, hogy Görlitznél a porosz hadseregek egyesülése bármikor megtörténhetik, a tábornagy a következőket válaszolta: „Én Govonenak azt nem mondhattam, mert az képtelenség, s ha mégis mondottam volna, úgy nem akartam tervemet az orrára kötni. Lehetetlenség volt Görlitznél akkora erős hadsereg összevonása, s erőnkét csupán Csehország északi részében lehetett egyesíteni. Az olaszok különben helyesebben tesznek, ha nem a mi hadműveleteinket kritizálják, hanem a maguk hadjáratát vezetik jobban. Azt tanácsoltam volt nekik, hogy a várnegyszöget s vele az osztrák hadserget kerüljék meg, mert ezzel az osztrákokat arra kényszerítik, hogy hazájuk védelme végett a várnegyszög keleti sarkán erősségeik közül kilépjenek. E helyett azonban betörtek a várnegyszögbe és megverették magukat Albrecht főherczeggel, ám bár erejük a létszám tekintetében nagyobb volt. Ha követik tanács-

¹ Govone jelentésében La Mámoránál: *Egy kissé több világosság* című röpiratábana 232. lapon. V. ő: *Lettow*, II. 112. 1.

mat, győzelmük föltétlenül bizonyos; kivéve, ha az osztrák hadsereg benső erő dolgában annyira különb az az ő hadseregüknél, hogy minden kísérletüknek meg kell hiúsulnia. Vere-ségiük után többé nem is tudták Albrecht főherczeget Itáliában visszatartani, háborítatlanul vonulhatott északra és sergénék nagyobb részével a Dunánál jelent meg. A mire mi győzelmesen a Dunához értünk, ő már szemben állott velünk. A háborút újra kellett volna kezdeni. Igaz, hogy a mi helyzetünk így is kedvezőbb volt; de a háború kimeneteléről senki sem kezeskedhetik. Az olaszok okosabban cselekesznek, ha a helyett, hogy nekünk osztogattak tanácsot, erélyesebben harccolnak.*

Arra a megjegyzésemre, hogy Govone jelentésében csak azt mondta, hogy Görlitznél defenzív csatára hét hadtestet vonhattak volna össze, Moltke a következőkben válaszolt: „Én nem mondhattam azt sem. Néztem kezdettől fogva az volt, hogy csupán támadó hadjáratot viselhetünk, mert kedvezőtlenebb helyzetünkön, a mit Csehország stratégiai viszonyai magyaráznak, csupán így javíthattunk. Az osztrák hadseregnak a kedvezőbb helyzetet kellett volna kihasználni, az ő fölvonulásukban csak az volt a hiba, hogy nagyon benn, Morvaországban történt meg. Benedek akkori vezérkari főnöke, a kinek — úgy hiszem — végzetes befolyása volt, igenis óvatos volt föltekvéseiiben. Ha Benedek mindenki által Észak-Csehországban állítja föl sereget, úgy idejében szállhat szembe Frigyes Károly herczeg és Herwarth-Bittenfeld seregeivel s a trónörökös sem érkezhetik meg idejében. így aztán elszalasztották a győzelem lehetőségét.“

Arra a kérdésemre, hogy Frigyes Károly herczeg valóban, a mint több katonakritikus állítja, gyorsabban nyomulhatott volna elő s korábban érkezhetett volna Jitschinbe, a hol az egyesülésnek meg kellett volna történni, Moltke

ezeket válaszolta: „Véleményem szerint Frigyes Károly herceg nem érkezhetett korábban Jitschinbe. A dolog lényege nem is az volt, hogy korábban érkezzék Jitschinbe a trónörökösnek, hanem hogy a két hadsereg mozgása egybevágjon s egymást támogassa. És bár június 29-én reggel sürgönyöztem neki Berlinból, hogy a lehető leggyorsabban nyomuljon elő, azért panaszom nem lehetett ellene. A mint Jitschint elérte, nem gondoltunk arra, hogy a trónörökösnek most már nyomban egyesülni kell az ő seregével, jobbnak találtuk, hogy az egyesülés csak a csata napján történjék meg. A minthogy az egyesülés az ellenség sorai előtt történt meg s a königgráti ütközetben ez döntötte el a csata sorsát. A mint a trónörökös megjelent az osztrák hadsereg jobb oldalában, a porosz megnyerte a csatát. Benedek minden bizonynal okosabban cselekszik, ha az Elbén innen kerüli a csatát, ha a folyó mögött áll föl, az egyik szárnynyal Josephstadtra, a más-sal Königgrätzre támaszkodva. Akkor hadállása nagyon erős. Nekünk ez esetben Frigyes Károly hadsérvével arcban kellett volna támadnunk, a trónörökösnek pedig az Elbe két mellékfolyóján, az Aupán s a Mettaon kellett volna átkelnie, hogy oldalban támadhassa. Nagyon nehéz hadművelet lett volna nekünk, kivált azért, mert az arcban támadás akkor nagyon veszedelmes lett volna. Benedek azonban, a mint a császárhoz intézett sürgönye bizonyítja, Ausztria ügyét már akkor elveszettnek tartotta, s már a csata előtt azt tanácsolta a császárnak, hogy kössön békét bármí áron.“

Moltke azután Benedek és Krismanics sorsáról kérdezősködött. Benedekről azt mondta, hogy nagyon derék tiszt volt, aki Olaszországban, Solferinonál kivált, nagyon kitüntette magát. Arra a kérdésemre, hogy mi okból tudták meg olyan későn a király főhadiszállásán a trón-

örökös megérkezését Königgrätzhez? a következőket jegyezte meg:

„A trónörökösnek a mi sergünkötől nagyon távoleső helyen kellett a csatába vegyülnie. Gróf Finckensteint az előtt való éjjel küldtük hozzá az ismert parancsosai. Csapatai, minthogy nem lehetett másként, egymástól nagyon szétszórtan táboroztak s ez egymástól távol eső helyekről kellett összevonnia csapatait a csatára. Közben Frigyes Károly hadseregével igen súlyos helyzetbe kerültünk. A Holawaldot, a mely az osztrák ágyúk előtt feküdt, megszállhatta ugyan, de onnan egy lépést sem tehetett előre. Az osztrák tüzérség, a mely kitüntően s minden dicséretre érdemesen viselte magát, minket sakkban tartott. Egyszer magam is kiugrattam a Holawald elő, hogy áttekintsem a helyzetet; de csapatainknak egy nem sikerült roham után vissza kellett vonulniok az erdőbe. így az erdő előtt nem találtam poroszt, halottak és elhullott lovak hevertek a földön. Kivált egy osztrák üteg tett bennünk sok kárt. A hátrálásnál is tüzérségüket nagyon becsesnek találtam. Délután, a mikor a trónörökös a csatát már eldöntötte s mi előnyomulhattunk, egy osztrák ütegre bukkantam, a mely össze volt löve a szó szoros értelmében. A tüzérek holtan az ágyúkra estek, utolsó lehellettükig megállották helyüket. Frigyes Károly seregének balszárnyán még czentrumánál is rosszabbul állott a dolgunk. Ez a szárny, mielőtt a trónörökös támadott volna, nagyon gyöngé volt, Fransecky hadosztálya nem tarthatta magát a Swiep - Waldban. Franseckyt a vele szemben álló harmadfél osztrák hadtest kiverte az erdőből s csak az erdő szélén tudta magát nagynehezen védeni. De éppen azzal, hogy a két osztrák hadtest nagyon is hevesen üldözte Franseckyt, hagyta oldalát és hátát födetlen: a trónörökös pedig éppen ott jelent meg s döntötte el a csatát.“

Arra a kérdésre, hogy az Benedeket nem menti-e fel a felelősség alól, hogy Festetics és Thun tábornokok állásukat elhagyva, a Swiep-Waldbá nyomultak, Moltke ezt válaszolta:

„Benedek ezért föltétlenül fölmentendő minden felelősség alól. De a két tábornok magaviseleté is könnyen megérthető. Előnyben voltak, Franseckyt kiverték a Swiep-Waldból, ki akarták használni győzelmüket. A győzelem nagy doleg, könnyen elragadja az embert. Azt hitték, hogy a csatát eldönthetik ezen a ponton s azalatt persze a trónörökös oldalukra tört. Csapataikat először ki kellett vonniok az erdőből, hogy szembeszállhassanak a trónörökössel s ezzel a nehéz mozdulattal kudarcot vallottak. A gyülekezés erőben vívott csata után nem történtek meg gyorsan, ezért találta a trónörökös, a midőn támadott, Chlumot majdnem védetlenül. Benedeket is, a midőn Chlum felé lovagolt, majdnem elfogták.“

„Általában — mondta Moltke nagy nyomatékkai, a midőn e tábornokok huzakodó engedelmességét hoztam elő, — az engedelmesség alapely, de az ember fölül áll az elveken. Hogy a háborúban kinek van igaza, azt a legtöbb esetben a siker dönti el. Utólag természetesen nagyon könnyű ítélni; de éppen ezért kell nagyon óvatosan ítélnünk valamely tábornokról.“

Azt az Ausztriában nagyon elterjedt nézetet, hogy Benedek megnyerhette volna a csatát, ha a porosz trónörökös megérkezése előtt tartalékját Frigyes Károly hadseregének leverésére fordítja, Moltke egész határozottan czáfolta. „EZ határozott tévedés — mondta, — mert ha Benedek délben egész haderejével ilyen ellenrohamot próbál meg, egy egészen friss porosz hadtesttel, a harmadikkal találta volna magát szemben. S olyan hamar azzal nem végezhetett volna. Ezalatt a harcz alatt a trón-

örökös jobb szárnyát bizonyosan megtámadta volna s a mint hihető, az osztrákok még nagyobb vereséget szenvednek. Mert minél előbb nyomultak volna czentrumukkal Frigyes Károly herczeg ellen, annál gyilkosabb lett volna a trónörökös hátban jövő támadása. “

A midőn a königgratzi győzelem tökéletlen kihasználását hoztam szóba s megjegyeztem, hogy Kirchbach altábornagy közlése szerint azt a parancsot, a melyet az ellenség üldözésére a trónörökös kiadott, a főhadiszállásról visszavonták, gróf Moltke a következőket mondta:

„A hevesebb üldözés lehetetlen volt. Mi a főhadiszáláson nem tudhattuk, hogy áll a csata a hadsereg egyes részeiben. Mindig óvakadtunk attól, hogy részparancsok által beavatkozzunk a három hadsereg dolgába, az egyes esetekben az intézkedést a parancsnokoknak engedtük át. Ha tehát Kirchbach ellenparancsot kapott, a minek következetében az üldözést abbanhagyta, azt a parancsot is csak a trónörökös adhatta ki. Etzel tábornok az elbei hadseregen sem kaphatta az utasítást az üldözés abbanhagyására azon a napon, az csak másnap történhetett. Az igaz, hogy Etzel hadosztálya nehézségek nélkül vegyülhetett volna a harcra. Azt nem használtuk a csatában, a Nechanitznál álló hídon a porosz csapatok általán nagyon lassan keltek át. Hogy Hartmann tábornok, a ki a trónörökös lovasságának volt a parancsnoka, erélyesebben törhetett volna-e elő, azt emlékezetből nem dönthetem el, azt az okmányokból kellene megállapítani. Hogy lovasságával gyorsan a csatába törjön, nem volt könnyű dolog, mert előtte csatázott a trónörökös győztes gyalogsága. Azon kellett volna először kereszttültörni, hogy az osztrákok után irámodhassék. Azt is meg kell gondolni, hogy az osztrák tüzérség Chlum elveszítése után új állást foglalt s nagy vitézséggel tartotta föl előnyomulásunkat. Általán véve hadsergünk már

nem volt alkalmas arra, hogy még aznap az osztrákok üldözésére vállalkozzék. A mint a három porosz hadsereg az osztrák hadállás ellen koncentrikusan előnyomult s azt elfoglalta, az elfoglalt halmon természetesen összevegyült egymással s az egyesüléssel összezavarodtak. Azon a napon tehát többre nem vállalkozhattunk s még a másnap délelőtt is azzal tölt el, hogy elválaszszuk egymástól és rendezzük csapatainkat.“

Arra a kérdésre, hogy a porosz vezérkar a háború előtt ismerte-e körülményesében az osztrák hadsereg benső gyöngeségét, Moltke így válaszolt: „Ezt a dolgot nagyon túlozták; a kémkedés a háború előtt és a háború alatt általában keveset ér. Természetesen az osztrák hadsereg erejéről és szervezetéről pontosan voltunk értesülve, a mint most is pontosan vagyunk értesülve az orosz s a francia hadserekről. Egyébiránt hamis fölfogás azt hinni, hogy valamely haditervet meg lehet állapítani előre úgy, hogy a háborút hogy kelljen vezetni egész az ellenséges főváros elfoglalásáig. Előre megállapítani valamit csupán az ellenséggel való első összecsapásig lehet; azután a viszonyok szerint kell igazodni. Aztán nem a legszellemesebb, hanem a legegyszerűbb s a legtermészetesebb módot kell választani, ahoz aztán persze következetesen kell ragaszkodni.“

Arról, hogy minő része volt a háborúra való előkészületekben, a tábornagy így nyilatkozott:

„Bismarck részén állottam. A király csak kedvetlenül és nehéz szíssel ment bele abba a háborúba, a melyet németnek némettel vívott harcnak tartott. Természetesen én csak annyira folytam be a politikára, a mennyiben hivatalom természete megkívánta. Engem az érdekelte leginkább, hogy a midőn kellett, a lehető legnagyobb erővel jelenjünk meg a legfontosabb csatáren, Csehországban; minden egyéb nekem csak másodrendű kérdés volt. Ezért is tanácsoltam

azt, hogy csak csekély erőt állítsunk szembe a délnémet államokkal. Még ha győznek is, mit kezdhetnek, vagy mit vihetnek véghez? Berlin ellen fognak vonulni, vagy Kölnt, vagy Koblenzét fogják ostrom alá? Aztán javunkra vált, hogy vezéreik egyet nem értettek, a mit nem sejthettünk meg előre. Hogy czélt érjünk, meg kellett koczkáztatni azt is, hogy védetlenül hagyjuk a rajnai határokat. Eleintén egy egész hadtestet hagytunk nyugaton, de utóbb abból is egy hadosztályt Csehországba kellett rendelnünk, így nagy erővel nyomulhattunk Ausztriába s a döntő csatában már számban is többen voltunk az ellenségnél.

XIV.

Gróf Blumenthal az 1866. évi háborúról.

(Beszélgetés.)

Az alább következő közleményt gróf Blumenthal tábor nagy 1890. június 15-én történt beszélgetésükön adta a szerzőnek:

„A midőn a trónörökös hadserege három úton nyomult be Csehországba, kritikus helyzetben voltunk. Nem aggódtunk azonban, helyzetünket úgy fogtuk föl, a minő volt az valóban. Ha valamelyik rész-oszlopunkat vissza is verték volna, a többiek áttörhették magukat; s ha mindenütt visszavernek is, kísérletünket megújítjuk. Legyőzendő nehézségeink nem voltak akkorák, mint Nagy Frigyes idejében, a mikor a tüzérséget s a málhát csak öszvérekkel tudták átszállítani a hegységen. A mi időnkben már pompás csinált utak vezettek keresztül-kasul a hegységen. Akostelzi halmon június 28-án ugyan nagy szorongásban, de egyúttal szilárd elhatározással állottunk, figyelve jobbra-balra a gárda-hadtest és Steinmetz csatáira. Velünk volt

Hohenlohe herczeg is, a ki utóbb megírta élményeinket s a ki a csatában a legvakmerőbben viselte magát. Még nem tudtunk semmit arról a szerencsétlenségről, a mely Bonint június 27-én Trautenaunál érte. Ne képzeljük azt, hogy az ember a háborúban minden a számításra alapít. Az ember ugyan utóbb mindenki kombinál igen szépen, de az aztán inkább constructio mint valóság s a dolgok lefolyásukban ritkán felelnek meg az eredeti terveknek. Három hadjáratban voltam vezérkari főnök, azt az igazságot azonban meg kell vallanom, hogy nem sok, a mit kiszámíthattam, vagy megláttam előre. Az embernek a legegyszerűbb, legérthetőbb tervhez kell ragaszkodni, — ennyi az egész. Nagyon szép és tanulságos dolog a katonai események lefolyásáról utóbb pontos tanulmányokat készíteni. Ezekből bizonyára sokat lehet tanulni a jövendő esetei tekintetében; de óvakodnunk kell attól, hogy a múltból a jövendőre elhamarkodott következetetéseket vonjunk. Magam keveset olvastam az 1866. évi háború történetéről, mert nem vonzanak az utólagosan gyártott művészeti kombinációk."

Arra a megjegyzésemre, hogy az mégis szép stratégiai gondolat volt, hogy a trónörökös június 29-én és 30-án az osztrákok dubenetzi megerősített hadállásával szemben megállott, míg Frigyes Károly herczeg hátban támadott, a tábornagy a következőket mondta:

„Szó sincs róla! A mi engem illet, inkább támadtam volna az osztrákokat s hiszem, hogy kiverjük hadállásából. A trónörökös és én természetesen engedelmeskedtünk a főhadiszállásról kapott utasításoknak, azonban azt hiszem, hogy hadseregeinknek sikerült volna, ha két oldalról támad, az osztrákoktól hadállásukat kicsikarni. Tervemet vázlatosan már el is készítettem. Jobbról, körülbelül Königinhof táján, oldalban a gárda támadott volna; balról, tüzér-

ségiink által támogatva, Steinmetz próbálta volna meg a támadást. A gárda mögött állott volna Bonin, az ötödik hadtest mögött a hatodik. Százhúszezer emberből álló hadseregünk volt, akkora erővel lehet valamit kezdeni. El is lovagoltam a király főhadiszállására, hogy vele tervezet megfogadtassam. A tervet meghiúsította az a körülmény, hogy az osztrákok visszavonultak a königgratzi hadállásba: ezzel új föladat állott előttünk, a königgratzi ütközetre kellett megtennünk az előkészületeket.

A mint ismeretes, a csata reggelén indultunk útnak s délben már a trónörökössel azon a magaslaton állottam, a melyről a már folyó csatát áttekinthettük. A mint átpillantottuk az osztrák hadállásokat, nyomban így szóltam a trónörököshez: „Királyi fönség, gratulálok a csatához, a melyet ma fog nyerni! „A trónörökös nagyon elcsodálkozott, mert úgy vélte, hogy erőfeszítéseinknek még csak a kezdetén vagyunk. Az mindegy — válaszoltam — ha Frigyes Károly herczeg csupán a maga seregével föl tudja tartani Benedek egész hadseregét, a mi erőnknek el kell dönteni a csatát. Az osztrákok az első hadsereggel tűztek össze, mi úgy kapjuk őket oldalba, hogy nem rázhatnak le magukról. El kell hagyniok azokat a halmokat. Nem érnek vele semmit, ha még olyan vízéül harccolnak is. Aztán előnyomultunk és a csatát eldöntöttük.“

Az osztrák hadsereg hiányos üldözéséről a tábor nagy a következőkben nyilatkozott:

„Az a parancs, hogy az ellenséget ne üldözzük tovább, a királytól jött. Utóbb ebből azt a politikai okot hüvelyezték ki, hogy a király nem akarta teljesen megsemmisíteni az osztrák hadsereget. Hát bizonyára nem voltunk halálos ellenségei az osztrákoknak; de ilyen nem katonai okok mégsem hatottak a királyra. Aztán másként is nagyon nehéz dolog az ellenség üldözése; az üldözés még nagy győzelmek

esetén sem mindig tökéletes. Könnyű ócsárolni a vezéreket, hogy kötelességeiket nem tették meg. Rendesen a Gneisenau példáját szokták idézni, aki a Waterlooi csata után egész éjjel üldözte a francziákat. Többsnyire egész halom ok szokott összejátszani, hogy az üldöző elevenségét megbénítsa. A vezér a nyert csata után többsnyire nagyon fáradt, aztán sikerét nem tudja pontosan mérlegelni. minden csupán attól a vezértől függ, aki éppen szemben áll az ellenséggel. Ha eréyles ember, maga áll az üldözés élére. A wörthi csata után Hartmann lovastábornokunk könyvet írt, a melyben elégedetlenkedik a miatt, hogy a francziákat nem üldözték elég eréyesen. A königgratzi csatában pedig éppen ő volt a második hadsereg lovas-ságának parancsnoka, ezredéivel nem is állott a csatatértől messzi s mégsem tette meg azt, a mit másoktól követel.

Általán az elmélet nem elég a hadviseléshez. Ezért csak azoknak a tiszteknek ajánlhatom a hadviselés elméletének tanulmányozását, a kiknek igen tiszta és világos az agyúk. A nem világos agyúakat megtéveszti. A közösséges tiszte csak azt kell belevernünk, hogy bátran menjen neki az ellenségnek, mert ez az első és legfőbb kötelessége. Csak egy olyan tanulmány van, a mely a figyelmet a födologról nem téri a lényegtelen dolgokra s ez a régi klasszikusok olvasása. A régi klasszikusok visszavezetnek minden eseményt természetes okaira. Fiatal koromban magam is elolvastam Károly főherczeg munkáit s még sok más katona-munkát, bevallom azonban, hogy valami nagy hasznom nem volt belőle.

Úgy látom, hogy az osztrák hadseregen most igen nagy súlyt helyeznek a könyvtudományra. Az osztrák hadseregen igen becses elemek találkoznak s épp azért nem tanácsos, hogy a hadviselésben az elméletet értékénél többre becsüljék/

XV.

Blumenthal tábornok levele feleségéhez 1866 július 10.

(Ezt a levelet Blumenthal vezérőrnagy angol nyelven írta a feleségéhez. Egy osztrák lovasosztály elfogta s bécsi lapok közölték német fordításban.)

Morva-Trübau, július 10.

Úgy látszik, hogy egy kis szünethez jutottunk s így akad időm írni önnék. Az ellenséget oly szaporán üldözük, a hogy csak bírjuk, de az gyorsabban szalad. A térképről leolvashatja, hogy öt-hat német mérföldnyire vagyunk Olmütztől. Nagyon kellemetlen nekem, hogy ismét egy erősség elé czövekeljük magunkat, de a doleg nem megy másként. Azt mondhatom, hogy hadsergünk fele Bécsnek tart, hogy ott hozza létre a békét. Tegnap az osztrákok vonultak át ezen a városon s barátom, a szász trónörökös, abban az ágyban hált, a melyben ezen az éjszakán, remélem, én alhatom ki magamat jól. Sajnos, nem kapok friss ágyneműt. A király innen nem messzi Zwittaúban van s ott bizonyára már meg is környékezte valamelyik osztrák miniszter. Gondolom, hogy most szilárd lesz s nem hallgatja meg hazugságait. Le sem lehet írni azt a gyalázatos ajánlatot, a mit az osztrákok tettek. Ezért el kell öket még egyszer pakolnunk, hogy érezzék teljesen gyámol-talanságukat s hogy engedékenyebbek legyenek. A háborúban eddig megint nagyon szerencsés voltam. Azt teszik, a mit én ajánlok. Nem bolondság, ha azt állítom, hogy én vagyok a hadművelet mozgató lelke úgy itt, mint Moltkenál. Moltke pedig éppen olyan, a minőnek képzeltetem. Láng-eszű ember, a kinek fogalma sincs a gyakorlati életről s a ki a csapatok mozgatásához semmit sem ért. Iparkodtam lehetőleg sokszor találkozni Moltkeval; nem nagyon sze-

reti ugyan, ha megmondom neki, hogy parancsait lehetlenség teljesíteni, de rendszerint minden megváltoztat úgy, a mint én tanácsolom. Ha arra gondol ön, hogy csak három hete vagyunk talpon s hogy azalatt mi minden csináltunk, hihetetlennek fogja találni. Kissé kimerültnek is érzem magamat s tegnap rám jött a hamorrhoidális gyomorfájás, a mitől sokat szoktam szenevedni. Annál nagyobb volt a baj, mert tegnap kaptam a hírt, hogy első hadsbergünkben, Leitomischlnél a kolera kitört. Ma hosszú, körülbelül húsz angol mértföldnyi utat tettünk, de a herczeg oly kedves volt, hogy ide kölcsönözte a kocsiját. Most egészen jól érzem magamat, bár reggel igen rossz időnk volt. Igen sok lovunk döglök, a herczegnek is megdöglött két szép lova. Zab helyett árpát kapnak s nincsenek az árpához szokva. Az én lovam nem ette s ezért jól érzi magat. Lajost és Arthurt a négy utolsó napon nem láttam, de a mint hallom, jól vannak. Arthurnak az orra hegyét egy golyó kissé horzsolta, sebe nem súlyos, még ki is nevették miatta. Ma láttam Oettinger testvérét, vidám és egészséges. A trónörökös egészséges, jókedvű s irántam igen szeretetreméltó. Mennyire más, mint Fr . . . K . . ! Nagy kár, hogy nem pontosabb s hogy órák hosszán át kell várni reá. Steinmetz pompás tábornok, a többiek közt alig akad csak egy is, aki megérdemelné a tábornok nevet. Az újságok nem éppen az igazat írták csatánkról. Frigyes Károly csapatai nyolcz órán át oroszlán módjára harczoltak s az ütközetet mégis már majdnem elvesztették, a mikor a trónörökös hadseregével megérkeztem. Ez a hadsereg, miután maga előtt minden legázolt, egyik állásból a másik után verte ki az ellenséget, míg nem az menekült olyan gyorsan, a hogy csak tudott. Benedek is kénytelen volt megfutni. Ha Herwarth érti a dolgát, úgy mint mi, a helyett hogy köz-

vetetlenül siet Frigyes Károly herczeg támogatására, oldalban és hátban támadja a Benedek hadsereget. Ez esetben az egész osztrák hadsereg vagy elesik, vagy elfogjuk. Gyakorlat formájában ezt Thüringiában többször kipróbáltam (jelesen Koburg herczeggel 1855-ben) és mindig csatát nyertem.

Sokan tekintenek engem az egész hadjárat lelkének s bár ez nekem most nagyon hízelgő, bizonyára rövid időn elfelejtik. Azonban nem búsulok miatta, csak mi legyünk a győzők. Még nagy föladat áll előttünk . . . Ismét háborugtnak., tehát végeznem kell. Éljen boldogan.

XVI.

Báró Edelsheim-Gyulai az 1866. évi háborúról.

Báró Edelsheim lovassági tábornok a szerzővel 1890 március 31-én az 1859. s az 1866. évi hadjáratokról a következőket közölte:

„A Solferinonál vívott ütközetben tettem meg ezredestemmel, a porosz huszárokkal ismeretes lovaglásomat a francia hadsereg czentruma és jobb szárnya között. Előnyomulásom kezdetén néhány tisztet küldtem osztály-parancsnokomhoz, gróf Mensdorffhoz, azzal az izenettel, hogy kövesse példámat. Meg voltam róla győződve, hogy követni fog s ez vakmerő lovaglásomban eltöltött a biztoság érzeteivel. A végén, a mikor tisztejtem jelentették, hogy Mensdorff nem mer követni, visszafordultam. A mint Mensdorffhoz értem, heves szemrehányásokban törtem ki, hogy cserben hagyott. Azzal mentegetőzött, hogy a terep nem alkalmas nagyobb lovacsapat kibontakozására, kivált azok miatt a kőfalak miatt, a melyekkel köztudomás szerint az olasz parasztok szántóföldjeiket bekerítik. Ezek a falak azonban annyira lazák, minthogy a köveket csak egymás

fölébe rakják, hogy az első lovasrohamra összeomlanak. Engem és ezredemet legalább nem tartottak föl.

Benedekről nem kedvező az ítétem. A midőn a fövezérséget átvette, azt kívánta, hogy engem s még néhány, név szerint kijelölt tábornokot osszanak az északi hadsereghoz. A midőn Olaszországból elutazott, kikísértem a pályaudvarra. „Mit szól ön hadtestparancsnokaimhoz?” Megmondtam, hogy néhányát, mint gróf Clam-Gallast és gróf Thunt például, nem tartom állására alkalmASNak. Benedek erre azt felelte, hogy miután ez intézkedéseket a császár tette, azokon nem változtathat; én azonban azt vetettem ellene, hogy a császár az ő tanácsára változtatni fog elhatározásán. Valóban később beszéltem a császárral az 1866. évi háborúról s alázatosan megjegyeztem, hogy Benedek nem választhatta meg hadtestparancsnokait. A császár közbevágott, azt mondván, hogy igenis, tehette volna. De maga Benedek volt ennek a bajnak az oka. Mert ő az arisztokrata tábornokokról gyakran beszélt gúnyosan, de szívesen barátkozott a Liechtensteinokkal s a Schwarzenbergekkel s nagy gyönyörűsége volt, ha Schwarzenberg Lóri herczegnő fogatán végigkocsizhatott a Práteren. Nagyon kellemetlenül érintett, a midőn Benedek az 1866. évi hadjárat kezdetén kijelentette: kikéri magának, hogy a könnyű lovassággal önálló vállalatokba bocsátkozzam s hogy nem fog tűrni semmi önfeljüködést. Vezérkari tiszttemet, báró Waldstattent, a későbbi hadtestparancsnokot, felelőssé tette azért, hogy én a saját szakállamra hadakozzam. Erre mondta én Waldstattennek: „Te csak tudd azt, a mit parancsolok; ha nem engedelmeskedel, összevagdaltatlak. Aztán adjon neked Benedek olyan elég-tételt, a minő éppen tetszik.” Mégis tábori naplóm első lapjára följegyeztem Benedek e parancsát, annak bizony-ságául, hogy az önálló mozgásban korlátoltak.

A szász trónörökössel és gróf Clam-Gallassal csapatom Frigyes Károly herczeg hadserege elől az Isertől Jitschin félé hátrálta. Szükségesnek tartottam, hogy Jitschin szálljuk meg hamarosan, míg a poroszok meg nem előznek. Azonban rám parancsolták, hogy ne hátráljak a városig; én kétszer emeltem szót ez utasítás ellen, mert attól tartottam, hogy a poroszok korábban érnek a városba. Hiába küldtem Waldstáttent a főhadiszállásra, hogy a városba lovaglásra engedélyt eszközöljön ki. A mikor kérésemet megtagadták, önkényesen nyomultam elő és szerencsére korábban érkeztem oda a poroszoknál.

Aztán ütközetre került a dolog Jitschinnél. Gróf Clam-Gallas az ütközetben tehetségtelen vezérnek bizonyult. Ráfogták, hogy ebédkor, a csata előtt sokat ivott. Ez ugyan rágalom, de a csatában valóban nem ért semmit. Éppen csakhogy kilovagolt, a mi akár el is maradhatott volna. A königgratzi csata előtt, július 2-án Benedek tábornoki megbeszélést tartott, a melyben részt vettek az összes hadtest- és lovashadosztály-parancsnokok, meg a vezérkar főnökei. Benedek nem a küszöbön álló csatáról, hanem semmiségekről, fegyelmi dolgokról beszélt. Nagyon elbámultam, a mikor azt állította, hogy több napon át pihenhetünk s az osztrák vezérkar munkájában olvasható az az ellenvetésem, a melyet Benedeknek akkor tettem. Még eloszlásunkkor is előhozakadtam azzal a meggyőződésemmel, hogy minél hamarabb meg fognak támadni. Minthogy azonban legifjabb voltam a jelenlevő tábornokok között, csak negyven éves voltam akkor, Benedek azt mondta, hogy: „az ilyen fiatal embernek mindig külön véleménye van!“ Mégis szigorú portyázást rendelt el s én még azon az estén megfigyeltem a porosz jobb szárny állását.

Benedek a königgratzi csatában hibát követett el azzal, hogy lovasságát jobbára a czentrum mögött tartalékban

tartotta. Egész lovasságát az ellenséges szárnyakra kellett volna vetnie s megkísértenie a bekerítést. Három lovashadosztályyal a porosz jobb szárnyak komoly galibákat teremthettünk volna. Mert a mikor én hadosztályommal a bekerítést megkísérlettem, a porosz csapatok, a melyekre bukkantam, nyomban meghátráltak/

Arra a megjegyzésemre, hogy a hivatalos előadás szerint a Radikowitz felé vezető utat a poroszok megszállták s hogy ott Edelsheim támadását viszaverték, a következőket válaszolta: „Mégis megszaladtak mindannyian —*in conspectu omnium* — a mint összes tiszteim bizonyíthatják. Benedek parancsára azonban abban kellett hagynom az előnyomulást, mert a czentrumba rendelt. A mikor a czentrumba érkeztem, megpillantottam azt a lovás-csapatát, a mely délután támadt. Az osztrák lovasság általán győzött, a míg a porosz gyalogság tüzébe nem került, a mikor meg kellett hátrálnia. A poroszok nagyon okosan jártak el, a midőn az osztrákok oly messzi elcsalták; de abban nincs igazuk, hogy a lovás-ütközetben a győzelmet maguknak tulajdonítják. Győzelemről csak akkor lehet szó, ha az ellenséges erőt megtörök s hatalmasan üldözőbe veszik. Az eset nem ez volt s ezért tudott az osztrák hadsereg az Elbén át meghátrálni, különben iszonyú lett volna a vereség s elkerülhetetlen a fegyverletétel nyílt mezőn. A lovasság használata a czentrumban mégis hibának bizonyult. Mert a midőn lovasságunknak a porosz gyalogság tüze elől meg kellett hátrálnia, a mi gyalogságunkon kellett átgázolnia s ezzel zavart támasztott s még növelte azt a torlódást, a mely a vereség nyomán támadt.

XVII.

**Gróf Falkenhayn parancs-őrtiszti lovoglásairól 1866
július 3-án.**

(A július 10-én kelt jelentésből. Erdetijétőrtzik a *bécsi hadi levéltárban* 1866. 7, 180. szám alatt.)

Déltájban (1866 július 3-án) az egész vonalon hevesebb ágyútüzelés támadt. Tizenkét óra körül a negyedik hadtesthez küldtek azzal a parancsot, hogy a negyedik hadtest ne csábítassa magát az előnyomulásra, hanem ipar-kodjék a közvetlen kapcsot föntartani balra a harmadik, jobbra a második hadtesttel, mert még nem jött meg a támadás ideje. Mollináry altábornagy előszóval így válaszolt: „A második hadtesttel a würtembergi herczeg dandára útján közvetlen kapcsolatban állok, mert az egészen összeér jobb szárnyammal; a második hadtestet pedig, mint-hogy előtte kevés az ellenség, fölszólítottam, hogy támadással czentrumomat juttassa levegőhöz.“ Az erre vonatkozó írott jelentéssel visszatértem a fővezérhez. (Mollináry jelentését lásd: e kötet 31. lapján.) Egy óra tájban érkezett a súrgönytudósítás, hogy az ötödik porosz hadtest észak felől jobb szárnyunk felé közeledik. Baumgarten vezérőrnagytól most azt a megbízást kaptam, hogy lovagoljak ismét a negyedik hadtesthez azzal a parancsot, hogy a negyedik hadtest jobb szárnyát vonja kissé hátrább, zárkózzék szorosabban a második hadtesthez s ne hanyagolja el kapcsát a harmadik hadtesttel sem. Útközben találkoztam Sacken őrnagygyal, aki ugyanazzal a parancsot ment szintén a negyedik hadtesthez. Együtt lovagoltunk s minthogy Mollináry altábornagyot nem találtuk meg azonnal (a közben a chlumi halomra, a fővezérhez lovagolt,) parancsunkat a helyettes vezérkari főnöknek, Gareis alezredesnek adtuk át.

XVIII.

Báró Sacken altábornagy: Emlékek a königgrátzi csatából.

Báró Sacken, aki 1866-ban az északi hadseregben vezérkari őrnagy volt, a következő, 1866 őszén írt czikkét bocsátotta rendelkezésemre:

„Július 3-án, reggel félnyolc óra tájban a Königgrätz prágai elővárosában táborozó főhadiszállást távoli ágyúdörgés riasztotta föl. Nyolc óra után a fővezér kíséretével lóra ült s ellovagolt Chlum felé. A csapatok ő exczellen-ciáját mindenütt lelkes éljenzéssel fogadták.

A főhadiszállás a Chlumtól délnyugatra fekvő halmon foglalt állást s a Bisztritz mentén már mindenütt folyt a csata, a mikor délelőtt féltizenegy óra tájban egy parancsőrtiszt Königgrätzból kihozta a josephstadi várparancsnok körülbelül következő tartalmú sürgönyét: erős porosz hadoszlopok (a trónörökös hadseregének egy része) nyomulnak elő az Elbe mentén s kissé nyugatra is déli irányba. E tudósítás következetében kaptam a megbízást, hogy a sereg jobb szárnyán álló s a csata alatt nagyon nyugat felé nyomult negyedik és második hadtestnek vigyem meg a parancsot, hogy vonuljon vissza eredeti hadállásába, a chlumi halmok közé, Nedielischtet és Sendraschitzet szállja meg úgy, hogy a hadsereg jobb szárnyával az Elbéra támaszkodjék s arczzal forduljon a trónörökös északról előtörő hadserege felé. Ezt a parancsot tizenegy óra körül adtam át Mollináry altábornagynak s vezérkari főnökének, Gareis alezredesnek (mind a ketten megsebesült közvetetlen parancsnokaikat helyettesítették), a kiket Chlumtól északra találtam; azután még tizenkét óra előtt gróf Thun altábornagynak, a második hadtest parancsnokának s vezérkari főnökének, Döpfner ezredesnek. Ezeket Maslowiedtől délkeletre találtam. Döpf-

ner ezredestől tudakozódtam a csata addigi folyamáról s megkérdeztem, hogy a fővezérnek jelentést tehessek róla, hogy a hadtest miért nyomult annyira nyugat felé? Döpfner ezredes körülbelől a következő választ adta: A negyedik hadtest a csata hevében nyugati irányban annyira előnyomult, hogy jobb szárnya védetlen maradt. A második hadtestet ez arra bírta, hogy a negyediket fedezze, a mi fényesen sikerült. Most a második hadtest csapatai ismét eredeti hadállásukba vonulnak s megszállják a Sendraschitztől északra eső halmokat.

Abban a pillanatban vettem észre, a mikor visszaindultam a fővezérhez, hogy a második hadtest ütegei északi irányba, tehát a trónörökös hadoszlopai ellen kezdenek tüzelni.

Miután visszatértem a fővezérhez s neki jelentésemet megettettem, elhatározták, hogy a tartalékban álló hatodik hadtestet a jobbszárny támogatására Nedielischthez rendelik. Ezután azt a megbízást kaptam, hogy a parancsot vigyem el Ramming Vilmos altábornagynak, a hatodik hadtest parancsnokának s én hozzásiettem. Ramming elolvasván a parancsot, megütközött azon s azt mondta: azt várta, hogy mind a két tartalékhadtestet (az elsőt s a hatodikat) a tartalékklovasság támogatásával az ellenség czentruma ellen (Sadowa irányában) hatalmas rohamtámadásra fogják használni. Megbízott azzal, jelenteném a fővezérnek, hogy ámbár a hatodik hadtestet nyomban, de lassú mozgással megindítja az elrendelt irányban, mégis bátorságot vesz magának, hogy már elmondott észrevételét megtehesse. Azonkívül egy parancsörtisztét elküldi a második hadtesthez, hogy megtudakozza: mekkora és milyen sürgős támogatásra volna szüksége?

A fővezér Ramming javaslatát komoly megfontolásra tartotta érdemesnek; de Baumgarten vezérőrnagy, a ki

Henikstein altábornagy gyal és Krismanics tábornokkal együtt a vezérkari főnök tisztélt viselte, határozottan ellenezte ezt az eszmét s úgy nyilatkozott, hogy annak a rohamtámadásnak csak estefelé, vagy másnap reggel, mert a csatát valószínűen július 4-én folytatni fogják, jó meg az ideje. Úgy döntött tehát, hogy a hatodik hadtest egyelőre maradjon meg tartalékállásban Rosberschitznél és Wschestárnál.

A fővezér megbízott, vigyem el Ramming altábornagy-nak a parancsot a helyben maradásra. A hatodik hadtest egyelőre tehát megmaradt eredeti hadállásában.

A mikor újabb küldetésemből visszatértem a chlumi halomra, délután két óra körül járhatott az idő, a csata folyásában nekünk igen kedvező viszonyok állottak be s erről félreismerhetetlenül tanúskodott a fővezér vidám, reményteljes hangulata. A czentrumon s a balszárnyon, a mennyire ki lehetett venni, egészen jól állottunk, nem adtunk föl egy talpalatnyi földet sem; némely pontokon és éppen Sadowa irányában, úgy látszott, mintha hátrálna az ellenség. A remény, hogy a dolog jól üt ki, tehát nem volt egészen alaptalan. De milyen irtózatos csalódás következett rá nyomban. Egyszerre csak azt vettük észre a főhadiszálláson, hogy hátunk mögött heves puskatűz támad s hogy fejünk körül golyók röpülnek. Arra fordítva szemünket, ahol a puskatűz támadt, láttuk, hogy egy ház s a chlumi templom lángban áll. A chlumi katasztrófa a nyakunkba szakadt.

Odarohantunk ahoz a helyhez s megparancsoltuk egy gyalogzászlóaljnak, hogy Chlumot rohanja meg. A puskatűz mind hevesebbé vált. Müller Jenő szárnysegéd alezredes sebesülten összeroskadt; gróf Grünne szárnysegéd őrnagy holtan bukott le a lováról; Henikstein altábornagynak, a vezérkari főnöknek lova sebesült meg súlyosan. Nemsokára újabb veszteségek is értek.

Most a hadvezér ismét a hatodik hadtesthez küldött azzal a parancsleírást, hogy a legnagyobb erővel nyomuljon a chlumi s a rosberschitzi halmok ellen s azokat foglalja vissza. A mikor a hadtesthez értem, az már csatarendbe fejlődött s megkezdte előnyomulását az elrendelt irányban.

Csak hosszú ide-oda lovaglással a csataterében sikerült végre ismét megtalálnom a hadvezért. Éppen azon fáradozott megfeszített erővel, hogy a hátrálni kezdő csapatokat megállítsa. A tartalékovasság parancsot kapott, hogy a minden oldalról előtörő ellenség ellen ellenrohamot intézzen. Mindez az erőfeszítés azonban hiábavalóság volt. Éppen oly kevessé voltunk képesek a visszavonulást elrendelő parancsokat megírni. Valahányszor a hadvezér kíséretével rendelkezés czéljából megállít, vagy a zápor módjára szakadó golyó, vagy a saját hátráló lovassága kényszerítette a kiválasztott hely elhagyására. Egy szóval az általános hátrálás a főhadiszállást megragadta és magával sodorta. Végre nem volt más menekvés, párán csőrtiszteket kellett küldeni az egyes hadtestekhez azzal a rendelettel, hogy kezdjék meg a visszavonulást.

Ebben az időtájban történt, hogy Fiedler vezérkari ezredes, a harmadik (?) hadtest másodfőnöke, azzal a sürgős kéréssel állott elő, hogy jelöljék meg neki az irányt, a melyben a hadtest hátrálhat; mert a Königgrätzen átvezető utakat az egymásra torlódó csapatok elzárták s neki föl kell keresni ama szükséghidak valamelyikét, a melyeket az utászok az Elbén vertek. Én voltam az egyetlen ember a főhadiszálláson, aki erről felvilágosítást tudtam adni, mert csupán én jegyeztem be a fölállított hidakat katonatérképembe vörös plajbászzal.

Ekkor végre a hadvezér is átlátta annak lehetetlenségét, hogy a hátrálást vezérként irányíthassa, tehát esti öt-hat óra között maga is elhagyta a csata-

teret. Mi maroknyivá apadt tisztek vele lovagoltunk Kuklenán, Opatowitzon, Reditzen át Holitz felé, a hová esti tiz óra körül érkeztünk meg. Ez volt életemben a leggyászosabb lovaglás."

XIX.

Ramming jelentése a nachodi ütközetről.

Ezt a jelentést a *bécsi hadi levéltárból* vettetem, délután egy órakor kelt, a mikor az ütközet folyása az osztrákoknak még kedvező volt.

„A hatodik hadtest mai jelentésemben említett menetelése reggel félkilencz óra tájban annyiban megzavartatott, hogy a Jónak-, Rosenzweig-, és Hertwek-dandárok a Wenzelsbergről és Wysikowból menet közben megtámadtattak, de a negyedfél órán át tartó heves ütközetben a hatodik hadtest csapatai minden ponton teljesen győztek. A halmokra s Brazest és Altstadt irányában viszszavetett ellenség tizenkét óra tájban a Wysikow-szorosból s a Wenzelsberg tetejéről ismét támadólag lépett föl, de az előretolt tartalékágyúk tüze ismét hátrálásra kényszerítette. Azt az erőt, a melyet az ellenség kifejtett, egy teljes hadestre becsülöm. A győzelem négy órán át tartó heves csata után, úgy látszik, nekünk jutott.

Veszeségünk tetemes, bár még nem lehet biztosan megítélni. Az ellenséget a Wenzelsbergen s Wyzikowon túl visszavetettük s üldöztük. A Dolanban álló dandárt is magamhoz vontam. minden csapatom tűzbe került s nagyon vitézül forgatták magukat; de annyira kimerültek, hogy holnap nem folytathatnák a harcot. Az éj beálltával csapataimat visszavonom egy Skalitz melletti állásba és kerek további utasítást. Abban az esetben, ha a skalitzi állást hosszabb ideig kell tartanom, kerek segédcsapatokat, vagy felváltást.

Délután egy óra. Az ágyúcsata még mindig tart, az ellenség újabb és újabb ütegeket állít a tűzbe. Tüzérség dolgában nagyon erős az ellenség.

Ramming, altábornagy.

Josephstadtba érkezett délután fél négy órakor 27/6.

XX.

Albert szász trónörökös jelentése a jitsehini csatáról.

(Bécsi hadi levéltár.)

„Smidar, 1866 június 30-án, reggel nyolcz órakor. Benedek Lajos táboroszernagy ő kegyelmességének.

Kegyelmességednek alázatosan jelentem, hogy miután a tegnapi nap reggelén az első hadtest, az első könnyű lovashadosztály, a második gyaloghadosztály s a szász hadtest lovassága Jitschinnél egyesültek, délután az ellenség az első hadtestet váratlanul megtámadta. Akkor éppen csapataimnál voltam. Gróf Clam-Gallas a csata elfogadását parancsolta, a mely csakhamar oly arányokat öltött, hogy kénytelen voltam a gyaloghadosztályt s a szász hadtest tartalékütegét is használni. Az ellenség, bár szemmelláthatóan erősebb volt, nem bírt egy lépést sem tenni előre. Kegyelmességednek e közben vett parancsa, valamint a balszárnyról a Ringelsheim-dandár jelentése, hogy négy-szeres ellenség támadta meg, arra az elhatározásra bírt, hogy a balszáryat Jitschinből kivonjam, a mi meg is történt a nélkül, hogy az ellenség üldözőbe fogta volna. Sajnos, hogy a császári királyi csapatok elmulasztották Jitschint megszállani addig is, a míg az odarendelt szász tartalékdandár megérkezik. Néhány porosz csapat, a mely a hátrálok után vetette magát, zavart támasztott, leginkább a vonatcsapatokban, bár dandárom Jitschint visszafoglalta.

A menekülő vonatok csapatostól vetették magukat arra a vonalra, a melyen vissza kellett volna vonulnom, a miért a szász hadtestet itt voltam kénytelen összegyűjteni. Az első hadtestről még nincs semmi értesülésem. Veszeségünk sem állapítható még meg, de minden esetre tetemes.

Albert. “

XXI.

Neuber altábornagy az 1866. évi hadjáratról.

Neuber altábornagy, aki 1866-ban Benedek vezérkarában ezredes volt, igen érdekes dolgokat közölt a szerzővel, a melyeknek egy részét fölhasználta munkájában, más része pedig, mivel igen jellemző adalék, itt következik:

„Henikstein, a vezérkar főnöke, az 1866. évi háború kitörése előtt kívánta tudni véleményemet a poroszok ellen kidolgozott haditervről. Azt válaszoltam neki, hogy mindenekelőtt alaposan kellene ismernem a mi késszületeinket. Erre Henikstein elvezetett Rossbacher tábornokhoz, aki a hadügymisztériumban a hadszervezés munkáját vezette. Rossbacher nagyon szomorú képet rajzolt nekem Ausztria katona-állapotairól. Megdöbbentem. A mit hallottam, megerősített abban a véleményemben, hogy az osztrák hadsereget Olmütznél kell összevonni s nem Csehországban, hogy a poroszok a gyülekezés alatt ne rohanhassák meg s ne tehessék tönkre. Aztán ha Morvaországban áll föl az osztrák hadsereg, egyúttal Porosz-Sziléziát is fenyegeti. Ha ellenben az osztrákok Csehországba vonulnak föl, koczkáztatják azt, hogy a porosz oldalvást Bécset rohanja meg. Tudom jól, hogy a stratégiai alapelvek Csehországot mondják annak a helynek, ahol az osztrák hadseregek föl kell állnia, de csak akkor, ha támadó hadjáratra képes; ettől azonban a mi fogyatékos fegyverkezésünkkel

tartózkodnunk kellett. Nézeteimet rövid, tömör emlékiratban foglaltam össze. Nem sokkal azután Albrecht főherczeg engem és Heniksteint magához hivatott, ahol javaslataimat kifejtettem. A főherczeg nem volt egy véleményen velem s ragaszkodott ahoz, hogy a hadsereg Csehországban szálljon táborkba. Azt válaszoltam neki, hogy eszméi elméleti szempontból teljesen helyesek; de a legjobb állás sem ér semmit, ha az embernek nincs ereje, hogy azt célszerűen kihasználja; a legfőbb érdek pedig az, hogy a hadsereget a porosz ne rohanhassa meg és ne ugraszthassa szét. A szemközt álló véleményeket a császár elé terjesztették s a császár az enyémet hagyta jóvá.

Utóbb Henikstein magához hivatott s azt mondta, hogy Edelsheim mellé szemeltek ki vezérkari főnöknek, ő azonban óhajtaná, hogy maradjak a hadsereg vezérkarában. Kijelentettem, hogy terve ellen nincs semmi kifogásom, mire huszonnégy óra időt adott arra, hogy jelöljem ki azt az állást, a melyet elfoglalni kívánok. A midőn úgy nyilatkoztam, hogy talán elfogadna a hadműveleti iroda főnökének, azt válaszolta, hogy azt az állást Krismanicsnak már elígérték.

Nem sokkal utóbb Krismanicsot valóban megtették a hadműveletek vezetőjének. Időközben több utasítást dolgoztam ki a hadsereg számára, a melyekben fölhasználtam azoknak a tiszteknek a tudósításait, a kik ismerték a porosz hadsereget, így a Wlassits tudósításait, a ki részt vett a schleswig-holsteini háborúban, a Joelson s a Pelikán jelentéseit, a ki katonai attaché volt Berlinben. E munka közben véleménykülönbség támadt köztem s Fischer ezredes között, aki utóbb az 1866. évi háborúról a vezérkar munkáját írta. Neki az volt a fölfogása, hogy a porosz gyűtűs puskával nem a rohamtaktikát, hanem hasonlóképen a tűzcsatát kell szembeállítani. Bár magam sem

voltam barátja a vakon nekimenésnek, mégis azt vitattam, hogy a mi silány fegyverünkkel az hiábavaló törekvés volna; egyetlen módunk, hogy a hárultolt előtt megállhassunk, ha gyorsan áttörünk azon a távolságon, a mely az ellen-ségtől elválaszt.

Krismanics e közben a hadműködési terveken dolgozott az én nézeteim alapján. Mindaz azonban, a mifisméretes emlékiratában a cseh-morvaországi és sziléziai biztos hadállások megválasztására vonatkozik, az ő sajátja, mert én a helyzet-stratégiának határozott ellensége voltam és vagyok. Krismanics különben az én véleményemhez csatlakozott, hogy a hadserget okvetetlenül Morvaországban kell táborba szállítani. Velem egyébként az egész idő alatt egyszer sem tanácskozott; magára vállalván minden munkát és felelősséget, büszkén és zárkózottan viselkedett. A háború egész folyama alatt nem bízott rám egyebet a hadműveleti napló vezetésénél, a mi olyan munka, hogy alacsonyabb rangú tisztt is végezhette volna. Még Henikstein is akadályokat gördített az utamba, ha, mint például június 28-án, a mikor Benedek Skalitzhoz lovagolt, a főhadiszálláshoz akartam csatlakozni. A Krismanics képtelensége azonban nemsokára kitűnt. A főhadiszálláson egyenetlenkedés támadt. A midőn Dubenetzben egyszer dolgozószobájába léptem, heves vitában kaptam Heniksteinnal, a kinek szemrehányásokat tett, hogy munkájában egyáltalán nem támogatja. Menekülttem szobájából a kínos jelenet elől. Ebben az időtájban bízott meg Benedek azzal a föladattal, hogy lovagoljam körül a dubenetzi hadállást s tegyek neki jelenést. A hadállást alkalmatlannak találtam, mert nagyterjedelmű volt s mert nem lehetett belőle támadni. Azt tanácsoltam Benedeknek, hogy sürgősen hagyja el azt a helyet.

A hadállás megszemlélése után Benedek a helyzet megbeszélése végett magához hivatott, a hol Vilmos főherczeg,

Henikstein és Krismanics is jelen voltak. Amit ott hallottam, annyira vigasztalan és zavaros dolog volt, hogy a legnagyobb bosszúságban hagytam el szobáját. Vilmos főherczeg utánam sietett, hogy megnyugtasson; de én nem bírtam levertségem erőt venni, mert minden elveszettnek láttam már akkor.

Július 2-ikán azt a megbízást kaptam, hogy az osztrák hadállásokat Chlum és Nedielischt között járjam be s hogy a báró Pidoll ezredes által emelt erődítvények szilárdságáról és célszerűségéről mondjak véleményt. Az a hadállás akkor tűnt szembe, a midőn a főhadiszállás Dubenetzből Königgrätzbe vonult s az a körülmény ajánlotta, hogy ott a hadsereg kitűnő védelmi állást foglalhatott. A hely olyan kedvező benyomást tett, hogy fölöslegesnek látszott messzibb, az Elbe mögé hátrálni meg. A midőn július 3-án kora reggel megbízatásomat végeztem, találkoztam József főherczeggel, aki dandárával Maslowied felé menetelt s megkérdeztem tőle, hogy csapatával miért nyomul annyira előre. A főherczeg hadtestparancsnoka, gróf Festetics parancsára hivatkozott. Nemsokára láttam, hogy ezt a tábornokot sebesülten vitték el a csatárról. Ezután jelentést tettem Benedeknek vizsgálódásaimról s figyelmeztettem arra, hogy a chlumi erődítvények nem sokat érnek.

Tíz és tizenegy óra között, midőn a csata már folyamatban volt, Benedek azzal bízott meg, hogy lovakolják a balszárnyra s nézzek utána, hogy állanak ott a dolgok. „Nem tudom elhatározni, hogy mi történék a czentrumon, mondta Benedek, mivel a szász trónörököstől arról, hogy szárnyán mint állanak a dolgok, semmi tudósítást sem kaptam Oda lovagoltam, a szászok a problusi magaslatra utasítottak, hogy ott találom a trónörököt. A poroszok támadtak s támadásuk erős ágyútüzzel találkozott. A trónörökös tisztjei között állott feszes,

komoly tartással. Vezérkarával igen jó benyomást tett, pedig éppen akkor olyan makacs szembetegség gyötörte, hogy kínos volt ránézni. A trónörökös azt mondta: „Ki kell mentenem magamat a táborszernagynál. Ön a jelentést nyomban megkapja.⁰ Eltölt egy negyedóra s úgy látszott, hogy rólam megfeledkeztek. Tehát még egyszer a trónörököshöz fordultam, aki erre hevesen szólott vezérkari főnökének: „Fabrice, nem hagytam-e meg önnel, hogy Benedek táborszernagynak nyomban jelentést küldjön?“ Erre megkaptam a kért tudósítást. A mint visszatértem, megint megjegyeztem, a mit jövetelemkor is megjegyeztem volt, hogy azok között az ellenséges csapatok között, a melyek a szász hadtestet s azok között, a melyek Gablenz hadtestét támadják, rés van. Nagy távolság választotta el egymástól a Frigyes Károly herczeg hadsergét s az elbei hadserget. Vizsgálódva mindenki el is lovagoltam a Bisztritzig s még jobban meggyőződtem a dologról. Visszatérve a főhadiszállásra, megettettem jelentésemet, aztán amarére czélozva, megjegyeztem, hogy ott a lovasság talán sikkerrel léphetne akcióba. Benedek szokása szerint hangsosan és nyomatékosan helyeselte tervemet. „Lovagoljon maga Edelsheimhoz s támadjanak!“ Engedelmét kértem, hogy Chlumba lovagolhassak előbb s hogy lovát cserélhessek; mert az, a melyen ültem, már négy óra óta volt nyereg alatt s három patkóját el is veszítette. Benedek megengedte. Erre Chlum felé siettem. A mint közeledtem a helységhez, golyók röpültek felém. Bámulva kérdeztem magamban, hogy katonáink megbolondultak-e, hogy rám lönek s integráljam feléjük, mert azt képzeltettem, hogy Chlumban még mindig osztrákok vannak. Azután látom, hogy vezérkari dragonyosom vezetéklovammal nyakra-före menekül a helységből. Nem lehettem többé kétségen a felöl, hogy a falut a poroszok elfoglalták s most fészkelik meg magukat benne.

Mindjárt ezután egy lovasezredes nyargalt feléin. „Mit tegyek? kérdezte, lönök reánk Chlumból!“ A doleg igen egyszerű, mondottam, cseréljen helyet, hogy fedezve legyen s tegyen róla jelentést. Aztán önuralmat erőltetve magamra, gyorsan visszalovagoltam a lipai halomra Benedekhez, nyugodtan, hogy ne támasszak riadalmat. Négy szem között kellene valamit jelentenem, mondta Benedeknek. „Nincs semmi okom a titkolozásra, beszéljen csak!“ mondotta. Jelen-tem tehát, hogy a poroszok elfoglalták Chlumot! Benedek fölfelvonva a sereghatalmat, e sérző szavakat mondta: „Ne fecsegjen ilyen ostobaságot!“ Gorombasága arczomba kergette a vért, de a lehetőséggel nyugodtan mondta: kerek egy csapatot, hogy utána nézhessek a dolognak. „Nem, mondta Benedek, önmiben menjen Edelsheimhez, erről a dologról magam akarok meggyőződni.“ Minthogy azonban ismét lovam fáradtságával s vasalatlanságával hozakodtam elő, magához intett egy más tiszttet, Baumgartennel Edelsheimnek parancsot diktáltatott, aztán elvágtatott kíséretével Chlum felé. A mint közeledtünk a faluhoz, golyók csapódtak felénk s ugyanakkor egy osztrák üteg is ránk tüzelte. Rettenetes volt az a pillanat, szerencsénkre azonban az osztrák üteg nem sokáig lött ránk. Benedek egy magyar zászlóaljhoz fordult, a mely közeliben állott s azt akarta Chlum ellen vezetni. Buzdító beszédet tartott a legénységnek, de a zászlóalj nem mozdult. Az a meggyőződésem, hogy a poroszokat akkor még könnyen ki lehetett volna verni Chlumból. Közvetetlenül ezután a gyorsan elügető táborszernagytól és kíséretétől elszakítottak.

Éppen akkor lovagolt felém Koller tábornok, Gablenz adlatusa, aki Benedeket kereste, hogy a tizedik hadtest számára parancsot kérjen. Minthogy Benedeket nem találta, tőlem kérdezte, hogy mit csináljon a hadtest, a mire azt feleltem, hogy a míg csak lehet, tartsa magát keményen, mert a Chlumba betört poroszok oldalában áll.

Közvetetlenül a königgratzi csata után több vezérkari tiszttel, Tegetthoffal s másokkal Becsbe rendeltek. Éppen Johnnál voltam, a midőn Albrecht főherczeg belépett. A főherczeg megszólított és ezt a kérdést tette: „Szeretném hallani a véleményét, hogy kit tart ön az északi hadsereg szerencsétlensége fö okának?“ Válaszom ez volt: „Császári főnség, a szerencsétlenség oka az, a ki a hadműveletek vezetésére Krismanics vezérőrnagyot ajánlotta“. Éreztem, hogy John rágatja a kabátomat, de el sem képzettem, hogy mit akar vele mondani. A főherczeg azonban haragra lobbant és igen ridegen bocsátott el magától. Csak ezután tudtam meg Johntól, hogy Krismanicsot a főherczeg ajánlotta s hogy halálosan megsértem. Albrecht főherczeg is, úgy látszik, sokáig megőrizte emlékében ezt a jelenetet, mert esztendők múltán, a mikor már Trientben dandárparancsnok voltam s ott csapataimat megszemlélte, egyszer egész nyugodtan Krismanicsról kezdett beszélni. Akkor azt mondta, hogy nem cselekedett helyesen, a mikor Krismanicsot ajánlotta; mert sajnos, későn jutott eszébe, hogy Krismanics 1863-ban, a velenczei lázadás elfojtásában, a melylyel megbízták, sem volt szerencsés kezű.“

XXL.

A königgratzi várparancsnok a hadseregnak Königgrázen való átvonulásáról.

(Bécsi hadi levéltár.)

1.

Az északi hadsereg hadsereg-parancsnokságának.

Még mindig nagy csapattömegek, ágyú és szekéroszlopok állanak a vár közvetlen közelében, kivált a Morvaországból jövő utakon.

Nem vállalhatom el a felelősséget, ha ez a hadtest ismét mindenestől a váron megy keresztül, mert a várban sür-

gős volna a nyugalmat s a rendet helyreállítani s az csak a vár elzásával érhető el.

A magas hadsereg-parancsnokságot alázatosan kérem, kegyeskedjék rendelkezni, hogy mindenek a csapatok, a melyek az Elbe balpartján állnak, ha netán új hadállásokba rendeltetnének, e célra vert hajóhidakon keljenek át a folyón s a várát ne érintsék.

Königgrätz, 1866 július 1-én.

Weigl, vezérőrnagy.

2.

Az 1866 július 2-iki rendelkezésekhez.

Az összes csapatok és osztályok, a melyeknek az Elbe egyik partjáról a másikra kell átkelniük, e célra a Königgrázen alul vagy felül álló hidakat használják; az átkelésben kivált azokra a hidakra utasítatnak, a melyek Opatowice és Raudnicka között állnak, aztán arra a más hadtest-hidra, a melyet Opatowice és Bukowina között vertek.

A váron való átvonulás nem engedtetik meg.

A hadsereg holnap jelen hadállásában marad, a hadbiztoság a további rendelkezésig Pardubitzban.

Július 2-ikán.

Benedek.

Krismanics.

XXII.

Analog vonások az 1778. s az 1866. évi háborúk között.

(Első kitérés.)

Több helyen említettük ebben a munkában, hogy Krismanics terveihez a mintát az 1798 évi hadjárat adta. Éppen úgy mint Benedek főhadsergével Dubenetznél táborozott II. József hadserge szemközt a Nagy Frigyes

seregével, s körülbelül ott, ahol a szász trónörökös Clam-Gallossal az Iser-mentén Frigyes Károly herczeget próbálta meg föltartóztatni, állott Laudon nagyobb szerencsével ellent Henrik porosz herczegnek. 1778 július 5-ikén tört Nagy Frigyes Csehországba a náchodi szoroson s nyomult az Elbéhez. A folyónál állotta útját József császár; Sadowa, Horschenowes, Salney nem egyszer fordulnak elő leveleiben. A mint II. József Salneyből július 8-án írta Mária Terézia császárnének, úgy jelenthette volna Benedek is, aki Felső-Salney magaslatain táborozott, június 29-én vagy 30-án a porosz trónörökös seregről Ferencz József császárnak: „Ma szerencsénk volt egész közelről látni a porosz király egész hadseregét. Majdnem egész napon át szemünk előtt vonult el s egészen az Elbe mellett, sánczaink alatt szállott táborba; ezért nagy események küszöbén állunk s egész éjjel résen leszünk. „ Mind a két esetben csak az Elbe választotta el az osztrák tábor a porosz táborról. II. József császár Ertinában, Dubenetztől kelet felé háromnegyed órányi távolságban ütötte föl főhadiszállását, ahol több héten át maradt s várta, hogy a porosz király a folyón átkeljen. A császár óhajtotta volna, hogy megtámadja erős hadállásában s július 11-én a következőket írta anyjának: „Ma reggel egész biztosan számítottam arra, hogy a porosz király látogatásával fog szerencsétlni. Éjfél után egy óra tájban ágyúztatni kezdett, de körülbelül húsz lövés után, a melyeket csapatainkra intéztek a nélkül, hogy csak egyszer is találtak volna, miután mindenkit fölriasztottak, ismét elhallgatott az ágyúzás.“ Egészen hasonló módon járt el Steinmetz tábornok Benedekkel szemben. Megjegyzendő, hogy 1778-ban is az osztrák táborban meg volt győződve mindenki, hogy, ha a király nem támad is az Elbénél, minden attól függ, ha Laudonnak módjában van-e Henrik herczeget az

lseméi föltartóztatni; hasonlóan a Benedek hadállása is csak addig volt tartható, a míg az iser-melléki hadsereg Frigyes Károly herczeget sakkban tartotta. II. József nagyon zokon vette Laudontól, a midőn az leplezetlenül és igen éles módon úgy nyilatkozott, hogy az osztrák hadvezetésben lappang a legnagyobb veszedelem. Laudon augusztus 10-én írt levelében kifejtette, hogy az első támadásra vissza kell vonulnia s ezzel valószínűen a császár hadserege is sok veszteséggel járó hátrálásra kényszerül. Ezeket az észrevételeket a szász trónörökös és Clam-Gallas is megírhatták volna Benedek táborszernagynak. Laudon még azt is hozzátette, hogy csupán hogy engedelmeskedjék s csupán a császár határozott parancsára fogja védelmezni az Iser-vonalát.

II. József császár azonban Lacy tanácsainak volt rabja, ki, a mint tudjuk, a hadviselésnek azt a módját, tudnivallik hosszú folyam-völgyek és hegyláncok védelmét tartotta a legcélsszerűbbnek. A császár, bár Laudont fölhalatalmazta ugyan, hogy belátása szerint cselekedjék, ha Henrik herczeg megtámadná, mégis arra kapacitálta, hogy tartson ki. Színteg II. József császárnak és Lacynak volt akkor igazuk s Laudon tévedett, de csak azért, mert Henrik herczeg hetvenezer emberével nem merte áttörni magát a kezdetben csak ötvenezer főből álló osztrák sergen, a mely az Isert hosszú vonalon védte. De igazságtalan József is, a midőn kitűnő táborknák félénknek tartotta s ennek a meggyőződésének, a mint szokása volt, anyjához írt leveleiben éles kifejezést is adott. A császárné erre vonatkozóan válaszolta augusztus 8-án: „A milyen nagynak tartom Laudont a csatában, épp olyan kicsinyes, a midőn óv- és rész-intézkedésekkel kell tenni, a mikhez teljességgel nem ért s különben is az a baja, hogy minden fekete színben lát.”

Hogy Laudont annyira félreismerték, az végzetes szeren-

esetlensége volt az osztrák hadseregnak. Azt Laudon nem tudhatta előre, hogy, mert Nagy Frigyes és Henrik herczeg megörgedtek, meg fognak állani télenél az osztrák harczvonal előtt. De a midőn II. József a török hadjáratban Lacy tanácsára ismét ilyen kordont vont, a törökök a védelmi vonalat egy helyen nagy erővel áttörték, a szétszórtan fölállított osztrák hadserget hátrálásra kényszerítették és a bánságot földulták. Ekkor Laudont kellett elővenni, aki a háborút támadóra fordította a Belgrád megostromlásával jogaihoz juttatta a hadviselés igaz törvényeit.

II. József és Lacy egyébiránt igen jól tudták, hogy mihelyt Laudon elhagyja az Iser-vonalát, maguknak is föl kell adniok hadállásukat az Elbe mellett. „Henrik herczeg, írta József augusztus 18-án anyjának, még nem nyomult elő, de úgy tett, mintha az első napon meg akarna indulni. Tartok tőle, hogy akkor hosszú védekezésünk daczára is, miután Laudon visszavonult, nekünk is hátrálnunk kell.” Két nappal utóbb József a következőket írta: „Nem tarthat így sokáig, sorsunk merőben Henrik herczeg tetszésétől függ. Bármikor kényszeríthet állásunk elhagyására a nélkül, hogy maga bármit is koczkáztatna. „A midőn Laudon Liechtenstein herczeget azzal az izenettel küldte a császárhoz, hogy az Iser-vonalat föl kell adnia, augusztus 26-án József a következőket írta: „Vitathatatlanul a leghelyesebb volna, ha arra szánnám el magamat, hogy visszavonuljak az Elbe mögé, még ma; de úgy gondolom, hogy holnapig még várhatok. Talán a király szeszélyének még olyan szerencsés napot köszönhetünk, hogy azzal minden dolgunk a helyes kerékvágásba zökken.” A király szeszélye alatt a császár azt értette, hogy Frigyes király talán szemközt fog támadni erős hadállására; de a mint tudjuk, a király épp úgy visszariadt ettől a kétes kimenetelű vállalkozástól, mint

öcsce, s visszafordult Csehországból a nélkül, hogy keményebben összetűzött volna. így az osztrákokra nézve szerencsésen végződött az 1778. évi hadjárat s úgy látszik, ez volt az a körülmény, a mely Krismanics eszejárását annyira hatalmába kerítette, hogy 1866 június 29-én az osztrák hadseregnak a dubenetzi hadállást választotta.

XXIII.

Varga lovasszázados kémszemle-lovaglása 1866 július 2-án és 3-án.

Ezt a tudósítást Varga altábornagy úr volt kegyes előzékenyen rendelkezésemre bocsátani.

,A Taxis herczeg parancsnoksága alatt álló második könnyű lovashadosztály július 2-án Trotinánál táborozott.

Július 2-án esti kilencez órakor magához hivatott a második könnyű lovashadosztály vezérkari főnöke, Rodakowszki alezredes s a következő föladattal bízott meg: „Arról van szó, hogy kikémlélijük az ellenség menetirányát, mert a hadsereg-parancsnokság nincs vele tisztában.“ A menetirányt megszabták: Salney, Miletin, Horschitz, Jitschin, Nechanitz és vissza.

Az önként jelentkező Szathmáry főhadnagygyal, báró Schluga kadéttal, Kőszegi-Pap őrmesterrel és huszonhét huszárral július 2-án éjjel tizenegy óra tájban keltem útra.

Július 3-án reggel négy óra körül Salney északi végén, pgy halmon álló templom mellett megállottunk, hogy etessünk. Szathmáry főhadnagyot járórséggel Jaromirba küldtem, hogy valami eleséget vegyen. Pap őrmestert a templom tornyára küldtem megfigyelésre. Az őrmester nemsokára ellenséges lovasok közeledését jelezte. Huszáraimat ekkor a templom mögött lesbe állítottam s az ellenséges lovas-ság közeledtével hirtelen előrohanva, Szathmáry főhadnagy járórségevel, a mely Jaromirban ellenséges lovasokkal csa-

pott össze, nehány foglyot s öt lovat ejtettem zsákmányul. (Ebben az összecsapásban Kovács huszár kardvágást kapott a karjára, ezért a josephstadtzi kórházban hagytam.)

A foglyuktól megtudtam, hogy a porosz trónörökös hadsergének elővédjéhez tartoznak s hogy Chlum felé tartanak. Abban az időben Chlum felöl már ágyúdörgés hallszott. Minthogy ez összecsapás után erős ellenséges lovas csapatok érkeztek, csapatommal a lováról leszállóit ellen-ség sürű golyói között Josephstadtba vonultam.

Josephstadtban jelentkeztem a várparancsnoknál, a kit hivatalában találtam (a nevére nem emlékszem), aztán hadosztályparancsnokomnak, Taxis herczegnek megsürgönyöztem a porosz trónörökös hadsergének megérkezését s hadserünknek két írott jelentést küldtem, az egyiket Szathmáry főhadnagytól, a másikat Schlugá kadéttől. E jelentések közül egyik sem érkezett rendeltetési helyére, mert mind a két követemet elfogták. Az egyik (Szathmáry főhadnagy) alól kilötték a lovát, a mint egy sövénnyen átugratott; a másiknak, Schlugá kadétnak a lovát az Elbében lőtték le.

A várparancsnok jelentésem után a bástyáakra ment s meggyőződött maga is a porosz trónörökös hadsergének általam jelentett előnyomulásáról (az előnyomulást Salney-nál látni lehetett s a vár sánczárói ágyúkkal rájuk is lőttek), aztán ezt az előnyomulást megsürgönyözte a hadsereg-parancsnokságnak. Ez reggel nyolcz óra tájban történhetett.

Miután Josephstadtban ettem, a várparancsnok tanácsa ellenére, hogy maradjak ott (mert nem tartotta valószínűnek, hogy szakadatlanul az előnyomuló ellenség között haladva, a hadsereghoz érkezhessem), megindultam abban az irányban, a merről hadserünk ágyúzása hallatszott.

Egy Gyapjas nevű huszár elvesztésével, a kit fején golyó talált, délután négy óra tájban a második könnyű lovashadosztálynál a csatáterén jelentettem, hogy bevonultam/ *Varga, altábornagy.*

XXIII. a)

**Báró Ditfurth osztrák főhadnagy kémszemle-lovaglása
1866 július 1-én.**

Ez a Coudenhove tábornokhoz július 1-én érkezett kitűnő jelentés teljes fölvilágosítást derít a porosz trónörökös hadsergének állására. A jelentés így szól:

Megbízatásom értelmében, hogy jelentést tegyek arról, vajjon Königinhofot az ellenség megszállotta-e? és hogy Königinhof, meg Daubrawitz falu között, jobb szárnyunk fedezésére, állanak-e osztrák csapatok? hat óra tájban elhagytam a Gross-Bürglitznél fekvő táborát.

E helység mögött a harmadik, részben a tizedik hadtesten mentem át. Lanzow falunál a harmadik hadtest elővédjeként a Kirchsberg-dandár foglalt állást.

A Daubrawitz mögött fekvő halmon erős, körülbelül husz-huszonöt főből álló ellenséges lovas (barna huszárok) járőrre bukkantam, a mely a nélkül, hogy támadásomnak helyt állott volna, sietve Salesen át Königinhof felé visszavonult; odáig üldöztem is.

Königinhofot ellenséges gyalogság szállotta meg; a város keleti végén társzerek táboroztak. A Trautenauba és Pilnikauba vezető utak között, Neudorf falu mögött folvonnlágyútelepet vettettem észre, mögötte nehány lovas-ezredet, a melyhez balról, Werdek irányában gyalogság csatlakozott. Komar és Rettendorf között, aztán tovább északra, a Trautenauba vezető út minden oldalán nagy, főleg gyalogos tömegek táboroztak. Az egész ellenséges erőt körülbelül egy hadestre becsülöm. Tíz óra tájban az ellenséges táborban nagy mozgás támadt s az erdőből, Gradlitz irányában erős hadoszlopok bontakoztak ki.

Kezdetben azt hittem, hogy e mozgolódás célja az

ellenségnek elvonulása balra, Josephstadt ellen; de csak hamar arról győződtem meg, hogy a kibontakozott hadoszlopok Gradlitz mögött táborba szállanak. Nemsokára észrevettem azt is, hogy a trautenaui úton is erős ellen-séges tömeg nyomul elő ugyancsak Gradlitz felé s hogy elővédjét előtolja Schurzig. Az ellenség fölvonulása eltartott két órát.

Végezetül föl kell még említenem, hogy egy königinhofi lakos állítása szerint az ellenség közeledésemre az Elbén álló hidat lerombolni készült.

Daubrawitzi lakosok azt álliják, hogy hajnalban egy, körülbelül két századból álló lovacsapat Könighofból Miletin felé ment. Mert kék nadrájuk s kék dolmányuk volt, nem tudom eldönteni, hogy ez a lovacsapat a porosz, vagy a szász hadsereghez tartozik-e?

Dohalickai tábor, 1866 július 1-én, délután három órakor.

Báró Ditzfurth, főhadnagy.

XXIV.

Az osztrák főhadiszállás június 28-án.

(Második kitérés.)

Eddig ezeknek az eseményeknek egyetlen forrása az osztrák vezérkar munkája volt (III. kötet, 156. s köv. 1.). Ez a munka annyira kitűnő, hogy azt az előadást is kiírónak kellett találnunk, mely Benedekről kedvezőtlenül ítélt. Ha azonban az adatokat megvizsgáljuk s meg-hallgatjuk azokat a tiszteket, a kik akkor Benedek környezetében voltak, változtatnunk kell fölfogásunkon. A hivatalos munka azt állítja, hogy Benedeknek már délután tudnia kellett, hogy Leopold főherczeg és Gablenz csatát vívnak; de a főhad vezető ség más irányú tervekkel foglal-

kozva, elmulasztotta a megtámadott csapatokról való köteles gondozást. Nevezetesen azt állítja (a 156. lapon), hogy Benedek délután két órakor már értesült arról, hogy a poroszok Skalitztól nyugatra állanak. Ez az állítás Leopold főherczegnek a II. kötet 300. lapján említett jelentésére s az északi osztrák hadsereg hadműködési naplójának egy féljegyzésére támaszkodik. Azonban éppen a főherczeg jelentéséből olyasformán tűnik ki a dolog, mintha a főherczeg hadteste teljesítette volna a Benedek parancsát s mintha a poroszok késedelem nélkül az osztrákok után nyomulnának. Csatáról, Skalitz erőszakos elfoglalásáról a főherczeg egy szóval sem emlékezett meg. A hadműködési naplóban sincs egyéb a főherczeg jelentésére alapított tény- nél. Annyi igaz, hogy Benedek azon a végzetes napon nem bizonyult éleslátású hadvezérnek: de ha igazságosak akarunk lenni, el kell ismernünk, hogy a csalódások s a tévedések a viszonyokból folytak s hogy azokat részben a külső körülmények idézték elő. A különben szakszerű: *Die österreichische Nordarmee im Feldzuge 1866* című munka az osztrák vezérkar munkáján is túltesz, midőn azt a szemrehányást teszi Benedeknek, hogy tudta a poroszok közeledését s hogy esti hat órakor küldött sürgönyével a császárt szándékosan elámitottá. Benedek jelle- méről a csalást nem szabad föltételezni. Ebből is láthatni tehát, hogy a vezérkari munkának félhomályban tartott előadása könnyen megtévesztheti az embert. Pontos jelentést vere- ségről a főherczeg csak esti fél hat órakor Caslawekből küldött Benedeknek, a midőn Salney felé hátrált. Esti hat órakor, a midőn Benedek sürgönyzött a császárnak, ez a jelentés még nem lehetett a kezében. A herczeg erre vonatkozó jelentését a bécsi hadügyi levéltárban 1866. 6. ad 1004. szám alatt őrzik. Lényegében jelentése így hangzik: „Miután az ellenség már a kora délelőtti órák-

ban több hadoszlapot előbb Neustadt irányában, aztán az ellenkező irányban megindított, körülbelül délután fél egy óra tájban ezek a csapatok hadtestem Skalitznál elfoglalt állása ellen fordultak s nagyobb számukkal, erejük két egész hadtestre becsülhető, heves ágyúzás és csapataim balszárnya ellen bravúrosan vezetett gyalogsági ütközet után csapataimat állásainkból kiszorították. A hátrálás jó rendben, lassan, az ágyúk fedezete alatt történt; az ellenség a trebesowi s a jaromiri halmokig üldözött.®

XXV.

A osztrák jobb szárny a königgratzi csatában.

(Harmadik kitérés.)

A gárda az osztrák jobb szárnyat olyan hirtelen és olyan váratlanul szakította át, hogy az osztrák hadvezetőség Chlum elfoglalását tévesen a poroszok előnyomulását takaró köddel magyarázta. A kutatást első sorban ez események tisztázására kellett fordítanunk.

A königgratzi csatára vonatkozó rendelkezések július 2-án éjjeli tizenegy órakor keltek s másnap reggel két és hat óra között érkeztek az egyes hadtestparancsnokokhoz. Jellemző az egyes személyiségekre nézve, hogyan fogadták ezeket az utasításokat A balszárnyat Albert szász trónörökös vezette, aki a parancsot reggel a szürkületkor kapta meg. Vezérkarával nyomban lóra ült s a szakadó esőben egyik halomról a másikra lovagolva, megvizsgálta a számára kijelölt csatateret. A popowitzi és tresowitzi halmonkat a hadsereg-parancsnokság nyilván azért jelölte ki neki hadállásul, mert geometrikus nyúlványai voltak a chlumi s a lipai halmoknak. Az osztrák hadvezér eszejárását az a gondolat kerítette hatalmába teljesen, hogy központi állást foglaljon el. Már elbeszéltük, hogy a trónörökös szemléje

alatt a problusi magaslatot, a melynek Felső- és Alsó-Prschim védbástyái voltak, találta a legalkalmasabb támaszpontnak. Az engedelmességhez s a parancshoz egyaránt hozzá lévén szokva, tapasztalatairól nyomban jelentést tett a hadsereghparancsnoknak s engedelmét kérte, hogy cselekedhessék a saját legjobb belátása szerint. Kérésére Benedek ráírta, hogy helybenhagyja s a balszárnyon a délutánig tartó csata ezen a módon fejlődött ki.

Más volt az eset a jobb szárnyon. A második és a negyedik hadtest parancsnokai gróf Thun és gróf Festetics csapataikkal együtt lovagoltak reggel hat óra tájban a számukra Chlum és Nedielischt között kijelölt halmokra. Minthogy a helyszínén úgy találták, hogy ezt a hadállást a maslowiedi fönsik teljesen dominálja, hadtesteiket oda-tolták elő. Elmulasztották azonban, hogy Benedeket erről értesíték, sőt még azt sem jelentették, a midőn elhatároz-ták, hogy elhagyják azt az állásukat is s a Swiepwaldban támadnak. Benedek ezt a lépéseküket vezérkari tisztjeitől tudta meg, a kik a jobb szárnyra lovagoltak, hogy meg-tudják a dolgok folyását. Az osztrák közvélemény a két táborknak eljárását azzal magyarázta, hogy nagy urak, az osztrák és magyar arisztokrácia tagjai lévén, huzakodva fogadták a fölcseperedett Benedek parancsát s ezért Skalitz-nál és Königgráznál egyaránt túltették magukat a fővezér rendeletéin.

Ez túlzás, bár voltak az osztrák hadseregen ilyen ellentétek is. Aztán megfontolandó, hogy Moltke későbbi ítélete szerint a két táborknak, a midőn a Swiepwaldban támadott, helyes katona-ösztönből indulott ki.

Van még egy más kérdés is. Hogyan törtéhetett, hogy a midőn az osztrák jobb szárnyon álló táborkok Frigyes Károly herczeg csapatjait támadták, a porosz trónörökös által annyira meglepették magukat? Körülbelül százezer

főből álló hadsereg rontott rájuk, s ők annak megérkezéséről nem előcsapataik által, hanem a Benedekhez Josephstadtból érkező sürgönyből értesültek. mindenekelőtt gróf Thun altáboránagynak, aki északon legtávolabb állott, volt kötelessége a jobb szárnya előtt fekvő vidéket felderíttetni s ebben a kötelességen osztozott Thurn és Taxis herczeg, aki e helyt a második könnyű lovashadosztálynak volt a parancsnoka. A felderítést ezeknek a táboronoknak a hadvezér különben is többször szigorúan megparancsolta. S gróf Thun, valamint Thurn és Taxis herczeg abban az irányban, a merről a porosz támadást várhatták, tartottak is kémszemlét. Taxis a kémszemlével a hatodik huszárezred egy csapatát bízta meg, Lederer őrnagy vezetése alatt; gróf Thun a hatodik ulánus-ezrednek adott hasonló megbízást.

Hogy Lederer őrnagy kötelességét lelkismeretesen teljesítette, tudjuk a bécsi hadügyi levéltár adataiból. A hadügyi levéltárban őrzött jelentéseiből kitűnik az, hogy ő a porosz trónörökös közeledését idejekorán jelentette.

Első jelentése július 3-án reggeli háromnegyed kilenckor kelt Holohlawban. Minthogy a poroszok akkor még messzi voltak, csak általánosságokat jelenthetett. Jelentése így szól: „Jelentést a föl váltásról még nem küldhetek, mert a fölváltás még nem történt meg teljesen. Soyka hadnagyot, aki járőrségen volt Josephstadt felé, Jaromir táján balfelől hirtelen vörös posztó kalpagos, kék huszárok támadtak meg, jelentése szerint egészben körülbelül egy század s a járőrt egész a josephstadi halomig üldözték. Egy más járőr útban van Jaromir felé.

Világosabb második, fél tíz óra tájban kelt jelentése: „Reggel hét órakor a negyedik huszárezred első osztályát Holohlawnál fekvő állásában másfél század, Radschitznél fél század váltotta föl. Az idezárt két jegyzék szerint a kapcsot jobbra

a hatodik ulánus-ezred egy csapatával Smirschitzben, balról a huszonhetedik vadász-zászlóaljjal Horschenowesben helyreállítottam. A járórok Josephstadt-Jaromir felöl ellenséges lovasság közeledését jelentik; egy ember jelentése szerint már a cernosigi halomig értek, eléjük megyek, hogy magam győződhessem meg a dologról.“

A midőn Lederer őrnagy az ellenség lovasságának előnyomulását észrevette, a mint látjuk, elője akart menni, hogy bővebb értesülést szerezhessen. Szándékáról azonban le kellett mondania, mert éppen akkor kapta osztályparancsnokától a rendeletet, hogy ezredéhez bevonuljon.

Jelentései szabályszerűen megérkeztek ezredparancsnokához, báró Wattmann ezredeshez. Wattmann tisztában volt a jelentések fontosságával, velük hadosztályparancsnokához lovagolt s elmondta azt a szándékát, hogy tüstént az elleneséges lovasság elé akar lovagolni. Ez volt a szándéká Thurn és Taxis herczegek is. Hogy eredeti szándékát miért nem valósíthatta meg, megtudjuk életrajzából (*Emmerich Prinz Thurn und Taxis*, Bécs, 1901, 94. 1.). A többek közt ott ezt olvassuk: „E szándékkal szemben az osztály vezérkari főnökének kellemetlen kötelessége volt emlékeztetni a hadvezér ama határozott parancsára, hogy a lovasfa adosztálylyal való rendelkezést magának tartja fönny s ezért azt kellett indítványoznia, hogy a hadosztályparancsnok szándékáról előbb jelentést tegyenek“. A hadosztály vezérkari főnöke, Rodakowski alezredes, ezzel a königgráti csata utasításainak ama pontjára czélzott, a melyben Benedek azt mondta, hogy a tartalékkal s az öt lovas hadosztálylyal való rendelkezést kizáráon magának tartja fönny. Taxis belenyugodott, hogy szándékát jelentsék Benedeknek. „Mint parancsörtisztet, olvassuk továbbá, báró Stauffenberget, az első számú, gróf Grünne nevét viselő ulánius-ezred őrnagyát, azonnal a hadvezérhez küldték a lipai halomra, a ki rövid idő múltán

azzal a válaszszal tért vissza, hogy a *hadvezér kikéri magának, hogy bárki is a saját szakállára viseljen háborút*. Ezzel megszűnt annak lehetősége, hogy Taxis a maga belátása szerint cselekedjék/ Benedek válaszából világosan kitűnik, hogy ő tisztán védelmi csatát akart víjni s hogy ezért túlzott következetességből lovasságát is pusztán defenzív szerepre kárhoztatta. Nem igaz azonban az az állítás, mintha Benedek a herczeget agyonlövetéssel fenyegette volna, ha a maga fejtől, parancsa ellenére előnyomul. Egyébként a hadsereg másik szárnyán Edelshemmot a csatára kiadott utasítás nem gátolta abban, hogy a saját ösztönéből a vele szemben álló porosz szárnny körülkerítését meg ne próbálja.

Taxis kérdése tizenegy óra tájban, a Josephstadtból kapott, már ismeretes sürgönynyel egy időben érkezhetett Benedekhez. Ekkor küldte Benedek, a mint fönnebb már elbeszéltük, Tegetthoff ezredest a herczeghez s rendelte öt gróf Thun parancsnoksága alá. Taxis osztályának a második hadtesttel meg kellett volna akadályoznia a poroszok előnyomulását. A csatáról írt jelentésében (bécsi hadügyi levéltár) mondja a herczeg: „Parancsot kaptam, hogy, mivel az ötödik porosz hadtest oldalban fenyeget, második hadtestünknek álljak rendelkezésére. Ezért oldalmozdulatot kellett tennem jobbra s most Lochenitz és Sendraschitz között állok, szemközt Trotinával. Erről értesítettem Henriquez vezérőrnagyot, mivel a második hadtest többi része állásából elvonult“. Miután a második hadtest már egészen elhagyta a csatateret, Thurn és Taxis herczeg mégis előrenyomult és sikerült neki nem kevés akadályt gördíteni a győzelmesen előnyomuló hatodik porosz hadtest útjába. Erre azért határozta el magát, mert úgy találta, hogy Benedek az ő lovashadosztályáról teljesen megfelejtkezett. Ez az önálló cselekvés, a mint az események fejlődéséből kidé-

ríl, pár órával korábban sokkal sikeresebb lehetett volna. A mi gróf Thun altábornagyot illeti, róla ítéletünk csak elmarasztaló lehet. Ezredéit a Swiepwaldba vezette s ha Benedek, aki az egyik parancsörötszett a másik után küldte hozzá, nyugalmából föl nem zavarja, ott lepték volna meg a porosz trónörökös csapatai, a nélkül, hogy sejtette volna, hogy mi történt.

* *

*

A jobb szárnyon álló tábornokok közül Mollináry értett legjobban a háborúhoz. Mollináry 1820-ban született s mint fiatal utásztiszt 1848-ban és 1849-ben annyira kitüntette magát, hogy egy erődöt az Adige völgyszorosában Rivolinál, nevé-ről neveztek el. A königgrátzi csatában is, a mint e kötet 29-ik és 43-ik lapján már elbeszéltük, megfontolást érdelemő szempontok szerint járt el. Eljárását védi a königgrátzi csatáról 1866 augusztus 12-én kelt jelentésében is (bécsi hadügyi levéltár 1866, 7, 1771/2. szám alatt), a melynek egy részét az osztrák vezérkar is lenyomatta munkájában, a III. kötet 311-ik lapján jegyzetben. Ezért nem is tudta elfelejteni soha, hogy a vezérkar munkája azt sejteti, hogy tervéhez való ragaszkodásának káros következései voltak.

Figyelemreméltó az a polémia, a melyet a háború után hadtestének működéséről folytatott. Gróf Thun maga-viselkedését a csatában némileg igazolni próbálta az *Oester-reichische Militarische Zeitschrift*-ben (1867. I. 33—62.). Ezt a nevezetes írást, megjelenése után mindenki által, egy szakértő osztrák tiszt hatalmasan leczáfolta. A mikor gróf Thun czikke megjelent, már meglehetős pontosan tudták, hogy a csatában mely csapatok állottak egymással szem-között s gróf Thun mégis azt írta, hogy a midön a második hadtest megrohanta a Swiepwaldot, nemesak a Fransecky osztályából, de az első gárdaosztályból is találtak a földön halottakat. Gróf Thun tehát 1867 elején sem tudta még,

hogy a gárda csak két óra tájban lépett a csatába. Helyzete dél felé nagyon válságossá vált, mondja továbbá elbeszélésében, mert egyszerre szemben két hadosztállyal volt elfoglalva, míg oldalról négy hadtest fenyegette.

Ezek azok az okok, a melyekkel magyarázza, hogy miért kellett meghátrálnia a csatából. Ez azonban, a mint tudjuk, - csak képleges beszéd s Nosinics: *Rückblicke auf den Krieg 1866* című munkájában említi, hogy Thun, a mikor meghátrált, nem tudott azokról a körülményekről s hogy valóban akkor a porosz trónörökös seregeből csak másfél és nem négy hadtest lépett a csatába. Nosinics úgy találja, hogy gróf Thun hátrálását nem igazolják a viszonyok.

Gróf Thun altábornagy czikke egy másik pontjában ezeket mondja: „Miután a chlumi s a horschenowesi domináló halmokat elvesztettük s azokat ellenséges tüzérség szállotta meg; miután a már említett ellenséges tömeg Horschenowes és Sendraschitz felől rohamosan nyomult előre s a mint említettük, a hadtest baloldalát az ellen-séges lovasság támadása fenyegette s miután a hadtest fedezetlen maradt, mert a hadtest ágyúi részben a lö-szerből fogytak ki, részben pedig a lovak kimerültsége miatt a fölázott talajon nem mozdulhattak, friss csapatok pedig ezen a fenyegett ponton szintén nem állottak rendelkezésünkre s mert a helytállás, miután az egész hadsereg az Elbe felé meghátrált, a csapatok czélalan föláldozásával járt volna, a hadtest délután fél öt óra tájban kénytelen volt az Elbe felé meghátrálni ...“

Ez az előadás a tények, valamint az időpont megjelölése szempontjából egyaránt nagyon is megtámadható. Mindenekelőtt czáfolja az a körülmény, hogy gróf Thun, a nélküli, hogy komoly csatába bocsátkozott volna, a czentrum s a jobbszárny hadtestparancsnokai között az első volt, a ki a hátrálást elrendelte. így állván a dolgok, hajlandó

az ember elfogadni a közvélemény ítéletét Benedek némely arisztokrata tábornokáról.

A *Rückblicke* vágait Pollatschek alezredes, aki a második hadtest vezérkarához tartozott, utasította vissza egy heves czikkbén. (Megjelent a *Kamerád* című bécsi katonaujság 1868. évi 10-dik számában.) A vereségért az egész felelősséget a negyedik hadtestre hárítja, a mely megfutott a poroszok első rohamára s ezzel hátrálásra kényszerítette a második hadtestet is. Azt az állítást, hogy a negyedik hadtest a chlum-nedielischt-i vonalon „heves, bár rövid védelmi csatát vívott” — a mesék honába utasítja.

Erre emelte föl a szavát Mollináry, mint a negyedik hadtest parancsnoka, egy teljesen szakszerű, nyugodt hangon tartott czikkbén. (*Oesterreichische Militarische Zeitschrift* 1868. I.) Az ő elbeszélése főforrása a jobb szárnyon történt eseményeknek. Ebből kitűnik, hogy a negyedik hadtest balszámyát a poroszok meglepő gyorsasággal szakították ugyan át; de a jobb szárnyán, ahol Mollináry is jelen volt, megtartotta állását s csak akkor hátrált meg, a mikor észrevette, hogy a második hadtest cserbenhagyta.

A kellemetlen polémia összes eredménye abban foglalható össze, hogy a második hadtest korai meghátrálása a vele szemben álló hatodik porosz hadtestnek megadta a módot, hogy az osztrák fősereget hátba kapja, hogy visszavonulási útját ágyúval és puskával megtámadja s ez volt a föök arra, hogy az osztrák hadseregeben pánik törjön ki.

XXVI.

Gróf Mensdorff báró Brenner-Felsachnak.

Ez a báró Brenner-Felsachhoz, aki 1866 előtt osztrák követ volt a hesszeni nagyherczegi udvarnál, a háború

után pedig osztrák részről részt vett a békéről folyó alkuban, intézett következő két levél abból az iromány-hagyatékból került elő, a melynek átnézését és fölhasználását fia, báró Brenner-Felsach J. úr nekem a legudvariasabban engedte meg.

1.

Bécs, 1866 július 16.

Ebben a pillanatban nem látunk többé lehetőséget arra, hogy a fegyverszünetről komolyan lehessen tárgyalni. Bár-milyen kemények is azok a föltételek, a melyeknek elfogadását ajánlotta Francziaország a porosz királyi kormány-nak, a poroszok, úgy látszik, még többet követelnek s ha Ausztria, valamint szövetségesei nem akarják magukat áldozatul odadobni, kénytelenek ismét még korántsem ki-merült ellenálló erejükre támaszkodni.

A milyen csüggedetlen lélekkel nézünk mi szembe a dolgokkal, olyan állhatatosságra számítunk dél-német szövet-ségeseink részéről is. Erőnk legvégső megfeszítésére készü-lünk, hogy megvédhessük a birodalom szívét s hisszük, hogy a hetedik és nyolcadik szövetséges hadtest államai is, a folyó hó 5-én hozott szövetségi határozatnak megfelelően, nem mulasztják el haderejüknek gyarapítását és egyesítését a végből, hogy a porosz csapatoknak, a melyek ott nem erősek, a csatárában helytállhassanak.

Mint ama korábbi időben, a melyre Albrecht fö-herczeg olyan nemes szavakkal czélzott, fővárosunk meg-érheti most is isten segedelméből a hadiszerencse meg-fordulását. Sőt talán azt is remélhetjük, hogy ellenségeink elfogadhatóbb föltételeket szabnak, mihelyt azt lábják, hogy a legvégsőre is készen állunk; kivált pedig ha azok a német fejedelmek, a kik velünk harccolnak, az elfogad-hatatlan föltételeket a gondolkozás ugyanazzal a szilárd-

ságival, félre nem érthető nyelven utasítják vissza, a mint tettük mi.

E megjegyzések értelmében kegyeskedjék Exczellen-cziád beszélni báró Dalwigkkel. A nagyherczei miniszter úr bizonyára velünk óhajtja, hogy vége szakadjon a háborúval járó szenvedéseknek és aggodalmaknak; de az igaz ügyet, a melynek megvédésére szövetkezett velük, nem tarthatja elveszettnek addig, a míg védői bátor erőmeg-feszítéseinek fokozásával megmenthető.

Fogadja Nagyméltóságod tökéletes nagyrabecsülésemet.

*Mensdorff,
altábornagy.*

Báró Brenner-Felsachnak Münchenben.

2.

Bécs, 1866 augusztus 17-én.

Már a minisztérium átvételekor olyan állapotokat találtam, a melyek megbénították hivatalos működésemet. — Két áramlat van itt, a melyek közöl az egyik nemcsak a miniszter szándékaival, hanem gyakran az uralkodó akaratával is a legmérévebb ellenetébe helyezkedik. minden tisztelem mellett, a melylyel azok iránt a sok tekintetben érdemes személyiségek iránt viseltetem, a kik az idők folyamán hivatalos állásukkal összeférhetetlen politikai befolyásra tettek szert, kötelességemnek ismerem az újabban szerzett tapasztalatok alapján ennek az állapotnak véget venni, a mely állapot a fegyelmet a minisztériumban s a minisztériumon kívül is lazítja s ezzel gyakran a felülről kiinduló cselekvésre bénítónan hat.

Az alállamtitkári állás visszaállításánál kegyelmességre gondoltam s választásomat bizonyára ő felsége is helyeselni fogja. Ámbár ön hosszabb szabadságot kért,

úgy gondoltam, hogy ön ezt az állást Bécsben, a mely dolgainak intézésével s innen nem messze fekvő jászága kezelésével összeegyeztethető, elfogadhatná. A politikai dolgokban olyan nagy ismeretekkel bíró, a szellemi és jellemi tulajdonságokban olyan kipróbtált férfi, a minő kegyelmességed, nagyon üdvösen hatna itt a szolgálatra. Nem mertem volna ezt az ajánlatot tenni, ha a közelebbi időben külföldön kínálkoznék valamely állás, mivel tudom, hogy egyelőre Ausztriából nem kíván távozni.

Türelmetlenül várom Párisból a tudósítást, hogy az olasz kérdésre határozott választ adhassunk. Prágai alkudozásunk minél tovább húzódik, annál súlyosabb lesz.

Abban a reményben, hogy ajánlatomra minél rövidebb idő alatt kedvező választ kegyeskedik adni, vagyok a legnagyobb tiszteettel kegyelmességed híve

Mensdorff,
altábornagy.

Báró Brenner augusztus 21-ikén írt válaszában az ajánlatot egészségére s arra való hivatkozással, hogy birtokai rendbeszedésére kell idejét szentelnie, meg más okokból visszautasította.

XXVII.

Kuhn a magentai csatáról.

Ezt a levelet a magentai csatáról báró Kuhn táborszer-nagy írta Danzer Alfonz kapitányhoz. Danzer a levél keletkezéséről a következőket írja:

1893 januárjában gróf Bethlen a *Pester Lloyd*-ban megemlékezett a nemrég elhunyt gróf Zichy őrnagyról. Visszaemlékezéseiben közölte az 1859. évi olasz hadjárat nehány igen érdekes epizódját, a melyben gróf Zichy,

akkor még huszárkapitány, mint parancsőrtiszt az osztrák hadsereg főhadiszállására volt vezényelte. Gróf Bethlen több eseményről emlékezett meg, a mely az 1859. évi június 4-én vívott magentai csata alatt vagy után történt. Minthogy a czikk több helyen megemlékezett a hadsereg vezérkari főnökének, akkor vezérkari ezredes báró Kuhn Ferencznek működéséről is, a *Pester Lloyd-nak* azt a számát Gráczba küldtem ő exczellenciájának. Nehány nap múltán a táborszernagytól az alábbi levelet kaptam, a melyet becses emlék gyanánt őrzök.

Báró Kuhn levele így szól:

Grácz, 1893 január 23-án.

Kedves barátom!

Hálás köszönet a *Pester Lloyd* megküldött számáért. minden, a mit gróf Bethlen gróf Zichy főjegyzései nyomán írt, nagyjában egészen helyes. Csak nemely, különben mellékes dolgot mond el másként, mint a hogy meg-történt.

Mikor június 4-én este eldördültek az utolsó ágyúlövésék, gróf Gyulai a főhadiszállással Robecco helység mögé vonult s azt kérdezte tőlem, mit kell tennie tovább?

„Folytatni kell a csatát“ —válaszoltam, mert, mivel Carpenzagot és Robeccot nem veszítettük el, Magenta nekünk nem nagy dolog, annyival inkább, mert nem Milánon, hanem Vinascon át vonulunk vissza egyenes vonalban a Póig. Gróf Gyulai igazat adott nekem s Müller vezérkari századosnak lediktáltam az általános rendelkezést a csata folytatására azzal a megjegyzéssel, hogy a rész-utasításokat később kapják. Az utasítás a jobb szárnyon álló hadtesttől (nyilván a gróf Clam-Gallas altábornagy parancsnoksága alatt álló első hadtestet érti ezalatt) csak Corbetta s nehány tanya megtartását kívánta, a mi könnyen megoldható föl-

adat volt. Gróf Zichy vitte el a parancsot a hadtestparancsnoknak, a hol aztán lejátszódott az a jelenet, a melyet Zichy elbeszél. Gróf Gyulai aztán a vezérkarral éjszakára Abiategrassoba vonult, a hol nem vele egy házba, hanem messzi tőle szállásoltak el.

A mint szállásomra értem, ruhástól dőltem az ágyra s térképpel a kezemben a csata folytatására a részutasításokat diktáltam. Nem a köszvény kínzott, (gróf Zichy huszárkapitány ezt tévesen irta följegyzéseiben), a mely mind e napig megkímél, hanem igen fájdalmas, lázzal járó, kelésszerű kiütések, a melyeket minden valószínűség Lomellina kosztján s nedves kiimája alatt szereztem. A czombomon az egyik kelés a csata alatt feldörzsöldött, ez járt olyan fájdalommal, hogy ágyba kellett feküdnöm.

A Mensdorff parancsnoksága alatt álló lovasosztálynak szánt utasítás végén jártam éppen, a midőn gróf Zichy kapitány a szobámba lépett s átadta a jobb szárny hadtestparancsnokának jelentését. Bosszankodva ez eljárásom, helyettesemet, Poschacher ezredest bíztam meg, hogy menjen rögtön gróf Gyulaihoz, s nevemben mondja meg neki, hogy ne adjon semmit a hadtestparancsnok jelentésére, hanem maradjon meg korábbi elhatározásánál.

Zichy kapitány mély álomban találta gróf Gyulait. Miután álmából fölrázták s a jelentést átfutotta, parancsot adott a visszavonulásra.

Poschacher hasztalanul fáradozott, hogy rábeszélje a fővezért, úgy látszott, hogy a hadtestparancsnok jelentésének roppant fontosságot tulajdonít s ezért megtörtént a visszaovnulás.

Hogy fordul a világhistória, ha mi helyünkön mai-adjunk?! Napóleon sohasem lépett volna át a Ticinon!

Szívesen üdvözli

Kuhn,

táborszernagy.

A közölt levél magyarázatául megjegyezzük, hogy az első hadtest parancsnoka gróf Clam-Gallas altábornagy volt, s a Kuhn levelében említett *általános utasítás június 5-ikére* ellen, a melyet esti kilencz órakor adtak ki, éjjel tizenkét órakor az alábbi kifogásokat tette, a melyek éjjel két órakor érkeztek a főhadiszállásra:

„Éppen most kapom Zichy kapitány útján az általános utasításokat holnapra, a mire kötelesnek érzem magamat sürgősen jelenteni, hogy azok kivihetetlenek, haacsak nem akarjuk minden áron a hadsereg romlását. Az összes csapatok úgy összezavarodtak, hogy nem egy zászlóaljat, de egy századot is lehetetlen összeszedni. Arra több nap kellene. Több hadtest csapatai összekeveredtek s különböző helyekre szakadtak egymástól. A hadsereg megmenetének egyetlen módja, hogy minél előbb folytassuk a visszavonulást. így állván a dolgok, nincs módomban a kapott parancs végrehajtása s a mint már jelentettem, hajnalhasadtakor folytatom a hátrálást Vinascon át. — A lehetőség szerint itt már intézkedtem s lehetetlenség volna intézkedéseimet megváltoztatni. Alázatosan és sürgősen kérem a között parancs ilyen értelmű megváltoztatását.“